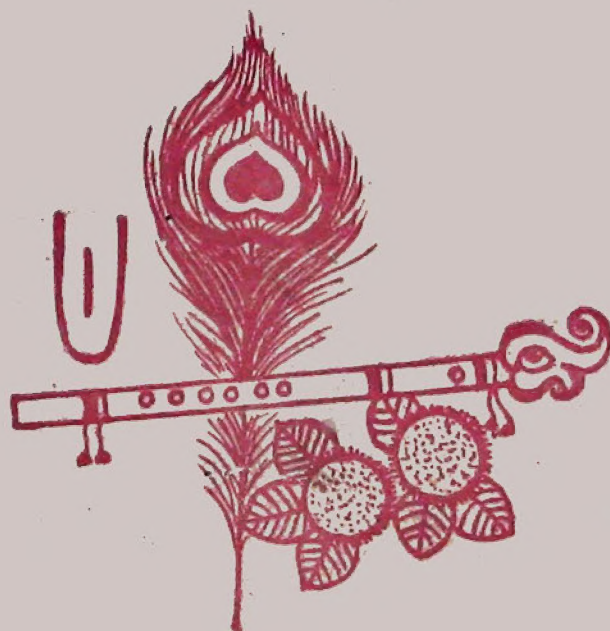

ବୈଷ୍ଣବ କବି ଦାଶରଥୀଦାସଙ୍କ ଝରଚିତ୍ର

ବ୍ରଜବିହାର

ପ୍ରକାଶକ

ଶ୍ରୀହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକାଶନୀ

ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧

୧୯୮୭

ବୈଷ୍ଣବ କବି ଦାଶରଥୀଦାସଙ୍କ ବିରଚିତ

ବ୍ରଜବିହାର

ପ୍ରକାଶକ
ଶ୍ରୀହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରକାଶନୀ
ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧
୧୯୮୭

କବିପରଚୟ

ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପତ୍ନୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭକ୍ତଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି ଦାଶରଥ ଦାସଙ୍କ ‘ବ୍ରଜବିହାର’ କାବ୍ୟ । କବି ରଣପୁରରେ ସିଷ୍ଟି କରଣ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବିଷୟ ସେ ନିଜେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ଯଥା—

କାଶ୍ୟପ ଗୋହେ ହୋଇନାତ । ସିଷ୍ଟି କରଣ କୁଳେ ଖ୍ୟାତ ॥

ରଣପୁର ମଣ୍ଡଳେ ମୋରବାସ । ନାମ ବିଦିତ ଦାଶରଥ ଦାସ ॥

ଦାଶରଥ ଦାସ ଗଜପତି ଗୋପୀନାଥ ଦେବ (ଖ୍ରୀ ୧୭୧୦-୧୭) ଓ ଗଜପତି ଦ୍ୱିତୀୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ (ଖ୍ରୀ ୧୭୧୭-୩୭) ଙ୍କ ସମସାମୟିକ କବି ଥିବାବିଷୟ ସେ ନିଜ କାବ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । କବି ବ୍ରଜବିହାର କାବ୍ୟ ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ଙ୍କ ଚିନି ଅଙ୍କ ଅର୍ଥାତ ଖ୍ରୀ ୧୭୧୦ରେ ଆରମ୍ଭ କରି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ଆଠ ଅଙ୍କ ବା ଖ୍ରୀ ୧୭୩୯ରେ ସମାପ୍ତ କଥିଲେ ବୋଲି କାବ୍ୟର ଚତୁର୍ଥ ଓ ଶେଷ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ।

“ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ହିଁ ଅଙ୍କ ମାର୍ଗଶୀର ।

ପାଞ୍ଚ ଭଗବାନପଦକୁ ମରବର ॥

ସଦାବର୍ତ୍ତୀ ସଦାମତି ହରି ଭଗତି ।

ଭେଗମଣ୍ଡପଗୁଣି ଗୁମୋହନ କାର୍ତ୍ତି ॥

ଏହି ସମୟେ ଏ ବୋଲି ହେଲା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।”

“ଗୁଣପଦ୍ମ ଆଠଶତ ବଦନ । କଳିଧୂଗ ଭେଗ ଏତେ ଦିବସ ॥

ଶକ ଅବଦ ଶୋଳଣ ତେପନ । ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ମହାରାଜନ ॥

ଆଠ ଅଙ୍କ କୁମାର ପୌର୍ଣ୍ଣମୀରେ । ବ୍ରଜ ବିହାର ଗ୍ରନ୍ଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ॥”

କବିଙ୍କୁ ବ୍ରଜରସିକ ଭକ୍ତ ଶିରୋମଣି ରୂପେ ଓ ଏକ ଆଦର୍ଶ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ପତ୍ନୀ ବୈଷ୍ଣବ ରୂପେ ଗଢ଼ିବାରେ ମୂଳ ପୁରୁଷ—ଗୁରୁକଣ୍ଠ ଦାସ । ତେଣୁ କାବ୍ୟର ବହୁ ସ୍ଥାନରେ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତ ଅର୍ଥ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା “ଗୁରୁଦେବ କଣ୍ଠଦାସ ପଦେ ସେବ ” (୧ୟବୋଲି) “କଣ୍ଠଦାସ ଗୋସାଇଁ ତରଣ ଆଶ୍ରୟେ । ଦାଶରଥ ଦାସ ସେ ସ୍ମୃତିତ ହୃଦୟେ ॥” (୪ର୍ଥବୋଲି) “ଶ୍ରୀଗୁରୁ କଣ୍ଠ ଗୋସାଇଁ ତରଣ ପ୍ରସାଦୁଁ । ଏହି ପ୍ରେମଲତା ବିସ୍ତାର କରି ହୃଦୟ-କନ୍ଦୁ । ଦୟାକରି ମୋତେ କର୍ଣ୍ଣରକ୍ତେ ହୃଦୟ ସ୍ଥଳରେ । କୃଷ୍ଣ ନାମସାଜ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୋତେ କରୁଣା ଜଳରେ ॥ ଇତ୍ୟାଦି...କବିଙ୍କୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ଗୁରୁ ପ୍ରଶାଳୀରୁ ସେ ବନେଶ୍ୱର ପରିବାର ଓ ରାଧାକାନ୍ତ ମଠ ସହୃଦ ସମ୍ପର୍କାୟିତ ବୋଲି ଯଥାଯଥ । ରାଧାକାନ୍ତ ମଠର ମହନ୍ତ ପରାକ୍ଷରେ ବନେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ > ଗୋପାଳ ଗୁରୁ ଗୋସାମୀ > ଧ୍ୟାନଚନ୍ଦ୍ର ଗୋସାମୀ > ବଳଭଦ୍ର ଗୋସାମୀ ଥିବା ବେଳେ କବିଙ୍କ ପରମ ଗୁରୁଦେବ ହେଉଛନ୍ତି ଧ୍ୟାନବନ୍ଦ ଗୋସାମୀଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଗୋସାମୀ । କବି ଏହି ଗୁରୁ ପ୍ରଶାଳୀ ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ତେ ତନ୍ୟ ପତ୍ନୀ ନିଜଗୁରୁବର୍ଗଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ ଆଖ୍ୟାନରେ ବହୁ ଉଲ୍ଲେଖ ଉପାଦାନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଯଥା—

“ସଦା ଶରଣ ଚରଣ ତଳେ ତାହାର । ବହେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ସେବକ ସାହାର ॥
 ସେହୁ ସଖୀ ଭବରେ ଗାନ୍ଧାର ରସରେ । ନାମେ ନୃତ୍ୟ ଚଉବିଂଶେ ପ୍ରହର କରେ ॥
 ମୁଁ ଆଶ୍ରିତ ଅବଳମ୍ବ ତାଙ୍କ ଚରଣେ । ଶୁଭ ଗୋପାଳ ଗୋପାଳ ଶବ୍ଦ କାରଣେ ॥
 ଏହୁ ଗୋପାଳ ଛଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବିଶ୍ୱରେ । ମହାପ୍ରଭୁ ନାମ ଉଚ୍ଚେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ ॥
 ଭଲେ ହରି ପାଦାକୃତି ଚିଲକ ରତେ । ଅଭିରାମ ଦଣ୍ଡବତ ମରଣୁ ବଞ୍ଚେ ॥
 ଏହୁ ପଦ୍ମକୁ ନିତ୍ୟ ମୋ ସୁମରଣେ । ଧ୍ୟାନାନନ୍ଦ ଆଶ୍ରୟ ଯେଣେ ଚରଣ ॥
 ଏହାଙ୍କର ମହିମା ଜଗତେ ବିଦିତ । କୃଷ୍ଣ ଚରଣଧ୍ୟାନ ସଦା ପ୍ରମୋଦିତ ॥
 ପରସ୍ପର ଗୁରୁ ଏହୁ ଶରଣ ମୁହିଁ । ସୁରୁଷୋତ୍ସବ ଦାସ ସାର ଅନୁଗ୍ରହ ॥
 ଏହୁ ହରି ଭକତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବକିତ । ପ୍ରାଣୀ ନିନ୍ଦାରଣେ କୃଷ୍ଣରସେ ଶମତା ॥
 ଗୁରୁ ପରମଗୁରୁ ପାଦେ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ । ଏହାଙ୍କର କୃପାପାତ୍ର ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ ଦାସ ॥
 ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ସେବାପାଠୀ ଦଣ୍ଡବେ । ସାଧୁସେବା କୃଷ୍ଣସାଥୀ ମହାଉପବେ ॥
 ସଦା ଗୋଷ୍ଠୀ ରତନ ମୋ ପିଣ୍ଡ କାରଣ । ସଦା ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ଚରଣେ ଶରଣ ॥”

ଦାସରଥ ଦାସଙ୍କ ‘ବ୍ରଜବିହାର’ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଳଲୀଳା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ଏବଂ ଶ୍ରୀରାଧା ଓ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ସହୃଦ କୁଞ୍ଜଲୀଳାଦି ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାବ୍ୟର ମଙ୍ଗଳାଚରଣରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଓ ଶ୍ରୀନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା କରିଛନ୍ତି ଏହି ବନ୍ଦନାରେ ସେ ସାମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ କୃଷ୍ଣଦାସ କବିରାଜ ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିଛନ୍ତି । କବିରାଜ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଚରଣାମୃତରେ ମଙ୍ଗଳାଚରଣରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଓ ଶ୍ରୀନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କୁ ସୁଗପରୁ ଉଦୟମାନ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଏକ ସଂସ୍କୃତ ଶ୍ଳୋକ ରଚନା କରି ତାହାର ପୟାର ଅନୁବାଦ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଯଥା —

“ବ୍ରଜ ଯେ ବିହରେ ପୂର୍ବେ କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ । କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଜଣି ଦୋହାର ନିଧ୍ୟାମ ॥
 ସେଇ ଦୁଇ ଜଗତରେ ହଇସ୍ୱେ ସଦୟ । ଗୌଡ଼ ଦେଶେ ପୂର୍ବ ଶୈଳେ ଲଇଲ ଉଦୟ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ଅର ପ୍ରଭୁ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ । ଯାହାର ପ୍ରକାଶେ ସବ୍ ଜଗତ ଆନନ୍ଦ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ହରେ ଯେତେ ସବ୍ ଅନ୍ଧକାର । ବସୁ ପ୍ରଜାଣିୟା କରେ ଧର୍ମର ପ୍ରସାର ॥
 ଏଇ ମତ ଦୁଇ ଭାଇ ଖାବେର ଅଞ୍ଜନ । ତମୋ ନାମ କରି କରେ ବସୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ॥”

ଏଇ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କବିଜନ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଭଗବତ ଧର୍ମପ୍ରେକ୍ଷିତ କୈତବୋଽସ୍ୟ ଶ୍ଳୋକ ଉଦ୍ଧାର କରି ଭଗବତ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଅକୈତବ ଶୁଦ୍ଧ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତି ଧର୍ମ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦନ କରିଛନ୍ତି । କବି ଦାସରଥ ଦାସ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଳ୍ପାୟ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣରୁ ଏଇ ବିଷୟକୁ ରୂପାନ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଯଥା —

“ଭଗବତ ଭକ୍ତିଯୋଗ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ କରାଏ ।
 ସୁଦୃଢ଼ାସା ଖଦ୍ୟୋତକ ପାଷାଣ ପଳାଏ ॥
 ଉଦେ ଦ୍ୱିଜରୂପେ ନବଦ୍ୱୀପେ ନନ୍ଦିଆ ନଗରେ ।
 ନିଜ ପାଶେ ଯେବେଗଣ ସେନା ସଙ୍ଗରେ ॥
 ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେଣ ଜାଣିବା ॥
 ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ-ଚୈତନ୍ୟ ଜଣି ନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।
 ନିଜ ମଣ୍ଡଳରେ ଛିତି ପାଶେଦ ସଙ୍ଗରେ ॥
 କେତେବେଳେ ପ୍ରାଚୀ କେତେବେଳେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ॥
 ଲୋକ ପାବନ ନିମନ୍ତେ କରି ସୁଧୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
 କଳି ପୂର୍ବ ସନ୍ଧ୍ୟାରେଣ ସୁଷ୍ପନ୍ଦ୍ର ଦରଶନ ॥”

ଏହାପରେ କବି ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ଏକ ନଦୀ ଓ ବୋଇତାଳ ବା ନାବିକ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏକ ଦୁଇଟି କଲ୍ପନାର ମୂଳ ଉତ୍ସ ହେଉଛି ଲେଚନ ଦାସ ଓ ନରୋତ୍ତମ ଦାସଙ୍କ ପଦ୍ୟାବଳୀ । ଶ୍ରୀଲେଚନ ଦାସ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପଦ୍ୟାବଳୀରେ ଲେଖିଛନ୍ତି—

ନିତାଇ ଗୁନମନ ଆମାର ନିତାଇ ଗୁନମନ । ଆନୟା ପ୍ରେମେର ବନ୍ଧ୍ୟା ଭସାଇ ଅବନୀ ॥

ପ୍ରେମେର ବନ୍ଧ୍ୟା ଲୟା ନିତାଇ ଆଇଲ ଗୌଡ଼ଦେଶେ । ଭୁବିଲେ ଭଜତ ଜନ ଘାନ ସ୍ଥାନ ଭସେ ॥

ମାଳାଚଳରୁ ପ୍ରେମବନ୍ଧ୍ୟା ଧରି ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଗୌଡ଼ଦେଶକୁ ଆସିଥିଲେ । ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଲେଚନ ଦାସ ମାଳାଚଳରେ ପ୍ରବାହୁତ ସେଇ ନଦୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କବିତାରେ କହି ଇଲେଶ ନଥିଲେ ବି ଦାଶରଥ ଦାସଙ୍କ ରଚନାରେ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣଚିତ୍ର ମିଳିଥାଏ ।

“ସୁନାମରେ ନଦୀ ହୋଇ କାନ୍ତ ବଶରେ ॥

ଲୋକ ପାବନୀ ଅବନୀ ସାଗର ଭେଦ । ବହେ ଭକ୍ତ ବଇଁଷବ ଚନ୍ଦ୍ର ସଂପାଦ ॥

ଭକ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ପୁଲିନ ତଟାଦ ପଙ୍କେ । ନଳିନୀକ୍ଷ ମାଳା ମୋହେ ଦୃଢ଼ସ୍ଥ ଅଙ୍କେ ॥

ମଣ୍ଡ୍ୟ କଞ୍ଚୁପାଦ ରୂପ ଅନନ୍ତ ଧରଇ । ସ୍ତୋତ ଅବଧ ପ୍ରଭୁ ଶୀର୍ଣ୍ଣନ କରଇ ॥

ପ୍ରସ୍ତ ସେଦ ରୋମାଞ୍ଚ ସ୍ଵରଭଙ୍ଗ କଞ୍ଚ । ବଇବର୍ଣ୍ଣ ଅଗ୍ରଲୟ ସାହିକ ରୂପ ॥

ନଦୀର ଉକାଶିରେ ପ୍ରସ୍ତ ଧରଣେ ସେଦ । ବରଷାରେ ପୁଲିକ ସ୍ଵରଭଙ୍ଗେ ନାଦ ॥

କଞ୍ଚ ତରଙ୍ଗ ଅଗ୍ର ପ୍ରଭୁ ଧାର ବହେ । ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗମେ ପ୍ରଳୟ ଦେହ ହଜାଏ ॥

ହରି ଭବରେ ଅଷ୍ଟ ସାହିକ ବକର । ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ନଦୀ ବଇଁଷବ ଆକାର ॥

ଏହିପରି ଭାବରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କ ଏକ ନଦୀ ସହିତ ଗୁଲନା କରିବା ପରେ କବି ତାଙ୍କୁ ଏକ ବୋଇତାଳ ବା ନାବିକ ରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀନରୋତ୍ତମ ଠାକୁର ତାଙ୍କ ହାଟ ପଡ଼ନରେ ନାବିକ ହରିଦାସ ନବଦ୍ଵୀପରୁ ଋଷେ ମାଳାଚଳରେ ନାମହାଟ ବସାଇବା ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବଙ୍କୁ ସାଗର, ହରିନାମକୁ ନୌକା ଓ ଭକ୍ତ ମାନଙ୍କୁ ମଗର ସହିତ ଗୁଲନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଂସ୍କୃତ ଦାଶରଥ ଦାସଙ୍କ କବିତାରେ ତାହାର ହୋଇଛି ବ୍ୟତିକ୍ରମ । ଯଥା—

“ସେହୁରୂପେ କୃଷ୍ଣ ଚଇତନ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରେ । ନିଜ ମଣ୍ଡଳେ ବୋଇତ ପାରିପଦଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ॥

ଫେଡ଼ି ଭକତି ଭଣ୍ଡାର ଭାବ ଭକତି ଧନ ଦେଖି ଦିଏ । ନିର୍ଧନକୁ ଦୂର ନାମଧନ ନିରନ୍ତର ଦିଏ ॥

କଳିଯୁଗ ଜନ ଭକ୍ତ ସାଧନ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ । ଚଇତନ୍ୟ ବୋଇତାଳ ସାଧବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣହେଲେ ॥

ପ୍ରଥମେଣ ନବଦ୍ଵୀପେ ସଞ୍ଚରିଣ ନଦିଆ ନବଦ୍ଵୀପେ । ତହିଁ ଚଳେ ମାଳାଚଳ ଭକତ କଳାପେ ॥

ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣ ଋଷେ ସେତୁବନ୍ଧ ପରିଯନ୍ତେ । ଦାନଜନ ତାରେ କୃଷ୍ଣନାମାମୃତ ସଦାବ୍ରତେ ॥

ତହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ଆସି ଚଳେ ବୃନ୍ଦାବନ । ସେହୁ ବ୍ରଜବାସୀ ଜନେ ଦେଲ ବହୁ ଭକ୍ତ ଧନ ॥

ମାଳାଚଳେ ନିଶ୍ଚଳେ ରହେ ଜନନୀ ବଚନେ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କଳିଯୁଗ ଜନେ ଦେଖିଲ ନୟନେ ॥

ନରୋତ୍ତମ ଦାସଙ୍କ କବିତାରେ ହାଟ ବର୍ଣ୍ଣନା ମୁଖ୍ୟସ୍ଥାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲାବେଳେ କବି ଦାଶରଥଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ବୋଇତ ଓ ବୋଇତାଳଙ୍କ କଲ୍ପନା ଏକ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରି ଓଡ଼ିଆ ନୌବାଣିଜ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ।

ଭୂମିକା

ଶ୍ରୀ ଗଧାକୃଷ୍ଣାଭ୍ୟାଂ ନମଃ

ଶ୍ରୀଗଧାଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ଗୁଳବିହାର ହିଁ ପ୍ରେମଭକ୍ତିର ନିଗଡ଼ତରୁ । ସ୍ୱୟଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ବିମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଭାବରେ ଆପଣାକୁ ରୁଣି ମନେ କରି ଉକ୍ତ ରଣ ପରିଶୋଧ ଏବଂ କଳପ୍ରପୀଡ଼ିତ ମାନବମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ଏହି ଉଭୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟରୂପେ ନବଦୀପ ଧାମରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲେ । ସ୍ୱୟଂ ଆଚରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଧର୍ମଶିକ୍ଷା ଦେବା ତାହାଙ୍କର ଏକ ଗୌଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ସେହିପରି ଭାବରେ ଆରୁଣ୍ୟାଳକୁ ହରିନାମ ମହାରହ ପ୍ରଦାନ କରି ପଶୁପକ୍ଷୀ ସହିତ ସମସ୍ତ ଭାରତକୁ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ରସରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ । ନବଦୀପଧାମରେ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଗୌରାଙ୍କ ମହାପ୍ରଭୁ ପ୍ରଥମ ଚତୁର୍ବିଂଶ ବର୍ଷ ବାଲ୍ୟଲୀଳା ଓ ଗାର୍ହସ୍ଥ୍ୟ ଲୀଳାରେ ଅତିବାହିତ କରି ପରେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟବଳୀ ଶୀର୍ଷରୂପେ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଧାମରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତାର ଶେଷ ଚବିଶ ବର୍ଷ କଟାଇ ଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିମଧ୍ୟରେ ଛଅବର୍ଷ ନାନା ଶୀର୍ଷ ଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଅତଏବ ସମସ୍ତ ଭକ୍ତଙ୍କରେ ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବିଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମଭକ୍ତିମାର୍ଗ ବିସ୍ତୃତ ହୋଇଥିଲା ଏଥିରେ ଅଶ୍ରୁମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଅଶ୍ରୁ ରହିଅଛି, କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଏହି ଯେ ସ୍ୱୟଂ ଉଗବାନ ତାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଅବତାର କାଳରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ କରିଥିଲେ ସେହି ଭକ୍ତଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ କାଳର ପ୍ରବଳ ସ୍ରୋତରେ ଘୁସି ଯାଇ ତାଙ୍କ ନିରୂପିତ ସ୍ଥାନରୁ ବହୁଦୂରରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହେଉଅଛନ୍ତି । ନିଜ ଘରର ପୈତୃକ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନଗଣ ତାଙ୍କ ହସ୍ତଗତ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । କାହାର କାହାର ହସ୍ତଗତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରି ପୂର୍ବମଣିକୁ କାତ ମଣି ଦୂରରେ ନିକ୍ଷେପ କରୁଅଛନ୍ତି । ଅସୁର ଦେଶରେ ଅନେକେ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ “ସଂକୀର୍ତ୍ତନେକପିତଘୋ” ବୋଲି ଗୌର ନିତାଇଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରିଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପରୁରଲେ ଗୌର ନିତାଇ କିଏ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାମ କପାଇ ପ୍ରଥମରେ ନେଉଅଛନ୍ତି, ଏହାର ଉତ୍ତର କିଛି ଦେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅତଏବ ଏହା କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ଯେ ନିଜ ପିତାର ନାମ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଅଜଣା । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଗୋଟମାୟ ବିଷୟ କଣ ହୋଇପାରେ ? ଭକ୍ତଙ୍କର ଶତକର ୯୦ କି ୯୫ ଜଣ ଶ୍ରୀ ଗୌରପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବୈଷ୍ଣବଧର୍ମରେ ଘଷିତ, ସେହି ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମନ୍ତ୍ରାଦି ବ୍ରହ୍ମଣ କରି ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କି ଗୁରୁ କି ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରକୃତ ତତ୍ତ୍ୱର କିଛିମାତ୍ର ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା କହିବାଦ୍ୱାରା ଆମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ଜଣେ ଅଭିଜ୍ଞ ବୋଲି ମଣୁଅଛୁ, ଏହା ଯେପରି କେହି ମନେ ନ କରନ୍ତି । ଆମ୍ଭେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଜଣେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଏହି ଅସାଗତ ହୋଇଥିଲେହେଁ ଆମ୍ଭର ଶୁଦ୍ଧପୁରୁଷମାନେ ଭଗବତ୍ କୃପାରୁ ସେ ବିଷୟରେ ବହୁ ଅଭିଜ୍ଞତା ଲାଭ କରିଥିଲେ, ସେଥିର ପ୍ରମାଣ ଭୁବି ଭୁବି ରହିଅଛି । ପ୍ରାଚୀନ କବି-ମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ଅପ୍ରକାଶିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀ ତାହାର ଉତ୍ତମ ପ୍ରମାଣ ଦେଉଅଛି । ସେମାନେ ଶ୍ରୀରୂପନାତନାଦି ଛ ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କ କୃତ ବୈଷ୍ଣବବ୍ରହ୍ମସାଗଣି ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃତ୍ତାବନ ଦାସ, ଶ୍ରୀ ଲୋଚନ ଦାସ ଓ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦାସ କବିରାଜଙ୍କ କୃତ ଚୈତନ୍ୟ ଭାଗବତାଦି ଉତ୍କଳରୂପେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ନିଜସ୍ୱାଧୀନ ଭାବେ ଶାସ୍ତ୍ରାନୁମୋଦିତ ଗ୍ରନ୍ଥାଦି ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦିବଶତଃ ମୁଦ୍ରାକ୍ତିତ ହୋଇ ନ ଥିବାରୁ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ିନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରାକ୍ତିତ ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭକ୍ତଙ୍କର ଧର୍ମୋନ୍ନତି ସାଧନ ହେବ ଏହାହିଁ ମୋହର ଅନ୍ତର୍କୁଳର ଦୃଢ଼ ସାରଣ ।

ସେହି ସକଳ ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଗୁଜବହାର ଗୋଟିଏ ପରମ ଉପାଦେୟ ଗ୍ରନ୍ଥ । ଏହାର ପ୍ରଣେତା ଭକ୍ତକବି ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥ ଦାସ ଅଟନ୍ତି । ତାହାଙ୍କର ବାସସ୍ଥାନ ରଘୁପୁର, ସେ ପରେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବାସ କରିଥିବାର ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । କବି ଯେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚଦରର ଭକ୍ତ ଥିଲେ ଏହା ତାହାଙ୍କ ରଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ହିଁ କହି ଦେଉଅଛି । ସେ ମ୍ନାତ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପଦାୟର ବନ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ପରିବାରଭୂକ୍ତ ଥିଲେ, ଏଠାରେ ବନ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ଯେ କିଏ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଇ ଧାଡ଼ି ଶ୍ରୀଚିତ୍ରନାମଚରିତାମୃତରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରି ଦେଖାଉ ଅଛି । କାରଣ ମାତୃଶ ଜନ ପକ୍ଷରେ ବନ୍ଧେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନକର ବିଡ଼ମ୍ବନା ମାତ୍ର ।

ପ୍ରଭୁ ବଲେନ “ଭୂମି ମୋର ପକ୍ଷେ ଏକ ପାଖା,
ଆକାଶେ ଉଡ଼ିଯା ଯାଉଁ ପାଇଲେ ଆର ପାଖା ।”

ଶ୍ରୀଉଗବାନଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖନିଃସୃତ ଏହି ପଂକ୍ତିଦ୍ୱୟ ମହାନୁଭବ ବନ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମହିମା ଅତି ଉଚ୍ଚରେ ଘୋଷଣା କରୁଅଛି । ବନ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ “ସନ ସୁସନି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଶାନ୍ତିନଗର ନିର୍ମିତ କରି ପାରୁଥିଲେ । ପରମାର୍ଥତଃ ଗ୍ରନ୍ଥକର୍ତ୍ତା ଉକ୍ତ ପରିବାରଭୂକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଅତଏବ ତାଙ୍କର ଗ୍ରନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଧିରୂପ ହୋଇଅଛି ।

ମୁଁ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥର ଖଣ୍ଡିଏ ତାଳପତ୍ରଲେଖା ପୁସ୍ତକ ତେଜାନାଲ ରାଜବଂଶର ରାଜଗୁରୁଙ୍କ କନ୍ଧ ଓ ମଠରୁ ପ୍ରାପ୍ତହୋଇ ପାଠ କରି ଦେଖିଲି ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥର ରଚନାପ୍ରଣାଳୀ ଅତି ସରସ ଓ ସରଳପଦାବଳୀରେ ବିମଣ୍ଡିତ, ଅତଏବ ଏହାର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ କରାଇବାକୁ ମୋର ବାସନା ହେଲା । ଏଥିରେ ଲିପିଗତପ୍ରମାଦ ସନ୍ଦର୍ଶନ କରି ଅନ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ଅନୁଷ୍ଠାନ କରନ୍ତେ ଆଉ ଦୁଇଖଣ୍ଡି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତହେଲା । ଉକ୍ତ ଉପଖଣ୍ଡି ପୁସ୍ତକ ମିଳାଇ ଅସଙ୍ଗତ ଓ ବର୍ଣ୍ଣାଶୁଦ୍ଧି ସଂଶୋଧନ ବିଷୟରେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଯତ୍ନ କରିବାକୁ ସୂଚି କରୁନାହିଁ । ତଥାପି ଯେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହୋଇଅଛି ଏହା ମୁଁ କହି ନ ପାରେ । ଆଉ ମୁଁ ବୋଧ କରେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଗୋସ୍ୱାମୀକୃତ ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀବାନୁମୋଦିତ କିନ୍ତୁ ଗୋସ୍ୱାମୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କରେ ମୋର ସବିଶେଷ ପାରଦର୍ଶିତା ନ ଥିବାରୁ ଏହା ଗୋସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କ କୃତ ବୈଷ୍ଣବଗ୍ରନ୍ଥର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଶ୍ରୀବାନୁମୋଦିତ କି ନା ଦୃଢ଼କରି କହି ନ ପାରେ ।

ଏହି ପୁସ୍ତକର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ବ୍ୟୟଭାର ପରମମାନମାୟା ତେଜାନାଲ ରାଜମାତା ମହୋଦୟା ବହନ କରିଥିବାରୁ ତାହାଙ୍କଠାରେ କୃତଜ୍ଞତା ପାଶରେ ଚରକାଳ ଆବଦ୍ଧ ରହିଲି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ନନ୍ଦ, ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ ଓ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ଭଜନାନନ୍ଦ ସାହୁ ଏମାନେ ଏ ପୁସ୍ତକ ସଂଶୋଧନାଦି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରି ମୋହର ଚରଣସ୍ପର୍ଶ ହୋଇଅଛନ୍ତି ।

ପରିଶେଷରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ଏହି ଯେ—ମହାନାଥ ଓ କାଠଯୋଡ଼ୀର ବନ୍ଧ ଯେପରି ବହୁଜନସଂଗୃହିତ କେତେକ ପ୍ରସ୍ତରଖଣ୍ଡର ସମସ୍ଥିରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇ କଟକ ନଗରକୁ ରକ୍ଷା କରିବାହାର ମହଦୁପକାର ସାଧନ କରିଅଛି, ତଦ୍ୱାଦ ମୁଁ ଜନସାଧାରଣର ଉପକାରାର୍ଥେ ପ୍ରାର୍ତ୍ତନ ଉପାଦେୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ମହାନୁଭବ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ପଥାନୁସରଣପୂର୍ବକ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ପ୍ରସ୍ତରର ନ୍ୟାୟ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି; କିନ୍ତୁ ଏହା ଜନସାଧାରଣରେ ଆଦୃତହୋଇ କେତେଦୂର କାର୍ଯ୍ୟକାରକ ହେବ କହି ନ ପାରେ ।

ପ୍ରକାଶଆଉକ୍ତ—ଏହି ପୁସ୍ତକ ବନ୍ଧିତ ହୋଇ ଯେଉଁ ଅର୍ଥ ଲାଭ ହେବ ତଦ୍ୱାରା ଅପରପର ପ୍ରାର୍ତ୍ତନ ବୈଷ୍ଣବଗ୍ରନ୍ଥମାନ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ବାସନା ରହିଲା ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ନମଃ ।

ବ୍ରଜ ବିହାର

ପ୍ରଥମ ବୋଲି

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାୟ ନମଃ

କଂ ତାତ ବେଦାଗମଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟାବିରଚନାଦିଷାଂ କଂ ପ୍ରସ୍ତୋତନମ୍ ।

ଯଦ୍ୟାସ୍ମିନେ ବାସ୍ତବି ମୁଖ୍ୟକାରଣଂ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ଇତି ହୃଦଂ ରଚଃ ॥

ରାଗ-ଚନ୍ଦ୍ରକେଳି

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ କାରଣ ।
ଜନନିସ୍ତାରଣ ଭବତାରଣ ॥
ତନି ଶକ୍ତି ହେତୁ ଲୀଳା ବିଧାନ ।
ତଥ ମଧ୍ୟେ ନର ଲୀଳା ପ୍ରଧାନ ॥
ବ୍ରଜବିହାରେ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣ ।
ବିଷ୍ଣୁ ପଦସଙ୍ଗୀ ଗଙ୍ଗା ସରଣ ॥
ସ୍ନାନେ ପାନେ ଦରଶନେ ପବିତ୍ର ।
କର୍ଣ୍ଣେ ଆସ୍ବାଦେ ନିସ୍ତାରେ ଜଗତ ॥
ରସ ପରମହଂସ ସଞ୍ଚିତାରେ ।
ବେଦେ ବିଦିତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ ॥
ପରାକ୍ଷିତ ଭଗୀରଥେ ବୁଡ଼ାଇ ।
ବ୍ରହ୍ମଶାପେ ଲୋକେ ଖଣି ରୁଡ଼ାଇ ॥
ପ୍ରଶ୍ନଦାୟିନୀ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ଦଶନେ ।
ମେରୁହୋଟ ଶୁକମୁଖବଚନେ ॥
ବ୍ୟାସକୃତ ପ୍ରବାହେଣ ବାହାର ॥
ନାମ ମହିମା ଅଗାଧ ତାହାର ॥
ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଅବାଧେ ବହଇ ।
କାଳ ଅନଳ ଲୀଳା ନିବାରଇ ॥
ସଚ୍ଚିଦ୍ ଆନନ୍ଦ ମୂଳ ଆଧାର ।
ସାଙ୍ଗୋପାଙ୍ଗ ଗିରି ନଦୀ ଅପାର ॥
ଚଉଷଠିରେ ଅଗାଧ ସରୁଛି ।
କେନ୍ଦ୍ର କେନ୍ଦ୍ରରେ ମିଶି ପୁରୁଛି ॥
ନାମ ରୂପ ଗୁଣ ଲୀଳା ସଲିଳ ।
ବର୍ଣ୍ଣିତରଙ୍ଗ ଭଞ୍ଜିତ କଲୋଳ ॥

ମତ୍ସ୍ୟ କଳ୍ପପଗଣ ପାରିଷଦ ।
ବ୍ରଜବାସିନୀ ପଦ୍ମ କୁମୁଦ ॥
ଭୁଞ୍ଜ ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଶ୍ରବକୁ ବିକାର ।
ହଂସ ବକ ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ଆକାର ॥
ଶ୍ଳୋକ-ଛନ୍ଦ-ବୃତ୍ତ-ସ୍ରୋତ ଭଜଣି ।
ରାଗ ସ୍ୱର ଏ ଫେଣ ବିମ୍ବ ଜାଣି ।
କୁଳ ଧର୍ମ କର୍ମ ବେନି ସ୍ଥାବର ।
ଶ୍ରୁତି ସ୍ମୃତି ପୁରାଣ ଏ ଆବର ॥
କର୍ଣ୍ଣ ଜହ୍ନା ଏ ରସ ଆସ୍ବାଦନେ ।
ତୃଷ୍ଣା ହରଇ ଏ ନାମ ଗାୟନେ ॥
ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ ଘାଟ ଯହିଁରେ ।
ମନ୍ଦସନ୍ଦାଦ ପାବଜ୍ଜ ତହିଁରେ ॥
ଯାହା ମହୋଦ୍ରବ ଯୋଗ ମହତ୍ତା ।
ସ୍ନାନ ଖଣିନେ ପାଇ ପଳ ଏଥୁ ॥
ସଦଗୋଷ୍ଠୀରେ ସପ୍ରୀତି ବଢ଼ଇ ।
ଧର୍ମ କର୍ମ ବେନି କଲ ବୁଡ଼ଇ ॥
ପାପ-ପାଦପ ମୂଳ ଉପୁଡ଼ଇ ।
ମଦ ଆଶାତୃଷ୍ଣା ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ଇ ॥
ମୋହଜାଲ ମାୟାଲତା ଛୁଡ଼ଇ ।
ଭବବନ୍ଧ ଶ୍ରୀମୁଖେ ମାଡ଼ଇ ॥
କାଳସର୍ପ ପାଶଶ୍ରୁ ଦେଶ ଶ୍ରାପେ ।
ଯମ ଯାତନା-ଦାବ ତାପ ନାଶେ ॥
ସନ୍ନ ଦେହେ ପଞ୍ଚରସ ଉପୁଜେ ।
ଏଣୁ ପୁନନ ଜନ ନିତ୍ୟ ଭଜେ ॥

ଗୁରୁ ପାଦାଶ୍ରୟ ଶିବଲମ୍ବରେ ।
 ଧୀର ଶୂନ୍ୟ ସାଧୁଜନ ବନ୍ଧରେ ॥
 ସିଦ୍ଧ ବଚନ ଲୋଚନେ ଦେଖଇ ।
 ଅନ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ନଦୀ ତୁଳୁ ଲେଖଇ ॥
 ଭବସଙ୍ଗମ ସାଗରେ ପ୍ରଭୁଇ ।
 ଏଣେ ସଂସାର ପ୍ରଳୟ କରଇ ॥
 ବ୍ରଜେ ମାନସିକ ସେବାବଲ୍ଲଭେ ।
 ଅନ୍ତେ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ପାଦ ଲଭେ ॥
 ସାଧୁଜନେ ଏ ନଦୀ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ।
 ଯେତେ ସଞ୍ଜଲ ଖଜ କୁଟ ଏଡ଼ି ॥
 କୃଷ୍ଣଚରଣ ଗଙ୍ଗା ଏକମତେ ।
 ସାଧୁଜନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଏକତ୍ରେ ॥
 ହରି ଲୀଳା କାରୁଣ୍ୟ ଜଳବତ ।
 କୁଶାଗ୍ରରେ ମୁନି ମୁଖେ ବିହତ ॥
 ହେତୁ ନ ପାଇ ଅଳପ ବୁଦ୍ଧିରେ ।
 କେତେ ଜାଣନ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧ ସୁଧୀରେ ॥
 ବ୍ୟାସ ନାରଦ ଆଦି ଅଗୋଚର ।
 ମୋର ହୋଇବ କାହୁଁ ସେ ଗୋଚର ॥
 ମୋର ବଚନ ପ୍ରବନ୍ଧ ନିମନ୍ତେ ।
 ଭବସାଗର ତରଣୀ ଏମନ୍ତେ ॥
 ଏଣୁ ନରଙ୍କ ହୃଦ କରେ ମନ ।
 ନିଶ୍ଚୟ କରଇ ଜଳଧି ମନ୍ତ୍ରନ ॥
 ଗୁରୁ ତୁଳସୀ କୋଇଲି ସୁରାରେ ।
 ଦେବେ ଦେନନ୍ତୁ ଯେସନ ମଥାରେ ॥
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ଗୁରୁ ବଜ୍ରଲୀଳା ।
 ସାଧୁଜନେ କରିବେ ଗଲେ ମାଳା ॥
 ମୋର ବଚନ ଦୋଷ ନ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 କୃଷ୍ଣକଥା ବୋଲି ଥିବ ଆବୋର ॥
 ଜନ ପରିସାଧରେ ଯେହୁ ରତ ।
 ଏହୁ ଲକ୍ଷଣେ ଜାଣିବା ମନ୍ତ୍ରତ ॥
 ଯତନରେ ଆତ୍ମଯାତ ଜଗନ୍ତ ।
 ଗୁପ୍ତଜନ ଚେତାଇବା ନିମନ୍ତେ ॥
 ଅନ୍ୟ କଳ୍ପନା ମନରେ ନ ଧରି ।
 ଜନଶ୍ରୀୟ ନିମନ୍ତେ ପରୁରି ॥

ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣେ ବନ୍ଧଇ ।
 ଦେଶବାସୀମାନେ ପଦ ଛନ୍ଦଇ ॥
 ବିଦ୍ଧ ଶବ୍ଦେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପରସନ୍ନ ।
 ବ୍ରଜଚରଣ ଘାସ ଦରଶନ ॥
 ନଳକୁବର ନାରଦ ସମ୍ଭାଦ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅମୃତ ମହାରସସ୍ବାଦ ॥
 ଏକଦିନେ ନାରଦ ତପୋବନ୍ତ ।
 ନଳକୁବର ପୁରେ ଉପଗତ ॥
 ପୂର୍ବେ ଅସଦ ଅଙ୍ଗ ତାର ଗୁହ୍ୟ ।
 ଗୋପେ ଯାମଳାତରୁ ଶାପ ପାଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ହେଲୁ ମୁକତ ।
 ଏବେ ଜାଣିବା କେମନ୍ତ ଚରଣ ॥
 ବିଜେ କଲେ ଏହା ମୁନି ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଶାଶ୍ୱାତାଦ୍ୟେ ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାର ॥
 କୃଷ୍ଣ ଗୁଣଭୂଷଣ କଣ୍ଠତଟେ ।
 ଭକ୍ତିଭାବରେ ଜଗତ ଉଚ୍ଚାଟେ ॥
 ହରିରସରେ ରସି ଗରଗର ।
 ତନ୍ତୁ ପୁଲକ ଅଶ୍ରୁ ଜରଜର ॥
 ଶ୍ରବଣକାରେ ମନର ପ୍ରମୋଦେ ।
 ଲୟ ଲାଗଇ ପ୍ରେମ ଗଦଗଦେ ॥
 ଆସି ପ୍ରବେଶ ଅଳକା ଭୁବନେ ।
 ଅତି ମନୋହର ନଦୀ କାନନେ ॥
 ବନ ଭ୍ରମନ୍ତେଣ ନଳକୁବର ।
 ଦେଖି ନମିଲେ ମୁଖେ ପପୁର ॥
 ‘ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି’ ବୋଲନ୍ତି ।
 ପାଦଧୂଳି କପୋଳରେ ବୋଲନ୍ତି ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ଉଠି ବନ୍ଦେ ଚରଣ ।
 ପାଦେ ପଡ଼ି ପୁକାରଇ ଶ୍ରବଣ ॥
 ତନ୍ତୁ କଦମ୍ବ କସ୍ତୁର ସଂଜାତ ।
 ପ୍ରେମ ଆନନ୍ଦ ଲୋଭକ ପୁରତ ॥
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଏକଲକ୍ଷେ ମିଶାଇ ।
 ପୂଜାକଲେ ଦିବ୍ୟାସନେ ବସାଇ ।
 ପାଦ ଉଦକ ଶେଷି ଶିରେ ସିନ୍ଧୁ ।
 କର ଯୋଡ଼ି ରହିଲେ ପଛ ଦୃଷ୍ଟି ॥

ଧନ୍ୟ ଦିବସ ଆଜ ଏ ମୋହର ।
 ବହୁପୁଣ୍ୟ ଦରଶନ ନୋହର ॥
 ମୁନି ନିର୍ମଳଭାବ ତାର ଦେଖି ।
 କୋଳେ ଲଗାଇ ଆଲିଙ୍ଗନେ ସୁଖୀ ॥
 ବହୁ ପ୍ରଣୀତ କଲ୍ୟାଣ ବଚନେ ।
 ବ୍ରଜବାସୀ ତୁ ସାମଳା ଅର୍ଜୁନେ ॥
 ଭକ୍ତଜନ ଇଚ୍ଛନ୍ତି ଯା ସୁଖରେ ।
 ଶ୍ରବଣେ ଲଭିଲୁ ତୁ ଦୁଃଖ ଦଶାରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ହେଲୁ ପଛପ ।
 ଏବେ ଦୁର୍ଲଭ ଏ ତୋର ଚରଣ ॥
 ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳେ ଯେ ଦିନେ ରହଇ ।
 ଫଳ ଅଶେଷ କହି ତ ନ ହୁଇ ॥
 ମୋଷ ହେବେ ପାପୀ ତୋର ଦର୍ଶନେ ।
 ବର ମାଗ ତୁ ବୋଲୁଛୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ॥
 ଶୁଣି ନଳକୁବର ଲମ୍ବେ ପାଦେ ।
 ବୋଲେ ସବୁ ତୋ ଚରଣ ପ୍ରସାଦେ ॥
 ସାଧୁଜନଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ଅମୂଲ୍ୟ ।
 ଶାପ ଦେଲେ ହୋଇଲୁ ବର ତୁଲ୍ୟ ॥
 ଜଳନ୍ଦୀଡ଼ାରେ ଦେନଶ ସୁବଳା ।
 ତୋର ବିମୁଖେ ଦେଖ ଏହୁ ଗତି ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ଭାବନ୍ତି ଯାହାକୁ ।
 ଅଙ୍ଗ ପ୍ରରଣେ ଲଭିଲୁ ତାହାକୁ ॥
 ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଉତ୍ତମ ।
 ଏହି ହେତୁ ଲଭେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ॥
 ଏବେ ପ୍ରସନ୍ନେ ବର ଯାଉ ଯେବେ ।
 ମୁହିଁ କଥାଏ ମାଗୁଅଛି ତେବେ ॥
 ବ୍ରଜବିହାର ଚରଣ କହିବ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ମୋର ମନେ ରହିବ ॥
 ହରି ଚରଣ ତୋ ମୁଖେ ଶୁଣିବ ।
 ନିଶି ଦିବସେ ହୃଦରେ ଶୁଣିବ ॥
 କିଛି ଜାଣିଲ ନାହିଁ ଗୋପେ ରହି ।
 ଅଣହେତୁରେ ବୃଷଟକୁ ବହି ॥
 ଲାଲା ଦେଖି ନୋହିଲ ସାମରଥୀ ।
 ଏବେ ପୁଣ୍ୟ ମୋର ମନୋରଥ ॥

ସେହୁ ବ୍ରଜପୁରୀ ସୀମା ଯେମନ୍ତ ।
 ନରନାରୀମାନେ ତହିଁ କେମନ୍ତ ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା କି ପୁଣ୍ୟ ଆଚର ।
 ପୁତ୍ର କରି ପାଇଲେ ରାମହରି ॥
 ନାଣି ପୁତନା ଆଦି କେଶୀଯାଏ ।
 କିସ ହେତୁ ଏ କେବଣ ଉପାଏ ॥
 ବ୍ରଜକାମିନୀ ବିହାର ଲଳସେ ।
 ଅତି ଅଶକ୍ତ କାମ ଲଳସେ ॥
 ରାଧାଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ରମଇ ।
 ଏଥି ମଧ୍ୟେ ଉତ୍ତମ କେ ଦେନଇ ॥
 କାହା ଶ୍ରବେ ହୁଅଇ ହରି ବଣ ।
 କେଉଁରୂପ କିସ ତରୁ ନିର୍ଯ୍ୟାସ ॥
 କିସ କିସ ରସେ ହରି ଆରାଧ୍ୟ ।
 ଲାଲା ମାନୁଷ ଶ୍ରବେ କିସ ବୁଦ୍ଧି ॥
 ତାତ ଜନମାନଙ୍କ ସେହୁ କେମନ୍ତ ।
 କୁଳବଂଶ କେବଣ ଶ୍ରାବ ଶୁଣ ॥
 ମିଶ ସୁହୃଦ ସଖା ଶ୍ରବେ କେହୁ ।
 ଦାସ ଶ୍ରବେଣ ସେବିଛନ୍ତି କେହୁ ॥
 ସ୍ବୟଂ ଶିଶୁର ବୋଲି କି ଜାଣନ୍ତି ।
 କିବା ନନ୍ଦପୁତ୍ର ବୋଲି ମଣନ୍ତି ॥
 ମୋତେ ସଖାପୁ ନ ରଖି କହିବ ।
 ଶୁଣି ଚିତ୍ତ ବିଚଳିତ ନୋହିବ ।
 ଯେବେ ଦେନଇ ମୁନି ମୋର ସେବା ।
 ଏହି ବର ମାଗୁଛି ମୋତେ ଦେବା ॥
 ଶୁଣି ନାରଦ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନ ।
 ଶୁଣ କହିବା କୁବେର ନନ୍ଦନ ॥
 ଆମ୍ଭ ଶରଧା କହି ଲେଉଟୁ ଯାହା ।
 ବର କରି ମାଗିଲୁ ତୁହି ତାହା ॥
 ଧନ୍ୟ ଦିବସ ଆଜ ଏ ଆମ୍ଭରେ ।
 ବ୍ରଜ ଚରଣ କହିବା ତୁମ୍ଭରେ ॥
 ଦେବେ ଅଗୋଚର ଯେଉଁ ଚରଣ ।
 କହି ପାରିବ କେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରଣ ॥
 ଠିକଠିକ କରି ତୋତେ କହିବା ।
 ଶ୍ରୋତା ବକତା ପବନ ହୋଇବା ॥

ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳ ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ଝଙ୍କାଣା ।
 ଶୁଭ ନୟା ଅବନୀ ବନ ଦେଶା ॥
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତବନ ମନ୍ଦିର ବନ୍ଧନ !
 ସୁର୍ଗ ବାରମ୍ବଣ ପୁର କଞ୍ଚନ ॥
 ରତି ମନସିକ ନାଶ ପୁରୁଷ ।
 ସଦା ସମ୍ପଦ ଉଚ୍ଛବ ହରଷ ॥
 ଦୟାଶୀଳ ଶାନ୍ତ ଧୀର ଧାର୍ମିକ ।
 ସଦାଶାସ୍ତ୍ରୀ ସଦାଶୁରେ ବିବେକ ॥
 ଅତି ଗହନ ମଥୁରା କଟକ ।
 କଂସରାଜାର ନବର ଛଟକ ॥
 ନନ୍ଦଗ୍ରାମ ଦଧିଗ୍ରାମ ସାବଟ ।
 ଅତି ଉତ୍ତମ ସମୁଦାର ତଟ ॥
 ନନ୍ଦନବର ବେଡି ଗୋପପୁର ।
 ଦଧିଗ୍ରାମେ ବୃଷଭାନ୍ତ ନବର ॥
 ସାବଟେଶ ଚନ୍ଦ୍ରସେଶ ଉଦାସ ।
 ଠାବେ ଠାବେ ଲାଗି ନିତି ସୁଆଁସ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଟକ ।
 ଶସ ବିଶସ ମନ୍ଦିର ହାଟକ ॥
 ମଣିମୟ ମୁକୁଟ ରତ୍ନହାର ।
 ମୋତି ଧୀମନ୍ତୀ ରତ୍ନସୁମାର ॥
 ହେମ କଟକ କଣ୍ଠ ଅବତଂସ ।
 ନାନା ରତ୍ନନିର୍ମିତ ଶଶିଅଂଶ ॥
 ରୂପସର ଦୋସର ମୋତିମାଳା ।
 ନାନା ପଦକ କଟୀରେ ମେଖଳା ॥
 ତାଡ଼ ଚଢ଼ୀ ବିଦ ମୁଦ କଙ୍କଣ ।
 ପାଦେ ନୟର ବାଜକ ରୁଣୁଣ ॥
 ରୂପ ଉପମେ ଶୋଭା ଅଳଙ୍କାର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରା ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ କର୍ପୁର ॥
 ପରିଧାୟନ ଦେବାଙ୍ଗ ବସନ ।
 ପୁଷ୍ପ ତାମ୍ବୁଲ ଅମିୟ ଅଶନ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳେ ଚନ୍ଦ୍ରକମ ପିତୁଳ ।
 ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କ ଖଟଦୋଳ ॥
 ଅଗ୍ରଧୂପ ଧୂଆଁ ଗନ୍ଧ ଆମୋଦେ ।
 ସଦା ବସନ୍ତ ମଳୟ ପ୍ରମୋଦେ ॥

ରୁନ ଶକଣ ଧବଳ ସଦନେ ।
 ପୁର ନିର୍ମିତ ଅଗୁରତନେ ॥
 ଝୁର ବଢ଼ଳା କମ କତି କତି ।
 ହେମ କଳସ ବସେ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ॥
 ନେତପତାକା ବାତେ ବାଙ୍କ ବାଙ୍କ ।
 ଶ୍ରେତପାରୁଆଗଣ ଝାଙ୍କ ଝାଙ୍କ ॥
 ଦଶାବାଡ଼ ପୁଷ୍ପରାଗ ଗବାଷ ।
 ଲାଳାପ୍ରାଙ୍ଗଣ ଗୁଚିକ ପାବଳ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଶସପଟ ମଣାଣୁ ।
 ସୁମାର ମୁକୁଟା କେଶ କେଶ ॥
 ପୁଷ୍ପମାଳା କୁରୁବେଳି ଗୁମର ।
 ନାନା ମଣ୍ଡଣି ଉତ୍ସବ ସମ୍ଭାର ॥
 ରଜ ନବର ଦାଣ୍ଡ ସିଂହାସନ ।
 ପାଶ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟଙ୍କ ସଦନ ॥
 ଧାଡ଼ ଧାଡ଼ ଶୋଭା ପୁରପଙ୍କଜ ।
 ମେଡ଼ ମଣ୍ଡପ ଅଟାଳ ଜଗତି ॥
 ପୀଡ଼ ପଦ୍ମ ପ୍ରାସାଦ ପ୍ରାକାର ।
 ନୟା ସରୋବର କୂପ ଅପାର ॥
 ନାନା ଉପବନ ପୁଷ୍ପକାନନ ।
 ଦେଶି ସବୁରି ପ୍ରସନ୍ନ ଆନନ ॥
 ଗୋପେ ଶୋଳସସ୍ତ୍ର ଦର ଆସ୍ତର ।
 ସୁଖ ସମ୍ପଦେ ଧନରେ କୁବେର ॥
 ଦାଣ୍ଡ ପରିମଳ ଛବିଚନ୍ଦନ ।
 ବ୍ରହ୍ମା କରେ ଯେଉଁ ପୁର ବନ୍ଦନ ॥
 ତହିଁ ମହିମା କେ ଅବା କହିବ ।
 ଯହିଁ ଦେହ ଧରି ହରି ରହିବ ॥
 ନନ୍ଦବନରେ ବେଡିଣ ନଗର ।
 କାଠ କଣ୍ଠ ଜାଳନ୍ତ ଅଗୁର ।
 ଦନସାର ପୂର୍ଣ୍ଣପାପ ଦହୁଡ଼ି ।
 ତରୁମୂଳେ ପମ୍ବରମାର ଏଡ଼ି ॥
 ସୁନା ରୂପା ଚରଣେ ମଡ଼ାମଡ଼ି ।
 ଶୁଭ ମାଣିକ୍ୟ ଯାଇ ଗଢ଼ାଢ଼ି ॥
 ଧୂଳି ହୋଇ ମିଳଇ ପୁଷ୍ପରଜ ।
 ପଙ୍କ ତହିଁରେ ଗନ୍ଧ ମଳୟୁଜ ॥

ଅତିଶୋଭା ସୁକୁମାରୀ ଆର୍ତ୍ତାଶ୍ରୟ ।
 ଅତିଶୋଭା ନିତି ତନୁ ଶାମଳୀ ।
 ସୁବାସିତ ଜଳେ ଅଙ୍ଗ ପଖାଳି ।
 ଜଗମୋହିନୀ ମଦନ ସଖାଳି ॥
 ମୁଖ ଶୋଭାବନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଇନ୍ଦ୍ରୀୟ ।
 ପରିଧାନ ଗୁରୁ ସରୁ ସିନ୍ଧୁଆ ॥
 ହାସ ବଳାସେ ଅବନ୍ତା ଅଦଳ ।
 ହେମହାରେ ରତ୍ନମୟ ପଦଳ ॥
 ଅଙ୍ଗ ଅନୁରୂପେ ଆୟୁ ଅନେକ ।
 କାନ୍ତି ଉପମେ ବସନ କନକ ॥
 ପୁଲବନ ଲାଗି ପାଦ ପକାଇ ।
 ଅଥୁଳ କରଣ ଅମିୟ ପକାଇ ॥
 ଝିନବସନେ ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗ ଦିଶେ ।
 ଲୋଭୀ ମଧୁପ ତନୁପ୍ରଭା ବାସେ ।
 ସମ ନୁହେଁ କୋମଳାଙ୍ଗ ଶିଷ୍ୟ ॥
 ରୂପ ଦେଖିଲେ ତଳିବ ଚିରଣ ॥
 ତନୁପୁର ଅପୂର୍ବ ସେ ଦୁର୍ଲଭ ।
 ନୋପ ଭବନେ ସେ ଅତିପୁଲଭ ॥
 ରୁଷ ଗୁଣ ଶୋଭା ଦ୍ରବ୍ୟ ଧନାତ୍ୟ ॥
 ଲତା ପୁଷ୍ପ ବନତରୁ ପଳାତ୍ୟ ॥
 ସ୍ବାଦ ସଉରଭ ରସ ପୂରତ ।
 ନାନା ବିଳାସ ଗାନ୍ଧାର ତରତ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଖଣ୍ଡିଆଣି ଯହିଁରେ ।
 କଥ ଅପୂର୍ବ ଅବା ସେ ତହିଁରେ ॥
 କାମଧେନୁ ଯହିଁରେ ପଲ୍ଲ ପଲ୍ଲ ।
 ବିହ କାତର ଗୁଣ୍ଠି ଜଳ ଜଳ ॥
 ନାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟୁ ବାତ ଉତପାତ ।
 କାହିଁ ଅକାଳବୃଷ୍ଟି ବଜ୍ରଘାତ ॥
 ନାହିଁ ଅନ୍ୟମରଣ ଯମଦର୍ପ ।
 ନାହିଁ ଅଗ୍ନିପ୍ରବଳ ଭୂମିକମ୍ପ ॥
 ନାହିଁ ବ୍ୟାଧି ଭଲ୍ଲ କ ଦର୍ପଭୟ ।
 ନାହିଁ ଦାନବ ଧାଡ଼ି ଅପତୟ ।
 ନାହିଁ ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବ୍ୟାଧିକର ।
 ନାହିଁ ମିଥ୍ୟା ଛନ୍ଦ୍ରମ ଅନ୍ୟାୟର ॥

ନାହିଁ ଦୁଷ୍ଟ ପାଷଣ ପାପକର୍ମ ।
 ନାହିଁ ପରଧନର ଲୋଭଭ୍ରମ ॥
 ନାହିଁ ମୋହ ଅଜ୍ଞାନ ଅହଙ୍କାର ।
 ନାହିଁ ରାଗ ଶୋକ ମୋହ ବିକାର ॥
 ନାହିଁ ହାନ ବିନ୍ୟାସ ଅପସର ।
 ନାହିଁ ଅଧର୍ମ ଅନ୍ୟାୟ ବିରସ ॥
 ସର୍ବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସର୍ବ ଅଭିଶପ୍ତ ।
 ସର୍ବ ଶୁଭ ସୁନ୍ଦର କୃଷ୍ଣଚେତ ॥
 ସର୍ବସାର ସର୍ବପୁର ବରଣୀ ।
 ଶୋଭା ପାଉଅଛି ବହୁ ଧରଣୀ ॥
 ଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ଯହିଁ ପରିବାସ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବାସବ ସେବେ ଅନୁସର ।
 ତହିଁ ନାୟିକା ନାୟକ ମହିମା ।
 କଥ କହିବା କି କେବା ଉପମା ॥
 ଯେଉଁ ଭୁବନେ କୁନ୍ଦର ଭସାଣୀ ।
 କଥ ଲୋଡ଼ିବା ଧନେ ଗରସୁଧୀ ॥
 ଶୋଭା ସୁକୁମାରପଣ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ।
 କାମ ଅସୁନ୍ଦର ବୋଲି ବାଞ୍ଛନ୍ତି ॥
 ଯହିଁ ସ୍ତ୍ରୀବରମାନେ କଳ୍ପତରୁ ।
 ଫଳପୁଷ୍ପ ଗୁଣ କେ କହିପାରୁ ॥
 ଯହିଁ କପଟପତଙ୍ଗ ବ୍ରହ୍ମାଦି ।
 ବେଦଉପାଧି ଶେଷ ସେ ସମ୍ପାଦି ॥
 ଯହିଁ ଭୁବନ ଜ୍ୟୋତି ଆହାଲଦେ ।
 ଶଶି ତପନ ଗଗନରେ ଦେଉ ।
 ଯହିଁ ବିହାରେ ଗୋଲ୍ଲକନାୟକ ।
 ତହିଁ ସର୍ବପୁଣ ରସଦାୟକ ॥
 ଗାନ୍ଧି ଗୋଟିକରେ ପାଇ ଗୋରସ ।
 ଏକଆରକେ ଅଧିକ ସରସ ।
 ଚରଗୋଟିକର ଶୀର କୁଞ୍ଚାସ ।
 ଦୁଧ ଅଞ୍ଜଳିରୁ ସର ମେଞ୍ଚାସ ॥
 ଛେନା ଗୋଟିକା ଅଧାମ ଭେଟଇ ।
 ଘୋଳଦୟ ହୋଇ କିଛି ତୁଟଇ ॥
 ଯେତେ ଦୟା ଲବଣିହିଁ ତେଜକ ।
 ଦୂତ ଦୁଅଇ ପୁଣ ସେ ତେଜକ ॥

ପୁର ଅନ୍ଧାରୀ ଗୋରାସ କରଇ ।
 କାଟି କୋରୁ ବଣିକରେ ସରଇ ॥
 ଯେଉଁ ଶୁଭକରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଣିବ ।
 ଅଣିମାସ ଅଷ୍ଟମସ ସେବତ ।
 ତହିଁ ମହିମା କେ କହ ପାରଇ ।
 ନିଜ ଯନ୍ତ୍ରରୁପ ନୟା ଧରଇ ।
 ଗାନ୍ଧୀ ପ୍ରଥମ ଚର ଦୁହିଁ ମନ୍ତ୍ର ।
 ନୟା ହୋଇ କାଳନ୍ଦୀ ମିଶି ବହି ॥
 ଯୁ ନ କରନ୍ତି ଗୋକୁଳ ଅଙ୍ଗନା ।
 କୁଚକୁଳୁରମ ଗୋରଜମଣ୍ଡନା ॥
 ବନ୍ଧା ଯରସୁଣୀ ମିଶି ବହିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମ ଆଶ୍ରୟ ଉଦ୍ଧରଇ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ଆଦି ନାମ ଲହନ ।
 ପୁଷ୍ପ ବନ୍ଧନା ଗୋରା ଉପବନ ॥
 ଧନ୍ୟକରୁକ ସର୍ବଦା ସଦନ ।
 ଶୁକଧନୁ ଧରି ଜଳି ମଦନ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ଆଦିକ ହୋଇଲେ ବିଚ୍ଛେଦ ।
 ଯୋଜି ମରମେ ବଶିଷ୍ଠ ଛନ୍ଦଇ ॥
 ଯେତେ ଜୀବର ତହିଁରେ ନିବାସ ।
 ନ ଲାଗଇ ଯଥା ତହିଁ ପିପାସ ॥
 ଦୁଷ୍ଟଦାନବ ଯାହୁ ନ ପଡ଼ଇ ।
 ମଦ ଚନ୍ଦ୍ରଲେଖ କରି ଛୁଡ଼ଇ ॥
 ବହ୍ନି ଇନ୍ଦ୍ର ଲବୁ ନହଲେ ଯହିଁରେ ।
 ଆଉ କାହାର ଗରବ ତହିଁରେ ॥
 କୂଟ ଚନ୍ଦ୍ର ଶଂସଦଶ ନାଶ ।
 ଯମଦୂତ ଡରନ୍ତି ଦୁର୍ଦ୍ଦି ପାଶ ॥
 ଯେତେ ଅଛନ୍ତି ଗୁହ୍ୟାଣ୍ଡ ଅଶେଷ ।
 ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ଏ ପୁର ବଶେଷ ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ନାମେ ରାଜା ରାଣୀ ॥
 ଧର୍ମପରପୁଣ୍ୟ ବେନ ପରାଣୀ ।
 ଦେବ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚରଣେ ଭକତ ।
 ପୁଷ୍ପବନ୍ଦନେ ହୋଇଛୁ ଅଗତ ॥
 ଶ୍ରୀପ୍ରସନ୍ନ ରୁଦ୍ରାୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା କୁହନ ।
 ବସ୍ତ୍ର ସେବନ ଅତିଅତିନ ॥

ନଦବା ଦୟା ଶାନ୍ତି ଗୁଣ ବହଇ ।
 ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ ଦେଖି ପୁଣି ନହଇ ॥
 ଶମ୍ଭୁ ଶିରେ ଗୋଦୋହନ କରଇ ।
 ମଧୁ ଘୃତରେ ମଣ୍ଡଳ କୁରଇ ॥
 ଲକ୍ଷ କୋଟୀ କୋଟୀ ତମ୍ବା ତଡ଼ାଇ ।
 ଦବ୍ୟ ଦେଉଳ ମଣ୍ଡପ ଗଢ଼ାଇ ॥
 ନାନାଗୋଷ୍ଠ ନିଯୋଗରେ ସେବାଇ ।
 ଦେବେ ପୁଷ୍ପ ହୋଇ ଲେଖେ ଲେଖଇ ॥
 ବ୍ରତପରପୁଣ୍ୟ ହରିଶରଣ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ନେତ୍ର ଶୁଦ୍ଧି ବିପ୍ରବରଣ ॥
 ଅନ୍ନ ବସନ ପାଣି ପଟା ଛନ୍ଦ ।
 ଜପ କରେ ମନ୍ତ୍ରନେ ଇଷ୍ଟମନ୍ତ୍ର ॥
 ହରି ଚରଣେ ବସନ୍ତ ନିଶି ଦବା ।
 ଶର ଶନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୁଡ଼ା ବିଧି ॥
 ନିଜ ପୁରାଣ ଶ୍ରବଣ କରଇ ।
 ଅଙ୍ଗେ ବଲମ୍ବିବ ଚନ୍ଦ୍ର ବହଇ ॥
 କପ ପୋଷାଣ ଅନେକ ଖୋଳଇ ।
 ରାଜଦାଣ୍ଡରେ ମଣ୍ଡପ ତୋଳଇ ॥
 ଉପଗୋଷ୍ଠ ଚରୁ କୋଟି ଲାଗଇ ।
 ଶୋଣୀ ଶୋଷିକି ସଞ୍ଜଣ ଘୋଳଇ ॥
 ନିଜ ପୁରଇ ଶୁଣି ଧର୍ମ କଥା ।
 ପରଦୁଃଖ ଶୁଣିଲେ ପାଇ ବ୍ୟଥା ॥
 ତନି ବେଳ ସ୍ନାନ ଏକ ଶେଜନ ।
 ନିଶି ଉଜାଗର ନାମ ଶୀର୍ଣ୍ଣନ ॥
 ଦନସାରରେ ଜାଳନ୍ତି ଜାଗର ।
 ସିନ୍ଦୂରମେ ଶାଳଗ୍ରାମ ଆଗର ॥
 ଶୁଚିମନ୍ତ ତପସ୍କର-ଆରୁର ।
 ଧୀର ଧାର୍ମିକ ମହତ ବିରୁର ॥
 ଋଷିମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଉପଗତ ।
 ଦେଖି ନନ୍ଦର ଭକତ ବହୁତ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ମନରେ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ।
 ବସ୍ତ୍ର ପୁଷ୍ପ ଦେଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛନ୍ତି ॥
 ବେଳୁ ବେଳୁ ଗ୍ରାମ ଆସି ଭେଟଇ ।
 ପୂର୍ବେ ସଞ୍ଜୟଲ ପୁଣ୍ୟ ଶଟଇ ॥

ସମ କୃଷ୍ଣ ବେଳେ ପୁର ହୋଇଲେ ।
 ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ ମୋହିତ ହେଲେ ॥
 ବିପଦରେ ବସୁଦେବ ଘରଣୀ ।
 ନନ୍ଦପୁରେ ଥିଲା ନାମ ରେହଣୀ ॥
 ନିତି ଆରତେ ଜଣାଏ ତରୁଣୀ ।
 ରଖ ଦୁର୍ଗା ଗୋ ଦୁର୍ଗା ଭଗଣୀ ॥
 ଏହିମତି ନିରନ୍ତରେ ଜଣାଇ ।
 ମହାମାୟା ଗୁଣଗର୍ଭିତ୍ରଣାଇ ॥
 ଏକଦିନେ ରଜନୀ ନିଦ୍ରାଗତେ ।
 ସ୍ୱପନରେ ଦେଖେ ଦେଖା ଅଗ୍ରତେ ॥
 ସିଂହବାହିନୀ ସିଦ୍ଧନାରାୟଣୀ ।
 ତନୁ ତପତକାଞ୍ଚନକୁ କଣି ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣଶରଦତରଙ୍ଗ ମା ବଦନ ।
 ଶ୍ରୀରାଜକୁଳା ପଛ ରଦନ ॥
 ମାଳ ନଳନ ଲୋଚନେ ଆଞ୍ଜନ ।
 ଚୁରୁ ଚଞ୍ଚଳ ଚୁନାଣି ଶଞ୍ଜନ ॥
 ଗନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରକୁଣ୍ଡଳ ନାଚଇ ।
 ଶଶି-ପାଦଶ ଦଳ ଗୁରୁ ପାଞ୍ଚଜ ॥
 ଚୁରୁ ଚକ୍ରର କୁସୁମେ ସାଜଇ ।
 ମୋହିତସିନ୍ଧୁ ଜାଲି ବିବଜଇ ॥
 ଗଣା କେତକୀ ପାଶୁଡ଼ା ବେଦାଇ ।
 ହେମପାଟି ଚନ୍ଦ୍ରଝୁମ୍ପା ଚଢ଼ାଇ ॥
 ଭଲପଇ ନାମେ ମୋତି ଝଲକଇ ।
 ବିମ୍ବଅଧର ତାମ୍ବୁଲ ବଳକଇ ॥
 କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ଚୁପସରି ଶୋଭଇ ।
 ଶ୍ରୀରାମାଳ ପଦକର୍ମ ଲମ୍ବିତ ॥
 ତାଡ଼ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରକା ଚଢ଼ିବୁଜ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ବିଶଜେ ॥
 ଅଙ୍ଗ ସୁରଙ୍ଗ ପଟେ ଝଟ ଝଟ ।
 ହେମମେଖଳା କମେ କଟୀଚଟ ॥
 ପାଦେ ଚୁରୁ ନୟନ ବିବଜେ ।
 ସିଂହ ଚୁରୁ ଚୁରୁ ଝୁମ୍ପା ବାଜେ ॥
 ସିଦ୍ଧଯୋଗିନୀ ଜଗତବନ୍ଦନା ।
 ନନ୍ଦପୁରେ ବିଜେ ଗିରିନନ୍ଦନ ॥

ଦଶଦିଗରେ ସୁନାନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରକଟ ।
 ହସି କହନ୍ତି ରେହଣୀ ନିକଟ ॥
 କୋଳେ ଦେନଶ ଅଛନ୍ତି କୁମର ।
 ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ରୂପେ ସୁନ୍ଦର ॥
 ତୁ ଯେ କହୁ ମୋ ଚରଣେ ବନ୍ଦନ ।
 ଏହୁ ହେଉ ତୋର ନିଜ ନନ୍ଦନ ॥
 ପ୍ରବେ ବସୁଦେବର ବାସ୍ୟେ ଜାତ ।
 ଦେବଙ୍କର ଗର୍ଭେ ହେଲୁ ସମ୍ଭୂତ ॥
 ଏବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତୋତେ ଦେଲି ।
 ପୁତ୍ର କରି ଏହାକୁ ପାଳ ବୋଲି ॥
 ଏବେ ବୋଲି କୋଳେ ଦେଲେ ନନ୍ଦନ ।
 ତହୁଁ ଚଳିଲ ନନ୍ଦ ସନ୍ନିଧାନ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ପଲଙ୍କ ଧବଳ ମନ୍ଦିରେ ।
 ମନ ପବନ କୋଳେ ସନ୍ନିଧାନ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳ ଉପରେ ଅଛି ଶଞ୍ଜି ।
 ଶ୍ରୀରାମାଣିକ୍ୟ ମାଳା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ॥
 ନେତ ଭୁଲ ଅପସର ଆଉଜି ।
 ଜାଗି ବସି ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଭଜି ॥
 ମାଣିକ୍ୟର ଘାପାବଳୀ ଜଳଇ ।
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ଆମୋଦ କରଇ ॥
 ଉଠ ଉଠ ନନ୍ଦ ଦେଖ ବୋଲଇ ।
 ନନ୍ଦ ଦେଖି ପାଦେ ଗଡ଼ି ଘାଲଇ ॥
 ଏବେ ପୁର ତୋର ପୁରେ ଜନମ ।
 ସଙ୍କର୍ଷଣ ବୋଲଣ ଦେବୁ ନାମ ॥
 ରେହଣୀର କୋଳରେ ପୁର ଅଛି ।
 ଅନ୍ତରତରେ ସେ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୋଭଇ ॥
 ଏବେ ପୁତ୍ରକୁ ପାଇଣ ସନ୍ତାନ ।
 ମନ ସନ୍ତସ୍ତରେ କିଛି ନ ଭାଲ ॥
 ଉଠି ନନ୍ଦ ଦେଖ ମୁଖ ଅନାଇ ।
 କରଯୋଡ଼ି ବନପୁରେ ଜଣାଇ ॥
 ଏବେ ହୋଇଲୁ ରେହଣୀ ସୌଭାଗ୍ୟ ।
 ଯଶୋଦାର କି ହୋଇଛି ଅଭାଗ୍ୟ ॥
 ଓଷା ବାର କରି ତୋତେ ଜୁହାର ।
 ଶୁଣୁ ନାହୁଁ କି ତାହାର ଗୁହାର ॥

ଦେଖି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ମୋର ପିତା ।
 ମୁଁ ହୋଇବି ତାର ନିଜ ପୁତ୍ରା ॥
 ଆସୁ ବରଷେ ସାତଦିନ ଅନ୍ତେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ସମାନ ଜାତ ହେବ ପୁତ୍ର ॥
 ଏବେ କହିଣ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ଗୁଣ କହିଲେ ॥
 ନିଦ୍ରା ଅଳସ ତୁମ୍ଭର କାଳକ ।
 ଏବେ ସେହିଣୀର ହେଲୁ ବାଳକ ॥
 ବେଗେ ଯାଇ ପୁଣି କର ତୁମର ।
 ବାଳକ ବୋଲନ୍ତି କି କଥା ତୁମର ॥
 ଶୁଣି ବରଷେ ଯେଲୁ ପୁତ୍ରର ଛନ୍ଦ୍ର ।
 ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବୋଲନ୍ତି ॥
 ନ ଦିଶଇ ଗର୍ଭ ହେବା ମଞ୍ଜାର ।
 ମୋତେ ପରିହାସ କର ପରୁର ॥
 ଅସମ୍ଭବ ନ ଆସଇ ମନକୁ ।
 ଏହା ନ କହି ମହତ ଜନକୁ ॥
 ନନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ନୁହଇ ଏମନ୍ତ ।
 ଆମ୍ଭ ଶ୍ରୀମୁଖ ପ୍ରାପତ ହେଲୁ ପୁତ୍ର ॥
 ତୁମ୍ଭ ଗର୍ଭେ ହୋଇବ ଆଜି ପୁତ୍ର ॥
 ଦୁର୍ଗା କହିଗଲେ ମୋତେ ଗୁପ୍ତରେ ॥
 ଏହୁ ସମସ୍ତେ ବାଳକ କାହିଁଲା ।
 ପୁରଜନଙ୍କ ଶ୍ରବଣେ ଶେଷିଲୁ ॥
 ଚେତୁ ସ୍ତମ୍ଭନ ଉଠିଲି ସେହିଣୀ ॥
 ସନ୍ତତ ଦେଖିଲୁ କୋଟଳ ପୁତ୍ରମଣି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଧବଳ କୋମଳ ସୁନ୍ଦର ।
 ରୂପ କାମଜଣି କି ମନ୍ଦୋହର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ଯମିତ ଲୋଚନ ।
 କୁଆଁ କୁଆଁ ଉଡୁଲଇ ବଚନ ॥
 ପୁରଜନ ସେ ଉବୁଡ଼ା ଉବୁଡ଼ି ।
 ଲୁହ କାଟି ଉଞ୍ଚାଇଲେ ଅନୁଡ଼ି ॥
 ପୁର ସାନନ୍ଦ ବହୁତ ଉତ୍ସବେ ।
 ନନ୍ଦ ନନ୍ଦନ ପାଇଲେ ଅଶୋଭେ ॥
 କଂସ ଭୟେ ଗୁପ୍ତ କଲେ ଚହିଁ ।
 କେତେ ଦିନ ଏମନ୍ତେ ଗଲୁ ବହି ॥

ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଦିଶିଲେ ନନ୍ଦ ଆଗେ ।
 ପ୍ରଭୁ କାମିନୀ ଚିତ୍ତରସର ସଙ୍ଗେ ॥
 ଗର୍ଭ ହୋଇଲୁ ଦେଖି ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
 ଦିନୁ ଦିନୁ ତନ୍ମୋଗ୍ୟ ଦିଶନ୍ତି ॥
 ମାସ ଶୁକ୍ରବ କୃଷ୍ଣଅଷ୍ଟମୀରେ ।
 ଗର୍ଭ ପ୍ରସବ ଅର୍ଦ୍ଧ ରଜମାରେ ।
 ନନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ଶୟନେ ସ୍ତମ୍ଭନ ।
 ନବଦାନି ନୀଳମଣି ଲପନ ॥
 ପିତା ପିତା ବୋଲି କୋଳେ ପଶିଲେ ।
 ଦାଢ଼ି ଧରିଣୀ ଗେଲେ ଆଉଁସିଲେ ॥
 କଂସ ଭୟେ ମୁଁ ଅଇଲି ପଲାଇ ।
 ତୋର ମିଶ ନେଲୁ ଝିଅ ଚାରିପାଇ ।
 ପୁଅ ଗୋଟିଏ ଦେଖି ଆସୁଥିଲୁ ।
 ବଢ଼ି ଯମୁନା ଛଡ଼ାଇ ରଖିଲୁ ॥
 କଂସ କରୁଡ଼ିଲା ଝିଅ ଶିଳାରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଜଣି ଗଲୁ ଶୂନ୍ୟ ହେଲାରେ ।
 ପୁଣି କହିଗଲୁ ସତ୍ୟ ବଚନ ।
 ତୋର ଶତ୍ରୁ ଜାତ ଗୋପଭୁବନ ॥
 ନନ୍ଦ ଉଠିଲୁ ସ୍ତମ୍ଭନ ଚେତନ ।
 ଯଶୋଦାର କୋଳେ ଦେଖେ ନନ୍ଦନ ॥
 ଦେଖିଥିଲୁ ସ୍ତମ୍ଭନ ଯେଉଁ ରୂପେ ।
 ତନ୍ମୋଗ୍ୟ ଦେଖିଲୁ ସେହି ସ୍ତମ୍ଭନେ ॥
 ବାଳପୁଅ କୁଆଁ କୁଆଁ ଡାକଇ ।
 ପରଜନ ନାମେ ନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ ॥
 ଚେତ ଉଠିଣ ଦେଖି ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
 ପୁତ୍ର ମୁଖ ଚାହିଁ ଦୁଃଖ ଲେଉଟି ॥
 ପରଜନ ପୁରେ ହେଲେ ଗହଳ ।
 ଘାସ ଦହୁଡ଼ି ଜଳଇ ବହଳ ॥
 ହେମ ଶାମୁକାରେ ଲୁହ ଛେଦିଲେ ।
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧରେ ଅଙ୍ଗ ଶୋଧିଲେ ॥
 ଶୀର୍ଷ ଜଳରେ କରଇ ସ୍ନାନ ।
 ଅଙ୍ଗ ପୋଛି ସବୁ ଝିନ ବସନ ॥
 ଅଗ୍ନି ଆରାଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ତାପିଲେ ।
 କର ପଲ୍ଲବ ହୃଦୟେ ରୂପିଲେ ॥

ମୂଳପାକ ନାଶପୁଣ୍ୟ ଚଳେ ।
 କର ବୋଲଣ ତନୁ ତତାଇଲେ ॥
 ପୋଖରୀକ ସମ୍ଭାଳଣ ବଧାଇ ।
 ଅଗ୍ନି ସ୍ଥାପିଣ ଅଙ୍ଗରେ ଦଶାଇ ॥
 ବୃଦ୍ଧ ପୋଖରୀ ଧାରୀକ ଲୋଡ଼ାଇ ।
 ଦୁଧ ଦିଅନ୍ତି ତୁଳାରେ ବୁଡ଼ାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଧରଣ ଜନ୍ମପାଣି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଦୋରନ୍ତି ଦୋରସକ ଆଣି ॥
 ବିଧିମତେ ରସାୟନ ଦିଅନ୍ତି ।
 ଦୁଧ ସଙ୍ଗରେ ଗୋଲଣ ପିଆନ୍ତି ॥
 ମହାଜାଲ ଗୁଣିଆଁ ମୁଦା ବାନ୍ତି ।
 ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିଣିକ ନିଶ୍ଚୟ ॥
 ପୁର ନବର ଉତ୍ସବେ ହରଷ ।
 ଏକ ଆରକେ ଶରଧା ସରମ ॥
 ଦିଗ ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ ଅବଳା ।
 ଶୁଭେ ଆକାଶୁଁ ଦୁଇ ଭିର ଧ୍ବନି ॥
 ଦୋର ତମ ନାଶି ଉଦେ ତପନ ।
 ବିକଶିତ ପଦ୍ମଲୀ ଲପନ ॥
 ଯିହୁଁ ଗୋପୀଏ ବାରତା ପାଇଲେ ।
 ଅସମ୍ଭାଳେ ଶରଧାରେ ଧାଇଁଲେ ॥
 ଯେହୁ କହିଲ ପାଇଲ ବଧାଇ ।
 ଏକ ଆରକେ ଦିଅନ୍ତି ସଧାଇ ॥
 ହାତେ କଙ୍କଣ ମଥାରେ ବସନ ।
 ହାର କୁଣ୍ଡଳ ପଦକ ଭୂଷଣ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କରଇ କନକ ସ୍ନାତ୍ନନ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେଲ ଧାନରହ ବାହାନ ॥
 ବୁଦ୍ଧକାଳେ ନନ୍ଦ ପୁଅ ପାଇଛି ।
 ତେଣୁ ସବୁର ଆନନ୍ଦ ହୋଇଛି ॥
 ନନ୍ଦ ଆସ୍ଥାନ କରିଛି ବାହାରେ ।
 ଘନ ଘନ ଲୋକ ପୂରେ ତହିଁରେ ॥
 ଏକ ଆରକେ କରନ୍ତି ପ୍ରଣାମ ।
 ଏତେକାଳେ ହୋଇଲା ଶୁଭଦଶା ॥
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ଶ୍ରାବ୍ୟ ବିକଶିଲା ।
 ଗୋପପୁରେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରକାଶିଲା ॥

ଶୁଣି ନନ୍ଦର ତନୁ ପୁଲକଇ ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳ ନୟନ ନିକଳଇ ॥
 ଅନ୍ତଃପୁରେ ବାହାର ପରିଜନ ।
 କର ଯୋଡ଼ ଜଣାଏଁ ଶ୍ରେ ଶ୍ରବନ ॥
 ବିଧିମତେ ବିଧାନ ହେଲା ସବ ।
 ପୁଅ ପୋଖରୀକର ସବଶୁଭ ॥
 ହେମଦତ୍ତରେ ଅମୃତ ସୁଗଇ ।
 ଶିରେ ନିଉଡ଼ ସ୍ନାତ୍ନନ କରଇ ॥
 ଭୂତଜନମାନେ ଧନ ପାଇଲେ ।
 ଯେତେ ଭଣ୍ଡାରେ ସଞ୍ଚିତ ବହିଲେ ॥
 ଜୁର କଲକ ଘାଟ ବାଟ ତୋଟ ।
 ସବଗଉର ଆନନ୍ଦ ଉଦାଟ ॥
 ଗୋପପୁରୀ ଆସନ୍ତି ହରଷେ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧସ୍ଥାଳୀ କରେ ଅଙ୍ଗ ସୁବାସେ ॥
 ଦେଖି ଅନ୍ତଃଶାଳରେ ନନ୍ଦନ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଜାତ କି ଏ ମଦନ ॥
 ନେତ୍ର ନିଶ୍ଚଳ କରଣ ନିବେଶେ ॥
 ପ୍ରାଣମରକତ ଲିଙ୍ଗ ସ୍ବରୂପେ ॥
 ତନୁ ଅତପିକୁସୁମ କୋମଳ ।
 ମାଳ ଭସ୍ମଳ ନୟନସୁଗଳ ॥
 ମାଳମଣି ଦର୍ପଣ ବିଧିମୁଖ ।
 ଦେଉଅଛି ନୟନେ ସୁଧା ସୁଖ ॥
 ତଳପୁଷ୍ପ ନାଶା ଗଣ୍ଡ ମୁକୁର ।
 ଘନଭୁକୁଟୀ କୁଟିଳ ଚକ୍ରୁର ॥
 ସୌମ୍ୟ କପୋଳ ସୁରେଶ ଭୂଲତା ।
 କର୍ଣ୍ଣ କିଶଳପୁଧାର ସ୍ବରତା ॥
 କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ଦୁଦୟ ସେ ବୃଣାଳ ।
 କରପଦ ଦୁଇବାହୁ ମୃଣାଳ ॥
 କଟୀ ଉନ୍ମୟ ପାଦ କୋକନଦ ।
 ଗୋପୀ ଦେଖିଣ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଶୋଇଛନ୍ତି ଉତ୍ତନଶାୟୀ ହୋଇ ।
 ରୁହିଁ ନୟନ ପିତ୍ତ ନ ତଳଇ ॥
 ବାଳ ଲେତନେ ଅଳପ ଅନାଇ ।
 ବ୍ରଜନାୟକ ମନକୁ ମଜାଇ ॥

କର ଏକତାଳି କର ମଞ୍ଜାଳ ।
 ପୁଣି ଚରଣ ସଞ୍ଚାଡ଼ି ପ୍ରତାଳ ॥
 ଶେଷେ ଚଢ଼ି ଶେଷେ କାନ୍ଦନ୍ତି ।
 ସୁନ ବଦନେ ଯଶୋଦା ଦିଆନ୍ତି ॥
 କୋଳେ ଧରି ମାଏ ଦୁଧ ପିଆନ୍ତି ।
 ଗୋପୀ ମାନଙ୍କୁ ବଧାଇ ଦିଆନ୍ତି ॥
 ହାର ଅଳଙ୍କାର ଧନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅତି ଉତ୍ସବ ନୟର ଭୁବନ ॥
 ଜଗି ପାଳନ୍ତି ସେ ପୁଅ ପୋଷଣ ।
 ଯେତେବେଳେ ସେ ବ୍ୟାଧି ଉକଟ ॥
 ତାଳୁମ ଲେ ତରଳ ଦେଇ ଘଷି ।
 ଅଗ୍ନି କୁକୁମ ନାନାଗନ୍ଧେ ମିଶି ॥
 ଅତି କୋମଳ କଦଳି ମୁରୁତି ।
 ଗୋପୀ ଚେତନେ ସଦନ ପୀରୁତି ॥
 ଧାନ୍ତି ପରିବାସରଣ ଅପାର ।
 ନିତି କୁମର ଚରଣ ବେପାର ॥
 ନିଶି ଦିବସେ ଜଗିଣ ପାଳନ୍ତି ।
 ଅଗ୍ରଧୂପେ ଶାକର୍ପି ରାଜାଳନ୍ତି ॥
 ନାନା ମଣ୍ଡିତ ସୁତକା ମନ୍ଦିରେ ।
 ବାତଭେଦ ନାହିଁ ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦରେ ॥
 ରୁଣୁଣୁ ଝୁମୁକା ରଙ୍ଗୁଣୀ ।
 ହେମ କମ କମଳ ଥୋପା ଥୋପା ॥
 ପାଞ୍ଚସୁତାରେ ଗୁଢ଼ାଇ କେଣ୍ଡି ଆ ।
 ଦୁଇ ପାଶେ ପହଞ୍ଚାଇ ମେଣ୍ଡି ଆ ॥
 ପେଣ୍ଡି ମେଣ୍ଡି ସେ ଦେଖିଲ କଉଡ଼ି ।
 ଲେନ୍ଦୁ ଲେନ୍ଦୁ ଓହଲେ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ॥
 ରୁଣୁ ଖେଳନ୍ତି ପଦ ପାଣି ଚୁଳି
 କରବର ହସନ୍ତି ନେଷ ଡାଳି ॥
 ଦିନୁଦିନ ଅନୁଆନ କୁମର ।
 ହେତୁ କର ଶୁଣ ନଳକବର ॥
 ଲହରୀଶେଷଣ୍ଡି ଝେ ପଡ଼ିଲ ।
 ସେକବାରେ ଘାସ ଶୁଣି ଝେଲି ॥
 ମୂଳେ ଦରଜ ବ୍ୟଥା ଥିଲା ରହି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ମସିକା ପାଦ ଦେଲା ଝେଲି ॥

ଚମକିବା ଯାନ୍ତେ ମହା ଅସ୍ଥିର ।
 ଟଳଟଳ ବନଗିରି କନ୍ଦର ॥
 ଉପସର୍ଗ ବୋଲି ଲୋକ କଲିଙ୍ଗ ।
 ଭୂମିକାମ୍ବ ବୋଲି କେନ୍ଦ୍ର ଭାଳିଙ୍ଗ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି କୁମର ଦମକେ ।
 ମହାହାତ୍ୟା ହୋଇଲା ଚମକେ ॥
 ଶୁଣି ଉପହାସ କଲେ ବଚନ ।
 ବିପ୍ରବରଣ ଦେବତା ଅର୍ଚ୍ଚନ ॥
 ଗୋପେ ଅଜଳା ଏମନ୍ତ ପୁତନା ।
 ପୁଷ୍ପବନ୍ଧନ ଶୀରପୀନସନା ॥
 ରମେ ସୁନ୍ଦର ଅଖିଳ ମୋହିନୀ ।
 ରମ ଦେଖି ତଳିବ ସୁରମୁନୀ ॥
 ଲୋକେ ପଚାରିଲେ ରହି କହଇ ।
 ପୁଷ୍ପ ମଲା ସୁନ ସହ ନହଇ ॥
 ବିହ ଦେଇ ହରିଲା ମୋ ବଢ଼ିକ ।
 ତୁମ୍ଭ କାହାରି ବାଳକ ଅଛିକ ॥
 ଧାନ୍ତି ହୋଇଣ ସୁନ ପିଆଇବ ।
 ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଯଶ ଦିଆଇବ ॥
 ଶୁଣି ଆଗସରି ଗୋପୀ ଧାଇଁଲେ ।
 ଯାଇଁ ଯଶୋଦା ଆଗରେ କହିଲେ ॥
 ମାଏ ଲୋଡ଼ୁ ଯେ ଥିଲା ଦୁଧଧାନ୍ତି ।
 ଯୋଗେ ଦୁଆରେ ଜଣେ ଅଛି ରହି ॥
 ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲେ ଗୁମୁକ୍ ଆସିବ ।
 ଦେଖନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ମନ ତୋଷିବ ॥
 ଶୁଣି ଦେଖ ବୋଇଲେ ଆସ ଦେନ ।
 ଆଗସରି ଧାଇଁଲେ ଜଣ ଭେନ ॥
 ମାୟାଚରଣୀ ବେଗେ ଦେଖିଲେ ।
 ଯଶୋଦାଙ୍କ ଗୁମୁରେ ନେଇ କଲେ ॥
 ଦେଖ ଚରଣ ତଳେ ଗଡ଼ିଲା ।
 ସୁନ ଧରି ବୋଲଇ ମଲି ମଲି ।
 ଫୁଲ ଜାଣି ଫୁଲଙ୍କ ବେଦନା ।
 ପୁଅ ପିଆଇ ଏ ଦୁଃଖ ଛେଦନା ॥
 ସୁନପିତାରେ ଲୋଡ଼ଇ ମରି ତ ।
 ପଛେ ଜାଣିବ ତ ସବୁ ଚରିତ ॥

ଏତେ କହି ପୁଅକୁ କୋଳୁଁ ନେଲୁ ।
 କୋଳେ ବସାଇ ମୁଖେ ସ୍ତନ ଦେଲୁ ॥
 ମାୟାରୂପେ ମାରି ତ ଅଛୁ ଆସି ।
 ଜାଣି ଧାଇଁଲେ ସ୍ତନ ତା ଆନ୍ତରାଣି ॥
 ବସି ଶୀର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରାଣ ଶୋଷିଲେ ।
 ଦଇତୁଣୀ ନାଶି ଗୋପୀ ଚୋଷିଲେ ॥
 ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ବୋଲି ରହି ଶୁଭ୍ରଲୁ ।
 ପିଣ୍ଡ ଗୋପପୁର ମାଡି ପଡିଲୁ ॥
 ଦଇତୁଣୀଜନ୍ମ ଦେଲୁ ନିସ୍ତାର ।
 ନଦତୀଯାଜନ ତନୁ ତା ବିସ୍ତାର ॥
 ଖଣ୍ଡପବତ ପ୍ରାୟ ସ୍ତନ ଦୁଃଖ ।
 ଚାଲଣି ଖା ମଧ୍ୟେ କି ବହରଇ ॥
 ଜଳବନ୍ଧନ ହୃଦ ତା ଉଦର ।
 ଜାନୁୟରଲ କି ବୃଷ ଆକାର ॥
 ପାଦ ଦଶଇ ଉପୁଡ଼ା ସ୍ଥାବର ।
 ଲମ୍ବ ଅଟଇ ସୁଖ ଦୁଃଖ କର ॥
 ଖଳିଲିକାକୁ ଜଣି ତନୁ ଝଳି ।
 ତାଳତରୁପରୂପ ସେମାବଳୀ ॥
 ଗିରି ଗୁହାପ୍ରାୟ ନାଶାବର ।
 କେଶ ଖାଙ୍କର ଦିଶେ ଭୟଙ୍କର ॥
 ଦେଖି ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ସେ ଡରିଲେ ।
 ଭୟେ ଘୁଞ୍ଚି ଅପସରି ରହିଲେ ॥
 ଦେଖା ଯାଶାଦା ଦେହେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।
 ତରଝରେ ପଡିଲୁ ମୋହ ଯାଇଁ ॥
 ଚେତ ଲେଡ଼ି ଉଠେ ନିଜକୁମରେ ।
 ଗୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତୀ ସୁମରେ ॥
 ଜୟ ସିଦ୍ଧଯୋଗିନୀ ଯୋଗମାୟା ।
 ସଦାକାଳେ ତୁ କରୁ ମୋତେ ଦୟା ॥
 ପାଦେ କରୁଅଛୁ ତୋର ବନ୍ଦନ ।
 ତୋର ଦେଲୁର ଏ ମୋର ନନ୍ଦନ ॥
 ମହା ବିପଦ କଷଣୁ ତାରିବୁ ।
 ଶୋକ ସମୁଦ୍ରରୁ ପାରି କରିବୁ ॥
 ମୁଣ୍ଡିମନ୍ତରେ ଦେଖା ଗୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
 ଯଶୋଦାକୁ ସେ ବଚନେ ଆଶ୍ୱାସି ।

ଦେଖା ଶରକୁ ଶର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
 ପୁତ୍ର ଲେଡ଼ି ଆଣ ବୋଲି ବୋଇଲେ ॥
 ଗୋପ ଭଲ ମନ୍ଦ ତୋତେ ଲଗଇ ।
 ସେହିଦିନୁ ଶର ଗୋପେ ଜଗଇ ॥
 ତନିକୋଶ ଅନ୍ତରେ ନନ୍ଦବଳା ।
 ପୂତନାର ହୃଦରେ କରେ ଖେଳା ॥
 ଶିଶୁସିଂହ ବହରେ ବନ ମଧ୍ୟେ ।
 କର-କୁମ୍ଭ ବସେ କି ଜଣି ସୁଦେ ॥
 ଗୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ କୋଳରେ ଶର ଦେଲେ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀକି ପୁତ୍ର ସମପିଲେ ॥
 କୋଳେ ଧରି ମାଏ ମନେ ଅଗ୍ରତେ ।
 ପୁତ୍ର ପାଇଲେ ନ ଯାଇ ପରତେ ॥
 ମୁଖେ ଚୁମ୍ବି ଦେଇଣ ଆଉଁସିଲେ ।
 ଭୟମନେଣ ମନ୍ଦର ପଶିଲେ ॥
 ନିଜରୂପ ଧରି ମଲ୍ଲ ପୂଜନା ।
 ଦେଶ ବିଦେଶ ଭାଜି ଦେଲୁ ଚୁନା ॥
 ପୀଡ଼ ପ୍ରାସାଦ ଅଟ୍ଟାଳ ଶୁଭିଲ ।
 ସେତେଠାରେ ତନୁ ତାର ବାଜିଲୁ ॥
 ଦେଖିବସୁୟ ଚିତ୍ତ ନନ୍ଦରୂପ ।
 ଦଇତୁଣୀକୁ ଦହନ କରୁଏ ॥
 ଅଙ୍ଗ ସଉରରେ ଦିଗ ପୁରିଲୁ ।
 ମାୟାଜାଲ ପଟେଡ଼ି ତରଗଲୁ ॥
 ସାତ ପାଞ୍ଚ କରନ୍ତି ଅନମାନ ।
 ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏ ନନ୍ଦ ନନ୍ଦନ ॥
 ଅଦଭୁତେ ମଲ୍ଲ ମାୟା-ରାଷୀ ।
 କେତୁ ବୋଲଇ କଂସ ଥିଲୁ ପେଷି ॥
 ସ୍ତନେ ବସି ଭରି ମାରେ ବାଳକ ।
 ଧର୍ମ ସହବର୍ଦ୍ଧି କେତେ କାଳକ ॥
 ସେହି ସ୍ତନୁ ବସି ଦେହେ ପଶିଲୁ ।
 ତେଣୁକରି ଏ ଅସୁଖ ମରିଲା ॥
 ନନ୍ଦ କରୁଅଛୁ ଯେତେ ଶୁକ୍ଳତ ।
 ପୁଷ୍ପଠାରେ ସେ ହୋଇଲା ଉଦ୍ଧତ ॥
 ଯାକୁ ଦେବାପୁର ନରେ ଡରନ୍ତି ।
 ଧର୍ମ ଶୁଣି ଶରମାନେ ଥରନ୍ତି ॥

କ୍ଷୀଣ ସଦା ନିଧି କଳସୁ ନିହାଳିଲ ।
 ଏକାକୀ ଥାଇ ପୁଣି ବୋଲିଲ ॥
 ମୋର ହୃଦରେ ଏମନ୍ତ ଦିଶୁଛି ।
 ଏହି ଦିନରୁ ଅରଣ୍ଧ୍ର ପଡୁଛି ॥
 କଂସ ଗୋପକୁ ଅନ୍ତରା କରିବ ।
 ଆମ୍ଭ ଧନ ସମ୍ପଦହିଁ ହରିବ ॥
 ଗୁପ୍ତରେଣ ଅସୁର ପେଷିବ ।
 ଗୋପପୁରେ ଜନସବୁ ନାସିବ ॥
 ଶୁଣି ଆଗସରି ବୋଲି ଆରେକ ।
 ଯେହୁ ରଖିଲେ ବିପଦୁଁ ବାନ୍ଧରକ ॥
 ଶପଥ ଦେଇଲେ ସେ ରଖିବେ ।
 ପ୍ରତି ପାଳିବାକୁ ଜଣେ ଯୋଗିବେ ॥
 ଏବେ ଏହାକୁ କେହୁ ଥିଲ ଜାଣି ।
 ମଲା ଉନ୍ନତୁ ସିନା ପରିମାଣି ॥
 ଏହି ରୂପେଟି ଧର୍ମ ହେବେ ସାଧା ।
 କିସ ହୋଇବ ଚିନ୍ତା କଲେ ତାହା ॥
 ଯଶୋଦାର ଶୋକ ଦେଖି ଯଥାକାଏ ।
 ପ୍ରସବାଧୁଣୀ କୁହନ୍ତି ଶୁଣ ମାଏ ॥
 ତୋର ଶିତଳ ଅଟଳ ଉଦର ।
 ଏତେ ଆପଦୁଁ ଚରିଲ କୁମର ॥
 ଧର୍ମେ ଥିଲକୁ ସେ କିଛି ନୋହିଲା ।
 ମନ ଚିନ୍ତୁ ପ୍ରାଣୀ ନାଶ ଲଭିଲା ॥
 ଶୋକଭର ହୋଇ ଦେଖ ଯଶୋଦା ।
 ଭରପର ବସନ ଲୁହେ ଓହା ।
 ଦମଦମ ହୁଅ ଭୟେ କାତର ।
 ଛନଛନ ମନ ବୁଦ୍ଧି ପାତଳ ॥
 ମୁହଁ ଲଜମନ୍ତୁ ମାଏ ଗୋ ଜାଣିବ ।
 ଦଇତୁଣୀ ମାୟା ବୋଲି ମଣିବ ॥
 ତାର ପୁଅ ମଲା ବୋଲି କହିଲା ।
 ପ୍ରଦକ୍ଷର ମୋର ସହ ନୋହିଲା ॥
 ଯହିଁ ବାଳକ ଥିବ ମୁଁ ରହିବ ।
 ଧାନ୍ତି ହୋଇଣ ପ୍ରଦ ପିଆଇବ ॥
 ତାର ବଚନେ ମୋହିତ ହୋଇଲି ।
 କୋଳୁଁ ପୁଅ ନେଲା କିଛି ନୋହିଲି ॥

ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଅନ୍ଧକାର ପଡ଼ିଲି ।
 ବସ ସୁହସେ ଖାଇଣ ଲୋଡ଼ିଲି ॥
 ମୁହଁ ବଡ଼ ଅଗାଧିନା ମଞ୍ଚରେ ।
 କହୁଁ କହୁଁ ଲୁହ ନେତ୍ର ସମ୍ଭାରେ ॥
 ଅପୁଷ୍ଟିକ ହୋଇଣ ଦିନ ଗଲା ।
 ପୁଅ ଗୋଟିଏ ବୁଦ୍ଧକାଳେ ହେଲା ॥
 ତାକୁ ଅନ୍ତଃଶାଳରୁ ଅରଣ୍ଧ୍ର ।
 ଭଲ ଦଟଣା କଲା ପରମେଷ୍ଠୀ ॥
 ଜଇଥିବାର ମୋର ଅକାରଣ ।
 ବେଗ ହୋଇ ହେଉ ମୋର ମରଣ ॥
 ବସାଲାଞ୍ଜରେ ପୁଅ ଦେହ ଝାଡ଼ି ।
 ଶାନ୍ତି କରଇ ଗ୍ରହପୁତ୍ର ଲୋଡ଼ି ॥
 ଯଶୋଦାର କୋଳେ ପୁଅ ନିରୋପି ।
 ଏକ ଆରବେ କୁହା କୁହା ଗୋପୀ ॥
 ତୁମ୍ଭେ କି ବୋଲି ସଖି ଗୋ ବୋଲୁଛ ।
 ବାଳପୁଅ ସଙ୍ଗରେ କି ଗଣୁଛ ॥
 ଭଜନିନ ବାଳକର ଏ ଗତି ।
 ଅଭିନବ ମନସିକ ମୂରତି ॥
 ନେତ୍ର ଥିଲସର ଭୁରୁ କୋଦଣ୍ଡ ।
 ଅଙ୍ଗ ଭେଦଣ କଲା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ॥
 ମୋର ମର୍ମ ହେଉଅଛି ଯେମନ୍ତ ।
 କହି ନୋହିବ ବଚନ ତେମନ୍ତ ॥
 ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ତୁମ୍ଭେ ପରିମାଣ ।
 ମୁଁ ତ ଧରି ନ ପାରଇ ପରାଣ ॥
 ବାଳପୁଅ ବୋଲି କରି ସଖସେ ।
 ଶୀର ସଙ୍ଗତେ ପରାଣ ଶୋଷେ ଏ ॥
 ଘାପ ଅନଳ ପରାସେ ସମାନ ॥
 ସମ୍ପଦର ବଳେ ଦହେ ଭୁବନ ।
 ଅନଙ୍ଗର ଅଙ୍ଗ ଯେବେ ନ ଥିଲା ।
 ତପିଶା ମନସିକ ମୁହଁଲା ॥
 ଅଙ୍ଗ ବହୁଛି ଅନଙ୍ଗ ବିଚିତ୍ର ।
 ଯୁବା ଯୁବଣୀ ମୋହିବା କିଞ୍ଚିତ ॥
 ଏକ ଯୁବଣୀ ଥାଇ ବୋଇଲା ।
 ତୋର କଥା ଏ ମନକୁ ନଇଲା ॥

ଏ ତ ଅପୂର୍ବ ମଦନମୋହନ ।
 ସେ ତ ହର ନେହାନଳେ ଦହନ ॥
 ଏ ତ ଚାହିଁଲେ ହର ହେବ ଦହ ।
 ଜଗଜ୍ଜନ ମନକୁ ଅଛୁ ମୋହ ॥
 କାମ ସମାନେ କରୁପେ କରୁଛୁ ।
 ମରକତ ବୋଲି କାତ ଧରୁଛୁ ॥
 ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଇଲୁ ମିତଣୀ ।
 ଏବେ ତେତିଲି ତୁମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ॥
 ଦିନାବୁରି ତଳରେ ନଞ୍ଜଳିଲେ ।
 ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ସଖୀଗଣ ମେଲେ ॥
 ମୁନଗଣ ଆସନେଶ ଚାହିଁଲୁ ।
 ଭୟେ ସଲକ୍ଷଣବରେ ରହିଲୁ ॥
 ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର ଆମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖି ।
 ଜଣେ ପରୁଷଲେ ତହିଁ ନରେଖି ॥
 ରଖି ଗଣକୁ ପ୍ରଣାମି କହନ୍ତି ।
 ଦେଖ ସୁନ୍ଦର ରୂପେ ରୂପବନୀ ॥
 ତନୁପୁରେ ନାହିଁ ରୂପ ସମାନେ ।
 ଶୁଣି ବୋଇଲେ ସଙ୍ଗ ମୁନମାନେ ॥
 ହରି ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ହେବ ଯହିଁରେ ।
 ରୂପ ସୁନ୍ଦର ଲେଖ କି ତହିଁରେ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ନ ଚାହିଁ ଗଲେ ପେଲି ।
 ପଛେ ଥିଲା ଜଣକୁ ପରୁଷଲି ॥
 କାହୁଁ ଅଇଲି କାହିଁକି ଯାଉଛ ।
 କସ କସ ପ୍ରଣାମିଶ କହୁଛ ॥
 ରଖି ରହି ମୁଖ ପୋତି କହିଲେ ।
 ଆଜ ହରି ଜନ୍ମ ହେବେ ବୋଇଲେ ॥
 ତେଣୁ ଅବନୀକ ଚାହିଁ ପ୍ରଣାମୁ ।
 ତୁମ୍ଭ ଚରଣପଦ ଲଳୟୁ ॥
 ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ତୁମ୍ଭର ।
 ନେତ୍ର ସଫଳ କରିବୁ ଆମ୍ଭର ॥
 ମୁହିଁ ନମସ୍କାର କରି ରହିଲି ।
 ଅସମ୍ଭବ ଶୁଣି ଭୟ ପାଇଲି ॥
 ସେହି ଦିନରୁ ମନେ ମନେ ଶୁଣି ।
 ଫେଡ଼ି କହିଲି ତୁମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ॥

ଆଶାସରି କହେ ଏକ ଗୁଆଳୀ ।
 ନବ ଲହରୀ ବସୁସ ପୁଆଳୀ ॥
 କାଲି ଗୁଡ଼ ପରିଦିନ ରାତିରେ ।
 ଧୂନ ଶୁଭୁଥିଲା ନାନା ଜାତିରେ ॥
 ନଦୀ ତେଜ ମୁଁ ବାହାର ହୋଇଲି ।
 ଦେବଗଣ ଚାହିଁ ଭୟ ପାଇଲି ॥
 ପୁଣି କରଣ ଅବନୀ ପ୍ରଣାମି ।
 ପାରିଜାତକ କୁସୁମ ବରଷି ॥
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦ୍ରକଳ ଦିଶ ଅବନୀ ॥
 ପୁଲ ସାଉଁଟି ଅଛୁ ଗୋଟି ତନି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ଗଣୁ ଫେଡ଼ି ଦେଖାଇ ।
 ପୁଣି ଯତନ କରିଣ ରଖାଇ ॥
 ଏକ ସଖୀଏ ଆଇଁଶ ବୋଇଲା ।
 ପୁଣି ଆଉଁଶ କଥାଏ ହୋଇଲା ॥
 ଗୋପଭୁବନେ ହେଲା ହେମବୃଷ୍ଟି ।
 ନାନା ରତ୍ନ ସହଚର ସାଉଁଟି ॥
 ଶଙ୍ଖଭୟେ ଗୁପ୍ତ କଲେ ଲୋକେ ।
 ଏତେବେଳେହଁ ପାଉଁଛନ୍ତି ଥୋକେ ॥
 ସଖୀ ଯାହା କହିଲ ଏ ପ୍ରମାଣ ।
 ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଆସି ଦେବଗଣ ॥
 ନନ୍ଦି ଅଙ୍ଗରୁ ଯାଇଥିଲା ବଳି ।
 ଯୋଗେ ବାହାର ହୋଇ ମୁଁ ଚାହିଁଲି ॥
 ହଂସବାହନେ କମଳଆସନ ।
 ଗଜ ଆସେହିଣ ପାକଶାସନ ॥
 ଶିବ ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବଜୟେ ।
 ଯେହ୍ନା ଯାନ ଆସେହି ଦେବତାଏ ॥
 ଗୋପଭୁବନେ ଆସିଣ ପଶିଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦଳାପ୍ରାୟେ ଜ୍ୟୋତି ଦିଶିଲେ ॥
 ଦେଖି ଅପସରି ମୁହିଁ ରହିଲି ।
 କାହିଁ ନ କହିଣ ତୁମ୍ଭ ହୋଇଲି ॥
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି କହିଲି ।
 ପ୍ରାଣନାଥ ଜନ୍ମ ହେଲେ ବୋଇଲି ॥
 ଯୁବା କାଳେ କାନ୍ଦ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଲି ।
 ଯେତେ ଓଷା ବାରଗୁଡ଼ କଲାଲି ॥

ଆମ୍ଭ ବବଦନା ଏହି ଗୋ ନାଶିବେ ।
 ନାନା ଯୁଗ ବଦଳ ମନ ଗୋଷିବେ ॥
 ସବେ ଏକା ନାବରେ ଥାଇଁ ବସି ।
 ବଢ଼ି ନଦୀରେ ଯାଉଁଥାଇ ଶ୍ରୀ ॥
 ପାରି ଜରିବା ନାବକଟି ଏହି ।
 ଆଜି ପ୍ରାଣନା ମାଇଲଟି ଯେହି ॥
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବଳ କରାଇଲ ।
 ବଳ ପ୍ରାକର୍ମି ଯଶ ହିଆଇଲ ॥
 ସାନ ବୋଲି ବାମନରେ ବସୁର ।
 ମୋତେ ସେହି କଥା ପୁଣି ପଚାର ॥
 ଶିବପୁତ୍ର କାହିଁକେଶ୍ବର ହେଲେ ।
 ଜନ୍ମ ହୋଇ ତାରକାକୁ ମାଇଲେ ॥
 ଏକ ସଜନୀଏ ପୁଣି ବୋଇଲ ।
 ଯାହା ଭବିଷ୍ୟ ପୁରଣେ କହିଲ ॥
 ରତ୍ନ ମନସିଜକୁ ପ୍ରତିପାଳ ।
 କାନ୍ଦ କଲେ ଯେ ଭଲ ସେହୁ ବାଳୀ ॥
 ଏବେ ଆମ୍ଭର ସେରୂପେ ହୋଇବ ।
 ଦଟସୁତ କରି ଅଛି ଦଇବ ॥
 ଯଦିଶ ବାଳ ପୁଅ ଯୁବା ନୁହଇ ।
 କାମବିକାରେ ହୃଦୟ ଦହଇ ॥
 ଭୁନ କରଇ ନନ୍ଦେ ଏକ ନାୟ ।
 ଏହୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇବେ ଆମ୍ଭେ ॥
 ଯେତେ ଓଢ଼ା ବାରବୁଦ କଲାଇଁ ।
 ଉଜାଣରେ ଜାଣର ଜାଲିଲାଇଁ ॥
 ସେହି ପୁଣ୍ୟ ଆସିଣ ବକାଶିଲା ।
 ଗୋପଭୁବନ ମଙ୍ଗଳ ଦଶିଲା ॥
 ଏହୁ କଥା ଜାଣିଲେ ନନ୍ଦଶ୍ରୀ ।
 ହାସ ଧୂକ୍‌କାର କରିବେଟି ପୁଣି ॥
 ମାତାଗଣ ପ୍ରମୁ ଶୀର ସୁବଇ ।
 ନାନା ରସେ ସବ ମନ ଭୁବଇ ॥
 ବିଚକ୍ଷଣ ଲକ୍ଷଣ ଗୋ ଏହାର ।
 ନାନା ରସରେ କରିବ ବିହାର ॥
 କେହୁ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ କହେ ହିତାଇ ।
 ପୁଅ ନାମ ଦେବ ମାଏ ପିତାଇ ॥

ଭୁନୁ ଅପୁଆ ଘରର ନନ୍ଦନ ।
 ନାସା ପ୍ରବଣ କରି ଗୋ ବିହନ ॥
 ଦେନ ବନ୍ଧ ସବୁ ସୁନାଫାସିଆ ।
 ବିକାଶଲିଆ କଟିରେ ବସିଆ ॥
 ଶଶେ ମୁରୁଛୁ ନ ପାରନ୍ତି ଗୋର ।
 ଅତି ସେହୁ ଶରଧା ନ ସରଇ ॥
 ଦିନୁ ଦିନୁ ବଡ଼ ଅଛି ପୀରତି ।
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ସବୁର ଖାରତି ॥
 ପଞ୍ଚୁଆତି ସେ ଶଠିଦର କରି ।
 ସାତଦିନେ ହୋଇଲା ଉଠିଆରି ॥
 ପୁରମାର୍ଜନା ଅର୍ଚ୍ଚନା ଆଚରି ।
 ନାନା ଚକ୍ରହାରେ ଜଳ ସଞ୍ଚାରି ॥
 ମାତା ପୁଷ୍ପଙ୍କ ସ୍ନାହାନ ନମନ୍ତେ ।
 ହେମଦଟ ଶର୍ପିଜଳ ସହିତେ ॥
 ନାନାସୁଗନ୍ଧ ଔଷଧ ପ୍ରସାଇ ।
 ପୁଷ୍ପ ଜନନୀ ସ୍ନାହାନ କରଇ ॥
 ଧାନ୍ତି ପରିବାର କୁଳ ଆଗରେ ।
 ବୃଦ୍ଧବାଳୀମାନଙ୍କର ବରୁରେ ॥
 ଦଧି ଦୁଧ ଯୁଗଭଣ୍ଡ ଅପୁଆଇ ।
 ପୁଅ ଶକଟ ଗଳରେ ଶୁଆଇ ॥
 ଦାସୀ କରନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ବେଢ଼ାର ।
 ପୁରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସବ ଅପାର ॥
 ଗୋପେ ପୁତନା ନାଶ କଲା ଶୁଣି ।
 ଶକଟାକୁ ଯେଉଁଲେ ଆଉ ପୁଣି ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେନଶ ଶକଟା ଅଲିଲା ।
 ଗୁପ୍ତରେ ଶକଟରେ ରହିଲା ॥
 ହରି କାନ୍ଦନ୍ତେଶ ପାଦ ସିଞ୍ଚାଡ଼ି ।
 ବାଜି ଶକଟ ଶଞ୍ଜା ଶକପଡ଼ି ॥
 ଶୀରଭଣ୍ଡମାନେ ଶକି ଶୁଣିଲେ ।
 ଶୀରଶାୟୀ ପ୍ରାୟେ ହରି ଦଶିଲେ ॥
 ଘୋର ଭୟଙ୍କର ଧ୍ବନି ଶୁଭଇ ।
 ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବିଷାଦ ଲଭଇ ॥
 ପୁତନାର ବେଳରୁ ଦକ ଦକ ।
 ଲୋଚନରୁ ଲୋତକ ଥକଥକ ॥

ଏବେ କି ଦଣ୍ଡ ମୋତେ ଲେ ପଡ଼ିଲ ।
 ପୁଅ କାହିଁ ବୋଲି ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ଲ ॥
 ପୁଅ ପୁଅ ବୋଲି ଲେଟି ପଡ଼ିଲ ।
 କାହିଁ କାହିଁ ବୋଲି ପୁଅ ଲେଡ଼ଲ ॥
 କଳାମାଣିକ ଗୋଟି ମୋର କାହିଁ ।
 ଛନଛନ ହୋଇଣ ମୁହଁ ଧାଇଁ ॥
 ଧାନ୍ତି ମୁଦୁପୁଲୁ ଧାଇଁ ଆସିଲେ ।
 ପୁଅ ଶକଟ ତଳରେ ଦେଖିଲେ ॥
 ବେଗେ କୋଳ କରି ତୋଳି ଧଇଲେ ।
 କିଛି ସତ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ବୋଇଲେ ॥
 ଝିନବସନେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ପୋଷ୍ଟଲ ।
 ନିଜ ଜନମା କୋଳେ ଦେଲେ ନେଇ ॥
 ହାତାକାର ହୋଇଣ ଦେନି ବସି ।
 ପ୍ରନ ପିଆଇ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଆଉଁସି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏ ଆର ଶକଟ ।
 ଅଦଭୂତରେ ଭାଜିଲୁ ଶକଟ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏ ବଡ଼ ଅଗଷ୍ଟ ।
 ଦଧି ଦୂତ ହୋଇଲୁ ସବୁ ନଷ୍ଟ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ନଷ୍ଟ ଯାଉ ।
 ପୁଅ ଆମ୍ଭର ସବୁଶୁଭେ ଥାଉ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଭାଗ୍ୟେ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ।
 ଉଣା ଅରଣ୍ଧ୍ର ଶକଟରେ ଗଲୁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଭାଜିଲୁ କିରୁପେ ।
 ବାଳପୁଅ ଥିଲେ ତାର ସର୍ମାପେ ॥
 ଭୟଙ୍କର ମୁରୁଦିଏ ଦିଶିଲୁ ।
 ଯଶୋଦାର ପୁଅ ଦେହେଁ ପଶିଲୁ ।
 ଶୁଣି ହସିଲେ ବାଳକ ବଚନେ ।
 ମାଏ କନ୍ଦନ୍ତ ଲେତକ ଲେତନେ ॥
 ପୁଅ ପାଇଲେହେଁ ଦୁଃଖ ନ ସରେ ।
 ଋଷ୍ଟ ଦିନେହେଁ ଆଉ ନ ବିଧୋରେ ॥
 ନିତି ଦକଦକ ମନୁଁ ନ ଗଲୁ ।
 ପ୍ରତିଆଶା ତ ଏହାକୁ ନୋହିଲୁ ॥
 ନନ୍ଦ ଗ୍ରାହଣ ବରଣ କରାଇ ।
 ଦାନ ଦେଲେ ହୋମପାସେ ପୁରାଇ ॥

ନବ ଭ୍ରମସ୍ତୋଷମାନ ଶୁଣାଇ ।
 ଚଣ୍ଡୀ ସହସ୍ରନାମକୁ ଗୁଣାଇ ॥
 ଏକବିଂଶଦିନେ ଦୋଳିଶୁଆଣି ।
 ଆସି ମିଳିଲେ ଗର୍ଗ ମହାମୁନି ॥
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କୁମର ଗୋଟି କୋଳେ ଧରି ।
 କର୍ଣ୍ଣେ କହି ନାମ ମୁଖେ ଉଡ଼ାରି ॥
 ରାମଶଙ୍କରଷଣ କାମପାଳ ।
 ବଳଭଦ୍ର ନାମ ହେବ ଏହାର ॥
 ସାନ କୁମର ପୁଣି କୋଳେ ଦେନି ।
 କର୍ଣ୍ଣେ କହିଣ ନାମ ଦେଲେ ମୁନି ॥
 କୃଷ୍ଣ କେଶବ ମାଧବ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ହରି ଶ୍ରୀଧର ଅରୁଂଧ ମୁକୁନ୍ଦ ॥
 ରୂପେ ଗୁଣେ ଅନେକ ନାମ ହେବ ।
 ଯେଉଁ ନାମ ବୋଇଲେହେଁ ଶୋଭିବ ॥
 ଅତି ଆନନ୍ଦ ନନ୍ଦରାଏ ଶୁଣି ।
 ମୁନି କଲ୍ୟାଣ କରି ଗଲେ ପୁଣି ॥
 ଦିନୁଦିନୁ ଆନୁଆନ କୁମରେ ।
 ତାତ ଜନମାଙ୍କ ସ୍ନେହ ନ ସରେ ॥
 ଦୋଳ ପଲଙ୍କେ ଶୋଇଣ ଖେଳନ୍ତି ।
 କର ଚରଣ ସିଞ୍ଚାଡ଼ି ଚାଲନ୍ତି ॥
 ରଜସ୍ୱୀୟା ସ୍ୱମୁକା ଶରଣର ।
 କୃଷ୍ଣ ଚାହିଁ ହସନ୍ତି କରକର ॥
 ଦନ୍ତ ବିହନେ ନାଳ ଜରଜର ।
 ଦେବତ ପଡ଼ିଣ ହୋଏ ସରସର ॥
 ଆଉ ପରିହାସେ ଚାହିଁ ମୁଖକୁ ।
 ଝିଅ କାହୁଁ ପାଇବା ଏ ପୁଅକୁ ॥
 ମୁଖ ପାକୁଆ ଦେହ ତ ନାକୁଆ ।
 କାହିଁ ଥିଲୁ ଏ ଟି ପଣ୍ଡକାଳିଆ ॥
 କଳାମେଦ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ ।
 ଦେଖ ମୋର ମୁଖ ଚାହିଁ ହସଇ ॥
 ଛିର କରଣ ନୟନେ ଚାହିଁଇ ।
 ମୋର କଥାକୁ ଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଡେଇଁଇ ॥
 ଶୁଣି ଏକ ଗୁଆଳୀ ଯେ କହଇ ।
 ଆଜି କି ବୋଲୁଛନ୍ତି ହେ କହାଇ ॥

ତୋତେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଆଜି କାଳିଆ ।
 କଳାମାଣିକ ମକରଣି ରିଆ ॥
 କଳା କାଳିଆ ହୋଇ ଜାଣିଥାଉ ।
 ମାଏ ତୁମ୍ଭ ଆୟୁଷ ବୋଲ ପାଉ ॥
 ଏହି ପୁଅଟି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପୋଷିବ ।
 ଯେତେ ଗୋପର ଅରିଷ୍ଟ ନାଶିବ ॥
 ରାମ ଗୁରୁଣି କୃଷ୍ଣକୁ ଧରନ୍ତି ।
 କର ଧରିଣ କୋଳେ ଓଟାରନ୍ତି ॥
 ଆ ଆ ଆ ଆ ବୋଲି କରି ଶ୍ରବନ୍ତି ।
 ବେନି ଜନନୀ ଦେଖିଣ ହସନ୍ତି ॥
 କିସ କରଇ ବୋଲି ଆଡ଼ ହୋଇ ।
 ଉଡ଼ାଡ଼ରେ ଛୁରି କରି ଅନାଇ ॥
 ରାମ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବସି ଆଉଁସି ।
 ଗେଲ କରିଣ ଧରନ୍ତେ ସାହସୀ ॥
 ଆଖି ଭିତରେ ଆଜ୍ଞାଳ ପୁରଇ ।
 କୃଷ୍ଣ କାନ୍ଦନ୍ତେଣ ତୁନି କରଇ ॥
 ଦୁଇ ମାଏ ଧାଇଁ ଯାଇଁ ଧଇଲେ ।
 ‘କରେ କି କର୍ମ କଲୁ ତୁ’ ବୋଇଲେ ॥
 ତୋର ସାନ ଭାଇ ଗୋଟି କହାଇ ।
 ତୋତେ ଶରଧାରେ ଥିଲା ଅନାଇ ॥
 ତାର ନୟନେ ଅଜ୍ଞାଳ ପୁରଇ
 କୃଷ୍ଣ ଆଖି ଏବେ ଦେଲୁ ଲୁହାଇ ॥
 ଦୁଇ ପୁଅକୁ ଧରି ଦୁଧ ଦେଇ ।
 ନିଦ୍ରା କଲେ ପଲକରେ ଶୁଆଇ ॥
 ଜଗି ବସିଣ ଆନ୍ତ୍ର ଧାନ୍ତ ବୁଜି ।
 ମଳମୂତରେ ନଥା ନଥା ଶୋଧ ॥
 ନିଶି ଶେଷରେ ଜଳ ଉଷ୍ମମାଇଁ ।
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧ ତହିଁରେ ମିଶାଇ ॥
 ଲେମ୍ବୁ ରସରେ ହଳଦି ଗୋଳନ୍ତି ॥
 ତିନିବେଳ ଅଙ୍ଗେ ନିଦ ବୋଲନ୍ତି ॥
 ତରୁ ଦିଶଇ ରସାଣ ମର୍ଚ୍ଚିତ ।
 ମୁଖ ନିର୍ମଳ ଦର୍ପଣ ସଜ୍ଜାତ ॥
 ପୁରପ୍ରତିବନ୍ଧ ଅଙ୍ଗେ ବଜ୍ରାଦେ ।
 ମାୟେ ଦେଖି ଭୟେ ବାସ ଆଜ୍ଞାଦେ ॥

କାଣ୍ଡ ଶ୍ୟାମଳା ସୁବଜ୍ରା ପୁରଇ ।
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କରଇ ॥
 ହେମପାଶେ ଯଥାକାଳେ ଦୁହାଇ ।
 ଅଗ୍ନି ଆବୃତ୍ତେ ଯତନେ ଥୁଆଇ ॥
 କୃଷ୍ଣଭଣ୍ଡନଶାୟୀ ଜାନୁପରେ ।
 ଦୁଧପିଆନ୍ତ୍ର ହେମଶାମୁକାରେ ॥
 ତୁଣ୍ଡେ ପରାନ୍ତେ ଉଚ୍ଛୁଡ଼ା ହୁଅଇ ।
 ଗନ୍ତେ ଅଧରୁ ବଳକ ବହଇ ॥
 ଶୀର ବହୁପିବା ଶୋଭା ଦିଶଇ ।
 ଶଶିଅଙ୍ଗ ସୁଧାଧାର ଖସଇ ॥
 ନ ପିଅନ୍ତେଣ ମାଏ ନାସା ଧରେ ।
 ବେଗେ ପିଆନ୍ତ୍ର ନିଶ୍ଚାୟ ବଦରେ ॥
 ପାଞ୍ଚବେଳ ଏରୂପରେ ପିଆନ୍ତ୍ର ।
 ତିନିବେଳ କୁକୁମାର ଦିଅନ୍ତି ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ସନ୍ଧ୍ୟାଧେ ବସିଣ ।
 ପୁଅ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଡି ତଡ଼ି ତୋଷିଣ ॥
 ନିଦ୍ରା ତେଜ ହରି ଦିଶ ନିଶ୍ଚେପେ ॥
 ନାନା କଉତୁକ ଚନ୍ଦ୍ର ସମୀପେ ।
 ବାଳ ଦକ୍ଷେଟି ବାଣୀ ଅଧାସରେ ॥
 କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସବ ଆନନ୍ଦ ହୃଦରେ ।
 ନନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇ ହୃଦେ ଭିଡ଼ଇ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ସ୍ବପ୍ନହରରେ ପାଡ଼ଇ ॥
 ଗଲେ ହାର କରି ଧରେ ଲମ୍ବାଇ ।
 ତାପ ଅନଳ ହୃଦରୁ ଲିଭଇ ॥
 ତନ୍ମୁପୁଲକ ବନ୍ଧୁଳ ବଚନେ ।
 ଆନନ୍ଦରେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ସିଞ୍ଚନେ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ନିରେଖଇ ମୁଖକୁ ।
 ବହି ଦେଇଅଛି ମହାପୁଣକୁ ॥
 ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ମୋପୁଅ ଡରିବ ।
 ତୁମ୍ଭ ଦାଢ଼ି ଦେଖି ଭୟ କରିବ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ନିଜ କରେ ଧରି ।
 ସୁନ ପିଆନ୍ତ୍ର ମନେ ମୋଦ ଭରି ॥
 ମାତା କୋଳରେ କଲେ ମଳ ମୁଣ୍ଡ ।
 ନନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଭଲ ଏ ଚରିତ୍ର ॥

ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ଲାଗି ଯାଉ ।
 ଏହି ଜଞ୍ଜାଳେ ମୋର ଦିନ ଯାଉ ॥
 ଧୂସ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଧରି ବସିଲେ ।
 ତାତ ଜନମାଙ୍କ ମନ ତୋଷିଲେ ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ବାହୁଲ୍ୟ ରସରେ ।
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଅନୁରାଗ ରସରେ ॥
 ପୁରକାମିନୀ ଏମନ୍ତ ବରୁରେ ।
 ଏକ ଆରେକକୁ ଚାହିଁ ପରୁରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବାଳମୂରତିକ ଦେଖିବା ।
 ଆମ୍ଭ ନୟନ ସଫଳ କରିବା ॥
 ଏତେ କହି ବିମାନରେ ଆଗେହି ।
 ଗୋପଭୁବନ ସୀମା ଉଦ୍ଧୃତ ରହି ॥
 ଏକ ଦିନେ ଯଶୋଦା କୃଷ୍ଣ ଦେନ ।
 ଦଶ ବଂଶ ଛନ୍ତି ଗୋପ ତରୁଣୀ ॥
 ଗେଲ କର ଶ୍ରୀଧରୀୟ ପୁସ୍ତରେ ।
 ନାନା କଉତୁକ ସ୍ନେହବଶରେ ॥
 ଦେଖା ଗୋପୀଙ୍କ ଆଗରେ କହନ୍ତି ।
 ଗତ ଦିନ ତରୁତ ମନେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଏହା କଥା ଅଗୋଚର ଲାଗଇ ।
 ଯେତେବେଳେ ନିଦ୍ରା ତେଜ ଜାଗଇ ॥
 ପେଟିଆଇ ପଡ଼ିଣ ହେମଗାଳି ।
 ଶେଷ ଛୁଡ଼ି ଭୂମିରେ ଲେଟିଗାଳି ॥
 ଧରି ଆଣି ଶୁଆଇଲେ କାନ୍ଦଇ ।
 ମୋର ବସନେ ଚରଣ ଛଦଇ ॥
 ପାଶ ଛୁଡ଼ିଗଲେ ଛୁଡ଼େ ବୋବାଳି ।
 ତିଳେ ନପାରେ ଯାଇଁ ପାଦରୁଳି ॥
 କୋଳେ ଥାଇ ପିତା ଯେବେ ଦେଖଇ ।
 ମୋର ଅଞ୍ଚଳେ ବଦନ ଡାକଇ ॥
 ପୁଣି ବଦନ ଟେକିଣ ଅନାଇଁ ।
 ହସି ପୁଣିହିଁ ନୟନ ଡାକଇ ॥
 ପିତା ଡାକିଲେ ବଦନ ଲୁଆଇଁ ।
 ଭୁନି ହୋଇ ପ୍ରାୟ ମୁଣ୍ଡ ମୁଞ୍ଚଇ ॥
 ପିତା ଧରି ପୁଣି କୋଳେ ନିଅନ୍ତି ।
 ଗେଲ କର ମୁଖେ ଚୁମ୍ବି ଦିଅନ୍ତି ॥

କରକର ହୋଇ ଚାହିଁ ହସଇ ।
 ଦାଢ଼ି ଧରିଣ ପୁଣି ଆଉଁସଇ ॥
 ମୋର କୋଳକୁ ନିଉଡ଼ି ପଡ଼ଇ ॥
 ଦଣ୍ଡେ ମୋତେ ଗୋ ଆଉ ନ ଛୁଡ଼ଇ ॥
 ଗୋପୀ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ଏକୁ ଆରେ ।
 ବେଢ଼ି ଖେଳାନ୍ତି ଅଗଣା ବାହାରେ ॥
 ପୁଣି ସନ୍ନିଧେ ଗୋପୀଙ୍କି ରଖାଇ ।
 ଲୁଚି ମାଏ ଗଲେ ଦଧି ମୁହଁଇ ॥
 କଂସ ଆଦେଶେ ଚୁଣାବଣି ଖାର ।
 ଶୂନ୍ୟ ରହିଣ କରଇ ବିରୁର ॥
 ଗୋପୀମାନେ ସେ ଗଲେ ଯେହା ଦରେ ।
 ଏକା ଦେଖିଲ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବାହାରେ ॥
 ଗଗନରୁ ଖସି ପାଶେ ଅଇଲ ।
 ଭୁତ ବାତତତ୍ତ୍ୱରୂପ ଧଇଲ ॥
 ଭୁତ ଉଡ଼ାଇ ଦରଦାର ଶ୍ରୀମି ।
 ମହା ବତାସରେ ଭୟ ଉତ୍ପଳ ॥
 କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ଶେନେ ଉଡ଼ିଲେ ।
 ପାଞ୍ଚ ସାତ କୋଶେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲେ ॥
 ରେଣୁ ଉଡ଼ିଣ କୁହୁକ ଆକାଶ ।
 ରବି କରଣ ନୋହିଲ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଘୋରତମ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟିଲ ।
 ତତ୍ତ୍ୱବାକର ହରଷ ଭୁଟିଲ ॥
 ଅନ୍ଧକାରେ ଜୀବନନ୍ତ ବ୍ୟଥାତ ।
 ପଥ ନ ଜାଣି ପଥକ ସ୍ଥକିତ ॥
 ପାଶେ ଶ୍ଵେତବୃଷଭ ନ ଦିଶଇ ।
 ମହା ଅରଣ୍ଧ୍ର ଗୋପେ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଦୈତ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ ପରାୟେ ଖସିଲ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦେନଶ ଆକାଶେ ପଶିଲ ॥
 କଳାମେଘରେ ଇନ୍ଦ୍ର ମାଳମଣି ।
 ଦେଖି ସଫଳ ଅମର ତରୁଣୀ ॥
 ଏକ ଆରକେ ଦିଅନ୍ତି ଚିହ୍ନାଇ ।
 କଂସ ଅପୁର ଆପୁଷ୍ଟ ଦେନାଇଁ ॥
 ମାଳମନ୍ତ୍ରଧର ପ୍ରାୟେ ଅପୁର ।
 ମାଳମଣି ଶୃଙ୍ଗ ନନ୍ଦକୁମର ॥

ମନବାଞ୍ଛିତ-ଦର୍ଶନ ହୋଇଲୁ ।
 ଏବେ ସୁଖ ତ ଆମ୍ଭର ନୋହିଲୁ ॥
 ଆମ୍ଭ ଧର୍ମେ ଅସୁର ନାଶ ପାଇ ।
 ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ପାଇ ॥
 ସୁରସ୍ୟନ୍ଦସ କହନ୍ତି ବଚନେ ।
 କୃଷ୍ଣ ନିରୋପ ନିଷ୍ଠୁର ଲୋଚନେ ॥
 ଏମନ୍ତରେ ଦୈତ୍ୟ ନେଲ ଉଡ଼ାଇ ।
 ଗୋପପୁର ଦେଶସୀମା ଛଡ଼ାଇ ॥
 ବାତରକ୍ଷ ପଡ଼ିଣ ବଳ ହାନି ।
 ମେରୁ ସମାନ ଗରୁ ହେଲେ ଜାଣି ॥
 ତଳେ ପଡ଼ିଲା ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ।
 ଶିଳା ବାଜିଣ ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ହାରି ॥
 କଣ୍ଠ ରୁଦ୍ଧଛନ୍ତି ନୟନୁମର
 ଦୈତ୍ୟ ମୁଖରୁ ରୁଧିର ବାହାର ॥
 ସିନ୍ଧୁ ଉତ୍କଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦମକଲୁ ।
 ସୁର ଇନ୍ଦ୍ର ଆସନ ଚମକଲୁ ॥
 କିବା ପ୍ରଳୟକାଳ କି ହୋଇଲୁ ।
 କିବା ମହା ଲେଉଟି ଉପୁଡ଼ିଲୁ ॥
 ଗୋପଭୂବନରେ ମହା ଆରତ ।
 ନ ଜାଣନ୍ତି ଏକ ଆର ବାରତ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ପୁଅ ମୋର କାହିଁ ।
 କେଶେ ଗଲ ଭଣିଜା ମୋର ନାହିଁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଦିଅ ଖେଳୁଥିଲୁ ।
 ଖୋଜ କିନା ଲେ କେଶେ ଉଡ଼ିଗଲୁ ॥
 ବୋହୂ ପାଇଥିଲୁ ମୋର ପାଣିକ ।
 ଶାଶୁ ବୋଲଇ କେ ଅଛ ଜାଣିକି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଆମ୍ଭ ଘର ବୁଢ଼ୀ ।
 ଖୋଜ କିନା ଲେ କେଶେ ଗଲ ଉଡ଼ି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଭାଇ କେଶେ ଗଲ ।
 କେ ବୋଲଇ ଭଣିଜା ବଣା ହେଲୁ ॥
 କାହିଁ କହିଲ କେବଣ ଗଢ଼ିତ ।
 ଉଠିଗଲୁ ମମା ଦକ୍ଷିଣ ମଉଡ଼ି ॥
 ମହାଅତଳ ପଥର ଉଡ଼ିଲୁ ।
 ଘର ଭିତରେ ମୋହର ପଡ଼ିଲୁ ॥

ଯୋଗ ଥିଲେ ତହିଁ କିସ କରନ୍ତୁ ।
 ଆଜ କୁହନ୍ତୁ ଯାକ ମରିଥାନ୍ତୁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଆମ୍ଭ ନାନ ନାନ ।
 ଘର ଭିତରେ ପଶ ପୁଅ ଦେନ ॥
 ଦେଖ ଆକାଶୁଁ ପଥର ପଡ଼ିଲ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବେନିକର ହୃଦେ ତାଡ଼ିଲ ॥
 ଧାଇଁ ଧରଇ ଖେଳନ୍ତା ପୁଅକୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପାରି ରୁହଇ ମୁଖକୁ ॥
 ବୋହୂ ଓଟାନ୍ତ ଅଛଇ ଶାଶୁକୁ ।
 ମାଏ ନିଷ୍ଠୁୟେ ବଳାଇଁ ନାଶକୁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କି ବୁଝି କରିବା ।
 ଯୋଗ ଥିଲ ଏକାବେଳେ ମରିବା ॥
 ମହା ଆତଙ୍କ ଅରଣ୍ଧ୍ର ଧୂମରେ ।
 ଇଷ୍ଟଦେବତାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ପୁମରେ ॥
 ଘଡ଼କର ପ୍ଳବିତ ଗୋପଲେକେ ।
 ଲେଡ଼ାନେଡ଼ି କରି ଏକ ଆରକେ ॥
 ଯେଝା ବାଳକ କରନ୍ତି ଖଙ୍ଗୁଲ ।
 ଜେଠା ଖୁଡ଼ୁଡ଼ା ପିଉସା ମଉଳା ॥
 ଯହୁଁ ନ ଦେଖିଲେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ।
 ତହୁଁ ଶୁଭଲ ଉଡ଼ରେ ସେଦନ ॥
 ପୁରପ୍ରାଜ୍ଞଣ ଅଗଣା ଖୋଜନ୍ତି ।
 ସାହା ପଡ଼ୁ ପୁଣି ଘରେ ଲେଉଟନ୍ତି ॥
 ହାହା ପୁଅ ଆମ୍ଭ ନେଷପିତୁଳୀ ।
 ଜୀବଧନ ମର୍ଜିତ ଗଲାମାଳି ॥
 ନନ୍ଦ ବସୁନନ୍ଦ ସେ ଉପନନ୍ଦ ।
 ଭବସେନ ଆଦି ସେ ଗୋପବୃନ୍ଦ ॥
 ମାତା ଯଶୋବନ୍ତୀ ଉଡ଼େ ସେଦଇ ।
 କେଶ ବସନ ଭାଲେ ନ ବାରିଇ ॥
 ଦୁଇ ହେମବାହି ଉରେ ତାଡ଼ିଲ ।
 ଧୁଳି ସାଉଁଟି ଅବନୀ ଗଡ଼ିଲ ॥
 ଆହା ବାପ ଭାଇ ଧନ ମୋହର ।
 ମୁହଁ ନିଉଛୁଳି ଯାଇଁ ତୋହର ॥
 କେଶେ ଗଲୁ ମୋତେ ବାଟେ ବସାଇ
 ଶୋକସମୁଦ୍ରେ ଦେଲୁ ତ ଭସାଇ ॥

ବାରେ ଦେଖାକିନା ଶୁଦ୍ଧବଦନ ।
 ଗୁଣ ବାହନ କରଇ ସେବନ ॥
 ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ସତେ କି ପାଇବି ।
 ମାଳବଦନ ନିକ ମୁଁ ଦେଖିବି ॥
 ମୋର ଗଳାରେ କେନ୍ଦ୍ର ଦେଲୁ ଖରୁ ।
 ପିଣ୍ଡ ରଖି ପ୍ରାଣକୁ ନେଲୁ ମୋର ॥
 ଖୋଜି ନେଲୁ କେ ନୟନପିତୁଳୀ ।
 ଛଡ଼ାଇଣ ନେଲୁ ରଜ୍ଜ ସଙ୍ଗୀନ ।
 ଶଶି ଶକ୍ତକେ ମୁକ୍ତିଦେ ପଡ଼ଇ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ଉଠି ପୁରେ ଲେଉଟଇ ॥
 ଗ୍ରାମ ପାଟଣା ବନ ନଦୀତଟ ।
 ଆଉ ଉଡ଼ାଉ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରସଟ ॥
 ଅନୁସରି ଲେଉଟନ୍ତି ଯେହା ଘରେ ।
 ପୁର ଗନ୍ଧାରୀ ଅଗଣା ବାହାରେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ବତାସ ବହିଲୁ ।
 ଦେଖ ପାଷାଣ ଦ୍ଵାରେ ନ ରହିଲୁ ॥
 ତରୁମାନେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଉପୁଡ଼ି ।
 ବାଳପୁଅ ସିନା ସେ ଗଲୁ ଉଡ଼ି ॥
 କେଉଁ ଅପୁର ଅବା ମାୟା କଲୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବାତ ଅଦଭୁତେ ବହିଲୁ ॥
 ବୃଦ୍ଧକାଳେ ହେଲୁ ନୟ ସନ୍ତତି ।
 ଦେଖ ପଡ଼ୁ ଅଛି କେତେ ବିପତ୍ତି ॥
 ଯଶୋଦାର ବିକଳ କେ ସହିବି ।
 ଦେଖି ଧରନ୍ତି କାହାର ରହିବି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ବିଡ଼ମ୍ବଣ ଏହା ।
 ଧରୁଅଛି ଜୀବନ ଜାଣି ଯାହା ॥
 ଆମ୍ଭେମାନେ ହେଉଥାଇଁ କେମନ୍ତ ।
 ସେତ ଅନ୍ତରୁ କରିଅଛି ଜାତ ॥
 ଗଛ ଗଛେ ପଡ଼ି ପୁଣ ଉଠଇ ।
 କ୍ଷୁଦ୍ର ଭିତରେ ପଶି ତ ଲେଉଟଇ ॥
 ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ଗୋପୀ ଧରନ୍ତି ।
 ନାନା ମତେଣ ପ୍ରବୋଧ କରନ୍ତି ॥
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମୋର ବୋଲି ଲେଉଟଇ ।
 ବେନ ବାହି ଶିରେ ନେଇ ତାଡ଼ଇ ॥

ଓଷ୍ଠ କର ଚରଣ ଧରି କହିଁ ।
 ମୋତେ ଦେଖାଅ କେଣେ ଲେ କହାଇ ॥
 ଏହା ଗଣିଥିଲୁ କେଉଁ ଗଣକ ।
 ଆଜ ହସାଇଲି କଳାମାଣିକ ॥
 କୁଣ୍ଠ ଶକ୍ତିରେ ଭୂଷିତ ଲେଉଟଇ ।
 ଗୋପୀ ଛଡ଼ାଇ ଲେଉଟନ୍ତେ ଗଡ଼ଇ ॥
 କାଳକଟ ବିଷ ଖାଇ ମରବି ।
 ଆଉ ଜାଇଥାଇ କିପ କରବି ॥
 କାହିଁ ଅଛି ନୟନ ମୋ ଦେଖାଅ ।
 ମୋର ଉଡ଼ିଲୁ ଜୀବନ ରଖାଅ ॥
 ମୋତେ କି ଦଣ୍ଡ ଆଜ ଲେ ହୋଇଲୁ ।
 କିଟା ମରଣ ମୋର ଲେ ନୋହିଲୁ ॥
 ମୋତେ ଶୁଦ୍ଧ ଲେ ଅଛ କାହିଁପାଇଁ ।
 କୃଷ୍ଣ ନ ଦେଖି ପ୍ରାଣ ରହୁ ନାହିଁ ॥
 ଧରୁ ଧରୁ ଶିର ମନ୍ତ୍ର ମାରଇ ।
 ଗଳା କାଟିବାକୁ କାତ ଧରଇ ॥
 ମୋତେ ଗୁଡ଼ି ଗଲୁରେ ବାପ ଭାଇ ।
 ତୋତେ ନ ଦେଖି ଜୀବ ନ ରହଇ ॥
 ମୁହିଁ ମନ୍ଦ ଅସଂଗୀ ନିଲକ୍ଷଣୀ ।
 ପୁଷ୍ପବତୀ ହୋଇବି କାହିଁ ପୁଣି ॥
 ଗୋପେ ବେଲଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଜନନୀ ।
 ମୁଁବେ ରବି ଉଦେ ଯେହେ ନଳିନୀ ॥
 ତନୁ ପୁଲକୁ ଥାଇ ତୋତେ ଦେଖି ।
 ତନ୍ତ୍ର ଚକୋର ଯେସନେ ନିରେଖି ॥
 କେତେ ଦିନକୁ ସୁଖ ବଢ଼ାଇଲୁ ।
 ଶୋକ ସାଗରେ ଭେଳା ବୁଡ଼ାଇଲୁ ॥
 କେତେ ଅନା ଯେ ହେଉଥାଉ କୋଳେ ।
 ପିତା ଦେଖିଲେ ପଶୁ ଯେ ଅଞ୍ଚଳେ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ପୁଣ ପୁଣ ମୁଖ ଘୋଡ଼ାଉ ।
 ହସି ଅମୃତ ପୁଣ ନିଉଡ଼ାଉ ॥
 କର ପ୍ରସାରି ଡାକନ୍ତେ ନ ଯାଉ ॥
 ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗି ଚରଙ୍ଗରେ ମଜାଉ ॥
 ବଳେ ଦେନଗଲେ ଥୋଡ଼ ଉପାଡ଼ୁ ।
 ଛୁଡ଼ ଛୁଡ଼ ବୋଇଲେଣି ନ ଛୁଡ଼ୁ ॥

ଦୁଃଖ ବାପଟି ଦୋର ଯିବ ମର ।
 କର କର ଯେ ହସ୍ତ ଦାରି ଧରି ॥
 କୋଳେ ନ ରହି ମୋର କୋଳେ ଆସୁ ।
 ପ୍ରାଣ ପିଇ ପଣନ୍ତେ ଲୁଚି ପଶୁ ॥
 ତୋର କେଉଁ ଗୁଣ ମୁହିଁ ଗାଇବ ।
 ଆଉ ଦୋଷେ ସତେ ନିକ ପାଇବ ॥
 ଇଷ୍ଟ ଦେବଙ୍କୁ ଗୁହାରି ଜଣାଇ ।
 ଧର୍ମଦେବ ତପନକୁ ମନାଇ ॥
 ଶିଶୁପାଳେ ଦେବୀ ବଳ ଯାତଇ ।
 ବେଗେ କହାଇ ପାଇବା ପାଞ୍ଚଇ ॥
 ଲେଖି ନ ପାଇବା ଜାଣି ଲେଖଇ ।
 ସବୁ ଅଙ୍ଗେ ଶୋକ ପୁରି ଘୋଟଇ ॥
 ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଅଛି ନୟନୁ ।
 ହରି ନେଲି କେନ୍ଦ୍ର ହରି ଶୟନୁ ॥
 କୃଷ୍ଣବିହେଦ ଧର୍ମାର୍ଥ କାହାର ।
 ଅତି ଅବସ୍ଥା ଜନନୀ ତାହାର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରା ବଳାପ ବିଷାଦରେ ପୁଣି ।
 ଅତି ଆଶ ପାଶାଣ ହେଲେ ପାଣି ।
 ବେଢି ଅଛନ୍ତି ଗୋପୀ ଚଉକଟ ।
 ଲୁହ ସକଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି ତନ୍ତ୍ର ॥
 ଏକ ଆରକେ ଶୋକ ଅପମ୍ଭାଳ ।
 ହା ହା ଗୋବିନ୍ଦ ମଦନ ଗୋପାଳ ॥
 ଆଜ କୋଳେ ହୋଇଲୁ ମୋର ଗରୁ ।
 ମୋର ମନ ମଣିଲି କିଏ ମେରୁ ॥
 ଭୟ ପାଇ ତୋତେ କୋଳୁ ଥୋଇଲି ।
 ଆପଣାର ମନେ ମୁହିଁ ବୋଇଲି ॥
 ଏହୁ ବାଳକ କିପାଇଁ ଏମନ୍ତ ।
 ଭ୍ରମେ ଭ୍ରମ ହୋଇଲି କି ମୋ ଚିତ୍ତ ॥
 ମନେ ରଖି କାହାକୁ ନ କହିଲି ।
 ପୁରେ ପଣି ବେଗ ହୋଇ ଅଇଲି ॥
 ଏତେକର ସମୟେ ଯେ ଏ ଦଣ୍ଡ ।
 ମୁହିଁ ପାମସ୍ୟ ବଳ ପଡୁ ମୁଣ୍ଡ ॥
 ଗୋପେ ନାହାନ୍ତି ଅବା କେତେ ଜନ ।
 କେତେ ନାହାନ୍ତି କାହାର ନୟନ ॥

ମୋର ଏକଇ ବଳକୁ କେ ନେଲି ।
 ସେହୁ ସ୍ୱାଦିତ୍ୟା ଦୋଷକୁ ବହିଲି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ପାଶାଣ ମାରେ ଶିର ।
 ଯେହୁ ଧରିବ ମରବ ତା ପର ॥
 ନୋହିଲେଣ ମୋ ପୁଅ ଲେଖିଆଣ ।
 ନ ପାଇଲେ ନ ରଖଇ ପରାଣ ॥
 ଗୋପୀ ଧାଇଁ ବୋଧ କରି କହନ୍ତି ।
 କୃଷ୍ଣ ଲେଖିଆଣି ଦେବା କହନ୍ତି ॥
 ବଳଦେବଙ୍କୁ ଆଣି କୋଳ ଦେଲେ ।
 ଶ୍ରୀମ ମୁଖ ଗୁହିଁ ଦେଖ ବୋଇଲେ ॥
 ଲେଖିଯାଇ ରେ ଧବଳବଦନ ।
 ଧରି ଚିରୁକ କରଇ ରୋଦନ ॥
 ତୁହି ଅଛୁ ତୋ ସାନ ଭାଇ କାହିଁ ।
 ମୋତେ ଅଇଲୁ ମୁହଁସ ଲଗାଇ ॥
 କେଶେ ଗଲୁ ମୋର କଳା ବଦନ ।
 ଉତ୍ତେ ଅଧିକ କରନ୍ତି ରୋଦନ ॥
 ଗୋପୀ ସମ୍ଭାଳ ଧରିଣ ନପାରେ ।
 ରୋଦିଣୀର ଶୋକ କେ କହିପାରେ ॥
 ବେଶରେଣ ପୃଥୁଳ ନୟନୀ
 ଫୁଟି ମୁହଁତେ ପଡ଼ଇ ଧରଣୀ ॥
 ମୁଖେ ଶୀତଳ ଜଳ କେ ସିଞ୍ଚଇ ।
 ଅଗ୍ରେ ବଞ୍ଚଣୀ ଧରି କେ ବଞ୍ଚଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରବଣ ମୂଳରେ ଫୁଙ୍କଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ପାଇଲେଣି ବୋଲି ବୋଲଇ ॥
 ତେତା ପାଇ ନେତ୍ର ମଳି ଅନାଇ ।
 କାହିଁ ଅଗ୍ରେ ଦେଖାଅ ଲେ କହାଇ ॥
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦେଖିବ କେ ବୋଧଇ ।
 ଉଚ୍ଚ ବଚନେ ଗୋପୀଙ୍କି ଗୋଧଇ ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀଙ୍କୁ କରଇ ଗୁହାରି ।
 ବିରାଦେଶ ବଦନକୁ ନିହାରି ॥
 ତୁହି ଅଛୁ ଗୋକୁଳ ଆଦିମାତା ।
 ରକ୍ଷାପାଳନ ତତ୍ତ୍ୱବର୍ତ୍ତୀତା ॥
 ପୁଅ ଦାନ ଦେଇ ମୋତେ ରଖିବା ।
 ମହା ଭୟ ସଙ୍କଟ ଉପେକ୍ଷିବା ॥

ଦେଶ ବୋଲନ୍ତି ଶୋକ ତୁ ସମ୍ଭାଳ ।
 ପୁଅ ପାଇବୁ କିଛି ତୁ ନ ଭାଲ ॥
 ପୁଅ ବାହାରେ ତୋର ଶୋଇଥିଲା ॥
 ତୃଣାବର୍ଣ୍ଣ ଉଡ଼ାଇ ଦେନ ଗଲା ॥
 ଉଡ଼ି ନ ପାରି ତଳେ ପଡ଼ି ମଲା ।
 ଧର୍ମ ଥିଲାକୁ ପୁଅ ଉଦ୍ଧରିଲା ॥
 ଯେତେବେଳେରେ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ି ମଲା ।
 ଘୋର ରଡ଼ି ଗୋଟାଏକ ଗୁଡ଼ିଲା ॥
 ଛନ ଛନ ହୋଇ ଦିଶ କମ୍ପିଲା ।
 ଉପେ ଗଗନ ତପନ ଛପିଲା ॥
 ମହା ଦମକ ଦିଶ ନ ଦିଶିଲା ।
 ଅମଙ୍ଗଳ ଗୋପପୁରେ ପଶିଲା ॥
 ତଳ ଦୈତ୍ୟ ଉପରେ ଶିଖରଙ୍ଗ ।
 ଗିରି ପରେ ଯେସନେ କୁଆ ସିଂହ ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀ ବେଗରେ ଦେଉଳାଲେ ।
 ଯଶୋଦାରୁ କୋଳେ ନେଇଣ ଦେଲେ ।
 ଦେଖି ନନ୍ଦରାଣୀ ମହାସନ୍ତୋଷ ।
 କୋଳେ ଧରି ଆଦ୍ରାଣ କଲେ କେଶ ॥
 ଯମଦରୁ ଅଇଲା ପରି ମଣି ।
 ତରୁ କାନ୍ଦର ନ ଆସଇ ବାଣୀ ॥
 ଝମ ଝମ ହୋଇଣ ଝାଇମାରି ।
 ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଣ ତଳରେ ନିହାରି ॥
 କୋଡ଼ କୋଡ଼ ହୋଇ ଶୋକ ଉଠଇ ।
 ରହ ରହ ହୋଇ ଶ୍ଯାସ ଫଟିଲ ।
 ଆଶକତରେ ତଳ ନ ପାରଇ ।
 କୋଳେ ଧରି ହରି ସୁନ ପିଆଇ ॥
 ଗୋପୀ ସମ୍ଭାଳ ବସନ ପିନ୍ଧାଇ ।
 କେଶ ସଜାଡ଼ି ଯତନେ ବନ୍ଧାଇ ॥
 ନିଦାମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ କରାଇ ।
 ପୁଅ ଜନମା ପଲଙ୍କେ ଶୁଆଇ ॥
 ଏକ ରୁହିଣୀ ଆରୋକ ପରୁରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ମଲା ଏ କେବଣ ବିରୁରେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଦେବତା ମାଇଲେ ।
 ନନ୍ଦପୁତ୍ର ପାଇ ପରିଦାଇଲେ ॥

କେନ୍ଦ୍ର ପଟାନ୍ତର କଥା କହଇ ।
 ହରି ଦଇତ୍ୟାରି ନାମ ବହଇ ॥
 ଯେଣୁ ବାଳକେ ମଲା ବିରୁରିଲା ।
 ତେଣୁ ଗଗନେ ହରି ନିବାରିଲା ॥
 ଧର୍ମ ଦେଶ କେମନ୍ତେ କଲା ପାର ।
 ଧର୍ମ ଠାରୁ କେ ନାହିଁ ବଳିଆର ॥
 ଦୁଇବେଳ ଆପଦରୁ ବଞ୍ଚିଲା ।
 ବଡ଼ ଜଣେ କର ବହି ସଞ୍ଚିଲା ॥
 ଆରୁସାର ହୋଇ ଜଣେ ବାହାର ।
 ରାଜ ଲକ୍ଷଣ ଅଛି ଗୋ ଏହାର ॥
 କଂସ ନାଶି ହୋଇବ ନୃପବର ।
 ଏଣୁ ମାରିଣ ଲେଉଟଇ ଅପୁର ॥
 ସ୍ୱୟଂ ଶିଶୁର ରଖିବେ ଯାହାକୁ ।
 ଦୈତ୍ୟ ମାରିକ ପାରିବ ତାହାକୁ ॥
 ଧୀର ବହଇ ମଲୟ ମରୁତ ॥
 ଚଉଦିଶରେ ମଙ୍ଗଳ ପୁରୁତ ॥
 ନନ୍ଦ ଅନେକ ବିପ୍ର ଅଣାଇଲେ ।
 ପୂଜା କରି ତରଣେ ଜଣାଇଲେ ॥
 ମୋର ପୁଅକୁ କଲ୍ୟାଣ କରିବ ।
 ଯଶ ରାକ୍ଷସ ପିଣାରୁ ତାରିବ ॥
 ନନ୍ଦ ବଚନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବିଶେଷ ।
 କୃଷ୍ଣ ଗିରିରେ ଦିଅନ୍ତି ଆଶିଷ ॥
 ପାଦପୁଲ ମୁଣ୍ଡ ନରେ ସିଞ୍ଚନ୍ତି ।
 ‘ଶତ୍ରୁ ନାଶ ଯାଉ ତୋର’ ଇଚ୍ଛନ୍ତି ॥
 ବଳ ପ୍ରାକର୍ମେ କେନ୍ଦ୍ର ନ ଜଣନ୍ତି ।
 ତୋର ଆଶ୍ରୟେ ଜଗତ ଜିଅନ୍ତି ॥
 ମିଷ୍ଟ ଅନ୍ନରେ ଭୋଜନ କରଇ ।
 ଦେଲା ବିପୁଳ ମନ୍ଦିର ପୁରଇ ॥
 ଏହିମତେ କେତେହେଁ ଦିନ ଗଲା ।
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଅଧିକ ନନ୍ଦବଳା ॥
 ଏମନ୍ତରେ ବହିଞ୍ଚାଲ ବରଷେ ।
 ନାନା ଉତ୍ସବ ଜନମ ଦିବସେ ॥
 ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଜଗତ ଜୀବନ ।
 ତୁଣ୍ଡେ ଦୁଇ ଦୁଇ ନବ ରଦନ ॥

ଦାନାରଙ୍ଗ ନୋଲନ୍ତି ଗୁଲୁଗୁଲୁ ।
 ଖଣ୍ଡିଦୂର ରହିଣ ପଛଦୁଆ ॥
 ଭୁଣ୍ଡ ଅଙ୍ଗୁଳି ନାଲେ ଜରଜର ।
 ଚଣ୍ଡିକେଶ ତଇଲେ ସରସର ॥
 ଚାକ୍ର ଚଳ ଅଳକା ବେଡ଼ିବେଣୀ ।
 ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର କ ଶିଶୁଅଳୟଣୀ ॥
 ନେନେ ଅଞ୍ଜନ ନାସେ ଶୁଦ୍ଧମୋତି ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଅମୃତ ବନ୍ଦୁ ଜ୍ୟୋତି ॥
 କଣ୍ଠେ ହେମଗୁଣଗୁଚ୍ଛା ପ୍ରବାଳ ।
 ଗଳେ ପଦକ ହେମକଣ୍ଠି ମାଳ ॥
 ବାନ୍ଧେ ବାହୁଟି କରରେ କକଣ ।
 ଶୁଦ୍ଧମୋତି ଅଙ୍ଗୁଳରେ ଭୁଷଣ ॥
 ନବ ମାରଦ ନରମଳ ଗାନ୍ଧ ।
 ମଣିବିଦ୍ୟୁତ କଟି ହେମସୂନ ॥
 ପାଦେ ନେପୁର ରୁଣ୍ଡିଣ ବାଜେ ।
 ଛୁଆସିବ ବସନ ଠାଣି ସାଜେ ॥
 କରେ ଲବଣି ଆଶୁ ଆଇ ଚୁଲେ ।
 'ମାଆ ମାଆ' ବୋଲଣ ହେମଗାଲେ ॥
 ମାଏ ଧୂଳି ଝାଡ଼ି କୋଳେ ଧରନ୍ତି ।
 ମୁଖେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇ ଚୋଲ କରନ୍ତି ।
 କୋଳେ ବସାଇ ଜାକୁ ଆଉଜାଇ ।
 ସ୍ନେହଲଳସେ ମନକୁ ମଜାଇ ॥
 ମୁଖେ ନରସିଂହ ହୁଆ ଉଲ୍ଲସଇ ।
 ପୁଣ ବାହୁଲ୍ୟ ରସେ ବଳାସଇ ॥
 ବେଡ଼ି ବରଜକାମିନୀ ହରଷେ ।
 କଉତୁକରେ ମଜନ୍ତି ବିଶେଷେ ॥
 କାହା ସ୍ତନରୁ ନୀର ଲସିଆଇ ।
 ମୁଖେ ଦେଇ କେ କଥା ଘଣ୍ଟିଆଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କର ପ୍ରସାରିଣ ଦେନଇ ।
 ଧାନ୍ତିଶିଆଟି ଏଡ଼ୁ ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଶରଧାରେ କର ବଢ଼ାଇ ।
 ଏକ ଆରକେ ଦେନନ୍ତି ଛଡ଼ାଇ ॥
 ତରୁ ମଳୟ ଲାଗିଣ ସେସନେ ।
 ଗୋପୀ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ତେସନେ ॥

ନୀଳ ସନ୍ତନ ବିକାର ଲେଖିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁରାଗରେ ସେ ଚଢ଼ିଲେ ॥
 କାହା କୁଚମଣ୍ଡଳ ବାସ ଚୁଲେ ।
 କରକମଳରେ ଅଗ୍ର ମଞ୍ଜାଳେ ॥
 କାଖ କରି ଦେନି କେନ୍ଦ୍ର କାମିନୀ ।
 ହୁଆ ପରେ ନରୁଇ କରେ ଦେନି ॥
 ଦନକଠିନ କୁଚ ପରେ ନାତି ।
 ବ୍ୟଥା ପାଇ କୋମଳ ପାଦ ପାଞ୍ଜି ॥
 ହେମଗିରି ଶିଖରେ କ ଶିଖିନ ।
 ନୃତ୍ୟ କରଇ ରମଣୀମୋହନ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବସାଇଣ ତାଳି ଧରଇ ।
 'ହାତୀ ଝୁଲୁଝୁଲୁ' ବୋଲି ବୋଲଇ ॥
 ଚଉପାଦେ ରହି ହରି ଝୁଲନ୍ତି ।
 ଦେହେ ଫୁଟିବ ବୋଲି କେ ବୋଲନ୍ତି ॥
 ହାତୀ ଝୁଲଇରେ ହାତୀ ଝୁଲଇ ।
 ହାତୀ ଦୁଧ ଦହି ଖାଇ ଫୁଲଇ ॥
 ହାତୀ କପୋଳେ ସିନ୍ଦୂର ଶୋହଇ ॥
 ହାତୀ ଚାକ୍ରରେ ଚୁଲକୁ ବଢ଼ଇ ॥
 ହାତୀ ପୁଲସି ଚୁଲିବା ସାଜଇ ।
 ହାତୀ ବଳୟ ନୁପୁର ବଜାଇ ॥
 କାହୁଁ ହାତୀ ଏ ଗୋପକୁ ଅଇଇ ।
 ସବୁ ସର ଲବଣୀ ଏ ଖାଇଇ ॥
 ହାତୀ ଗୋପରେ ପ୍ରମାଦ କରିବ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଅବା ଏ ହାତୀକୁ ଧରିବ ॥
 ହାତୀ ବହିବ କରରେ କାହାକୁ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଯୋଗ ଥିବ ଯାହାକୁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଛୁଆସିବ କହ୍ନାଇ ।
 ଆଗେ ଚୁଲଣ ପଛକୁ ଅନାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ କପୁଷ୍ପ ଜୀବ ଗୋଟି ।
 ଅଙ୍ଗ ସନ୍ତରଭ ଗନ୍ଧ ଚହଟି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ନିଧନଧନିଆ ।
 ଦୁଃଖୀ ସଙ୍ଗାଳ ରଞ୍ଜିଣିପୁନିଆ ॥
 ଏକ ଆରକେ ଗୁଣ ବାହୁନାଇ ।
 ଏଥୁ ପୁଣ ସଂସାରେ ଆଉ ନାହିଁ ॥

ଯେତେ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରଜସୁର ବାସୀ ।
 ସବୁଜନ ମନ ମୋହି ଆକର୍ଷି ॥
 ଦଣ୍ଡେ ମୂରୁଛୁ ନ ପାରନ୍ତି ମନେ ।
 କାନ୍ତ ବିଚ୍ଛେଦେ କାମିନୀ ଯେସନେ ॥
 ଦାଣ୍ଡ ପଡ଼ନ୍ତି ପାଶର ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ।
 ମେଲ କହ ବିକଳ ଏଣେ ତେଣେ ॥
 ଧୂଳି ଧୂସରେ ପଡ଼ିଣ ଖେଳନ୍ତି ।
 ପଙ୍କଜୁମ୍ବିରେଣ ଲେଟିଗାଲନ୍ତି ॥
 ମାଏ ଧରି ଆଣିଣ ଦ୍ୟନ୍ତି ଗାଳି ।
 ସୁବାସିତ ଜଳେ ତନ୍ତୁ ପଖାଳି ॥
 ଦୁଧ ପିଆଇ ଶୁଆଇ ଯାଆନ୍ତି ।
 ଏହୁ ନ ଯାଉଁ ସେ ଆଗ ହୁଅନ୍ତି ॥
 କାନ୍ତ ବାଡ଼ି ଧରିଣ ଛୁଡ଼ା ହୁଏ ।-
 କର ପ୍ରସାରି ଡାକନ୍ତି ଗୋପୀଏ ।
 ଲଗ୍ ଲଗ୍ ଘୁମ୍ ଘୁମ୍ ଯାଆନ୍ତି ।
 କୃଷ୍ଣ ଟଳଟଳ ହୋଇ ଚାନ୍ଦିନୀ ॥
 ଧଡ଼ପଡ଼ି ହୋଇ କୋଳେ ପଶନ୍ତି ।
 ଗୋପୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇଣ ଆଉଁସନ୍ତି ॥
 ଆଉ ଗୋପୀ ଘେନେ କର ବଢ଼ାଇ ।
 ଚୋଲ କଉଡ଼ିକ ଶ୍ରୀ ବଢ଼ାଇ ॥
 ରଙ୍ଗ ବାଡ଼ି ଶକ୍ତିଏ ହାତେ ଦେଇ ।
 ଦୁଇ ଭାଇ ରଖ ଯା ବନେ ଗାନ୍ଧି ॥
 ମାଣ ଦୁଇ ଗୋଟିକି ଭାରି କରି ।
 କାନ୍ଦେ ଦିଅନ୍ତି କିଛି କିଛି ଭରି ॥
 ବ୍ୟଥା ପାଇବ ବୋଲି କେ ଛୁଡ଼ାଇ ।
 ଶୁଆ ପଶୁଏ କରି କେ ପଡ଼ାଇ ॥
 ଉଭା କରି ତାଳି ମାରି ନରୁଇ ।
 ନାନାରସେ ତାଳମାନ ବଜାଇ ॥
 ତାଇ ଧନ ତାଇ ଧନ ନାଟୁଆ ।
 ତାତା ଥେଇ ଥେଇ ପୀତପିତ୍ତା ॥
 କୃଷ୍ଣ ନାଚନ୍ତି ଗୋପୀଙ୍କ ତାଳରେ ।
 ଅଙ୍ଗ ସୁଭଙ୍ଗ ଚାନ୍ଦିନୀ ଚାଲରେ ॥
 କର ଚରଣେ ତାଳମାନ ଦେଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସର ଲବଣୀ ଦ୍ୟନ୍ତି ନେଇ ॥

ଦୁର୍ଜି ପଣନ୍ତି ବଦନ ମୋହନ୍ତି ।
 ନୟନ ଗୋପିକା ସନ୍ଧ୍ୟା ଲେଖନ୍ତି ॥
 ଅତି ଅବାରଣ ଏ ଜଗୁଁ ଜଗୁଁ ।
 କାନ୍ଦି ଉଠନ୍ତି ପଡ଼ିଣ ଅଡ଼ୁଆ ॥
 ଓଷ୍ଠ ଛୁଡ଼ିଣ ରୁଧିର ଗଳଇ ।
 ମଲି ମଲି ବୋଲି ମାଏ ଧରଇ ॥
 କୋଳେ ଧରି ଆଉଁସି ଚୁଟୁଆନ୍ତି ।
 ଗୀତ ଗାଇ ଶୁଆଇଣ ଯାଆନ୍ତି ॥
 ଏଣେ ମୁଖ ଆଡ଼ିଆନ୍ତେ ବାହାରେ ।
 ତେଣେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ଦୁଆରେ ॥
 ଧାଇଁ ଧରି ଦୁଇ ମାଏ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 କେଣ ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ଲେଟନ୍ତି ॥
 ପୁଣି ଛୁଡ଼ିଦେଲେ ଦାଣ୍ଡେ ଚୁଲନ୍ତି ।
 ସମ କୁମରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖେଳନ୍ତି ॥
 ଧୂଳିଘର ଧୂଳିଘର ତିଉଣ ।
 ଯେତେ ସମ୍ଭାର ଧୂଳିରେ ଭିଆଣ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଯାଆନ୍ତି ସେବକ ଭିକ୍ଷାଣୀ ।
 ଶଙ୍ଖା ପରଜା ସାଧୁ ଦଣ୍ଡୁଆସି ॥
 ରାସ ଦବସ ଶ୍ରେୟନ ଶୟନ ।
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ସବୁରି ଜୀବନ ॥
 କେତେବେଳେ ଗୋଲ କରି ରୁଷନ୍ତି ।
 ପାଦେ ଶୁଣି ଶୁଣି ସୁରେ ପଶନ୍ତି ॥
 ଦିନୁ ଦିନୁ ବଡ଼େ ବାଳ ତରତ ।
 ଯାଇ ଆସି ପାରିଲେ ନନ୍ଦସୁତ ॥
 ଘରେ ଘରେ ପଡ଼େ ଡକା ବୋବାଳି ।
 ସହ ନ ପାରନ୍ତି ତହିଁ ଗୁଆଳୀ ॥
 ଅତି ବିରକତ ହୋଇ ଆଭିଷ୍ଟ ।
 ଯଶୋଦାର ଆଗେ କଲେ ଗୁହାରି ॥
 ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଲଇ ଶ୍ରେ ଦେବ ।
 ତୋର କୁମରେ ହେଲୁଁ ପରାସ୍ତ ॥
 ଆଜି ପୁଅ ଗୋଡ଼ାଏ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
 ଘରେ ପଶି ଖାଏ ସର ଲବଣୀ ॥
 ଦଧି ଦୁଧ ଦେଲି ସବୁ ଇଡ଼ାଇ ।
 ମୋର ସମ୍ପଦ ଅଇଲ ବୁଡ଼ାଇ ॥

ଶାଶୁ ଅନେକ ଗାଳି ମୋତେ ଦେଲେ ।
 ଦରେ ଥାଇ ତୁ ନ ଜାଣିଲୁ ତାଳେ ॥
 ଆଉ ଗୋପୀ ଯଶୋଦା ପାଦେ ପଡ଼ି ।
 ଶୋକେ କହଇ ବେନିକର ଯୋଡ଼ି ॥
 ମୋର ସୁର ଯାଇଥିଲା କହାଇ ।
 ଅଚେତରେ ଶୋଇଥିବା ଅନାଇ ॥
 ସିକା ପରେ ହାଣ୍ଡି ଅଛି ଚାହିଁଲୁ ।
 ବେଳେ ଚଢ଼ି ସର ସବୁ ଖାଇଲୁ ॥
 ସିକା ଛୁଡ଼ି ନଉଡ଼ି ଗଲୁ ଭାଙ୍ଗି ।
 ତେଜା ପାଇ ଚାହିଁଲୁ ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗି ॥
 ଧଡ଼ପଡ଼େ ଉଠନ୍ତେ ମୁଁ ଅନାଇ ।
 ଧାଇଁ ଧରନ୍ତେ ଆଇଲୁ ପଲାଇ ॥
 ଶାଶୁ ଆଗେ ଆସି ମୋର କହିଲୁ ।
 ବୋହୂ ସର ହାଣ୍ଡି ଏ ତୋ ଖାଇଲୁ ॥
 ଦେଖି ବୋଇଲୁ କି କଲୁ ଗୁଆଳୀ ।
 ମୋତେ ମାରି ଗୋଡ଼ାଇ ଦେଲୁ ଗାଳି ॥
 ସତ ପରାଏ ମଣି ମୋର ଶାଶୁ ।
 ନାନା ଭଣ୍ଡିଲେ ମନ୍ଦିରେ ନ ପଶୁଁ ॥
 ମୁଁ ତ ନ ଖାଇ ଓହଲଇ ହୋଇଲୁ ।
 ସତ ନ କଲେ ମୁଁ ଯେତେ କହିଲୁ ॥
 ଏକ ଗୋପୀଏ ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ।
 ତୁମ୍ଭ କୁମରର ଯେତେ ମହିମା ॥
 ଲୁଚି ଗମ୍ଭୀର ଭିତରେ ପଶିଲୁ ।
 ଅଙ୍ଗ ଲୁଚାଇ ମଞ୍ଚାରେ ବସିଲୁ ॥
 ଯେତେ ଥିଲୁ ଗୋ ସର ତା ଖାଇଲୁ ।
 କୁଳ ଦେବତା ବୋଲିଣ ବୁଲଇ ॥
 ମୁହିଁ ଅଟଇ ଲେ ବଡ଼ବଡ଼ିଆ ।
 ମୋର ଶ୍ରେଣୀ କର ନିତି ପଡ଼ିଆ ॥
 ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟରେ ଗର୍ଭ ମୋ ପୂରୁଅ ।
 ମୋର ଉଦର ସନ୍ତୋଷ କରୁଅ ॥
 ନୋହିଲେଣ ନାଶ ହେବ ସମସ୍ତେ ।
 ଭୟେ ଶୁଣି ପାଦେ ହେଲୁ ନମସ୍ତେ ॥
 ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ତ ଆଣିଲୁ ଲେଡ଼ାଇ ।
 ସବୁ ଦେଲୁ ଗମ୍ଭୀରକୁ ବଢ଼ାଇ ॥

କର ବଢ଼ାଇ ସମସ୍ତ ଖାଇଲୁ ।
 ଆଖି ବେନି କରେ ବୁନ ବୋଇଲୁ ॥
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ନୟନ ବୁଜିଲୁ ।
 ନେତ୍ର ଅଳପ ପିଟାଇ ହେଜିଲୁ ॥
 ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ତାକୁ କାହିଁ ଦିଶିଲୁ ।
 ଏକ ଗୋପୀ ଆଗସର ଭାଷିଲୁ ॥
 କାଲି ଯାଇଥିଲା ମୋର ମନ୍ଦିରେ ।
 ସୁଅ ପଡ଼ିଥିଲା ତୋର ବନ୍ଦରେ ॥
 ଶାଶୁବୁଢ଼ୀ ମୋର ଯାଇଁ ଧଇଲୁ ।
 ରଜ୍ଜୁ ଆଣି ବାନ୍ଧ ମୋତେ ବୋଇଲୁ ॥
 ଶୁଣି ମୋର ମୁଖ ଚାହିଁ ହସିଲୁ ।
 ଦେଖି ହୃଦେ ଦୟା ମୋର ବସିଲୁ ॥
 ପେଲି ପକାଇ ଦେଇଣ ଅଇଲୁ ।
 ଶାଶୁ ଗାଳି ଦେଇ ତଳି ହୋଇଲୁ ॥
 ନିତିଦିନ ଏ ରୂପେ ଡକା କଲୁ ।
 ଆଜି ଯୋଗେଣ ବନ୍ଦ ପଡ଼ି ଥିଲୁ ॥
 ରଜ୍ଜୁ ମାଗନ୍ତେ ନ ଦେଲୁ ବଢ଼ାଇ ।
 ପେଲି ପକାଇଣ ଗଲୁ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ତୋର ହେତୁ ମୋର ନାଶ ହେଉଛି ।
 ଏଡ଼େ ସାହାସ କାହିଁ ନହବୁଛି ॥
 ଏକ ଗୋପୀ କହଇ କୋପ ଭରେ ।
 ତୋର କୁମର ଯାଇ ମୋର ପୁରେ ॥
 ଜଗିଥିଲା ବାଳକକୁ ଡରାଇ ।
 ଦହ ଦୁଧ ସବୁ ନେଲୁ ଶ୍ରେଣାଇ ॥
 ଖାଇ ଦୁଆରେ ପିତୁଳି ଭାଙ୍ଗିଲୁ ।
 ନିତି ଏରୂପ କରିବୁ ତଜିଲୁ ॥
 ଆଗସର ଏକ ଗୋପୀ ବୋଇଲୁ ।
 ଟୋକା ଗୋଟି ହୋଇ ଏତେ ଛଇଲୁ ॥
 ଦହ ମୋହୁଁ ଥିଲୁ ଆସି ଜଗିଲୁ ।
 ମୋତେ ଲବଣୀ ମେଞ୍ଚାଏ ମାଗିଲୁ ॥
 ମୁହିଁ ବୋଇଲୁ ଦଣ୍ଡେ ଥାଅ ରହି ।
 ଖୁଆ କାଡ଼ିଲେ ଲବଣୀ ଦେବଇଁ ॥
 ଏତିକରେ ଖଟୁଅ ସେ ପାଇଲୁ ।
 ଦଧିଭଣ୍ଡେ ଶିଳପତା ମାଇଲୁ ।

ନାରଖାର ହୋଇଗଲା ଗୋରସ ।
 ସବୁ ଦୁଷ୍ଟରୁ ତୋ ପୁଅ ସରସ ॥
 ମୋର ଗୋଡ଼ାନ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ପଳାଇ ।
 ନାନା ମତେ ଗାଳି ଦେଲେ ଚଳାଇ ॥
 ପେଟକାକୁଣ୍ଡ ଆଲୋ ଦାଣ୍ଡି ଖାଇ ।
 ଦିନେ ମାଗିଲେ ଲବଣୀ ନ ପାଇ ॥
 ସବୁ ଖାଇ ଧୂଳି ମାଖୁ ମୁହଁରେ ।
 ଲୋକେ ହୁ ହୁ କରୁଛନ୍ତି ତୋହରେ ॥
 କେତେ ଧୂଳିକାରେ ବଚନ ବୋଇଲୁ ।
 ଶୁଣି ସହି ତ ମୋହର ନୋହିଲୁ ॥
 ରହି ନ ପାରିବି ତୋହ ପୁଅରେ ।
 ଡେଇଁ ପଡ଼ିବି ନୋହିଲେ କୁଅରେ ॥
 ଏକ ଗୋପୀ ବୋଇଲୁ ଆଗସରି ।
 ମାଏ ଶୁଣିବା ମୋହର ଗୁହାରି ॥
 ଖେଳୁଥିଲୁ କାହ୍ନୁ ବାଳ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଧାଇଁ କହିଲୁ ମୋହର ଆଗରେ ॥
 ତୋର ପୁଅକୁ ସୁବଳ ମାଇଲୁ ।
 ନାନାମତେ ଗାଳି ଦେଇ ବୋଇଲୁ ॥
 କାନ୍ଦି ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଲୋଟିଗାଳି ।
 ଶୁଣି ସତ ପର ମଣି ଧାଇଁଲୁ ॥
 ଯାଇଁ ଦେଖିଲି ବାଳକ ମେଳରେ ।
 ରଙ୍ଗେ ଖେଳନ୍ତି ଶରଧା ଗେଲରେ ॥
 ମୁଁ ସେ ତରଫିନୀ କରି ଯାଉଥିଲି ।
 ମିଛ ଜାଣି ଲଜ ପାଇ ଅଛଲି ॥
 ଏଣେ ଦେଖିଲି କୃଷ୍ଣ ଘରେ ନାହିଁ ।
 ସର ଲବଣୀ ସବୁ ଗଲୁ ଖାଇ ॥
 କାନ୍ଦି କହଇ ଏକଇ ଗୁଆଳୀ ।
 କାଲି ମଥୁରା ବିକି ଯାଇଥିଲି ॥
 ହିଅ ଥିଲୁ ମୋର ଘରେ ଜଣିଆ ।
 ଯାଇଁ ପଶିଲୁ ତୋ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
 ତାକୁ କିକି କହିଣ ଭୁଲଇଲୁ ।
 ବଧୂ ଦୁଧ ସର ସବୁ ଖାଇଲୁ ॥
 ତୋର ମୋର ହୋଇବା ଆଜ ବିଷ୍ଣୁ ।
 ମୋତେ କରି ପାରିବୁଟିକି ସେବା ॥

ଏତେ ପୁରୁଷ ମୋତେ ଖୁଆଅ ।
 ଶ୍ରେଣେ ଜୀବନ ଯାଉଛି ରଖାଅ ॥
 ତୋର ପୁଅ ବୋଲେ ମୋହି ହୋଇଲା ।
 ଯେତେ ଥିଲା ସେ ସବୁ ଖୁଆଇଲା ॥
 ଖସିଗଲା ମୋ ଆସିଲା ବେଳକୁ ।
 ଲୁଚି ପଳାଇ ବାଳକ ମେଳକୁ ॥
 ଛନ୍ଦ ହୋଇଲା ମୋହର ବାଳକୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ଲଗାଇଲା କିସ ଭେଲିକି ॥
 ଘରେ ନପଶଇ ପୁଣି ଏଡ଼ଇ ।
 ବାଇ ପରାଏ ବଚନ ହୁଡ଼ଇ ॥
 କିସ ଖୁଆଇଲା ଅବା ତାହାକୁ ।
 ଆଉ ଗୁହାରି କରିବି କାହାକୁ ॥
 ମାଏ ଶୁଣି ଶୁଣି ଗୋପ ଗୁହାରି ।
 ପୁଅ ବୋଲଣା ଶୁଣି ତାପ ପୁରୁ ॥
 ସତ ଜାଣିଲି ସବୁର ବଚନ ।
 କେତେ କାହାର ନାଶ କଲା ଧନ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣା କଲା ମୋର ପୁଅ ।
 ଧନ ଦେବଇଁ ଏହି ଶୁଣି ନିଅ ॥
 ସର ଗୋଟିକା ଗୁଞ୍ଜିଲେ ନ ଖାଇ ।
 ମୋତେ ସତ କରି କହ ଦେଖାଇ ॥
 ନାନା ଗତି କରି ମୋତେ ଲଗାଅ ।
 ମିଛ କଥା କହି ମୋତେ ଭୁଆଅ ॥
 ଏବେ ସବୁର ଗୁହାରି ଶୁଣିଲି ।
 ମୋର ପୁଅ ଦୁଷ୍ଟ ପରମାଣିଲି ॥
 ନାଶ କରିଛୁ ଯାହାର ଯେତକି ।
 ବୁଝି ଧନ ଦେନି ଯାଅ ତେତକି ॥
 ତୁମ୍ଭ କହିଲୁ କଥା ନିକି ମିଛ ।
 ଖାଇଥିବ ରଞ୍ଜୁଣୀ ଘର ବଛ ॥
 ଶୁଣି ଗୋପୀ ଅତି ଲଜ ପାଇଲେ ।
 ବଳରାମ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ କହିଲେ ॥
 ମାଏ ତୋର ପୁଅ ମାଟି ଖାଇଲୁ ॥
 ଧରି ଛଡ଼ାବନ୍ତେ ମୋତେ ମାଇଲୁ ॥
 ଶୁଣି ଗୁଣ ଦେନି ମାଏ ଧାଇଁଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଖେଳିବା ଠାବରେ ମିଳିଲେ ॥

ଲୁଚି ଧଇଲେ ପର କିଛି ପାଇଁ ।
 ମାଟି ପକାବୋଲି ଛୁଟ ଉଠାଇ ॥
 ନିଶ ଗୋପାଙ୍କ ଘରେ କରୁ ଡକା ।
 ଛୁଟ ନିଶାଉଁ ବେଗେ ମାଟି ପକା ॥
 ଭୟେ ଆତଙ୍କେ ବୋଲନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ଖଟ କହୁଅଛନ୍ତି ସମତର ॥
 ତୋର କରୁଛୁ ବେଗେ ଛୁଟ ପକା ।
 ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ତୋର ଭୁଣ୍ଡ ଦେଖା ॥
 ଶୁଣି ବଦନ ବିସ୍ତାରେ କହାଇ ।
 ମାଏ ନରେଶି କରଣ ଅନାଇଁ ॥
 ଗର୍ଭେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦେଖିଲେ ।
 ମୂର୍ଚ୍ଛା ପାଇ ପୁଣି ଚେତ ବସିଲେ ॥
 ଯେତେ ରେଣୁ ତେତେ ଦିଶେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ନଦୀ ପବନ ଭୂମି ଦ୍ଵୀପଗଣ୍ଡ ॥
 ବନ ଉପବନ ନଗ୍ର ପାଟଣା ।
 ଜନ ପରଜା ସଂସାର ଘଟଣା ॥
 ଭୟ କାତରୋଣ ଶତ୍ରୁ ଭ୍ରମଳ ।
 ସତ ସୁପନ ବୋଲଣ ଦକାଇ ॥
 ବାଇ ହେଲ କି ପିତ୍ତର ବିକାର ।
 ମାୟା କଲା ଅବା କେଉଁ ଅସୁର ॥
 ଖେଦଜଳଧରେ ଶତ୍ରୁ ବୁଡ଼ାଇ ।
 କାଶ କରଣ ପଶନ୍ତ ଦୋଷାଇ ॥
 ପୁଅ ଦେନଶ ମନ୍ଦିର ପଶିଲେ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ପାଦ ତଳେ ବନ୍ଦଇ ॥
 ମୁନି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଶ୍ରୀରମନେ ।
 ଦିନୁଦିନୁ ଆନୁଆନ ବଚନେ ॥
 ଅତି ଅବାରଣ ହୋଇ ବୁଲନ୍ତି ।
 ଦଶବଂଶ ମେଳ ହୋଇ ଖେଳନ୍ତି ॥
 ନିତି ପଡ଼ଇ ଗୋପରେ ବୋବାଳି ।
 ନପାରନ୍ତି ମାଏ ରଖି ସମ୍ଭାଳି ॥
 ଧାପ ଧାଉଡ଼ି ବାଡ଼ି ତଳେ ତଳେ ।
 ଲୁଚି ଶୁଣି କରନ୍ତି କାହା ଘର ॥
 କାହା ଖେଳିଲା ପୁଅକୁ କହାଇ ।
 ଶୋଇଥିଲା ବାଳକକୁ ଉଠାଇ ॥

ମଳମୁଖ କରନ୍ତି କାହା ଘରେ ।
 ଟେକା ପଥର ମାରି କାହା ପୁରେ ॥
 ମାଏ ଗୁହାରି ଶୁଣି ବିରକତ ।
 ଧାଇଁ ଧରି ବାନ୍ଧିଲେ ବେଗେ ପୁଅ ॥
 ହୋଧ ହୋଇଣ ନାନା ଗାଳ ଦେଲେ ।
 ଛୁଟ ଉଠାଇଣ ତଳି ବୋଇଲେ ॥
 ଏହିରୂପେ ଥିବ ନିତି ଖଟାଇ ।
 ଗୋପୀମାନଙ୍କ ଗୁହାରି ମେଣ୍ଟାଇ ॥
 ତୋହ ଦେନ ନ ବୋଇଲା ବୋଲନ୍ତି ।
 ନାନା ମତେ କହି ମୋତେ ଚଳାନ୍ତି ॥
 ଦାମ ଉଦରେ ଦେଖି ଗୋପବାଳୀ ।
 ନାମ ଦେଲେ ସେ ଦାମୋଦର ବୋଲି ॥
 ଦହି ମୋହିଁବାକୁ ଗଲେ ଯଶୋଦା ।
 କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ରୋଲେ ବନ୍ଧା ॥
 ହରି ତୋର ବୃକ୍ଷତନୁ ଚାହିଁଲେ ।
 ମନେ ବହୁ ଚିନ୍ତା ଖେଦ ପାଇଲେ ॥
 ରୋଲେ ଘୋଷାରି ଗୁଲୁଗୁଲୁଗାଳି ।
 ତୋର ବେନି ସନ୍ଧରେ ଗଲେ ଗଳି ॥
 ରୋଲେ ହାବୁଡ଼ନ୍ତେ ଆଶେ ଉଛୁଡ଼ି ।
 ଭଡ଼ ପାଇଣ ପଡ଼ିଲ ଉପୁଡ଼ି ॥
 ନିଜ ହେତୁରେ ସୁତି କଲୁ ଯେତେ ।
 ହେତୁ କରି ସୁମର ଏବେ ଚିତ୍ତେ ॥
 ନିଜପୁରେ ଆଜ୍ଞା ପାଇଁ ଅଇଲୁ ।
 ସେହି ଦିନୁ ତୁ ପବନ ହୋଇଲୁ ॥
 ତୋର ଆସନ୍ତେ ଗୋପରେ ଜାଣିଲେ ।
 ପୁର ଘାଟିଲ ତୋର ତରୁଣାଳେ ॥
 ଗୋପେ ଅରଣ୍ଧ୍ର ପଡ଼ିଲ ହେକିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଲୋଡ଼ି ବୃକ୍ଷ ତଳେ ଖୋଜିଲେ ॥
 ପୁଅ ଘୋଡ଼ି ପଡ଼ିଥିଲା ପାଇଲେ ।
 ଧାଇଁ ଜନନୀ ସେ ତୋଳି ଧଇଲେ ॥
 କାଶ କରଣ ଭିତରକୁ ନେଇ ।
 ଛନଛନ ମନ ଖେଦ ଲଭଇ ॥
 ଅଦଭୁତେ ବୃକ୍ଷ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।
 ଧର୍ମସତ୍ତାପୂଜାରୁ ଉତ୍ତରିଲା ॥

ବେଳୁଁ ବେଳୁଁ ବଢ଼ି ପଡ଼େ ଅରଣ୍ଡି ।
 ଏଥି ଥିଲେ ନ ବନ୍ଧେ ପୁରଗୋଟି ॥
 ଉତପାତ ଏ ବହୁତ ଦିଶିଲ ।
 ଆଦ୍ୟେ ପତନା ପିଣ୍ଡ ନାଶଗଲ ॥
 ଏକଗୋଷ୍ଠି ହୋଇ ସବେ ମିଳିଲେ ।
 ବୃକ୍ଷମାନେ ବସି ମନେ ଶ୍ରାବଣେ ॥
 ଶିଷ୍ଟ କେତେ ଏଥିରେ ବଞ୍ଚାଇବା ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଘର କରି ରହିବା ॥
 ବିକି ପିବାକୁ ମଥୁରା ନିକଟ ।
 ଗାଈ ଚରିବେ କାଳିନ୍ଦୀର ତଟ ॥
 ଜଳ ଭୃଣ ବହୁତ ଖୁଆଇବା ।
 ବାଲି କୁଦରେ ଗୋଷ୍ଠି ଛୁଆଇବା ॥
 ଅତି ପବନ ଉତ୍ତମ ସେ ବନ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ରହିବାକୁ ସ୍ଥାନ ॥
 ଫଳ ପୁଷ୍ପ ପଲ୍ଲବ ଯେତେ ଲକ୍ଷ ।
 କରେ ମିଳଇ ମନେ କଲେ ବାଞ୍ଛା ॥
 ନନ୍ଦ ଘେନିଣ ଗୋକୁଳେ ବିରୁଚି ।
 ବୃକ୍ଷ ଶୁଭି ବାନ୍ଧବକୁ ପରୁଚି ॥
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ହେଲେ ବାହାର ।
 ସଙ୍ଗେଘେନି ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯାହାର ॥
 ଭାର ଶକଟ ବଳଦ ପୁରଇ ।
 ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ଘେନିଣ ଚଳାଇ ॥
 ଗାବ ମନ୍ତ୍ରଣ ସେ ମେଷ ଛୁଗଲ ।
 ଆଗେ ଚଳାଇଛନ୍ତି ପଲପଲ ॥
 ନାନା ରଙ୍ଗେଣ ଗୋପାଳେ ନାଚନ୍ତି ।
 ବାଡ଼ି ଧରି ଉଡ଼ା ମାରି ଉଅନ୍ତି ॥
 ଟାହି ଟାପର କୁରଳ କୁହାଟି ।
 ଉଗତମାଳିଆ ବାଘ ମୁଁହାଟି ॥
 ଧାପ ଧାଉଡ଼ି ସେପା ଆଡ଼ିଗର ।
 ଉଆଁ ଉକୁଷା ବାଙ୍କ ଫେରଫେର ॥
 ଟାଣ ମାନ ଧରି ଅଙ୍ଗ ଶୁଣିରେ ।
 ମାଲ ବିଛାଣୀ କାଢ଼େଣି ଜୟରେ ॥
 ନିଶ ମୋଡ଼ି କେନ୍ଦ୍ର ନାସା ଫୁଲଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ବେନିବାଡ଼ି ବୁଲଇ ॥

କାନ୍ଧ କାନ୍ଧିଲ ସେ ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି ।
 ଅବତଂଶ କର୍ଣ୍ଣେ କଂଶୁକ କଢ଼ି ॥
 ଚାଡ଼ି କଙ୍କଣ ମୟୂରର ପକ୍ଷୀ ।
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ରଙ୍ଗମାଟି ମାଣି ।
 ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜୁର ଗୁଞ୍ଜୁମୁଣ୍ଡମାଳୀ ॥
 ନାନାକୁସୁମ ରଙ୍ଗ ଜାମୁଡ଼ାଳି ॥
 ଠେକା ଚଉତନା ରଙ୍ଗପାଣିଆ ।
 ଟୋପି ଟୋପର କେ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
 ଫରହର ବାହେ ନେତ ଉଡ଼ଇ ।
 ଚୁଲଚନ୍ଦ୍ର କା ରୂପରେ ମଣ୍ଡାଇ ॥
 ବାଘ ଲଞ୍ଜିଆଗେ କାଲ-କାଛୁଆ ।
 ମହା ବଳିଆର ଗୋଟି ବାଛୁଆ ॥
 ଧନ କୁଟୁମ୍ବ ଘେନିଣ ସଙ୍ଗରେ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ମିଳି ନାନାରଙ୍ଗରେ ॥
 ସ୍ଥାନ ମାଡ଼ିଣ ଆବୋରି ରହିଲେ ।
 ବିଶ୍ୱକର୍ମା ପୁର ନିର୍ମାଣ କଲେ ॥
 ପଦ୍ମ ଆକାରେ ନବର ବସିଲ ।
 ସ୍ୱପ୍ନ ଗୋଲକ ମଣ୍ଡଳ ଖସିଲ ॥
 ଶତ ପାଖୁଡ଼ାରେ ପୁର ବିଭେଳ ।
 ଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ନନ୍ଦର ମନ୍ଦିର ॥
 କିସ ପଟାନ୍ତର ଦେବା ତହିଁକି ।
 ବାରସ୍ୱତ ସମ ନୁହେଁ ଯହିଁକି ॥
 ନଦୀ କାଳିନ୍ଦୀ ବହଇ ଉତ୍ତରେ ।
 କୂପ ସରୋବର ଗ୍ରାମ ଭିତରେ ॥
 ପୁରୁଷ ଅଟାଳ ଦକ୍ଷିଣେ ନବର ।
 ମେଢ଼ ପଶୁମେ ଜଗଣ ଭିତର ॥
 ପୁରେ ପୁରେ ଅଛୁ ପୁଷ୍ପବନିକା ।
 ଚୁନ ଚକ୍ରକଣରେ ଚୁଆ ଚଢ଼ିକା ॥
 ଜଳଯନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡପ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ।
 ସାରା ଶୁକ ପଡ଼ନ୍ତି ରଖ ରଖ ॥
 ଲେମ୍ବୁ କମଳା ଟଣା ଚରୁଗଣା ।
 ଫଳଭରେ ଲମ୍ବେ ପୁର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ॥
 ଅତି ଗହଳ ଚଢ଼ିଲ ପୁରଙ୍ଗ ।
 କରମଙ୍ଗା କରୁଣା ସେ ନାରଙ୍ଗ ॥

ଫଳ ଓହଳିଣ ଝାଞ୍ଜି ପଡ଼ଇ ।
 ଶିର ଲମ୍ବାଇ ଅବନୀ ଗଡ଼ଇ ॥
 ପୀଢ଼ ଅଙ୍ଗେ ଭୁଲରେ ଲଗିଛି ।
 ନାଗେଶ୍ୱର ପୁନାଙ୍ଗ ଗଲୁ ଗଲୁ ॥
 ଗୁଆ ନଡ଼ିଆ ତରୁ ଧାଡ଼ିଧାଡ଼ି ।
 ଜାଇଫଳ ଲବଙ୍ଗ ବାଡ଼ି ବାଡ଼ି ॥
 ତେଜପତ୍ର ଡାଳ ଲଗେ ଭୁଲକୁ ।
 ଚମ୍ପା ଫଟି ପଡ଼ୁଅଛି ତଳକୁ ॥
 ମଲ୍ଲି ଲଗିଛି ଗଦାସ ସଳଖେ ।
 ପାଇ ପାଖି ଡା ପଡ଼ୁଛି ପଲଙ୍କେ ॥
 ମେଢ଼ ତଳରେ ମଣ୍ଡିତ ମଦାର ।
 କୁଞ୍ଜ କୁଟୀର ଶରୀର ଅରାର ॥
 ରମ୍ଭାତରୁ ଆଜ୍ଞାଦନ ଦୁଆରେ ।
 ମଦା ଆବୃତ ହୋଇଛି ଗୁଆରେ ॥
 ପାତ ପାଟି ପଡ଼ୁଅଛି ଦାଡ଼ିମ ।
 ପୁଷ୍ପ ବଜ୍ରଣି ଦଶେ ମନୋରମ ॥
 ପୀଢ଼ ଚକ୍ରଣ ମାଧବ ମଣ୍ଡପ ।
 ତେଜ ଖଜୁର ଲବଙ୍ଗ ସଡ଼ପ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଲଙ୍ଗନ ସବୁରି ମନ୍ଦରେ ।
 ବାତ ମଳୟ ଗଦାସ ମନ୍ଦରେ ॥
 ଏକ ପୁରକୁ ଆଗରକ ଅଧିକ ।
 ଦେଖି ଅମରବନ୍ଧୁ ଧିକ ଧିକ ॥
 ମେଝା ଆନ୍ତରୁପେ ପୁର ନିର୍ମାଣେ ।
 ପୁଣେ ରହିଲେ ନନ୍ଦ ପରିଜନେ ॥
 ଗାୟ ମହିଷ ମନ୍ଦର ବିଶାଳ ।
 ପଶୁ ବିହଗ ଅଶ୍ୱ ଗଜବଳ ॥
 ଗର୍ଭ ଶତଗୁଣେ ପୁର ଶୋଭଇ ।
 ସ୍ୱୟଂ ସ୍ୱୟମ୍ନ ବାସବ ଲେଉଇ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନେ ମେଲ ଗାଈ ତରୁଛି ।
 ଯମୁନାରେ ଜଳ ପାନ କରନ୍ତି ॥
 ନିଜ ନିଜ ଭିକିବେଳ ଦୁହଁଇ ।
 ନଦୀକୂଳେ ଗୋଷ୍ଠି ପୁଣେ ରୁହାଇ ॥
 ଦିନୁ ଦିନୁ ପୁଣ ଦୃଢ଼ ବହୁତ ।
 ସମ ନ ଥିବ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଆଉତ ॥

ସମ ଗୋଷ୍ଠୀର ଜଳା ଚରଣ ।
 କଟିକାଳ ପୀଢ଼, ଗାଈ ଗୁରୁତ ॥
 ଭୂଲ୍ୟବପୁସ ବାଳ ଦେନ ସଙ୍ଗେ ।
 ଖେଳ ବିବିଧ କଉତୁକ ରଙ୍ଗେ ॥
 ନଟବର ବେଶ ହୋଇ ନାଚନ୍ତି ।
 ବଳେ ଆଲିଙ୍ଗନ ଗୋପୀ ଯାଚନ୍ତି ॥
 ନବକିଶୋର ଅବସ୍ଥା ପ୍ରବେଶ ।
 ଗୋପୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପରିହାସ ॥
 ହାସରସ କରି କଥା କହାଇ ।
 ଗୁରୁ ଚକ୍ରକୁ କର ବଢ଼ାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡରେ ମଣ୍ଡିଇ ।
 କାହା ମଦନ ବେଦନା ଖଣ୍ଡିଇ ॥
 କର ଧରି କେ ନରେଶେ ମୁଖକୁ ।
 କୁତଳକଥେ କହୁଛି ରେଖକୁ ॥
 ଯାହା ଜାନୁ ଯଜ୍ଞବନ ତଳିବ ।
 ତେତେବେଳେ ସୁଦୟା କି କରିବ ॥
 ଉରେ ଲଗାଇ ଭୃତ୍ତବ ଆତୁରେ ।
 ଛନଛନ ମନ ବାଇ ବାତୁଳେ ॥
 ତେତେବେଳକୁ ନ ପୁଣ ନ ସହ ।
 କୃଷ୍ଣ ହସି ବୋଲନ୍ତି ସତ କହ ॥
 ଏକ ଚତୁର୍ଥ ସଜନୀ ସଙ୍ଗରେ ।
 ବନ୍ଧ ଉକ୍ତି ଗୁଣ୍ଡି ଇଙ୍ଗିତରେ ॥
 ନବଦନ ଉଦେ ଦେଖି ଗୁଡ଼କେ ।
 ଚକ୍ର ବିସ୍ତାରିଣ ତୃଷା ଆତଙ୍କେ ॥
 ଜାଣି ଦନରସ ଯେବେ ନ ଦେଲୁ ।
 ପନ୍ଦ୍ର ବରଷିଲେ ସେ କଥା ଦେଲୁ ॥
 ଏକ ପରହାସୀ ବୋଲେ ଆଗର ।
 ମୋର ଚକ୍ର ଶୁଣ ନବନାଗର ॥
 କାଲି ଯାହା ପନ୍ଦ୍ର ଗଲ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 କାମସାଗରେ ଥାଆନ୍ତା ବୁଡ଼ାଇ ॥
 ଚକ୍ର କେମନ୍ତେ ଯାଆନ୍ତ ଉବୁରି ।
 ବାଳକାକ୍ତ ମନ ମୋହ ସବୁରି ॥
 ଗୁଣ୍ଡି ଚତୁର୍ଥ ସପ୍ତା ଶୁଷ୍କ ।
 ଆମ୍ଭ ସନ୍ନିଧକୁ କମ୍ପା ଆସଇ ॥

ବଳେ ନେଲ ମୋ ମାନସ ସାଗ୍ନକ ।
 ପୁଣି ଚଣିଶ ପେଷିଣ ମାରକ ॥
 ହସି ବୋଲଇ ଏକଇ ନାୟିକା ।
 କାହା ହୋଇବ ରତ୍ନରାଶିରକା ॥
 ଯୁବା ଯୁବକଙ୍କ ଦର୍ପ ଦଳବ ।
 ଦେଖି କୁଳବଞ୍ଚା ବ୍ରତ ଢଳବ ॥
 ନେତ୍ରଅନ୍ତେ ଗତିକରି କହଇ ।
 ସଖି କୃଷ୍ଣ ଏମନ୍ତ ନୁହଇ ॥
 ଅତି ଦାରୁଣ ଏ ଜାଣ ନାହିଁ କି ।
 ଶୀର ଖାଇ ଯେ ମାଇଲ ଧାଇକି ॥
 ହସି ନବପଞ୍ଚବନା ବୋଇଲ ।
 କାମକଳା ଗୁଣ ଏବେ ବହିଲ ॥
 ଛବି ଛଇଲୀ ଚୁକ୍ତୁଣୀ ଦେଖାଇ ।
 କୁଳକୁମାରୀଙ୍କ କି କି ଶିଖାଇ ॥
 ଯାହା ମାରୁଁ ତାହା ସତେ ଜାଣୁ କି ।
 ମିଳେ ମିଳେ କଥା କହି କଣୁକି ॥
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦେ ହସି ବସ୍ତ୍ର ଅପାଙ୍କ ।
 ସବୁ ଜାଣିବା ହେତୁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗ ॥
 ନ ଜାଣିଲେ ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଜାଣିମା ।
 ରସବତୀ ଗୁଣ ପରିମାଣିମା ॥
 ଶୁଣି ମନ୍ଦେ ହସି ଭାଙ୍ଗେ ଅଳସ ।
 ଦିଶେ ଘନ ପାନ କୁଚକଳସ ॥
 ଶମ୍ଭୁ ଶିରେ ଯହୁଁ ଶଣି ଭୁଷଣ ।
 ଏଣୁ ହେଉଅଛି ଏହୁ ଦୃଷଣ ॥
 ପାଣିପଦ୍ମ ଲାଗି ବେଗେ କରୁଅ ।
 କର କୋକନଦ ଛବି ଧରୁଅ ॥
 ନଖସତ-ଖଣ୍ଡରାସ ବରୁକ ।
 ଅବଲୋକେ କନ୍ଦର୍ପ ଦର୍ପ ଗଞ୍ଜୁ ॥
 ମୋର ଭାଗ୍ୟବଳେ ହେଲ ଦର୍ଶନ ।
 ଆଜ ହୋଇବ କି ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଶୁଣି ଗୋପୀ ମନ୍ଦ ହସି କହଇ ।
 ସେବା କଲେ ଶମ୍ଭୁ ବର ଦିଅଇ ।
 ଚଉ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ॥
 କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ କହଇ ଧୀର କରି ।

କାହା ସଙ୍ଗରେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚୁଛି ।
 ରସ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ତ କି ସଞ୍ଚୁଛି ॥
 କଥା କହନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରନ ହୋଇଲ ।
 ନବ ବଳାର ମନେ ଉପୁଜିଲ ॥
 ସୁପନରେ ବଞ୍ଚଇ ତୋର ସଙ୍ଗେ ।
 ରସ ସଞ୍ଚଇ ନାନା କେଳି ରଙ୍ଗେ ॥
 ଏହୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଆସି ହୁଅଇ ।
 ଗୋପୀ ବୋଇଲ ସମୟ ନୁହଇ ॥
 ଏକ ସୁନ୍ଦର ପଦ୍ୟ ହରି ଦେଖି ।
 ପାଦ ନ ଚାଲି ମିଳେ ଅଧୋମୁଖୀ ॥
 କୃଷ୍ଣ କଟାକ୍ଷ ଦଶିଣବାଜଲ ।
 ଇସି ଇସି ବୋଲି ହାସ ଭଜଲ ॥
 ସଖୀ ବୋଲଇ ତୁ ମିଳେ ଛଟାଉ ।
 କଣ୍ଠ ନ ମାଡ଼ିଣ ପାଦ ମେଣ୍ଟାଉ ॥
 ସିନା କଣ୍ଠକ ଠାବେ ସେ ବଥାଇ ।
 ନେତ୍ରବାଣେ ସବୁ ଅଙ୍ଗ ବଥାଇ ॥
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ମୃଗୟା କରଇ ॥
 ଭୁକ୍ତଭୁକ୍ତେ ନେତ୍ରଗର ପୁରଇ ॥
 ମନ୍ଦ ଇଷିତ ହାସରେ ସଜଇ ।
 ତହୁଁ ପ୍ରାଣି ମନ୍ତ୍ର ଖୋଜି ଭେଦଇ ॥
 ଶୋଇ ଦାନ୍ତ ବେଶୁଗୀତ ସୁସ୍ବରେ ।
 ମୃଗ ଶୁଣି ଚାହିଁ ଛନ୍ଦଦଶାରେ ॥
 ନାଶ ବଧେ ନାହିଁ ତାର ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଉ କେଉଁ କଥା ପଚାର ॥
 ବନେ ମୃଗୟା ବିହାର ଉଚିତ ।
 କାମୀ କାମିନୀ ମାରଣକୁ ଚିତ୍ତ ॥
 ନଗ୍ନେ ଥିଲେଣ ବନ୍ଧେ ନ ଚାହିଁବେ ।
 ମନ୍ଦେ ବସି ବଚନ ନ କହିବେ ॥
 ନଟବର ବେଶରେ ବେଶୁଧାସ ।
 ଦେଖି ଶୁଣି କି ମତି ଧରି ପାରି ॥
 ଯୁବା ଯୁବକା ତୁଚ୍ଛାକୁ ଦହଇ ।
 ଯାହା ପାଇଲେ କାମ କି ରଖଇ ॥
 ସଖି ଯାହା କହିଲ ଏ ଉଚିତ ।
 ମତେ ସାହା ହେବ ଯେବେ କହିବ ॥

ସୁସ୍ଥ ମନସିକ ମୋହି ନୋହିବ ।
 ପୁଷ୍ପବାଣ ଭୟ ଆଉ ନୋହିବ ॥
 ଛବି ଛଇଲି ଗୁହାଣି ନିଟକେ ।
 ବୁଲି ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ଚଉ ଅଟକେ ॥
 ପଛ ସଖୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ପୁଛଇ ।
 ସବୁ ଗୋପୀ ଆଖି ଲୁଖି ଅଛଇ ॥
 ନେତ୍ରମେଳକୁ ନେତ୍ର ମୋ ଯାଉଛି ।
 ସଙ୍ଗ କରିଣ ମନକୁ ନେଉଛି ॥
 ରଜା ବିହନେ ଅରଣ କଟକ ।
 ମାରଦଣ୍ଡ ଦାଣ୍ଡେ ନାହିଁ ଅଟକ ॥
 ଶଙ୍ଖ କହ୍ନାଇ ପଡ଼ି ଲେଉଟି ନେବ ।
 ହେମ-କୁମ୍ଭ ଯଉବନ ଜୁରବ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ତ ବଡ଼ ପୁରୁଣା ।
 ଆଜ ଶାଶୁ କରୁଥିବେ ବୋଲଣା ॥
 ଛନ୍ଦ କପଟ କିଛି ନ ଜାଣଇ ।
 ବଡ଼ ଗଉଡ଼ଘର ଝିଅ ହୋଇ ॥
 ଦୁଧେ ପାଣି କମ୍ପାଇ ନ ମିଶାଉ ।
 ଯାହା ମନ ମୋହି ଦହି ବସାଉ ॥
 ଦେଖି ଗୋଟିକା ଟିବେଣୀ ରସାଳ ।
 ଜାଣି କେତେ କରିବ ତାହା ମୂଲ୍ୟ ॥
 ଗୋପୀ ବୋଲଇ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରି ଜାଣିବ ।
 ମନ ବଳି ଦେଇ ଧନ କରିବ ॥
 ଏହୁ ନହଇ ଇଚ୍ଛା ଜନକୁ ।
 ଯେହୁ ରୁଚଇ ମନ୍ଦତମାନଙ୍କୁ ॥
 ଏକ ବାଳୀ ଛଳାଇଲୁ ଅପାର ।
 ସତ୍ୟ କଲ ଯାହା ରଖି ନ ପାର ॥
 ନ ଚାହିଁବ ପର ପରସ୍ପାଂଶକ ।
 ଆଜ ଚାହିଁ ଅଛ ମୁଖ ନରେଣି ॥

କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଦିତେ ।
 ନୀଳଭସ୍ମ ରହେ କି ମୁଦ୍ରିତେ ॥
 ଚାହିଁ ଚକୋର ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୁହେଁ କି ।
 ପଦ୍ମ ବିକାଶେ ଭ୍ରମର ଲେଖେ କି ॥
 ଯନ୍ତନରେ ହୋଇଥିବ ଦେଖାଇ ।
 ଚାହିଁ ମୃଗମୟ କୁରେ ଲଗାଇ ॥
 ଦେଖି ନୟନ ରହିବ କାହାର ।
 ତୁମ୍ଭ ଭୟେ ପାରୁଁ ନୋହୁ ବାହାର ॥
 ବନେ ବାହୁଣ୍ଡ ଏକାକୀ ରଖିବା ।
 ନଗେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଖିବା ॥
 ଗୋପୀ ବୋଲଇ କେ କିଛି ନେଲା କି ।
 ଏବେ ଏକାନ୍ତକୁ ମନ ହେଲକି ॥
 ତେବେ ଯମୁନା ଗାଧାଇ ନ ଯିବା ।
 ଗଲେ ଚଉଛନ୍ତି ହୋଇ ହଜିବା ॥
 କୃଷ୍ଣ ଚାହିଁ ଏକ ନବ କିଶୋରୀ ।
 ଗଲ ମାରଗମାଳାକୁ ବିସୋରୀ ॥
 ଉର ଆଉଁସି ବୋଲେ ସଖି ହାରା ।
 ପୁଡ଼ି ଅଇଲି ନ ପାଇବି ପର ॥
 ଏହିରୂପେ ନଶାନ ଅନୁଭବେ ।
 ଗୁଜ କାମିନୀ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମସାଗରେ ॥
 ଏକମେଳ ସମାଗମ ନମନ୍ତେ ।
 ନାନା ଉକତି ଚାହିଁ ଇଚ୍ଛା ତେ ॥
 ଗୁଜବିହାର ଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରମୋଦେ ।
 ଦାସ ଯେ ବେ ସହସ୍ରଦଳ ପଦ୍ମେ ॥
 ଗୁରୁଦେବ କଣ୍ଠଦାସ ଗୋସାଇଁ ।
 ପାଦ ଆଶ୍ରେ ଏହୁ ରସ ବସାଇ ।
 ଶୁଣି ସୁଜନେ ନ ଦେନ ମୋ ଦୋଷ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାମନେ କର୍ଣ୍ଣେ ପିଅ ପୀୟୂଷ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟ ବୋଲି

(‘ଲୀଳାସାଗର ବୋଲି’ ବାଣୀରେ ଗାଇବ ।)

ଜୟ ଯମୁନା ଜଗତନିସ୍ତାରିଣୀ ।
ଭବଭୟ ହାରିଣୀ ଭକ୍ତବିସ୍ତାରିଣୀ ॥
ଦୁଇ ତଟ କି ମୁକ୍ତା-ହାରାବଳୀ ।
ମନ୍ତ୍ରହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଶୋଭା ଲୀଳମାଳୀ ॥
ନାନା ରତ୍ନାବଳୀ ତଟ ତରୁଚୟ ।
ମଧ୍ୟେ ପୁଲିନ ପଦକ କମଳାୟ ॥
ଏନ୍ତୁ ହାର ବନ୍ଧି ମୋଦନ୍ତ ଭିନିଲେକ ।
ଯେଣୁ ଗୋବିନ୍ଦଚରଣ ଚିହ୍ନ ଅଙ୍କ ॥
ଶେଷ ଦେବ ଶିରେ ଧରି ପ୍ରମୋଦିତ ।
ରବି ଶରୀକରେ କରି ଆଲିଙ୍ଗିତ ॥
ବୃଷ୍ଟି ଅମୃତ କରଇ ଶରୀସାଇଁ ।
ସବ ଦେବେ ତୋଷ ରସେ ହେବାପାଇଁ ॥
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଏ ଅବଳା ହୃଦେ ବହେ ।
ରାଧା ଗୋବିନ୍ଦ ଯହିଁରେ ଅବତୀତେ ॥
ଅତି ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ସ୍ଵାଦୁ ଜଳ ।
ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧେ ସଉରଭ ମନୋହର ॥
ମୁଖ ଧୋଇଲେ ଖାଇଲେ ପାଏ ହରି ।
ଏଣୁ କୃଷ୍ଣକୁ ପାଇଲେ ଗୋପନାଥ ॥
କୃଷ୍ଣ ସ୍ଵରୂପେ ସଂସାରେ ନିସ୍ତାରଇ ।
ରାଧା ଗୋବିନ୍ଦ ବିଳାସ ବିସ୍ତାରଇ । ୧୦ ।
ନଳକୁବେର ନାରଦ କନ୍ଦହ ଯାହା ।
ଏକମନେ ସାଧୁଜନେ ଶୁଣ ତାହା ॥
ଧନପତିସ୍ଵତ ମୁନିପାଦେ ପଡ଼ି ।
ଉଠି କହେ ବେନକର ଶିରେ ଯୋଡ଼ି ॥
ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ କେବଣ ଲୀଳାରସ ।
ବରୁବାଳଶେଳରସେ ନନ୍ଦଶିଷ୍ୟ ॥
ହେତୁ ନୋହିଲ ସ୍ଥାବର ଦେହ ପାଇ ।
ନିଦ୍ରାଗତେ ପୁରୁଷେ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ॥
ଏହା ସ୍ଵପନ ପରସ୍ପେ ମଣୁଥିଲି ।
ଏବେ ତୁମ୍ଭ ତହିଁ ଶୁଣି ହେତୁ କଲି ॥

କହ କହ ଦୟା ଯେବେ କଲି ମୋତେ ।
ପୁଣି ନମଇ ନାରଦ ପାଦଗତେ ॥
ଦେଖି ନାରଦ ପୁଲକ ତନୁ ହୋଇ ।
ଆନନ୍ଦରେ ନୟନରୁ ଲୁହ ବହି ॥
ବୋଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନେ ତପୋବନ୍ତ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ବିହାର ଏ ପୁଧାମତ ॥
ବରୁ ରଖିଣ ମହିମା କଲେ ଯେତେ ।
ସ୍ତ୍ରୀର ମନେ ଶୁଣ ତାହା କହୁଁ ତୋତେ ॥
କୃଷ୍ଣ କରଣାର ବସୁସେ କଲେ ଯାହା ।
ପ୍ରୋକ୍ତମାସୀ ଭଗବତ୍ ପାଇ ଯାହା । ୨୦ ।
ନିତି ଦିନ ସେ ଯମୁନା ଶରେ ଶରେ ।
ଜଳ ବିହାର ପୁଲିନ କାନନରେ ॥
ଗୋପସୁତ ସେହି ଥାନ୍ତି ପଦେ ପଦେ ।
ପରିମଳ କଲ୍ଲ ବାଲି କୁଦେ କୁଦେ ॥
ଛୁଇ ଚଉପନ ତରୁ ମୂଳେ ମୂଳେ ।
ଫଳ ଓହୋଲ ଲଗଇ ଡାଳେ ଡାଳେ ॥
ପୀଢ଼ ବିଶ୍ରାମ ଚିକ୍ଚିକ ଠାବେ ଠାବେ ।
ଦାଟ ପାବଳ୍ଲ ବିବିଧ ଭାବେ ଭାବେ ॥
ଲତା ନିକୁଞ୍ଜ ମଞ୍ଜୁଳ ଲଗେ ଲଗେ ।
ଫଳ କୁସୁମେ ମଣ୍ଡିତ ଭାଗେ ଭାଗେ ॥
ପଦ୍ମ ଗନ୍ଧରେ ଲୁଗୁଧ ମଧୁକରେ ।
ହଂସ ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ନାନା ଜଳତରେ ॥
ପ୍ରମୋଦିତ ଲଗି କୃଷ୍ଣ ଅଞ୍ଜସଙ୍ଗ ।
ଶୁଣ ଯମୁନା ଜନମ ସୁବିଭାଗ୍ୟ ॥
ପୂର୍ବେ ଅନେକ ଜନମେ ତପ କରି ।
କାଳେ ତପନ ବୀର୍ଯ୍ୟରେ ଅବତରି ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଅଟଇ ସେ ଯମରାଜା ।
ସବ ପୁଲକ୍ଷଣୀ ରୂପେ ନାହିଁ ଦୁଜା ॥
କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଲଭିବା ମାନସରେ ।
ତପୀମାନଙ୍କର ମାର୍ଗ ଅଦ୍ଭୁତରେ ॥

ଶ୍ରୀମଦ ପ୍ରବନ୍ଧ କଳିକାବିର ପରେ ।
 ଧନ୍ୟ ବସିଲୁ ନିଶ୍ଚଳ ଆସନରେ ॥
 ଏକଲକ୍ଷ କରି ହୃଦ ଶୁଦ୍ଧିକରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଭାବଇ ଅନ୍ତର୍ଦେ ॥
 ନବ ସଜଳଜଳତ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ରୟ ।
 ଶୁଭ ଚକ୍ରଣ ନବନ ମୃଦୁ ଶୋଭା ॥
 ପାଦତଳ କୋକନଦ ଉତ୍ତରୁ ରମ୍ଭା ।
 ଶାଶକଟୀ ପୀତପଟ ରବିପ୍ରଭା ॥
 ଦାମ ମେଖଳା କର୍ଜିଣୀ ମୋତି ସାର ।
 ଉରେ ବନମାଳା କଉସୁଭ ହାର ॥
 କୁନ୍ଦବଳନ ଆଜାନ୍ତ ବାହୁ ଲମ୍ବ ।
 ରତ୍ନବଳୟ ମୁଦ୍ରିକା ମନୋରମ । ୩୭ ।
 ହେମ ମାଳାର ପଦକ ଗୋଟି ଗୋଟି ।
 ଶୁଭ ମାଣିକ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଯୋଡ଼ି କଣ୍ଠି ॥
 ଅକଳକ-ପର୍ଯ୍ୟୟାକର ମୁଖ ।
 ଧାନେ ଦେଖିଣ ଲଭଇ ମହାପୁଷ୍ପ ॥
 ଅତି ସୁରଜ ଅଧରେ ମଦହାସ ।
 ଖେଳେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶ ॥
 ଦନ୍ତପତ୍ର ସିନ୍ଦୂରେ କି ଗଜମୋତି ।
 ସଞ୍ଜ ନାସା ନେଷ ପଦ୍ମ ଭୁବପତ୍ର ॥
 ସୋମ ଭାଲରେ ତଳକ ଗୋରଚନା ।
 ଧାନେ ଧରିଣ ଭାବଇ ସୁଲେଚନା ॥
 ଦନକୁନ୍ତଳ ଅଳକା କପୋଳରେ ।
 ନାନା ରତ୍ନମୟ ମଣି ମୁକଟରେ ॥
 ଶୁଭ ଚକ୍ର ଚକ୍ରରେ ପୁଷ୍ପଗଣ ।
 ଅତି ସୁନ୍ଦର ଆଶ ପଛକୁ ଶୋଭା ॥
 ବିବ୍ୟତିଷ୍ଠରେ ଏ ରୂପ ଧାୟେ ଦେଖି ।
 ଅତି ଯତ୍ନ କରି ହୃଦ ପଦ୍ମେ ରଖି ॥
 କୃଷ୍ଣ ଭାବେ ମନ ବୁଦ୍ଧି ମଜାଇଲ ।
 ଯେତେ ବିଷୟ ଚେତନା ହଜାଇଲ ॥
 ତଦାକାରେ ପ୍ରେମେ ଦ୍ଵିଗୁଣିତ ହୁଏ ।
 ନୟା ଦୋଇଣ ଅବସା ମଧ୍ୟେ ବହେ ॥
 କୃଷ୍ଣ କାନ୍ତି ଏ ନିର୍ମଳ ଜଳ ଜ୍ୟୋତି ।
 ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗି ତରଙ୍ଗିତ ଶୋଭା ଅତି ॥

ସ୍ରୋତପ୍ରବାହ ଗମନ ଲାଳା ରସ ।
 ନାଭି ଭର୍ତ୍ତିଶ ଗର୍ଭର ହୃଦଦେଶ ॥
 ପଦକର ପକ୍ଷାଧର କୋକନଦ ।
 ବାହୁ ମୃଣାଳ ମଞ୍ଜୁଳ ମୁଖ ପଦ୍ମ ॥
 ହାସ୍ୟ-କମ୍ପଦ ନୟନ-ମାଲୋତ୍ସଳ ।
 ଭୂର ଅଳକା ଶ୍ରେଣୀ ଏ ଭୂମାଳ ॥
 ଜୟ ଯୁଗଳ ପୁଳନ ବେନି ଧାର ।
 ହୃଦ ଉଦର ତଟ ଏ ବନମାଳ ॥
 ପୁଷ୍ପରଜ ନିକର ଏ ପୀତପଟ ।
 ହଂସପତ୍ର ମୋତିହାର ଉର ତଟ ॥
 ଅନ୍ତର୍ନିଶ ମଣିପତ୍ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ।
 ନାନାପୁଷ୍ପ ସମ୍ଭରଇ ମନୋରମ ॥
 ସାଧୁ ପବନ ଅଧରମୃତ ଜାଣି ।
 ମହ୍ୟ କଳ୍ପପାତ୍ର ଅବତାର ଶ୍ରେଣୀ ॥
 ଅତି ନିର୍ମଳ ବୀତଳ ଜଳ ଲାଞ୍ଜି ।
 ଏଣୁ ସର୍ବ ଚିତ୍ତ ଆକର୍ଷଣ ପ୍ରୀତି ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁଭବେ କୃଷ୍ଣ ଚିନ୍ତା ବହେ ।
 ତେଣୁ ହରି ଯମୁନା ଏ ଭେଦ ନୁହେ ॥
 ଯେଣୁ ବୃନ୍ଦାବନେ ହରି ସଦା ସ୍ଥିତି ।
 ନାନା ବିଳାସେ ବିହରେ ଅନୁଗ୍ରହ ॥
 ଅଭିସାରିକା ଯମୁନା ପ୍ରଦକ୍ଷିଣେ ।
 କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଅଭିଷେକ ଅନୁଷ୍ଠଣେ ॥
 ଏକଦିନେ ନୟପୁରେ ବନମାଳୀ ।
 କହେ ଜନକଜନନୀ ପାଶେ ମିଳି ॥
 ଆମ୍ଭ ଗୋପନ ନୋହିଲେ ବର୍ଷମାନ ।
 ଅତି ଉଦୟ ହୋଇଲେ କ୍ଷୀରସାଗର । ୬୦
 ବରୁ ନ ପିଆନ୍ତି ଭଲେ ନ ଦୁହାନ୍ତି ।
 ଖଣ୍ଡପଣ କରି ମାରି ବଳିଆନ୍ତି ॥
 ଛନ୍ଦା ନ ହୋଇ ବାହୁଷ ନ ପିଆଇ ।
 ବିନ୍ଦୁ ଗୋଡ଼ାଇ ପଳାଇ ଖେପିଆଇ ॥
 ଭାଙ୍ଗେ ଦୁହ୍ନିଶ ଦୁହ୍ନିଶ କ୍ଷୀରଭାଣ୍ଡ ।
 ଶୁଖିଶୁଖିତାତେ ମନ୍ତ୍ର ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ॥
 ଭୟେ ରଖୁଆଳ ପାଶେ ନ ପଶନ୍ତି ।
 ଅତି ଅବାରଣ ହୋଇ ନ ଚରନ୍ତି ॥

ମେଳ ତେଜ ଗୋଟା ଗୋଟା ଏଣେ ତେଣେ ।
 ଇଚ୍ଛା ମତେ ରଖୁଥାଲ ଜଣେ ଶେଜ ॥
 ପରସ୍ପର କମ୍ପା ଦେହ ଗଞ୍ଜାଇବ ।
 ଏଣେ ତେଣେ ଗଲେ କମ୍ପା ଭଞ୍ଜାଇବ ॥
 ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ଅଳପ ଅଛି ଗାଈ ।
 ଦୁଧ ଦୁହିଁଲେ ତାଙ୍କର ନ ସରଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରବେଳ କରଇ ସେ ଦୁହିଁ ନିଜ ।
 ଭଲେ ଆମ୍ଭ ଗାଈ ବେଳେ ନ ଦୁହିଁନ୍ତି ॥
 ଯେଉଁ ଗଈ ଯଜ୍ଞିଆ ନ ଦୁହିଁଇ ।
 ଯେତେ ଗାଈ ଥିଲେ ଅଳ୍ପ ନ ମିଳଇ ॥
 ଆମ୍ଭ ବାହୁଣ୍ଡ ଚରନ୍ତି ଗାଈ ମେଳେ ।
 କପା ଦୁହିଁଇବେ ଭଲେ ଆର ବେଳେ ॥
 ଆପେ ନ ଥିଲେ ହୁଏ କି ଧନ ରଷା ।
 ଯେବେ ଆଜ୍ଞା ଦେବ ଆମ୍ଭେ ରଖୁ ବଞ୍ଚା ॥
 ସବୁ ବାଳକ ରଖନ୍ତି ବଞ୍ଚା ରଙ୍ଗେ ।
 ଦୁଇ ଭାଇ ରଖିଥିବୁ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ॥
 ଗ୍ରାମ ପାଶେ ବଞ୍ଚା ରଖି ଜଗାଜଗି ।
 ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ନୋହି ଥିବୁ ଲଗାଲଗି ॥
 ଆମ୍ଭେ ଥାଉ ବୃଦ୍ଧ କାଳେ ଦୁଃଖ ପାଉ ।
 ପୁଅ ଜାତ କଲର କି ହେଲୁ ଆଉ ॥
 ବଞ୍ଚା ମେଳାଇ ଦୁହିଁକୁ ଆଗୁସାର ।
 ଗୋଷ୍ଠ ଚରନ୍ତୁ ଏ କାଳେ ବଳିଆର ॥
 ଶୀତକାଳେ ହେଉଥାଉ ଥର ଥର ।
 ବରଷାରେ ତନୁବାସ ଜର ଜର ॥
 ନିଦାଘରେ ଶ୍ରମ ଝାଳେ ଭ୍ରମି ହେଉ ।
 ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଉ ॥
 ପୁଅ ଜାତ କରି ପୁଣି ନ ଭୁଞ୍ଜିଲୁ ।
 ଆମ୍ଭ ଦେହ ତୁ ଅଧିକେ ଗଞ୍ଜି ହେଲୁ ॥
 ତୋର ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ନ ହେଲୁ ସାମରଥ ।
 ଧିକ ଧିକ ହେଉ ଆମ୍ଭ ପୁରୁଷାର୍ଥ ॥
 ପିତା ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ନୋହେ ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ।
 ଆଜ୍ଞା ନ ମାନି କରଇ ଇଚ୍ଛା ମତ । ୮୦ ॥
 ସେବା ନ କରି ହୁଅଇ ଫୁଲପଣେ ।
 ଡକା ଗୁହାରି କରନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ ॥

ଦରଧନ ପରେ କରି ନାରଖାର ।
 ଜାଣି ତଥାରନ୍ତେ ରୁଷି ଆଗୁସାର ॥
 ପିତା ଦୁଃଖେ ଅଳ୍ପ ପୁଅ ପ୍ରଭୁପଣ ।
 ଏହୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଜୀବନ ଅକାରଣ ॥
 ନିଜବୃତ୍ତି ଜୀବିକାକୁ ନ ପାରଇ ।
 କୁଳ ଅଧମ ବୋଲିଣ ତାକୁ କହି ॥
 ପିତା ଥାଇ ପୁତ୍ରେ ଯେବେ ନ ଶିଖାଇ ।
 ସେହୁ ପୁଅ ପଛନ୍ତରେ ଦୁଃଖ ପାଇ ॥
 ତୁ ବା ବୋଲିବୁ ଆମ୍ଭର ଧନ ଅଛି ।
 କମ୍ପା ଦୁଃଖ ଦେବ ମୋର ଏକାବିଚ୍ଛି ॥
 ମୋର ଥିବାଯାଏ ସୁଖେ ଥାଉକିନା ।
 ଏହି ବିଷୟେ ଅଧମ ହେବୁ ସିନା ॥
 କୋଟି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଏ ପ୍ରଭୁପଣ ।
 କିଛି ନୁହଇ ନ ଥିଲେ ନିଜଗୁଣ ॥
 ଆଜିଯାଏ ନ ଜାଣିଲୁ ଦୁହିଁ ବାନ୍ଧ ।
 ଗାଈ ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ଅବହା ଦେଖି ବନ୍ଧ ॥
 ଆମ୍ଭ ତହିଁ ଯେଉଁ ମାନେ ସାନ ସାନ ।
 ଗୋଦୋହନ ବିଦ୍ୟାରେ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ ॥ ୯୦ ॥
 ଯେତେ ହୋଇଲେ ଗଈଡ଼ ଜାତି ଆମ୍ଭେ ।
 ରଜା ହେଲେ କି ଜୀବିକା ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ॥
 ବାଳକାନ୍ତ ନ ଜାଣିଲେ ପଛେ ନୁହେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ରଖୁଛନ୍ତି ଦେଖ ସବୁ ପୁଅ ॥
 ଗ୍ରାମେ ଖେଳିବାକୁ ସଙ୍ଗ ନ ମିଳଇ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଚରାଇ ଆଖିକୁ ଦୁଇଭାଇ ॥
 ଶୁଣି ନନ୍ଦ କୁମରର ସାଧୁବାଣୀ ।
 ମୁଖେ ରମ୍ଭ ଦେଇ ହୃଦେ ଭିଡ଼େ ଆଖି ॥
 ଅଶ୍ରୁ ନୟନେ କହଇ ଗଦଗଦେ ।
 ତୋତେ ଅରଣ୍ଧ୍ର ପଡ଼ଇ ପଦେ ପଦେ ॥
 ମୋର ନୟନ ପ୍ରତିମା ଦୁଇଗୋଟି ।
 ଖଣେ ନ ଦେଖି ନୟନ ଯିବ ଫୁଟି ॥
 ତୋତେ ବନେ ପେଷି ପୁରେ ଥିବ ରହି ।
 ଦିନ ବଞ୍ଚିବ ପିଣ୍ଡେ କି ପ୍ରାଣ ବହି ॥
 ଦିନେ ମଥୁରା ନ ରହେ ବାସି ଥକା ।
 ଯେଣେ ଗଲେ ଥାଇ ଏକା ତୋର ଦକା ॥

ଶତ ଶତ ରାଗୀଆଳ ଚନ୍ଦ୍ର ସେବ ।
 ତୁମ୍ଭ ବନ୍ଧୁ ରଖିଲେ କି ଗୋଷି ହେବ ॥
 ଶୁଣି ଯଶୋଦା ବୋଲନ୍ତି ଆସର କହ୍ନା ।
 ପିତା ଆସନ କି କହୁଛୁ ମୋତେ ଅନା । ୧୦୦ ।
 ଅଳଙ୍କାରଣ ପଣନ୍ତି ବାନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧୁ ।
 ବନେ ବୁଲିବାକୁ ଏତେ କଥା ପାନ୍ ।
 ହାତୁଁ ଫିଟିଲେ ଗୋପରେ ପଡ଼େ ଡକା ।
 ଅନୁଗ୍ରହେ ମୋତେ ତୋର ଚନ୍ଦ୍ର ଏକା ॥
 ମହା ଅରଣ୍ଡା ପଡ଼ଇ ଦେଖ ଦେଖ ।
 ପ୍ରତେ ନାହିଁ ତୋତେ କୋଳେ ରଖୁ ରଖୁ ॥
 ଅକାଳରେ ଦଣ୍ଡ ପଡ଼େ କାହୁଁ କାହୁଁ ।
 ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନ ହଜେ ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ॥
 ଗାଈ ଗୋରସ ଆମ୍ଭର ନୋହୁ ନୋହୁ ।
 ଗାଈ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁ ପିଇ ଯାଉ ଯାଉ ॥
 ଏବେ ଉପାୟ ଗୋଟିଏ ଗଡ଼ୁଅଛି ।
 ଶୁଣି ପିଣ୍ଡରୁ ପରଶ ଗୁଡ଼ୁଅଛି ॥
 ଭଲେ ଜାଣିଲୁଣିକି ତୁ ଅଳ୍ପ ଭୁଞ୍ଜି ।
 ବନ୍ଧୁ ରଖିବାକୁ ହେଉଅଛି ଗଞ୍ଜି ॥
 ଷଣ୍ଢେ ଖେଳ ପୁଅ ହେଉ ଦୁଃଖଭାଗୀ ।
 ଗଜଶିଉଳ କୁସୁମ ଖରଲଗି ॥
 କୁନ୍ଦ ମାଗଣା ଗୋଧନ ଚରାଇବା ।
 ଖଦା ବୋଲଣା ନ କରି ଚଳାଇବା ॥
 ଖାଲ ଖଣା ଖୁଣ୍ଟ କଣା ଗନ୍ଧେ ଗନ୍ଧେ ।
 ଥିବ ଅଳସ ନ କରି ପଛ ପଛେ । ୧୧୦ ।
 ଭଲ ମନ୍ଦ ସ୍ଥାନ ବୋଲି ନ ଗଣିବ ।
 ଶ୍ଵେତ ଗୋଷ ଦୁଇ କଥା ନ ମଣିବ ॥
 ଅତି କଷ୍ଟରେ ହୁଅଇ ବନ୍ଧୁ ରଖି ।
 ତୁ ତ ଅତି ସୁକୁମାର ମୋର ଆଖି ॥
 କେନ୍ଦ୍ରେ ବୋଲୁ ରଖିବି ମୁଁ ବନ୍ଧୁ ସୁଖେ ।
 ଅତି ହୋଇ ବସିଥିବ ଅତି ଦୁଃଖେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ଵେତମାତ ! ଶୁଣ କଥା ।
 ହିତ ନ ଜାଣି ପାଅ ତ ମନେ ବ୍ୟଥା ॥
 ପିତା ମାତା ପୁଅକୁ ସେ ଶିଖାବନ୍ତି ।
 ନିଜ ବୃତ୍ତିକୁ ମଣାଇ ଦେଖାବନ୍ତି ॥

ତୁମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣି ଏବେ ଚପଟାତେ ।
 ଆମ୍ଭେ ଆକାରଣେ ହେବୁଁ ଯେଉଁ ମତେ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ବୋଲବ କେ ମୋତେ ଅଛି ବଡ଼ ।
 ନିତି ଦେଉଅଛି ସୁନା ଶତେ ମାଡ଼ ॥
 ଦୁଧ ବହୁତ ହେବାର କେତେ ଛୁର ।
 ବନ୍ଧୁ ରଖିବେ କୁମରେ କିଁ ପା ମୋର ॥
 ସବୁ ଜାତକି ବିଧାତା ସରଜିଲ ।
 ଯେହୁ ଯାହାର ଜାତିଜା ନିଯୋଜିଲ ॥
 ବିପ୍ରପୁତ୍ର ଥିବ ନିତି ଶତକର୍ମେ ।
 ଷଡ଼ିପୁତ୍ର ମଣ୍ଡା ପାଳ ରଖିଥର୍ମେ ॥
 ବୈଷ୍ୟ ବାଣିଜ୍ୟ ବିଷୟେ ଗୋରୁରଣେ ।
 ଶୁଦ୍ର ସେବା କରିବ ଏ ରୁଚି ବର୍ଣ୍ଣେ ॥
 ଉପଜାତକି ରଚିଲ ଅନୁମେ ।
 ବୃତ୍ତି ନ ଗୁଡ଼ିଣ ଥିବ ଯେହୁ ଧର୍ମେ ॥
 ନିଜ ବୃତ୍ତିକୁ ସଙ୍କୋଚ ଯେହୁ ପାଏ ।
 ଅନ୍ୟ ବୃତ୍ତି କରି କର୍ମେ ବଡ଼ ହୁଏ ।
 ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ହୁଅନ୍ତି ସେହୁ ଲୋକେ ।
 ପିଣ୍ଡ ନପାଇ ପିତାଏ ପଡ଼ ନିର୍ଦ୍ଦେ ॥
 କାଳେ ସେହୁ ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖ ପାଇ ।
 ସାନ ବଚନ ମୋହର ଶୁଣ ଆଶି ॥
 ଯାହା ଅରଣ୍ଡା ପଡ଼ୁଛି ବେଳେ ବେଳେ ।
 ହାତ ଦେଇ କି ରଖିବା କାଳେ କାଳେ ॥
 ଭାଗ୍ୟ ଥିବାପାଏ କେହୁ ଦୁଃଖାଇବ ।
 କାଳ ହେଲେ କେହୁ ଷଣ୍ଢେ ବଞ୍ଚାଇବ ॥
 ଯାହା ଅସକଳ ମନେ ହେଉ ଥାଅ ।
 ବିଅର୍ଥରେ ଖେଦ ଚନ୍ଦ୍ରା ମନେ ପାଅ ॥
 ଭାଲେ ଲାହିଲ ଅବଶ୍ୟ ହୁଏ ହୁଏ ।
 ବ୍ୟାସ ସଂସାରରେ ଥିଲେ ଆନ ନୁହେ ॥
 ମାତା ବୋଲନ୍ତି ତୋ କଥା ନ ଯୋଗାଇ ।
 ମାତା ପିତା ବୋଲି ପୁଅ ନ ଭଜଇ । ୧୧୦
 ଯେତେ ଲାଭ ହେବ ନୋହୁ ବନ୍ଧୁ ରଖା ।
 ତୋତେ ଦେନଶ ମାଗିବି ନଗ୍ରେ ଭିକା ॥
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ନୟନ କି ଖୋଲି ଦେଇ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଆପଣେ କି ବିଷ ଖାଇ ॥

ଅନ୍ଧକୂପ ଭିତର କି ଡେଇଁ ପଡ଼ି ।
 ଯତନରେ ଅନଳ କି ପାଦେ ମାଡ଼ି ॥
 ହସ୍ତଧନ ପିଙ୍ଗି ଦେବା ମହାଜନେ ।
 ଆଉ ଲେଉଟଲ ପାଇକ ଆଉ ବେଳେ ॥
 ଲେଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ଧନ ବଡ଼ ପଣେ ।
 ପୁର ବସିଥାଅ ପଛେ ଅକାରଣେ ॥
 ଦୁଃଖେ ପଡ଼ି ଘରେ ଘରେ ଦହି ମୋହିଁ ।
 ପୋପୁଥୁବ ଯେତେଦିନ ଥିବ ମୁହିଁ ॥
 ନେଷ ପଲକ ବିଛେଦ ନ ସହଇ ।
 ମୋର ଅନ୍ତେ ଯାଅ ପଛେ ତହିଁ ଯହିଁ ॥
 ଶୁଣି ମାତାଙ୍କ ବଚନ ନିରାଶରେ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀଙ୍କି ଅନାଇ ଇଙ୍ଗି ତରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମନ ଜାଣି କନ୍ଦ ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଗୋବିନ୍ଦ ପରଶଂସି ॥
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ମାତା ପିତା ଧନ୍ୟ ପୁଅ ।
 ରକ୍ଷା ହୋଇଲ ଗୋକୁଳ ବ୍ରଜଗୋଷ୍ଠ ॥
 ତୁ ଯେ ଅପ୍ରସନ୍ନ କରୁ ମୋ ଏକାବହି ।
 ସ୍ଵୟଂ ଶ୍ଵଶୁର ଯାହାକୁ ରଖିଅଛି ॥
 ମନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ତେଡ଼େ ତେଡ଼େ ଖାର ମଲ ।
 ଜାଣି ପାରିଲ କି କେନ୍ଦ୍ର ନାଶ ଗଲ ॥
 ଯହିଁ ତହିଁ ପୁଅକୁ ତୋ ଭୟ ନାହିଁ ।
 ଏହା ଦେନ ଶ୍ରାବ ନାଶ ହେବ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ମୋର ମନକୁ ଏମନ୍ତ ଆସୁଅଛି ।
 ମହା ଅରକ୍ଷି ନାଶିବ ତୋର ବହି ॥
 ବଳେ ନୋହିବେ କେ କାହିଁ ସମସରି ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପୁର ଶିବ ଯାକୁ ସେବା କରି ॥
 ବନବିହାରେ ମହିମା ପ୍ରକାଶିବ ।
 ରଘୁନାଥ ପ୍ରାୟେ ତେଜ ବିକାଶିବ ॥
 ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଥିବେ ପଦେ ପଦେ ଜଗି ।
 ଅଙ୍ଗ ଆରୋଗ୍ୟ ଔଷଧ ତରୁ ଲଗି ॥
 ଯେବେ ଶରଧା କରିଛି ରଖୁ ବଜ୍ରା ।
 ଜଗନ୍ନାଥୀ ଯୋଗମାୟା କରୁ ରକ୍ଷା ॥
 ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଶରୀ ଏହି ବାଣୀ ଭଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ବଳ ପ୍ରାପ୍ତମ କେ ପାରେ ଜାଣି ॥

ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ଭୟ ନାହିଁ ।
 ଆମ୍ଭ କଥା ଶୁଣି କରି ଥାଅ ଥୋଇ । ୧୫୦ ।
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ ଅପରପୈ ।
 ନାହିଁ ନାହିଁ ତତ୍ତ୍ଵ ଏହୁ କୃଷ୍ଣ ମାୟେ ।
 ଯେତେ କରିଲେ ଯଶୋଦା ପ୍ରତେ ନାହିଁ ।
 ଭୟେ ଥରଇ ମୋ କରେ ଛୁଟ ଗୁହଁ ॥
 କୋକ ବୋଇଲେ ଗଲା ମୋ ନ ଛୁଡ଼ଇ ।
 ଆଖି ବୁଜିଣ ପଶନ୍ତ ଉଡ଼ାଡ଼ଇ ॥
 ଛୁଟ ଉଡ଼ାଇ ଚାଲିଲେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତି ।
 ଭୟେ ଛନ୍ଦ ହୋଇ କାନ୍ଥ ବାଡ଼େ ଛପି ॥
 ଯେବେ ଦୋଷ କରେ ସାହି ପଡ଼ିଶାନ୍ତ ।
 ତେବେ ନ ଆସଇ ଘରେ ମୋର ଡରେ ॥
 ଖେଳ ଗୋଳେ ପୋଏ ହୋଇ ମରାମରି ।
 ମାରି ନ ପାରି ଗୁହାରି ମୋତେ କରି ॥
 କଥା କହିଲେ ଲଗଇ ତନିଠାଏ ।
 ଖାଇ ଆଖୋଇ ନ ଜାଣେ ଯେଉଁ ପୋଏ ।
 ବନେ ବନେ ବୁଲୁଥୁବ ବନ୍ଧୁ ରଖି ।
 ଦେହ ଧରିବ କେମନ୍ତେ ଦୁଃଖ ଦେଖି ॥
 ତୁମ୍ଭ ଜୀବଦାନ ଦେଲ ବାଳବନ୍ଧୁ ।
 ଏହା ପରେ ପଣ ମୋର ନାହିଁ କିଛି ॥
 ବନ୍ଧୁ ରଖିବା ତୁମ୍ଭକୁ ଯୋଗାଇଲେ ।
 କିସ ହୋଇବ ମୋହର ଭଙ୍ଗାଇଲେ ॥
 ଯହିଁ ରହିଥିଲେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ମିଛେ ବୋଲୁଥାଇ ସିନା ମୋର ବାଳ ।
 ଏତେ ବୋଲି ପୁଅ ପାଦେ ପକାଇଲେ ।
 ଧୂଳି ଶିରେ ବୋଲି ଲୁହ ଥକାଇଲେ ॥
 ମାତା ପିତା ସନମତେ ଆଗୁସାର ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀଙ୍କି କରଣ ନମସ୍କାର ॥
 ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଏବେ ତ ସବୁ ହୋଇ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲିକା ମହାଭୋଇ ॥
 ଲେଖାଲେଖିରେ ସେ ହେବ ତୁମ୍ଭ ଭାଇ ।
 ଗୋବୁରଣ ଶାସ୍ତ୍ର ତାଙ୍କୁ ପୂଜି ଯାଇ ॥
 କଂସ ରାଜାକୁ ନ ଥିବ ଭୟ ଏଣେ ।
 ଲଭି ଗୋବିନ୍ଦ୍ୟା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ତେଣେ ।

ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଶୁଣିଣ ତୋଷମନ ।
 କୃଷ୍ଣ ପ୍ରୌଞ୍ଜିମାସୀ ବୋଲଇ ଆଗମନ ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜୁ ପୁରେ ବଜେ ଯାଇ ॥
 ଦେଖି ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ମହାଶୋଭ ॥
 କୋଳ କରିଣ ପାଞ୍ଚାଟି ଦେନଗଲ ।
 ନିଜପୁରରେ ପଲଙ୍କ ବସାଇଲ ॥
 ସ୍ଵ ନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ଦେନି ସଙ୍ଗେ ।
 ମାତା ଭେରୁଣୀ ପରଶେ ନାନାରଙ୍ଗେ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଚାନ୍ଦୁଲ ଉପହାର ।
 ପୂଜେ ବାନ୍ଧବ ବେଷ୍ଟରେ ଶରଧାରେ ॥
 ସଙ୍ଗ ପୁଅ ଗଉରବେ ପୂଜାପାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ନୂଆ ନୂଆ ଦେଖି ଲଜପାଇ ॥
 ଆଡ଼ ଉଡ଼ାଡ଼ରେ ଚାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ନିରେପି ମନ ବଳି ॥
 କିଏ ମର୍ଦ୍ଦ ପ୍ରତିମା ରଚନରେ ।
 ଶାବନାସ ହୋଇଅଛି ଯତନରେ ॥
 ଅଙ୍ଗ ଦେଖାଇ ଲେଉଟାଇ ଛାନ୍ଦାମତେ ।
 ଦୃଷ୍ଟି ପଥେ କରା ସଖୀ ଅନୁମତେ ॥
 ହାଇ ମାରିଣ ଅଳସ ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ।
 ଉଦ୍ଧର୍ ବାହୁତୋଳ କରେ କର ଭିଡ଼ି ॥
 ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳେ ଲୋଚନ ବଳସଇ ।
 ତୁଣ୍ଡ ଜାଡ଼ିବହି ଉର ଉଲୁସଇ ॥
 ପୁଲଶର ଭେଦେ ତରୁ ଚରଳିତ ।
 ଦମ ଦମ ହୁଅ ମାରି ବାଳିତ ॥
 ଲଜ୍ଜା ଆଚ୍ଛାଦି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୃତ ଧରେ ।
 ବେକ୍ତୁ ବେକ୍ତୁ ମନ ଅତି ବଳିଆରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବସୟ ଶୁଣଇ ପରିମାଣି ।
 ପଦ୍ମା ଶୈବ୍ୟା କେବଳ ତା ଗତି ଜଣି ॥
 ଏହି ସମୟେ ମିଳିଲେ ପ୍ରୌଞ୍ଜିମାସୀ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜୁ ଦେନଗଲ ଆସି ॥
 ପାଦପଶାଳ ଆସନେ ବସାଇଲ ।
 ଆସି ଲେଖା ପରିହାସେ ରସାଇଲ ॥
 ଦେଖ ନାନା କଉତୁକ କଥା କହି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରିୟବତୀ ତୋର କାହିଁ ॥

ନନ୍ଦସୁଜା ବୁଦ୍ଧକାଳେ ଏକା ବାଛି ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧା କରି ଭାଇଦର ଆସିଅଛି ॥
 ପରପ୍ରାୟ ବାଳକକୁ ଆଡ଼ ଆଡ଼ି ।
 ଏଥୁ ପଡ଼ରୁଷ ତୁମ୍ଭ ଅଛି ବଡ଼ି ॥
 ମଞ୍ଜୁ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭ ନାତୁଣୀକ କହ ।
 ଏଣୁ ତେଣୁ ଆସିଛି କି କାହା ପୁଅ ॥
 ଯାକୁ ଲେଉଟିଲେ ନ ପାଇ ଯତନରେ ।
 ଯୋଗେ ଆସିଅଛି ଶ୍ରୀରାମ ଆମ୍ଭ ପୁରେ ॥
 ବୋଲ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ଦେନ ବେଗେ ଆସୁ ।
 ପାଦେ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦେଇ ଭାଇ ଚିତ୍ତ ତୋଷୁ ॥
 ଶୁଣି ଦେଖ ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳି ।
 କାନ୍ତ ବୋଲେ ଦେନ ଆସ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ॥
 ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଲାଜ ଲଜ ପାଇ ।
 ପ୍ରୌଞ୍ଜିମାସୀ ଚରଣରେ ଓଳଗଇ ॥
 ଦେଖ ଶୁଭ ଚିତ୍ତ ଶିରେ କର ଦେଇ ।
 ମନେ ମନାଶିଲ ବର ପାଆ ତୁହି ॥
 ନଦୀ ନୁଆଣକୁ ଯେହ୍ନେ ବନ୍ଦ ବେଗେ ॥
 ଅଗ୍ନି ଯେସନ ପବନ ସାହା ଯୋଗେ ।
 ଅନ୍ତ ସରୁର ଗମନ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
 ଉପରୁ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ସଖୀ କରେ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦେଇଣ ଆଳତି ନିଉଁଆଇ ।
 ଛନ୍ଦ ନିଶ୍ଚଳଲୋଚନ ନ ପିଞ୍ଜିଇ ॥
 ନେତ୍ର-ଫଲ୍‌ବାଣ ଭେଦ ଅଙ୍ଗେ ଜଡ଼ି ।
 ମନ ରହିଲ ଲବଣ୍ୟ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ॥
 ସଖୀ ଜାଣି ତା ସମ୍ଭାଳ ଦେନଗଲେ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜୁ ଦେଖ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ॥
 ଯେଉଁ କାରଣେ ଆସିଛି ନନ୍ଦପୋଇ ।
 ଲଜ ପାଇ ତୋର ଆଗେ କହୁ ନାହିଁ ॥
 ବନେ ଗାଈ ରଖିବାକୁ ବଡ଼ ମନ ।
 ପ୍ରତି ମାତା କଲେ ଅଣ ଅବଧାନ ॥
 ବନେ ବନେ ବୁଲି ଆପେ ଦେଖାଇବ ।
 ଯେତେ ଗୋବତ୍ୟା ଶାସୁ ତା ଶିଖାଇବ ॥
 ମହାଶୋଭ ପଣ ରଜା ନିଯୋଗରେ ।
 କୁଳେ ବଡ଼ ଜଣେ ଅଛ ବିବେକରେ ॥

ଏହି ନମନେ ତୋ ପୁରେ ଆସିଅଛି ।
 ଶୋକ ଜଳ ପଶୋବନ୍ତୀ ଶୁଣୁଅଛି ॥
 ଶୁଣି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବୋଲେ ହସି ।
 ଏତେକାଳେ କ୍ରୋଧ ମୋର ହେଲୁ ଆସି ॥
 କଂସରାଜାର ପ୍ରମୁଦେ ଭେଟାଇବ ।
 ଗୋପପୁରେ କର ଦାନ କଟାଇବ ॥
 ରାଜ୍ୟ ମହାଶେଷ ପଣ ଦିଆଇବ ।
 କହ ଆଜ ଜଣାଇଁ କି ନିଆଇବ ॥
 ଇଚ୍ଛା ଯହିଁ ତହିଁ ଗାଈ ରଖୁ ରଖୁ ।
 ବେନଜଣ ବନ୍ଦେ ପଣି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ॥
 ଏକନାଶୀଏ ପୁରର ପଳବାନା ॥
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ଯାଇ ଚାହୁଁ ॥
 ଶ୍ଵେତ ବୃଷଭ ଶିରରେ ନେଇ ବାନ୍ଧ ।
 ମନ୍ଦ ଚକ୍ରିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଛୁଡ଼େ କର ॥
 ଏହି ଶିଫା ଗୋଟି ଯେବେ ବଜାଇବ ।
 ଅତି ଅସାଧ୍ୟ ଗୋରୁକୁ ମଜାଇବ ॥
 ଶୁଣି ନ ବାଧେ ହାବୋଡ଼ା ବ୍ୟାଧି ଯେତେ ।
 ଗାଈ ଦୁହୀନ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଇଚ୍ଛାମତେ ॥
 ଶତ କୋଶେ ଥିଲେ ଶୁଣି ପାଶେ ଆସି ।
 ବରଷକେ ଗାଈଦୁହୀ ବାରମାସି ॥
 ଯେତେ ଦୂର ଏ କଠାଉ ମାଡ଼ି ବୁଲେ ।
 ତୁଣ ନୟରେ ଗୋଧନ ଚରିଗଲେ ॥
 ମନ ଯହିଁକି କରିବ ତହିଁ ଯାଏ ।
 ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳରେ ନାହିଁ ଭୟେ ॥
 ବିଷ ଅମୃତ ହୁଅଇ ଏହା ଲାଗି ।
 ଶୁଦ୍ଧମନେ ଦେଇଛନ୍ତି ମହାଯୋଗୀ ॥
 ନଈ ଆଙ୍ଗୁଳ ମାପ ଏ ବାଡ଼ି ଗୋଟି ।
 ଦେବାପୁରେ ନ ଜିଅନ୍ତି ଯେବେ ପିଟି ॥
 ମୃତ ଗାଈ ମର୍ଦ୍ଦିଣୀଏ ଜୀବ ପାଇ ।
 ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥା ତେଜଶ ପୁରା ହୋଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ କରେ ଧରି ବୁଲଇଲେ ।
 ହଜିଥିଲୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆସି ମିଳେ ଭଲେ ॥
 ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିଣାଏ ପଳାବନ୍ତି ।
 ଗାଈ ଅଳପେ ଉଦର ପୁରାବନ୍ତି ॥

ଅଷ୍ଟ ରତନେ ଜଡ଼ିତ ଏହି ଦନ୍ତ ।
 ଆଗର ବାନ୍ଧବ କପିଳାଗାଈ କଣ୍ଠ ॥
 ଯେବ ଶ୍ରବଣେ ଏହାର ଧ୍ଵନି ଭେଦେ ।
 ଧୂଆଁ ଚୂଷା ନ ଲଗଇ ଅସ୍ତ୍ରମାଦେ ॥
 ବୃଦ୍ଧଲୋକ ପରପନ୍ଥେ ଧ୍ଵନି ଶୁଭେ ।
 ହୁଏ ଅମୃତ ଶ୍ଵେତନ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ॥
 ପଲ ବଡ଼ଇ ଗୋରସ ହୁଏ ପାଇ ।
 ଦେବାପୁର ହରି ରଖି ନ ପାରଇ ॥
 ଏହି ପଞ୍ଚ ପଦାର୍ଥ ଯେ ଦେବ ତୋତେ ।
 ପୁର ଆସିବ ମାଗଲୁ ଯେବେ ମୋତେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣିମା ସାଧ୍ୟାନେ ।
 କାହୁଁ ପାଇଲୁ କେ ଦେଲୁ ପରସନେ ॥
 ଏତେ ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇ ଗୋପ୍ୟ କର ।
 ମୋତେ ଦେବ କେଉଁ ଯେବା ଦେଖି ମୋର ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବୋଲେ ଶୁଣ କାହୁଁ ।
 ପୂର୍ବେ ବର ଦେଲେ ମୋତେ ସିଲେତନ ॥
 ମାତା ପିତା ମୋ ଅଧମ ପଣ ଦେଖି ।
 ଯେଣୁ ନ ପାରଇ ଭଲେ ଗାଈ ରଖି ॥
 ନାନା ଭଣ୍ଡନା ଛଳାଇ ଗାଳ ଦେଇ ।
 ଆଡ଼ରୁଷା ହୋଇ ପୁରେ ନ ପଶଇ ॥
 ଏହି ଗୋପେଶ୍ଵର ସ୍ଥାନେ ଏକ ଦିନେ ।
 ରଜନୀରେ ଶୋଇଥିଲୁ ଅସମାନେ ॥
 ଭଞ୍ଜ ଭଞ୍ଜ ବୋଲି ଡାକେ ବଶ୍ଵନାଥ ।
 ନନ୍ଦେ ଫେଡ଼ିଣ ଦେଖିଲୁ ପଞ୍ଚମାଥ ॥
 କଷାବସନ ବୃଷଭ ଆରେବଣ ।
 ମଣିମାଳ ସର୍ପହାର ଆଭରଣ ॥
 ପାଦେ ନୃପୁର ପାଦୁଡ଼ ଝମ ଝମ ।
 ଜାହୁଛନ୍ଦେ ହେମଜାଲି କମ କମ ॥
 ଓଡ଼ିଆଣୀ ମୋତହାର ରସନାରେ ।
 ଶୀତଳତା ଦଣ୍ଡିଧ୍ଵନି ଦିଗ ପୂରେ ॥
 ମୃଦୁ ମଧୁର ସୁନ୍ଦର କୋମଳାଙ୍ଗ ।
 ଉଚ୍ଛତ୍ତୁଙ୍ଗ ଦଞ୍ଚ ସଞ୍ଚ ଉତ୍ତମାଙ୍ଗ ॥
 ଶୋହେ ବଳୟ ମୁଦ୍ରିକା ଦଶଭୁଜେ ।
 ଧନୁବାଣ ଡମ୍ବରୁ ସିଣ୍ଡଳ ସାଜେ ॥

ପାଶ ଅଙ୍କୁଶ କୁଠାର ମୃଗନର ।
 କାଳକଟି ମାଳକଣ୍ଠେ ରହୁହାର ॥
 ରଙ୍ଗ ଅଧରେ ମଧୁର ମୃଦୁହାସ ।
 ଜାଣି କସ୍ତୁରୀ ରେଖିଲ ଦାନ୍ତ ନିଶ ॥
 କର୍ଣ୍ଣେ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ତଳ ତଳ ।
 ଯସ୍ତ ଲେଚନ ବିକଟ ଶତଦଳ ॥
 ଦନକୁଟିଳ ଭ୍ରୁଲତା ଅଳିକୁଳେ ।
 ଭସ୍ମ ଆଭିରକାର ପଞ୍ଚରେଖା ଭାଲେ ॥
 ଶଶ୍ଵତନ୍ତ ବିରଜଇ ମସ୍ତକରେ ।
 ମୋତେ ସମାଜି ଅଭୟ ପଦ୍ମକରେ ॥
 ମେଘଗମ୍ଭୀର ବଚନ ଗହ ଗହ ।
 ଦେଖି ପାଦ ପଡ଼ି ପୁଲକର ଦେହ ॥
 ନନ୍ଦା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ଆଦି ଏ ରୁଦ୍ରବଳ ।
 ପଛଦୁଆ ଦେଇ ଶିରେ ଜୋଡ଼ି କର ॥
 ପଞ୍ଚ ମୁଖେ ପଞ୍ଚବର ଦେଲେ ମୋତେ ।
 ଦୟାକଲେ ପ୍ରଭୁ ଅନୁଗ୍ରହ ଚିତ୍ତେ ॥
 ଏକ ନଶୀବାନା ଏହୁ ଦେବ ଚିହ୍ନ ।
 ଶିଫାରୋଟି ଦେଲେ ନାମ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ॥
 ମନ ଗମନ କଠାଉ ଦୁଇ ଗୋଟି ।
 ଗୋପାଳନଦଣ୍ଡ ଗୋରୁରଣ ଦଣ୍ଡି ॥
 ଏହି ପଞ୍ଚଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ନ ଦେଇ ଯତନେ ଥୁଅ ଭାଲେ ॥
 ନନ୍ଦ କୁମର ଜନମ ହେବ ଯେବେ ।
 ତୋର ପୁରେ ଗଲେ ଯାତ ଦେବୁ ତେବେ ॥
 ଏତେ କହି ଦେବ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।
 ସେହୁଦିନ ବିହିତ ମୁଁ ହେଲି ଭାଲେ ॥
 ଆତ୍ମା ପ୍ରାୟେ କରିଥାଇ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ନ ଜାଣନ୍ତି ଭେଦ ଆଦି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
 ଯୋଗବଳେ ପ୍ରୌଢ଼ିମାସୀ ଜାଣେ ଏଣୁ ।
 ତୋତେ ଦେଲି ତୁ ମୋହର ପ୍ରାଣ ଯେଣୁ ।
 ପ୍ରାଣି ହିତରେ ବଞ୍ଚିବୁ ଅନୁଗ୍ରହେ ।
 ଗୋପେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଚୋରିବୁ ନୃତ୍ୟଗୀତେ ॥
 ପିତା ମାତାଙ୍କ ବଚନ ଶିରେ ଧରି ।
 ପ୍ରୌଢ଼ିମାସୀ ଆଜ୍ଞା ଥିବୁ ପ୍ରତିପାଳ ॥

ଇଷ୍ଟମିତ ବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ଅବଧାନେ ।
 ସାବଧାନ ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଉଦ୍ଧାରଣେ ॥
 ମୋତେ ଲଗେ ରଜତାର ଭଲମନ୍ଦ ।
 ଗୋପଭୁବନ ପାଳନ କରୁ ନନ୍ଦ ॥
 ପ୍ରୌଢ଼ିମାସୀ ଦେଖ ବୁଦ୍ଧି ବିରୁରଣେ ।
 ତୁହି କର ଏ ଚରଣ ଗେରୁରଣେ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗରେ ତୋର ଥିବ ।
 ଗୋପ କୁମର ଗୋବତ୍ସା ଦେନ ଯିବ ॥
 ବନେ ବନେ ପଶି ତେତେ ଦେଖାଇବ ।
 ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ସାମ ଦାନ ଶିଖାଇବ ॥
 ଏତେ କହି ଆଶିଦେଲେ ପଞ୍ଚବର ।
 ଧନ ବସନ ବିଧି ଅଳଙ୍କାର । ୨୫୫ ॥
 ଧନ କୁଟୁମ୍ବ ସମ୍ପଦ ଦେଲି ଗରତେ ।
 ଦିନେ ଦିନେ ସଙ୍ଗୋଳିବୁ ପୁରେ ମୋତେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଞ୍ଚଲର ।
 ତୁମ୍ଭ ଦେନ ଏ ଗୋପରେ ବଞ୍ଚିଲର ॥
 କିସ ହୋଇବ ଆଗତ କହିଲେହେଁ ॥
 ସୁଦ୍ଧି ପାରିବ କି ଦେହ ବଢ଼ିଲେହେଁ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଳମ୍ବରେ ।
 ବେଗେ ମିଳେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜୁ ପୁରେ ॥
 ଦେଖି ନମିଲେ ସକଳ ପାଦ ଗତେ ।
 ନନ୍ଦ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜୁ କୋଳାଗ୍ରତେ ॥
 ପାଶେ ବସାଇ କହଇ ଶୋକଭର ।
 ତୋର ଭାଇଙ୍କି ଦେନଶ ରଜ୍ୟ କର ॥
 କଂସ ନ ଯାଣେ ଏହାଙ୍କୁ ଯେମନ୍ତରେ ।
 ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚ କରୁଥୁବ ତେମନ୍ତରେ ॥
 ତୋର ପର ପୁତ୍ର କୁଳେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ।
 ବୁଝ କାଳେ ଆମ୍ଭେ ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଉଁ ॥
 ମୋତେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ବସାଇ ପୋଷ ବାବୁ ।
 ଧନ ସମ୍ପଦ ଗୋକୁଳ ତୋର ସବୁ ॥
 ଆନ କିଛି ତୋତେ ମୁହିଁ ନ ମାଗଇ ।
 ରାଜଭୟ ଯେମନ୍ତରେ ନ ଲାଗଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରା କରଇ ନିରତେ ଡରି ଡରି ।
 ସମର୍ପଇ କୃଷ୍ଣକର କରେ ଧରି ॥

ମଞ୍ଜ ବୋଲଇ ଆଜ୍ଞା ତୁ ଦେବୁ ଯାହା ।
 ଜୀବ ଥିବାଯାଏ ଶିରେ ବନ୍ଧି ତାହା ॥
 ପୂଜା କଲ ଯେ ବାନ୍ଧବ ଗଉରବେ ।
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ ସଉରବେ ॥
 ଅନ୍ୟ ଅମୃତ ତାମୃତ ଶ୍ରେୟନରେ ।
 ବଧୂ ଅଳଙ୍କାର ନାନା ଉପରୁରେ ॥
 ପୁର ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ନୃତ ଗୀତ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ବହୁତ ତୋଷଣରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦେନଶ ଅଇଲେ ନିଜପୁରେ ।
 ମଞ୍ଜ ପ୍ରତିଗଲ ଆସି ଖଣ୍ଡ ଦୂରେ ॥
 ଶଶନରେ ହେଲେ ଆସି ପରବେଶ ।
 ଯିବା ଆସିବା ଛଡ଼ା ବେତକୋଶ ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଆନନ୍ଦ ନ ସରଇ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ନିସ୍ତରଇ ॥
 ପୁଣି କଲ ଯେ ଗାନ୍ଧାର ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ।
 ପୁଷ୍ପ ଦେନଶ ଶ୍ରେୟନ ନିଦ୍ରାଗତ ॥
 ପ୍ରାତଃକାଳ ଜାଣି ଆସି ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦର୍ଶନ ଲଳସେ ପୁରେ ପଣି ॥
 ମାଏ ଡାକନ୍ତି ଉଠ ମୋ ଉଠ ବାବୁ ।
 ଦ୍ଵାର ଅଗଣା ପୁଣିଲେ ପୋଏ ସବୁ ॥
 ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶିଲୁ ।
 ଗଗନରେ ଶଶୀ ଶୋଭା ନ ଦିଶିଲୁ ॥
 ପଦ୍ମ ବିକାଶେ କୁମୁଦ ମୁଦ୍ରିତରେ ।
 କାକ କୁକୁଟ କପୋତ ନାଦ କରେ ॥
 ସ୍ତନ ନ ପାଇ ବାଛୁଣୀ ହେମାସବେ ।
 ଗୋଷ୍ଠ ଚରଣକୁ ବେଗକର ଏବେ ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଉଷା ତୋର ଦରଶନେ ।
 ସର୍ବମଙ୍ଗଳ ତାଙ୍କର ପରସନେ ॥
 ମାୟା ଅଳସ ତେଜ ମୋ ବାପ ଭାଇ ।
 ଦିନ ସୁପଳ ହେବ ତୋ ମୁଖ ଚାହିଁ ॥
 ଶୁଣି ମାତାଙ୍କ ବଚନ ଉଠି ବସି ॥
 ହାଇମାରି ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧି ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ମାତା ପାଦ ଓଳଣିଲେ ।
 ଦାସଗଣେ ଯେହା ସେବା ନିଯୋଗିଲେ ॥

କେଶ ବାନ୍ଧ ମୁଖ ଧୋଇ ବାଧଜଲେ ।
 ଅଙ୍ଗ ଗଉଡ଼ ଯେ ବସୁବିଧାନରେ ॥
 ଶିଘ୍ରା ବଜାଇ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
 ଗୋଷ୍ଠ ମଣ୍ଡଳେ ବିଜୟ ଶ୍ରବ୍ଧ ବେନି ॥
 ମେଲ ବିସ୍ତାର ଗୁଡ଼ାଳ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ।
 ତଳେ ମୁଗୁନ ଚକଡ଼ା ଅଛୁ ପଡ଼ି ॥
 ବଡ଼ ନିବାଡ଼ ରସାଳ ଜଉଣାଳ ।
 ଚନ୍ଦନର କାଠ ଇଟା ଚୁନ ଚଳ ॥
 ଶଶ୍ଵ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଳ ବରଡ଼ ବନ୍ଧୁ ସ୍ଥାନ ।
 ମାଛ ଅଣ୍ଟିର ରହିବା ଭଲ ଭଲ ॥
 ଯମୁନାର କଳପୀଠ ବାଲମଡ଼ା ।
 ଯାତୁଳ ଭୂମି ଦେବପୁଣ୍ୟ ଛଡ଼ା ॥
 ମଗା ଡାଆଁଶ ପେଟେକ ଟିକ ମାଛୁ ।
 ଜୀବ ଉତପାତ ଭୟ ନାହିଁ କିଛି ॥
 ନିଜସ୍ଥାନ ନ କରନ୍ତି ମଳ ମୁଣ୍ଡ ।
 ଆପଣାର ପ୍ରାୟ ଦେଶି ପରପୁଣ୍ଡ ॥
 ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ସହଚେ ଗୋପସୁତେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଶ ସୁରଭ ବେଶୁଗୀତେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମଧୁର ସୁସୁର ବଚନରେ ।
 ଖଣ୍ଡମାନେ ସନ୍ନ ଚାହିଁ ନିଶ୍ଚଳରେ ॥
 ବନ୍ଧୁ ମେଲଇ ଗୋପାଳେ ଯେ ଯାହାରେ ।
 ଗୋଦୋହନ ଲୀଳାସେ କୁତୁହଳେ ॥
 ଚାନ୍ଦୀ ବଉଳୀ ଶାମଳୀ କଇଁପୁଲୁ ।
 କାଞ୍ଚି କାଇଁ କହୁଳୀ ହେମାବଳୀ ॥
 ମେଘୀ ଘାଞ୍ଜି ରଙ୍ଗିଣୀ ଧରଲଙ୍ଗୀ ।
 କାଳୀ ଧବଳୀ ଗର୍ଭାସ ବରଲାଙ୍ଗୀ ॥
 ମାଳା କପିଳା ସୁଶୀଳା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତୀ ।
 ଧର ଧୃତିଶର ଶ୍ରୁତି ତାସବଞ୍ଚା ॥
 କଳା ଧବଳା କାଇଁ କୁମୁଦିନୀ ।
 ସ୍ଵାସମାଳା କାଞ୍ଚିମାଳା ମାଧବିନୀ ॥
 ମାତା ମହତା ସୁଗନ୍ଧା ପ୍ରମୋଦିନୀ ।
 ହରିଶାସୀ କଟାଶୀ ଯେ ପ୍ରୀତସୁନୀ ॥
 ଡାକେ ଗଉଡ଼ କେ ଗାଇ ନାମ ଧରା ।
 ବନ୍ଧୁ ଦେଖାଇ କେ ଏରେ ଏରେ କରି ।

ବବ ଘଙ୍ଗୁଳରେ ଧାଏଁ ସେହୁ ବହୁ ।
 ବସ୍ତ୍ର ବୁଲଇଣ କୁହ ଦୁହେଁ ଗାନ୍ଧି ॥
 ଧୂନ ଉଛୁଳେ ନବିତ୍ର ଦୋହନରେ ।
 ଯାଇଁ ଆସି ଦୁଧ ଥୋଇ ବହନରେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ବେଗ ବେଗ ଆସ ଗୁଲ ।
 ଦୁହେଁ ନଦେ ନାହିଁ ମୋର ଏହୁ ଗାନ୍ଧି ॥
 ଖଣ୍ଡପଣ ସବୁଦିନେ କରକଟ ।
 ବାଆଁ ଗୋଟା ରୁଣ ମାରି ଗାନ୍ଧି ଆଶ ॥
 କେଉଁ ଗାନ୍ଧି ନ ଦିଅଇ ଛନ୍ଦା ବନ୍ଦା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଚରି ଉଦା । ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବାହୁଷ୍ଟକ ନ କରଇ କହା ।
 ବଳେ ଧରିଣ କରାଇ ନିଜ ବକ୍ତା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ନାଚ ମାରି ବନ୍ଧୁ ଆଡ଼ ହୋଇ ।
 ଧରି ନ ପାରି ଗଉଡ଼ ଗଉଡ଼ାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ହସି ବୋଲେ ଭାଇ ଭଲ ଭଲ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ନାଚ ଖାଇ ମଲ ମଲ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପାଶକୁ ପୁରଇ ନ ଦିଅଇ ।
 ଶୂଙ୍ଗ ହଲଇ ବାହୁଷ୍ଟ ନ ପିଆଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଚୁ-ଚୁ-କାର କରି ଆଉଁସଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଚଟାଇ ଲବଣ ଆଶ୍ରାସଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇରେ ଦେଖ ଦେଖ ଭାଇ ।
 ଏହୁ ଗାନ୍ଧି ମୋ ହାବୋଡ଼ ଅଛି ପାଇ ॥
 ଜାଣି ଲେଉଟ ପାଣି ତୁ ଦେଉ କି ନା ।
 ନିକଟରେ ପ୍ରସବିବ ଦେଖ ପହ୍ନା ॥
 ଏହିରୂପେ ଏକ ଗାନ୍ଧି ବେହୁଁଟିଲ ।
 ମୋର ଉପାୟ ବଳରେ ଲେଉଟିଲ ॥
 ନୁଆ କୁଞ୍ଚରେ କରିବ ମନ୍ତ୍ରପାଣି ।
 ଧୂଆଁ ଦେବ ଗୋଟା କେତେ ମୂଳ ଆଣି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ନ କରିବ ।
 ଆଶ ହାବୋଡ଼ ପାଇଲେ କି କରିବ ॥
 ଏବେ ଏଣିକି ଉତ୍ତମ ହୁଏ ସିନା ।
 ନନ୍ଦ ରଜା ପୁଅ ଆସିଅଛି ଅନା ॥
 ଗାନ୍ଧି ଦୁହେଁ ଶିଶି ବକ୍ତା ଚରାଇବ ।
 ଥୋକେ ଅଚନ୍ଦ୍ର ଆମ୍ଭକୁ ଚରାଇବ ॥

ଆଜ ବାନ୍ଧବା ମୁଣ୍ଡରେ ପାଟି ପାଟେ ।
 ମାଗ ବଧାଲ ଲୁଟିବା ହାଟ ବାଟେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଯା, ମାଗ ଦେବା ଦେବା ।
 କରି ଯାଣିବୁ କି ଆମ୍ଭେ ଗୋରୁ ସେବା ।
 ଦେବୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେହରା ବରତନ ।
 ତୁମେ ଶିଖାଅ ଆମ୍ଭକୁ ଗୋଦାହନ ॥
 ଗାନ୍ଧି ରୋଗବ୍ୟାଧି ମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରପଣ ।
 ଥାଇ ଦେଖାଇ ଶିଖାଅ ନରବ୍ୟ ॥
 ବାଡ଼ି ମେଲଇ ସାଧନ ଖେଳବାର ।
 ତମ ପ୍ରାୟେ ଦୁଃ କରେ ବୁଲିବାର ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ପୁରବନ ରଖୁଥାଲ ।
 ଆମ୍ଭେ ନୁଆ ଶିଖାଣି ଏ ନ୍ୟାସର ବାଲ ॥
 ଶୁଣି ଗୋପାଳେ ନାଚନ୍ତି ହେଣ୍ଡି ମାରି ।
 ବୁଦ୍ଧକୁଳ ମହତାକୁ ଗୁରୁ କରି ॥
 ମଧ୍ୟେ ପ୍ରମେଁ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ କରି ପୂଜା ।
 ଗୋପ କୁମରେ ବଜାଇ ଯେହା ବାଜା ॥
 କୃଷ୍ଣ ଶିଖାଁ ଧୂନ ଶୁଣି ଗାନ୍ଧି ମାନେ ।
 କ୍ଷୀର ସୁବଣ ମାସେପି ତୋଷି ମନେ ॥
 ଅତି ଅସାଧ ଗୋରୁଏ ସାଧ ହୋଇ ।
 ଇଚ୍ଛା ମତେଣ ଅଛନ୍ଦା ଦୁହେଁ ହୋଇ ॥
 ଯେତେ ଗୋବ୍ୟାଧି ମୋକ୍ଷଣ ତତକ୍ଷଣେ ।
 ଗୋଷ୍ଠେ କୃଷ୍ଣ ସି ହାଧୁନ ବରକ୍ଷଣେ ॥
 ବାଲ କୁମର ମେଲରେ ଗୋ ଦୋହନ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗେ କ୍ଷୀରବନ୍ଧୁ ଶୋଭାବନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନେ ଅମୃତ ହାସ ମୁଦୁ ।
 ମାଳନରେ ତାରାମେଲେ ଯେହେଁ ଇନ୍ଦ୍ର ॥
 କଟୀ କାଳେଶୀ ପାଶକୁ ଝୁମ୍ଫାଜ୍ୟୋତି ।
 ଶିରେ ଚଉତନା ନାଶେ ଗଜ ମୋତି ॥
 ପାଦେ ନୟର କଣ୍ଠରେ କଉସୁଭ ।
 ଗାବଦୋହନରେ ନବ ଅନୁଭବ ॥
 ଛନ୍ଦ ବକ୍ତା ବାନ୍ଧ ବସି ଡେଙ୍ଗେ ଡେଙ୍ଗେ ।
 ଆଶୁ ଦୁହେଁ ଶିଶି ଦୁହେଁ ବେଗେ ବେଗେ ॥
 ବୃଦ୍ଧାଚଳ ମା ଅଙ୍ଗୁଳ ଚପି ଚପି ।
 ଚର କ୍ଷୀର କାଣ୍ଡ ବାଣ୍ଡେ ସିପି ସିପି ॥

କର୍ଣ୍ଣ ତେରଣ ସୁରସ ସ୍ଵେଦଭରେ ।
 ଏହିରୂପେ ଗୋଦାହନ ଏକ ଆଦର ॥
 ଧୂନ ଉତ୍ତଳେ ନିଗୁଡ଼ ଦୋହନରେ ।
 ଅମାପ ତ ଧେନୁ ଦୁହଁ ଦି ଘଡ଼ରେ ॥
 ଶୀର ଦେନାଇଣ ନିଜ ପୁର ତଳେ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଆଦି ସର୍ବ ଗୋପବାଳେ ॥
 ସ୍ଵାନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ଵେତନ ପାଞ୍ଚଦଣ୍ଡେ ।
 ଅନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନାଦି ପୂର୍ଣ୍ଣଶୀର ଖଟଣ୍ଡ ॥
 ପରସନ୍ତ ମା ସ୍ଵେଦଶୀ ପଶୋବନ୍ତୀ ।
 ପ୍ରିୟସଖା ସଙ୍ଗେ ବସି ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ॥
 ପୁଅ ଅଧିକ ଭୁଞ୍ଜିବା ଲଳସାରେ ।
 ଗୋପସୁତଙ୍କୁ ପରସେ ବିଶେଷରେ ॥
 ସର୍ବେ ସନ୍ତୋଷ ଶ୍ଵୋଜନ ସଂଯୋଗରେ ।
 ଆତମନ ତାମ୍ବୁଳାଦି ନିଯୋଗରେ ॥
 ରତ୍ନପଲଙ୍କେ ସଖାଦେ ପଦ୍ମପଲଙ୍କେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ବାଳକେ ଦେନିଶ ବିହରିଲେ ॥
 ଶର୍ଯ୍ୟାତେଜଣ ବନକୁ ଆଗମନ ।
 ଶିଫା ଶଙ୍ଖ ବେଣୁ ବଣୀ ନାନା ସ୍ଵନ ॥
 ଦ୍ଵାର ମର୍ଦ୍ଦତ ଶିଳାରେ ବିଜେ କରି ।
 ସର୍ବ ଗୋପ ସୁତ ସଙ୍ଗେ ବନଭ୍ରମ ॥
 ବଳ ସୁବଳ କୋକିଳ ଅରଜ୍ଜନ ।
 ମଧୁ ମଙ୍ଗଳ ସୁବାସ ଭବସେନ ॥
 ନୀଳ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ପିପ୍ପଳ ମନୋରମ ।
 ଦାମ ସୁଦାମ ଶ୍ରୀଦାମ ବସୁଦାମ ॥
 ଶ୍ରୋକ କୃଷ୍ଣ କଙ୍କିଶୀ ଯେ ଲେହିତାଙ୍ଗ ।
 ସଖା ଆଦି ଯେତେକ ଏକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ ॥
 ଡକା ଡକ ହୋଇ ଏକ ଆରକରେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ତରାଇଣ ରୁଣ୍ଡ ନନ୍ଦଦାରେ ॥
 ଠୁଳ ହୋଇଲେ ଯେ ଥିଲ ଏଣେତେଣେ ।
 ନନ୍ଦ ପରଶାଦା ପ୍ରବୋଧ ଜଣେ ଜଣେ ॥
 ବନେ କେମନ୍ତେ ଯାଣିବେ ବସ୍ତ୍ର ରଖି ।
 ମନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭ ଦେଖା ଦେଖି ॥
 ଯିବା ଜାଣି ଯାଉଅଛୁ ଆଖି ଫୁଟି ।
 ଆମ୍ଭ ଅନ୍ନ ଦିବ୍ୟତନ୍ତ ଦୁଇଗୋଟି ॥

ବଣା ହୋଇଣ ରହଇ କନ୍ଧ ସାହି ।
 ଆସି ନ ଜାଣଇ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ॥
 ଡରେ ଗମ୍ଭୀରିୟରକୁ ନ ପଶଇ ।
 ଉଚ୍ଚ ପାବଙ୍କୁ ଚାଲି ତ ଆଳସଇ ॥
 ଖେଳେ ଖର ଲାଗି ଅଙ୍ଗ ଝାଳିଆଇ ।
 କେତେ ରୂପେ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ନାଳିଆଇ ॥
 ଖଣ୍ଡସର ଗୋଟିକାକୁ ଥିକାରଇ ।
 ତଳ ଚାଟିଆଇ ତଳ ଫଳାରଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ନ ଦେନିଲେ ମୁହଁ ନ ଭୁଞ୍ଜଇ ।
 ଅନୁବରତେ ନୟନୁ ନ ତେଜଇ ॥
 ଏବେ ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗରେ ଦେଉଅଛି ।
 ବନେ ଆପଦ ଯେମନ୍ତେ ନୁହେଁ କିଛି ॥
 ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରୁ ନ ଛାଡ଼ିବ ।
 ବାଦ କରି ବସ୍ତ୍ର ରଖି ନ ତଡ଼ିବ ॥
 ଦୂର ନ ଯାଇଣ ଥିବ ଲଗାଲଗି ।
 ବସ୍ତ୍ର ତରାଇ ଆଣିବ ବେଗା ବେଗି ॥
 ଏତେ କହି ରାମ କୃଷ୍ଣ କର ଧରି ।
 ସମର୍ପଇ ଆଖି ଥନଥନ କରି ॥
 ବାବୁ ! କୁମରଙ୍କ ସଙ୍ଗ ନ ଛାଡ଼ିବ ।
 ଭୟ ପାଇଲେ ସେଠାରୁ ବାହୁଡ଼ିବ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ସଙ୍ଗେ ଥିବୁ ।
 ଏଣୁ ଯେଣେ ଯିବେ ତୁମ୍ଭ ତେଣେ ଯିବୁ ॥
 ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ସୁବାସ ସୁଦାମାରେ ।
 ତୁମ୍ଭ ଉଦର ଭରିବ ଅଧମରେ ॥
 ଯାହା ଲେଖିବ କହିବ ଆଗ ମୋତେ ।
 ମୋର କୁମରଙ୍କ କଥା ଲାଗେ ତୋତେ ॥
 ଦେଖା ଚାହୁଁ ଧରନ୍ତି ଏତେ ବୋଲି ।
 ଯେତୋ ଆଜ୍ଞା ବୋଲି ପୋଏ ଗଡ଼ଘାଲି ॥
 ଏହିରୂପେ କହି ବୋଧୁ ଜଣେ ଜଣେ ।
 ମାର ନୟନରୁ ବହେ ଅନୁଷଣେ ॥
 ଅତି ପତନରେ ଦେଲେ ନାନା ଲଢ଼ି ।
 ଶ୍ଵା ଲାଗିଲେ ଖାଇବ ଯାହା ଲେଉଟି ॥
 ଆଗେ ତଳାଇ ବାହୁରୁ ପଛ ଚାଲି ।
 ଗୋପସୁତ ମନ୍ଦ୍ୟ ଶୋଭା ନନ୍ଦବାଳେ ॥

ପାଦେ ନୁପୁର ବାଜଇ ରୁଣଝୁଣ ।
 କଟୀକାରେଣୀ କଙ୍କଣୀ କୁଣକୁଣ ॥
 କଳାବାସ ଜର୍ଦ୍ଧୀ ପୀତାମ୍ବର କାଢ଼ ।
 ଛନ୍ଦ କାଞ୍ଚ ଲୁରେ ଲଞ୍ଜି ଆଗପଛ ॥
 ମୋତିସାର କମଳାୟ ଲତାଜାଲି ।
 ଦଣ୍ଡିସାର ହେମପଟ ପାଟପୁଲି ॥
 ରୁଆ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ।
 ହେମବଳୟ ରତନ ମୁଦ୍ରାକାରେ ॥
 ଉରେ ବସିଥ ପଦକ ମଣିହାର ।
 କମ୍ପ କଣ୍ଠ ବେଢ଼ି ହେମ ସ୍ଵରସାର ॥
 ହେମ ପ୍ରକାଳ ମିଶିଣ ଶୋଭା ଜ୍ୟୋତି ।
 ପାଟପୁତା ଗୁଢ଼ାଝୁମ୍ପା ପଛକଡ଼ ॥
 ମୁଖେ ତାମ୍ବୁଳ ଚର୍ବଣ ମନ୍ଦହାସେ ।
 ଲୁଲେ ମକର କୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ॥
 ନାନା ମୁକୁତା ଭୂଷଣ ନାସାପୁଟେ ।
 ହରିଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଭାଲପଟେ ॥
 ସଞ୍ଜୁ ଲୁଚା ଅଳକା ଅତିରେଖ ।
 ମଧୁ ଲେଖେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭୂଙ୍ଗ ପଦ୍ମମୁଖ ॥
 ଚୁରୁ ଚୁଡ଼ାରେ ମଣ୍ଡିତ ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧ ।
 ଗର୍ଭକେତକ ପାଖୁଡ଼ା ବେଡ଼ା ଶୋଭା ॥
 ଶିଖି ଶିଖଣ୍ଡ ଶିଖରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ।
 ଚକ୍ଷୁ ଚକ୍ରକୁ ନବଦନ ତନ୍ ॥
 ବାସ ତାମିଳହାସ ଏ ଅମୃତରେ ।
 ବେଣୁ ଘୋଷରେ ପୁରାଇ ଜଗତରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବନ ଯିବା ଶୁଣି ଗୋପ ଲୋକେ ।
 ଅତି ଉତ୍ସାହେ ଧାଇଁ ଦେଖେ ଶୋକେ ॥
 କୁଳବତୀ ମାନସକୁ ନ ଗଣିଲେ ।
 ଲଜ ଭୟ କିଛି ମନେ ନ ଦେଖିଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଗହନେ ମାରାପି ନେଉଁ ବାଳୀ ।
 ଉରେ କର ମାର ବୋଲେ ମଲା ମଲା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଗୋ ଦେଖ ଦେଖ ସଖି ।
 ଏହୁ କୁମରେ ଯିବେ ଗୋ ବହା ରଖି ॥
 ନନ୍ଦ ଦରିଦ୍ର କୃପଣ ଏବେ ହେଲୁ ।
 ବହୁରଖୁଆଳ ଜଣେ ନ ମିଳିଲୁ ॥

କେତେ ପ୍ରକାରେ ପାଇଛି ଦୃଷ୍ଟି କାଳେ ।
 କେତେ ଶିଷ୍ଟ ପଡ଼ୁଅଛି ବେଳେ ବେଳେ ॥
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ପେଷୁଅଛି ଘୋରବନେ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବେ ବହରେ ଅନୁଷଣେ ॥
 ଯଶୋବନ୍ତୀ କି ତେଜନା ବୁଢ଼ାଇଲୁ ।
 ତଳେ ଅଞ୍ଜନେ ଅପୁର ଉଡ଼ାଇଲୁ ॥
 ଏବେ ଯତନେ ହେ ବନେ ପେଷୁଅଛି ।
 ବାଳ ଲହରୀ ବୟସ ଏକାବହି ॥
 ବଜ୍ରା ରଖାଇ ସଞ୍ଜୁଆ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଇବ ।
 ଗଣ୍ଡ ଅମୂଲ୍ୟ ଧନକୁ ବୁଢ଼ାଇବ ।
 କେହି ବିବେକୀ ନାହାନ୍ତି ଗୋପେ ଜଣେ ।
 ନନ୍ଦ ପେଷୁଅଛି ଏବେ ବାଲପଣେ ॥
 ବୁଦ୍ଧମାନେ ଭଙ୍ଗାଇଣ ନ କହନ୍ତି ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେଣ ସଖେ ନ ରହନ୍ତି ॥
 ବଜ୍ରା ରଖାଉ ସେ ଆନ ରଖୁଆଲେ ।
 ବରତନ ଲେଖି ଦେବା ଯେତେ ହେଲେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ସଜନି ସାକ୍ଷୀ ଭୁବି ।
 ଏଥୁଁ ଯେତେ ଲଭ ହେବ ଦେବ ମୁହିଁ ॥
 ଦେବ ଅଙ୍ଗ-ଅଳଙ୍କାର ବିକି ଶ୍ରୀ ॥
 ସଖୀ ସଙ୍ଗାତମାନଙ୍କୁ ମାଗି ମାଗି ॥
 ଆନ ରଖି ବରତନ ଲେଖି ନେଉ ।
 ବନେ ନ ଯାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋପେ ଥାଉ ॥
 କେଉଁ କାମିନୀ ନୟନୁ ମାର ବହେ ।
 କର କପୋଳେ ମାରଣ ଆହା କହେ ॥
 ନନ୍ଦ ନନ୍ଦା କରେ କେଉଁ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ।
 ସତ ବକ୍ତୃତ୍ତ ଏହାକୁ ବନେ ପେଷି ।
 ଚୁଲ ଆନୁମୋଦନ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଯିବା ।
 କାହା ମୁଖକୁ ଅନାଇ ଗୋପେ ଥିବା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଚୋଲଇ ଗୋ ଏଡ଼େ ଅବରୁର ।
 ଶର ଶତ ରଖିଆଳ ପରବରୁର ॥
 ଦୁଧପିଆ ପୁଅ ଯିବ ବଜ୍ରା ରଖି ।
 ପୁରବେ ଶୁଣିଲୁ ନ ଥିଲୁ ଏବେ ଦେଖି ॥
 କଂସ ନ ସହଇ ବୋଲେ ଭଲେ ଜାଣେ ।
 ଅଘା ବକା ଧେନୁ କାନ୍ଦି ରନ୍ତି ଏଣେ ॥

ଏଥକିସ ହେବ ପଛେ ଜାଣି ସିନା
 ଏତେ ବେତଳ କେହି କରନାହିଁ ମନା
 କୃଷ୍ଣ ଦେନ ସବୁ ପ୍ରାୟ ନ ଶି ପିବେ ।
 ପ ଲେନେ ଶଶିବାକୁ ଲୁଇଁ ଥିଲେ ॥
 ଆଗୁ ଆମ୍ଭକୁ ମରଣ ହେଉ ହେଉ ।
 କେନ୍ଦୁ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ ନୋହୁ ନୋହୁ ॥
 କରପୃଷ୍ଠ ଚିରୁକକୁ କେନ୍ଦୁ ଦେଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଦନ ନିଶ୍ଚେପି ଲୁହ ବୋହି ॥
 କେନ୍ଦୁ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣ କ୍ଷଣେ ନ ଦେଖିଲେ ।
 ଗୃହ ଚରିତରେ ମନ ନୋହେ ଭଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦରଶନେ ଆସି ନନ୍ଦ ସୁରେ ।
 ଯାହା ତାହା ମାଗି ଯାଇ ଯତନରେ ॥
 ବିନ ବଞ୍ଚିବା କେମନ୍ତ ଦଳ ଦଳେ ।
 ମନ ପ୍ରସାଧନ କରି ଏକେ ଏକେ ॥
 କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚଳ ସଜନୀ ସନ୍ତାପରେ ।
 ଭୟ ନାହିଁ ପ୍ରୌଞ୍ଚିମାସୀ ପ୍ରତାପରେ ॥
 ମାତା ପିତା ଜାଣି କିଏ ପଠିଆଇ ।
 ଭଗବତ୍ ଆଜ୍ଞା କେନ୍ଦୁ ମେଣ୍ଟି ଆଇ ॥
 ତାଙ୍କ ନ ବୋଇଲେ କିଏ ବନେ ଯାଏ ।
 କିସ କରିବେ ସେ ଥାଇ ବାପ ମାଏ ॥
 ତାଙ୍କ ବୋଇଲ ବୋଲ କେ ପାରେ ଶ୍ରୀ
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ର କି କି ମାଗି ॥
 ଯାହା ପାଇଲୁକୁ ବନେ ଯାଉଛନ୍ତି ।
 ଦୁଷ୍ଟ ପାପିଷ୍ଠ ନାଶିବେ ଏହି ପାନ୍ତି ॥
 ବସା ତରାଇ ଏକଶି ବାହୁଡ଼ିବେ ।
 ଗୋପପୁର ଦାଣ୍ଡ ମାଡ଼ ବିହରବେ ॥
 ତେତେବେଳେ ପଃଥ ଆସି ଦେଖି ସିନା ।
 ମନ ସନ୍ତାପ ନାଶିଣ ଏବେ ଅନା ॥
 କୃଷ୍ଣ ଚେଜାଂଶୁର ତମ ତୁଟାଇଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ନାଶି ମୁଖପଦ୍ମ ଫଟାଇଲ ॥
 ନବ କାମ ରଜା କିଏ ଶିଖାଇଲେ ।
 ବନଗମନେ ମଙ୍ଗଳ ଦେଖାଇଲେ ॥
 ଗତି ମଉଚନ ହଂସ ଉଡ଼ୁ ରମ୍ଭା ।
 ଦିବ୍ୟସ୍ତ୍ରୀ କୁଚ ହୋମ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ଦ ॥

ପମାବଳୀ ହାର ଫଳ ସୁବସନେ ।
 ତେଜାଞ୍ଜଳ ପତାକା ଏ ନେତ୍ରମାନେ ॥
 ମନ କରିବର ଥିଲ ଲଜ୍ଜାକୁଣ୍ଡେ ।
 ହିଜରଜମୁଖ ଚାହିଁ ମନତୋଷେ ॥
 ଗଣ୍ଡମଣ୍ଡଳେ ତାଟକ ବିରଜଇ ।
 ରତ୍ନଜ୍ୟୋତିକ ଆଲମ୍ବ ନିଉଞ୍ଚଇ ॥
 ହଳହଳ ମଙ୍ଗଳ ସେ ଗୀତବାଦ୍ୟ ।
 ଧୀରେ ଶ୍ରୀସ କମ୍ବୁକଣ୍ଠ ଜଳ ସ୍ଵେଦ ॥
 ସୁଗନ୍ଧ ଅପସରା ବିଦ୍ୟାଧର ମେଳେ ।
 ପୁଷ୍ପ ବରଷି ଦୁନ୍ଦ ଭୁ ବଜାଇଲେ ।
 ଉଚ୍ଚେ ମଙ୍ଗଳ ପଡ଼ନ୍ତି ସୁର ମୁନି ।
 ବୃହସ୍ପତି ଆଦି ଲଗ୍ନ ଶୁଭ ଗଣି ॥
 ବଇଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ଗୁରୁ ପଞ୍ଚମୀରେ ।
 ପୁଷ୍ୟ ବୃଷଲଗ୍ନ ଶୁଭ ବିଦିତରେ ॥
 ନମେ ପିତାମାତା ପ୍ରୌଞ୍ଚିମାସୀ ପ୍ରାଦେ ।
 ବଳଭଦ୍ର ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦପଦ୍ମେ ॥
 ଯାତଦଣ୍ଡମାନେ ପାଦ ବଜାଇଲେ ।
 ଶ୍ଵେତପାରୁଆ ଆଗରେ ଉଡ଼ାଇଲେ ॥
 ଗୋପେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ନୃତ୍ୟଗୀତେ ।
 ତାଳମାନ ଖେମଟାରେ ଗୋପସୁତେ ॥
 ତାଙ୍କୁ ମେଲଣି ମାଗଣ ଓଳଗିଲେ ।
 ନଗ୍ର ବଳିଣ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ଗଲେ ।
 ପଞ୍ଚ ଗୋଡ଼ାଇ ଅଛନ୍ତି ଗୋପଲେକେ ।
 ରହ ରହ ତହିଁ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଥୋକେ ॥
 ଆଖେ ପାଖେ ରହି ପଥ ନ ବାରନ୍ତି ।
 ରହ ରହ ବୋଇଲେ ବଳଆନ୍ତି ॥
 ମାଏ ଗୋଡ଼ାଇ ନ ପାରି ପଛେ ରହେ ।
 ପ୍ରୌଞ୍ଚିମାସୀ ପ୍ରବୋଧେ ଲେଉଟାଏ ॥
 ଦେବା ପାଦ ଛୁଇଁ ନନ୍ଦରାଣୀ ବୋଲେ ।
 ବନେ କୁମର ମୋ ଇସକ୍ତସ ହେଲେ ॥
 ଶୁଣି ଜୀବନ ନିମିଷେ ନ ରହିବ ।
 ଦେବା ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ କପି ହେବ ॥
 ନନ୍ଦ ଗୋଡ଼ାଇ କହନ୍ତି ତରତରେ ।
 ବାବୁ ବରୁ ରଖ ଆଜି ନିକଟରେ ॥

ଖେଳ କୌତୁକେ ନ ଯିବ ଏଣେ ତେଣେ ।
 ନାନା ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଛନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
 କାଳଦୀନର କାଳୀୟ ଯେ ଅଛୁ ରହି ।
 ବସ ଜାଳେ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ି ନ ପାରଇ ॥
 ଶତ୍ରୁକୁ ଯାଏ କୁଟଳ ନାହିଁ ତରୁ ॥
 ଜାଣି ନ ଯିବ ନିକଟେ ଥିବ ଦୁରୁ ।
 ବାରି କୁଣ୍ଡେ ପଶି ଜଳ ନ ଖାଇବ ।
 ନ ଜାଣିବା ବାଳକକୁ ଶିଖାଇବ ।
 ତାଳବନେ ଧେନୁକ ଯେ ଅଛୁ ରହି ।
 ପାଞ୍ଚ କୋଶଠାରୁ ତହିଁ ଯିବ ନାହିଁ ॥
 ମହା ଅଜଗର ଅଛୁ ଗିରି ତଳେ ।
 ଗିରି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିରି ପାରେ ବଳେ ॥
 ବଡ଼ କାୟ ବକ ଥାଇ ଗିରି ତଳେ ।
 ହାଣି ଶୁଣୁକୁ ଗିଲଇ ଅଳପରେ ॥
 ଟକାଟକି ହୋଇଥିବ ଏକମେଳେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସକଳ ଜାଣେ ଭଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ଵେ ପିତା ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ।
 ଭୟ ସ୍ଥାନକୁ କପାଉ ଯିବୁଁ ଆମ୍ଭେ ॥
 ଶିଫା ସଙ୍ଗେ ବେଶୁ ଘଣ୍ଟା ଧନ ଶୁଣି ।
 ଯିବା ଥିବାର ଜାଣିବ ତହୁଁ ପୁଣି ॥
 ଜୟ ଅଜୟ ଶବଦୁଁ ବୁଲିବ ।
 ମନ ସଶୟ ଦେଖାକି ପରୁରିବ ॥
 ଯାହା ପଛେ ଲଟି କର ଗୋଡ଼ାଉଛ ।
 ବଜ୍ରା ଭେଜ ବିକଳକୁ ବଢ଼ାଉଛ ॥
 ବୃଷ୍ଟ ବଚନେ ବହୁତ ଗୋପଜନେ ।
 ରହି ରହି ଅନାଇଣ ଖେଦମନେ ॥
 ନିଜ ମନ୍ଦିରର ଚିତ୍ର ନ ରହଇ ।
 ଗୃହ ଶରଣ ବଶୋରି ଛନ୍ଦ ହୋଇ ॥
 ଯହୁଁ ଗୋପଲେକେ ପଥ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ଯମୁନାର କୁଳ ବନେ ବହୁରିଲେ ॥
 ସ୍ଥାନ ବିସ୍ତାର ନିର୍ମଳ ବାଲିବନ୍ତ ।
 ନାନା ବୃକ୍ଷ ପତ୍ର ପତ୍ର ମହାବୃତ ॥
 ଫଳଭରେ ଏକ ଆରେ ନଜାଣନ୍ତି ।
 ମନ୍ତ୍ର ଲେଟି ଡାଳେ ଡାଳେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ ॥

ନମେ ଯେହ୍ନେ ଗୁଣିଜନ ଗୁଣ ଦେନ ।
 କୂଳବିଟପୀ ଗବିତ ସୀମନ୍ତନା ॥
 କୃଣୁ ତରଣେ ପ୍ରଣତ ଉପରୁରେ ।
 ଫଳ ସୁଗନ୍ଧ କୁସୁମ ମଧୁଧାରେ ॥
 ପୁଷ୍ପଭରେ ଲତା ପତ୍ର ନ ଦିଶଇ ।
 ମଧୁ ମୃଦୁଳ ସୁଗନ୍ଧ ବିକାଶଲ ॥
 ଭୁଞ୍ଜ ରୁମ୍ଭି ଲେଖନେଶ କମ୍ପମାନ ।
 ଯେହ୍ନେ ସୁମେଧା ନାୟିକା କାନ୍ତେ ମାନ ॥
 କୃଷ୍ଣ ତରଣେ-ପଙ୍କଜେ ବରଷଇ ।
 ମକରନ୍ଦ ପରାଗର ସରସଇ ॥
 ଶୁକ ପିକ ସାଗ୍ର ଶ୍ରବଣ ମଙ୍ଗଳରେ !
 ନାନା ପକ୍ଷି ଗଣ ଧୂମାପଞ୍ଚସୁରେ ॥
 ନୃତ୍ୟକରେ ମାଳକଣ୍ଠ ଉନମତେ ।
 ମୃଗଗଣ ନିବେଦିଣ ସୁନ୍ଦୀଭୂତେ ॥
 କୁଞ୍ଜେ ଝଙ୍କାର ଶବଦ କୋଳାହଳ ।
 ଅତି ପରିମଳ ମାପ ତରୁମୂଳ ॥
 ନୟା କାଳଦୀ କୂଳକୁ ଲଘି ଲଘି ।
 ଭେଦ ମାଧବ ପଙ୍କଜ ପଦ ସଙ୍ଗୀ ॥
 କୂଳ-କୁମାର ସ୍ଵୟଂ କି ଅଭିତାର ।
 ପଦ ସାରସେ ଲେଉଟି ତ ବାର ବାର ॥
 ମନ୍ତ୍ରଗନ୍ଧ ସୁଶୀତଳ ଅନଳରେ ।
 ଦଶଦିଶ ପ୍ରମୋଦିତ ମଙ୍ଗଳରେ ॥
 ବରୁ ରଖି ବାଳମେଳେ ରାମହରି ।
 ପାଦେ କଠାଇ ନଉଡ଼ି କରେ ଧରି ॥
 ବାମ କାଶେ ଶିଫା ବେଶୁ କାଶେ ଛତା
 ବରୁ ଅଡ଼ାଇ ଗୋପାଳ ଗଣେ ଜିତା ॥
 ନୟା ଦଟ ମାପତରୁ ତଳେ ଠଣା ।
 ଠୁଳ ହେଲେ ଯହିଁ ତହିଁ ହେଲେ ବଣା ।
 ବରୁ ମେଲଣ କୋମଳ ନବ ଘାସେ ॥
 ନାନା କଇତୁକ ଇଚ୍ଛା ଖେଳରସେ ।
 ପୁଷ୍ପ ତୋଳଣ ଗୁଚ୍ଛିଲେ ମାଳେ ମାଳେ ॥
 ହାର ପଦକ କଙ୍କଣ ଗଣ୍ଡା ତୁଲେ ।
 ଝରା କଳକା ମୁକୁଟ ଅବତଂସ ।
 ଶୃଦ୍ଧ ପୀତ ରଙ୍ଗ ମାଳ ନାନାପୁଷ୍ପ ॥

ଛବି ଗୁମର ବନ୍ଧନ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ।
 ସିଂହାସନ ପଲଙ୍କ ଏ ମୃଦୁ ମନ୍ତ୍ର ।
 କଢ଼ି ଦନ୍ତୁର ପ୍ରବଳ ବଞ୍ଚଣିରେ ।
 ବନ୍ଧ ଛନ୍ଦ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ସୁସ୍ଥପଞ୍ଚରେ ॥
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଶିରେ ପୁଷ୍ପ ନିର୍ଜ୍ଵଳେ ।
 ରାଜ ଉପରୁରେ ଅଭିଷେକ କଲେ ॥
 କଳ୍ପ-ପାଦପ-ତଳରେ ସିଂହାସନ ।
 ଦଣ୍ଡ ଛବି ତେଜ ଧର ଅରଜନ ॥
 ଖଦି ଆଳଟ ଗୁମର ବଞ୍ଚଣିରେ ।
 ଦାମ ସୁଦାମ ସୁବଳ କଳିଣିରେ ॥
 ବେତ ଧରିଣ ସୁବାହୁ ପରିହାସ ।
 ପ୍ରୋକ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଝାମଣା କର ॥
 ମଧୁ ମଙ୍ଗଳ ମଙ୍ଗଳ ଆଚରଣେ ।
 ଭଦ୍ରାସନ ରାଜନାଥ ବରୁଣେ ॥
 ଗୁମୁ ଦର୍ପଣ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ସଖା କରେ ।
 ଡାକ ମଣିମା ଶୁଣି ଆ କୋକିଳରେ ॥
 ପୁଷ୍ପ କରେ ପୁଷ୍ପ ଶିରେ ନିର୍ଜ୍ଵଳେ ।
 ପାଶେ ପିତଳ ଚରସ ଉଡ଼ାଡ଼ିଲେ ॥
 ଦାମ ଖଟିଲ ତାମ୍ର ନୟୋଗରେ ।
 ଧୀର ସୁଦାମ ଭଣ୍ଡାର ଅଧିକାରେ ॥
 ବସୁଦାମ ମଣୋହର ସଜାଡ଼ଇ ।
 ମହାବଳ ସବୁ କଥା ନିବାଡ଼ଇ ॥
 ନିଜ ନୟୋଗ ଆବେଶ ସଖାମାନେ ।
 ଯେହା ସେବା ନିବୋଲଣା ଦାସପଣେ ॥
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ରାଜା ଦେଖି ବନ ଜୀବେ ।
 ପାଶ ଗୁଡ଼ ନ ପାରନ୍ତି ସ୍ଵେଦ ଲେଭେ ॥
 ବଗ୍ନ ନ ଚରି ମଣ୍ଡଳ ବେଢ଼ି ରହେ ।
 ଦେଇ ନିଶ୍ଚଳ ଲେତନ କୃଷ୍ଣ ଦେହେ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ରହିଣ ଦେଖନ୍ତି ସିଦ୍ଧ ମୁଖ ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପ୍ରଣାମନ୍ତୁ ସେ ଅବଳା ॥
 ଇଚ୍ଛା ସୁଖେଣ ଭ୍ରମନ୍ତି ବନେ ବନେ ।
 ପରିମଳ ଦେଖି ରହି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
 ଗୋପ କୁମାର ମାନେ ସେ ଦ୍ୟନ୍ତ ତାଳ ।
 ମଧ୍ୟେ ନାଚନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ତଳ ତଳ ॥

ଶ୍ରମ ଗଲଇ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଟୋପି ଟୋପି ।
 ବଞ୍ଚି ଝାନବାସ କେନ୍ଦ୍ର ଦିଏ ଛୁପି ॥
 ଛୁଇତଳ ପଞ୍ଚବରେ ଶଯ୍ୟା କର ।
 ପାଦ ମଞ୍ଚାଳ ଶୁଆଇ ରାମ ହର ॥
 କେତେବେଳେ ଉଠି ମୁଖ ପଖାଳିଲେ ।
 ବନ ଭୋଜନକୁ ଯାହା ନେଇ ଥିଲେ ॥
 ଏକ ମେଳ ହୋଇ ସବେ ଭୁଞ୍ଜିବସି ।
 ନାନା ପରିହାସ ରସେ ଶୁଣି ଶୁଣି ॥
 ସ୍ଵାଦ ରୁଣିଣ କୃଷ୍ଣକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଯାତେ ।
 ସଖା ଭାବେ ଭୁଞ୍ଜି ନିଜ ଗ୍ରାସ ମୁଖେ ॥
 ସ୍ଵାଦ ସଉରର ବୋଲି କେନ୍ଦ୍ର ଦିଏ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଖାଏ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଏଥୁ କିଛି ଖାଅ ଖାଅ ।
 ମନ ରୁଚି ନେହୁଲେଣ ମୋତେ ଦିଅ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏ ଘୃତ ଗୋରସକୁ ।
 କଲେ ଖାଇଲେଣ ବଳ ବରଷକୁ ॥
 ସର ସାକର ଏ ନଟି କାଳ ରସ ।
 ବଡ଼ ସ୍ଵାଦ ହୋଇ ଅଛି କର ଗ୍ରାସ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଅଛଇ ଏମନ୍ତ ହିଁ ।
 ସର ଲବଣୀ ଯାଗିଲେ ନ ରୁଚଇ ॥
 ପରଦରୁ ଚୋରି କରି ଘୋଳଦଣ୍ଡ ।
 ମନ ଦେନି ଥାଇ ତହିଁ ବଡ଼ ହୋଇ ॥
 ଶୁଣି ହସନ୍ତି ମାଧବ ଆନନ୍ଦରେ ।
 କିଛି ଖାଇଦେଇ ଏକ ଆର କରେ ॥
 ଅତି ହରସ ଭୋଜନ ଲାଳାରସ ।
 ଆତମନ ସାରି ଭୁଞ୍ଜି ମୁଖବାସ ॥
 କେତେବେଳେ ଜଳକେଳି ଯମୁନାରେ
 ଦୋଳ ବସି ପଦ୍ମସାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ॥
 କେତେ ବେଳେ ଫୁଲ ତୋଳି ମର ମର ।
 କେତେବେଳେ କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ଲୁଚୁକାଳି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ନ ପାରିଣ ବୁଲିବୁଲି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଣ ଆସଇ ହାତ ଧରି ॥
 ଛଳ ବସଣ କହଇ ହୋଡ଼ମାର ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଆସ ହେବା ପେଲ ପେଲ ।

ଲତାଗଳଣ ମାଧବୀ ଉହାଡ଼ରେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ପଶିଲ ବେତସି ନିବିଡ଼ରେ ॥
 ଖୋଜି ନ ପାଇଣ କେନ୍ଦ୍ର ଚାଲି ହାରି ।
 କେତେବେଳେ ପୁଣି ବାହୁଯୁଦ୍ଧ କରି ॥
 ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ସେ ନଉଡ଼ି ସାଧନରେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଲଗା ଲଗି ମାଲ ବିକାଶରେ ॥
 କେତେବେଳେ ଫଳ ତୋଳି ମରମର ।
 ଦୁଇଦଳ ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧ କର କରି ॥
 କେତେବେଳେ ବରୁଣୁ ଲୋଡ଼ିଆଣି ।
 ସମତୁଲ ଭାଟେ ମେଲ ଦେଇ ପାଣି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ତୁଣି ଛୁଣାଇଣ ବେକ ବେକ ।
 ବସି ବରୁଣୁ ଖୁଆନ୍ତି ଡାକ ଡାକ ॥
 ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇ ବାହୁଣ ଲଗିଲଗି ।
 ଡାଳ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ଦେଇ ଭାଙ୍ଗି ଭାଙ୍ଗି ॥
 ନଖେ କୁଣ୍ଡି ଆଇ ବେକ କମଳରେ ।
 ପିଠିପଖା ବେକସନ୍ନ ବିମଳରେ ॥
 କଣ୍ଠ ଉଣ୍ଡାସରେ ଦଣ୍ଡି ମିଶିଆଇ ॥
 କର ଚରଣେ ଲଗିଣ ଦଣ୍ଡିଆଇ ॥
 ଦଣ୍ଡି ଦାୟୁଡ଼ି ମଣ୍ଡିତ କାହା ଦେହେ ।
 ବାଜେ ବଳୟ ନୁହେଁ ଚଉପାଏ ॥
 କାହାପରେ କେତେ ପାଟ ଚଉଖଣ୍ଡି ।
 କାହା ମୁଖେ ବାଜେ ଦବ୍ୟ ମଣିମଣ୍ଡି ॥
 କାହା କପୋଳେ ମୁକୁତା ଛନ୍ଦା ଜାଲି ।
 କାହା କଣ୍ଠେ ହେମ କଣ୍ଠି ଦଣ୍ଡା ଦୋଳି ॥
 ପାଟ ଫୁଲଦମ୍ପା ଲମ୍ବେ ଦୁଇପାଶ ।
 ତାକୁ ପରେ ମୟୂରଚୂଳ ରେଖେ ॥
 ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜରେ ମଣ୍ଡିତ କେଉଁ ବରୁ ।
 ପୁଷ୍ପମାଳ ବିଭୂଷଣେ କାହା ଇଚ୍ଛା ॥
 ଏକଆରକେ ବଡ଼ିମା ପଣ ଧରି ।
 ରାମକୃଷ୍ଣକୁ ନଦଖାନ୍ତି ସଜ କରି ॥
 ବରୁ ଚରଣ ଉଦର ପୂରାଇଲେ ।
 ଖରବେଳେ ଛୁଇଁଲେ ଶୁଆଇଲେ ॥
 ସାୟଂ ସମୟ ପ୍ରବେଶ ହେଲୁ ଆସି ।
 ପୁରେ ଯିବା ରୁଲ ଏକ ଆରେ ଭାଷି ॥

ସ୍ବାଦ ସୁରଙ୍ଗ ସୁରଙ୍ଗ ପକ୍ଷପଳ ।
 ନେବା ଏଥୁ କିଛି କିଛି ତୋଳ ତୋଳ ॥
 ନଗ୍ନଜନକୁ ଅପମ୍ଭ କରି ଦେବା ।
 ନେତ୍ର ଟେକିଥିବେ ବନେ ଆସିଥିବା ॥
 ଶୁଣି କୁମରେ ଗୋବିନ୍ଦ ବଚନରେ ।
 ଫଳ ତୋଳନ୍ତି ଶରଧା ଆନନ୍ଦରେ ॥
 ଡାଳମାନେ ତଳେ ଦେଇଛନ୍ତି ଲଗା
 ଜାମୁ ଜମ୍ବିଲ କମଳା କରମଙ୍ଗା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କରନ୍ଦା ଖଜୁରି ରୁରକୋଳି ।
 ବେଲ ରସାଳ ବଇଁଶ୍ଚ ମାଳି ମାଳି ॥
 ଲେମ୍ବୁ ନାରଙ୍ଗ ଯେଉଁଠି ତାଳସଜ ।
 ଶୀର ବରଦାସ୍ତ ଏ ଯେତେ କାର୍ଯ୍ୟ ॥
 ତୋଳି ପସପୁଡ଼ା କରି ସଜାଡ଼ିଲେ ।
 ଶିଫା ଖଣ୍ଡ ବଜାଇଣ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ଆଗେ ଅଡ଼ାଇ ବରୁଣୁ ପଛେ ରୁଲେ ।
 ନାନା ଭଙ୍ଗିରେ ରୁଲନ୍ତି ଗେଲେ ଗେଲେ ।
 ବେତ ବୁଲଣ ଉତ୍ତରଦିଗୁଁ ଆସି ।
 ଠୁଲ ହୋଇ ଏକମେଳ ନଗ୍ନେ ପସି ॥
 ପୁଅ ବିଛେଦେ ରୋହିଣୀ ଯଶୋବନ୍ତ !
 ମନ ବିଷାଦରେ ପୁରେ ନ ପଶନ୍ତି ॥
 ଚିତ୍ତ ଛନ୍ଦଛନ୍ଦ ହୁଆ ଦକ ଦକ ।
 ଉରୁ ଦମ ଦମ ଲୁହ ଥକ ଥକ ॥
 ଉକ ଡାକରେ ଚକିତ କାତରରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚରଳିତ ମତି ବାତୁଳରେ ॥
 ଶୋଭା ବିଭବ ଅବସ୍ଥା ଆରତରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଣ କୁମର ବାରତାରେ ॥
 ଧରି ଧର୍ଯ୍ୟ ନ ପାରି ନନ୍ଦରଣୀ ।
 ଏକ ଆରକେ ପରୁରେ ପୁଅ ବାଣୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଲୁ କୃଷ୍ଣ ମୋ କେଉଁଠାରେ
 ବରୁ ଘେନି ବାହୁଡ଼ିବେ କେତେବେଳେ ।
 ଝାଳ ଗଜୁଥିବ ଅଙ୍ଗୁ ଖର ଲଗି ।
 ମୁଖ ଶୁଣି ହୋଇଥିବ ଦୁଃଖଗ୍ରାଣୀ ॥
 କେଉଁ ଛାଇ ତରୁତଳେ ଥିବ ବସି ।
 ଶୀତ ଅନଳ ଜଳରେ ମନ ତୋଷି ॥

ପ୍ରସନ୍ନତା କରିଥିବ ଫଳ ଶୋଭା ।
 ବସ୍ତ୍ର ଅଭାବେ ଅଶକ୍ତ ହୋଇ ॥
 ଦେଖି ବିକଳ ପାଇଣ ଗୋପପୁତ୍ର ।
 ଆଶ୍ୱାସନା କରୁଥିବେ ନାନାମତେ ।
 ଉଠି ଅଳମେ ହେଉବେ ଅଳମାତ୍ମ ।
 ଭୋଗେ ମାଣିଲେ କୁମର ଦେବେ ଲେଖି ॥
 ସର ନ ଖାଇବ ବୋଲି କରେ ଗୋଳ ।
 ଏବେ ଲେଖି ଖାଉଥିବ ବନ ଫଳ ॥
 କର୍ମେ ଆଶିଅଛି ଯାହା ଭୁଞ୍ଜି ଚାହିଁ ।
 ଆଉ ଅଧିକ ଲେଖିଲେ ହେବ କାହିଁ ॥
 ପୁତ୍ର ଜାତ କରି ଦୁଃଖ ନ ସରିଲ ।
 ଯେତେ ବିଷୟ ମନୁ ମୋ ବିଷାକ୍ତଲ ॥
 ଅପୁତ୍ର କାଳେ ଥିଲ ମହାକଷ୍ଟ ।
 ପୁତ୍ର ହେଲୁ ଏନ୍ତୁଡ଼ିଶାକୁ ଶିଷ୍ଟ ॥
 ଗୋପ ପାରିଲ ଦିନ ଏ ଗୁଲିବୁଲି ।
 ଦୁଷ୍ଟପତ୍ନୀ ପୁରେ ପୁରେ ହାଲହୋଲ ॥
 କର୍ମ ବଧର ଗୁଡ଼ାରି ଶୁଣି ଶୁଣି ।
 ଭବି ନ ଆସି ନ ଖାଇ ଅନ୍ନପାଣି ॥
 ତାର ଅଭାବେ ଉପାଶେ ମରୁଥାଇ ।
 ନାନାମତେ ପ୍ରତିବାଧି ଗୁଟିଆଇ ॥
 ଦିନେ ଦିନେ ଖଜୁ ପ କି ମନେ ଧରି ।
 ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ମାଗେ ଦିଅ ବୋଲି ॥
 ଛାଇ ଖତାଉଛି ମୋର ଆଶୁ ନିଅ ।
 ଦରପଣ ପୁଅ ଧରି ମୌନେ ଦିଅ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିମା ଗଣକୁ ଡାକ ଆସୁ ।
 ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରି ମୋର ପାଶେ ବସୁ ॥
 ଏହିରୂପେ ଅସମ୍ଭବ କଥା ମାଗେ ।
 ଅଳ କରିଣ ପଡ଼ଇ ମହାଭାଗେ ॥
 ଦିନେ ନିଜଜାତି ନୋହୁ ତାର ଲାଗି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତର ହେଉଥାଉ ଦୁଃଖଭାଗି ॥
 ଏବେ ବସ୍ତ୍ର ରଖି ବନେ ବନ୍ଦେ ଗଲ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବଙ୍କ ଯହିଁ ନିତି ମେଳା ॥
 ନାହିଁ କଲେ ରୁଷିଗଲ ମଲ୍ଲି ପୁରେ ।
 ଭାଇ ରାଗାରିଆ ଭଜ ନପୋଗରେ ॥

ଏବେ ନଦେଖି ଯାଉଛି ଆଖି ଫଟି ।
 ପୁତ୍ର ପାଇଣ ହୋଇଲୁ ମହାକଷ୍ଟି ॥
 ଲୁହ ଝର ଝର ଶୋକେ ଗହଗହ ।
 ବନେ ନପୁଣ ପଡ଼ଇ ପରମଦା ॥
 ଶ୍ରେଷ୍ଠମାର୍ଗୀ ନ କହିଲେ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ବସ୍ତ୍ର ରଖି ବୋଲି ଦେଲେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ॥
 କୋଳେ ଦେଇ ନେଇ ଶସ୍ତ୍ର ମୁଖେ ଦେଲେ ।
 ନାବେ ବସାଇ ଅଗାଧେ ବୁଡ଼ାଇଲେ ॥
 ଭାସିଗଲି ନ ଲାଗିଲି କେଉଁ କୁଳେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରା ନ ଗଲ ମନରୁ କାଳେ କାଳେ ॥
 ଏହି ରୂପେ ମାଏ ଚନ୍ଦ୍ରା ସନ୍ତାପରେ ।
 ପଥ ନିଶ୍ଚେପନ୍ନି ଯାଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରେ ॥
 ଏହି ସମୟେ ଗୋପାଳେ ଗୋପେ ପଣି ।
 ପଥ କାହାଳି-ମୁରଲୀ ନାଦା ଘୋଷି ॥
 ଶିଖା ବେଶୁ ଉଦ୍ଦାମରେ ବଜାଇଲେ ।
 ଗୋପ କାମିନୀମାନଙ୍କୁ ମଜାଇଲେ ॥
 ଏକ ଆରକକୁ ଯାଇଁ ବେଗେ କହେ ।
 ଶୋଇଥିଲ ଲୋକ ଉଠି କରି ଧାଏଁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଧାଇଁ ଗୋ ଆସ ସଖି ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଆସୁଛନ୍ତି ଯିବା ଦେଖି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ସଜନ ବେଗ ଯିବା ।
 ଭିଡ଼ ଗହଳରେ ପଣି ନ ପାରିବା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଧାଆଁଇ ଉନମତେ ।
 ଧୂଳି ସାଉଁଟେ ପଶତ ଭୂମିଗତେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଗମନକୁ ପଥ ପରିମଳେ ।
 ଛଡ଼ା ଚନ୍ଦନ ନୟନ ଅଶ୍ରୁଜଳେ ॥
 ଫଟି କବର କୁସୁମ ବରଷଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅନୁଭବେ ଚିତ୍ତ ବିଳସଇ ॥
 ଡକାଡ଼କ ହୋଇ ଧାଏଁ ଗୋପବଧୁ ।
 ପଥେ ଦେଖିବା ଗୁଲ ଗୋ ପ୍ରାଣ ବନ୍ଧୁ ॥
 ଭିଡ଼ ଗହଳେ ପୁରତ ଗୋପ ଦାଣ୍ଡେ ।
 ବାଳମେଲେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡେ ॥
 ଦେଖି ନୟନ ପିଛୁଡ଼ି ନ ପାରିଲୁ ।
 ବିହ୍ୱା ଅବିଚକ ବୋଲି ବିରୁରୁ ॥

ନଟବର-ବେଶ ଦେଖି ଗୋମୀ ଜନ ।
 ଲଜା ବିବେକ ଚେକିଣ ମୁହ୍ୟମାନ ॥
 ମନମଥ ବରଣ ପଶି ତରତ ଖେଳେ ।
 ମନ ଅପୂର୍ବ ନୟନ ଖଲୋପୁଲେ ॥
 ଗୋପ ଗହଳେ ପଶିଣ ମଣିଆଇ ।
 କୁଚ କୁକୁମ କହୁଣ୍ଡା ଦଶିଆଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଲବଣ-ଜଳରେ ନେତ୍ର-ମୀନ ।
 ବୁଡ଼ି ଗୁଡ଼ିବାକୁ ନ ଦେଉଇ ପୁଣି ॥
 ଗୀତ ତମାଳିଆ ଗାନ୍ଧ ବଜ୍ରମେଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ନାଗ ତାଳ ହସମ ଅଙ୍ଗ ଢାଳେ
 ପୁନଃ କିଙ୍କିଣି କଙ୍କଣ ନୁପୁରରେ ।
 ତନ୍ମୁ ଭୂଷିତ ଗୋଧୂଳି-କର୍ପୁରରେ ।
 କଟି ତଞ୍ଜଳକୁ ଫେର ଅଞ୍ଜଳରେ ।
 ହସମ ମେଖଳା ମୁଖର ଦଶି ପାରେ ॥
 ନାନା ରତ୍ନରେ ଘାଗୁଡ଼ି ପଟିପଟି ।
 ମୋତିମାଳ ଗୁନ୍ଥୁଲ ଗୋଟି ଗୋଟି ॥
 ହେମଲତା ବେନପୁଲ ଓହଳାଇ ।
 ଦୁଇ ପାଶକୁ ଓହଳି ପହଞ୍ଚଇ ।
 ହାସ ଇଷିତ ଅପାଙ୍ଗ ଇଷଣରେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ସମର୍ଥ ଧର୍ମର୍ଥ ରକ୍ଷଣରେ ॥
 ହୃଦେ ଲମ୍ବେ ବୈଜୟନ୍ତ ବନମାଳ ।
 କଣ୍ଠେ କଉତୁହ କଣ୍ଠେ କର୍ଣ୍ଣକାର ।
 ଝାଳ ଟୋପି ଟୋପି ଶୋଭେ ମୁଖଭୟ ।
 ନାସା ଢଳହଳ ମୋତି ସୁଧାବିନ୍ଦୁ ।
 ଭଲ ଚନ୍ଦନର ବନ୍ଦ ରୁକ୍ଷ ଟିକା ।
 କରେ କାମିନୀମାନଙ୍କୁ କାମଡ଼ିକା ।
 ମଣ୍ଡି ମସ୍ତକ ବରହ ସୁବକରେ ।
 ପୁଷ୍ପ-ଗନ୍ଧ-ଶୋଭା ଚଳୁ ଆଗଭରେ ।
 ବିମ୍ବ ଅଧରେଣ ଗୀତ ପଦେ ପଦେ ।
 ଗୋପପୁତ୍ର ତାଳ ଦ୍ୟୁତି ଅତି ମୋଦେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ନ ପାରିଣ ଆଶା ଧାୟି ।
 ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଉଠିଣ ଧୀରେ ଶୁଦ୍ଧେ ॥
 ଆଡ଼ ଉଡ଼ାଡ଼ ବାଙ୍କରେ ଆଇ କେନ୍ଦ୍ର ।
 ହଳି ପାଏ ତା ଚେତନା ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ॥

ପୀତି ପ୍ରାଣଣ ମେଢ଼ରେ କେନ୍ଦ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ॥
 ପୀତି ପରେ ଚିତ୍ତ ତରୁ ଆଶେହଇ ।
 ପୁର ପାତେଶ୍ଵର ବସି ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।
 ପଶି ନ ପରି ଭିତରେ ଯନ୍ତାଯନ୍ତ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଞ୍ଚଳରେ ଆଇ ନିହାରଇ ।
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ସବୁ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଦେଇ ॥
 ଗୁଜରାଟୀ ଜଗି ପଥେ କୁଦା କୁଦା ।
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଦେଖିଣ ବଡ଼ଗିଞ୍ଜା ॥
 ଏମନ୍ତରେ ଆସିଣ ଧେ ନିକଟରେ ।
 ପିତା ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ କୋଳ କରେ ॥
 ମୁଖେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଇ ଶିର ଆର୍ଦ୍ରସଇ ।
 ଲୁହ ବଞ୍ଚିଣ ହୃଦୟେ ଉଲ୍ଲସଇ ॥ ୫୯୪ ॥
 ତହୁଁ ଜନମା ଚରଣେ ଗଡ଼ିଯାଲି ।
 ମାଏ ତୋଳି ପଣତରେ ଝାଡ଼ି ଧୁଲି ॥
 ଦ୍ଵାର ମର୍ଜିତ-ଶିଳାରେ ବିଜେ କଲେ ।
 ଅନ୍ଧ ନିଉଛୁ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇଲେ ॥
 ପାଦ ପଶାଳଣ ରମକୃଷ୍ଣ ବସି ।
 ମାଏ ବଞ୍ଚିଣ ପୁଅଙ୍କ ଶ୍ରମ ନାଶି ॥
 ଗୋପପୁଏ ବଚ୍ଛମାନ ସମ୍ଭାଳିଲେ ।
 ମାଏ ନେଇ ପୁତ୍ରମୁଖ ପଶାଳିଲେ ॥
 ନାନା ସୁବେଶ କରଣ ଭୋଜନରେ ।
 ମେଳ ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜି ନାନା ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ॥
 ମିଷ୍ଟ ଅନ୍ନ ପରସନ୍ତି ଦୁଇମାଏ ।
 ପୁତ୍ର ଅଧିକ ଭୁଞ୍ଜିବା ଶରଧାଏ ॥
 ଦେଇ ଅଳପ ଅଳପ ଶୁଦ୍ଧିଆଇ ।
 ନାନା ମତେ କହି ବୋଧ ଲଳିଆଇ ॥
 ଆତମନ ସାରି ଭୁଞ୍ଜି ମୁଖବାସ ।
 ଗାବ ଦହନ ନିମନ୍ତେ ପରବେଶ ॥
 ଯେଉଁ ରୂପରେ ଦୋହନ ପ୍ରାତଃକାଳେ ।
 ସେହିରୂପେ ଗୋଦୋହନ ବାଳମେଳେ ॥
 କ୍ଷୀର ଦେନାଇଣ ପୁଣି ପୁରେ ଆସି ।
 ଗୋପ ସଭାରେଣ ପିତା କୋଳେ ବସି ॥
 ଶୁଣୀଜନଙ୍କ କଳା ଗୀତ ବାଦ୍ୟ ।
 ନାଟ ବହୁରୂପେ ହାସ ପାଦେ ପାଦେ ॥

ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ବହୁତ ଗୋପନେ ।
 ଶାନ୍ତି ମୁଖେ ଦେଖିଣ ଗୋପ ମନେ ॥
 ପିତା ଦେଖି କରି ପୁତ୍ର ଆଗମନ ।
 ଯଦେ କରଇ ଜନନୀ ପୁତ୍ରାଜନ ॥
 ଶର୍ଯ୍ୟା ସଜଡ଼ ପଲକେ ଶୁଆଇଲେ ॥
 ପୁତ୍ର ଶଯ୍ୟାରେ ରଜନୀ ପୁତ୍ରାଇଲେ ॥
 ପ୍ରାତଃକାଳରୁ ଉଠିଣ ପ୍ରବେଶ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦି ପ୍ରାଣୀନ ଗୋପନ ବନରୁ ॥
 ଏଡ଼ି ରୂପେ ନିତି କରି ଆଚରଣ ।
 ବନେ ବନେ ସଖାମେଳ ଗୋରୁରଣ ॥
 ଏମନ୍ତରେତହିଁ କେତେ ଦିନ ଗଲ ।
 ଏକଦିନ ସେ ବହୁଳା ବନେ ମେଳା ॥
 ବହୁ ଚରଇ ବିହାର ଗୋଳ ରସେ ।
 ଏକ ଆରକରେ ହାସ ପରିହାସେ ।
 ସବେ ବିଦଗଧ ରସେ ଚରୁରଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମଧୁରସେ ମାତୁଳାଇ ॥
 ଛଳଣେ ଶ ଉକତରେ କଥା ଛନ୍ଦେ ।
 ମନ ବିଚିକି ଉଭୟ ଅନୁବନ୍ଧେ ॥
 ଛୁଦୁ ଛୁଦୁମ କଥାକେ ଛଳକରେ ।
 ଶ୍ଵାସରସେ ଏକ ଆର ବାଳକରେ ॥
 ଉଚ୍ଚବାଚ କରି କେନ୍ଦ୍ର ତୁଟି ତୁଟି ।
 କଳି କରିଣ ଦୁଃଖ ଉଠାଉଠି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କାହା ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ବୋଲି ବୋଲି ।
 କଥା ନ କହିଣ ମୁହଁ ଫୁଲ ଫଳି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କଥାଛୁଦୁ ପାଇ ଡକାଡ଼କି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବଚନେ ବଚନେ ଯୋଗାଯୋଗି ॥
 କାହା ପଛରେ କାହାକୁ କୁହାକୁହି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଉଚ୍ଚତ କହଇ ମୁହଁ ମୁହଁ ॥
 ବାଦ ଲଗାଇଣ ହୋଇ ଜଣାଜଣି ।
 ପ୍ରୀତି ଧନ ଦେଇ କେନ୍ଦ୍ର କଣାକଣି ॥
 ଏକ ଆରକରେ ଚହଁ ଶିଖା ଶିଖି ।
 ବେଶ ଛଳଇ ଶୁଭୁଷ ଦେଖା ଦେଖି ॥
 କଥା ଅଭାବରେ କେନ୍ଦ୍ର ରୁଷା ରୁଷି ।
 ଭଲ ଭଲ ଲୋକେ ପଣି ତୋଷା ତୋଷି ॥

କେନ୍ଦ୍ର କାହା ସଙ୍ଗେ ମିତ ବନ୍ଧା ବନ୍ଧ ।
 ହାର କଳଣ ବସନ ପିନ୍ଧା ପିନ୍ଧି ॥
 କନ୍ଦୁ କନ୍ଦୁଣ ବଚନେ ହୁଡ଼ା ହୁଡ଼ି ।
 ଗୋଳ କନ୍ଦରୁଣ କେନ୍ଦ୍ର ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ମାଲ ପୁତ୍ରେ ହୋଇମରମରି ।
 ଠାଣମାଣେ ରହ ମୁଥ ମରମରି ॥
 ଆଡ଼ ଗୁଡ଼ ବଞ୍ଚାଇଣ ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି ।
 ଦନ୍ତରୁପି ବାହୁ ମେଲି ଉଞ୍ଚା ଉଞ୍ଚି ॥
 ବାହୁବଳରେ ହୁଅନ୍ତି କୋଡ଼ା କୋଡ଼ି ।
 ଭିଡ଼ା ଭିଡ଼ି ହୋଇ ମଞ୍ଚ ଗଡ଼ା ଗଡ଼ି ॥
 ଗଦା ଖଡ଼ଗ ଧରିଣ ସହା ସହ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଅଧ୍ୟାଧ୍ୟ ॥
 ଚକା ଗୁଡ଼ିଗ ବରଡ଼ା ପକାପକି ।
 ଦଣ୍ଡା ଦୋହଡ଼ା ପଶିଆ ଠୁକା ଠୁକି ॥
 ମହାଅଚଳ ପଥର ଟେକାଟେକି ।
 ଯନ୍ତାଯନ୍ତ ଧନୁବାଣ ଝିଙ୍କାଝିଙ୍କି ॥
 ଏକ ଆରେ ବାହେ ବାହା ପେଲପେଲି ।
 ଆଣ୍ଡୁଭର ହୋଇ ଆଣ୍ଡୁ ଠେଲ ଠେଲି ॥
 ଠାଣମାଣେ ଟିପି ଟାଣ ଚଡ଼ା ଚଡ଼ି ।
 କରେ କାନ୍ଦ ଦେଇ ବାହା ମଡ଼ାମଡ଼ି ॥
 ତମ ଚର୍ଚ୍ଚନାରେ ହୋଇ ହୁଆ ହୁଇ ।
 ଦୁଇଆଡ଼େ ପୋଏ ଥାଇ ଟିଡ଼ାଟିଡ଼ି ।
 ବଳ ପ୍ରାକର୍ମ ଦେଖାଇ ଡକା ଡକି ॥
 ସମବଳ ପାଇ ହୋଇ ଥକାଥକି ।
 କରେ କରତାଳି ମାରି ଧୁଆଁ ଧୁଇଁ ।
 ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ହାତ ପୁଆପୋଇ ॥
 ବାଦ କରିଣ ବୃଷକୁ ଉଠାଉଠି ।
 ଫେଡ଼ି ନ ପାରିଣ ହାନ ମୁଠାମୁଠି ॥
 ମାରି ପଳାନ୍ତେ ଧରି ଗୋଡ଼ା ଗୋଡ଼ି ।
 ଦୁଇ ହାତେ ମୁଥ ବିଧା କୋଡ଼ା କୋଡ଼ି ॥
 ହଣହଣି ହୋଇ ହାତେ ଅଡ଼ା ଅଡ଼ି ।
 ଗଡ଼ବନ୍ଧେ ପଡ଼ି ମଞ୍ଚ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ।
 ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ନବିଡ଼ରେ ଜକାଜକି ।
 ମାଲ ବିଛାଣରେ ଛୁଦୁ ଟକା ଟକି ॥

ଜଣି ଜାଜାଙ୍କ ଚଳର ଲୁଗୁଲୁଗୁ ।
 ଲଗାଲଗି କରେ କେନ୍ଦ୍ର ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି ॥
 ଟାଣି କରି ଡରେ କେନ୍ଦ୍ର ଖସାଖସି ।
 ଦେଖି ତାଳି ମାର ପୋଏ ହସାହସି ॥
 ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ଗଢ଼ାଗଢ଼ି ।
 ଡେଇଁ କାଳନ୍ଦୀ ଜଳରେ ବୁଡ଼ାବୁଡ଼ି ।
 କରତାଳି ମାର ପାଣି ଛକାପକି ।
 ସାତ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ବାଣ ଛକାଛକି ॥
 ବୁଡ଼ି ଅଣ୍ଟାଳି ତରଣ ଧସଧସି ।
 ଗ୍ରାହ ପ୍ରାୟ ଓଟାଟଣ ଡବଡବି ॥
 ବୁଡ଼ି ପଡ଼ି ଶୁଣ ଅଳ ଯେନାୟେନି ।
 ଭେଳା ଚାପେ ତତି କେନ୍ଦ୍ର ଅନାଅନି ॥
 ସାଣ୍ଠ ଶୁଆକୁ କରଣ ପଡ଼ାପଡ଼ି ।
 ନାନାମନ୍ତେଣ ପ୍ରାୟୁଆ ଉଡ଼ାଉଡ଼ି ॥
 ଧରି ବାନର ବାଳକ ଖେଳାଖେଳି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଗୁଡ଼ିଦିଅ ବେଳାବେଳି ॥
 ଖି ଖି କରି ଡାଳେ ଡାଳେ ଡିଆଁ ଡେଇଁ ।
 ନିଜ ବାଳକ ଡକାଇ କୁହା କୁହା ॥
 ରାମକୁଣ୍ଡକୁ କରନ୍ତି ଜଗାଜଗି ।
 ବନଭୂମି ପଥ କେନ୍ଦ୍ର ମଗାମଗି ॥
 କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ପଶି କେନ୍ଦ୍ର ଲୁଗୁଲୁଗୁ ।
 ଦେଖା ନ ଦେଇ ଅଳପ ବଞ୍ଚାବଞ୍ଚି ॥
 ଲତାତରୁ ଉଡ଼ାଡ଼େ କେ ଛପାଛପି ।
 ରୁଷି ରୂପ ଧରି ମାଳି ଜପାଜପି ॥
 ବର ଦିଅନ୍ତି କୁମର ଯାତ ଯାତ ।
 ହସି ତାଳି ମାର ପୋଏ ନରୁନତି ॥
 ନାନା ଫଳମାନ ଘେନି ଚଢ଼ାଚଢ଼ି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଏକମନ୍ତେ କେନ୍ଦ୍ର ଭିନାଭିନି ॥
 ପୁଲମାଳ ଗୁଡ଼ି ଉଡ଼େ ଲମ୍ବାଲମ୍ବି ।
 କାହା ପୁଲ ଚୋରାନ୍ତ କେ ତମାତମି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ପ୍ରାପ୍ତି ପୂଜା ପୂଜି ।
 ନାନାଉପରୁରେ ମନ ମଜା ମଜି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କାହାକୁ କରଇ ଲଗାଲଗି ।
 କଳି କରନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜାଭଞ୍ଜି ॥

କେନ୍ଦ୍ର କୁମର କରଇ ବୋଲିବୋଲି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଲଗିବା ପେଲୁ ପେଲୁ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କାହାକୁ କରଇ ଭଞ୍ଜାଭଞ୍ଜି ।
 ବନେ ବାହୁଣ୍ଡ ତରଇ ଫିଙ୍ଗାଫିଙ୍ଗି ॥
 ନାନା କଉଡ଼ିକେ ପୋଏ ଉନମତ ।
 ବନ ବିହାର ତରଇ ଯେତେ ଯେତେ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ, କୃଷ୍ଣର ଅନୁବାଦେ ।
 କଥାଛତଳ ପରହାସ ପତେ ପତେ ॥
 ରାମ ପୁତ୍ରାମ ସଙ୍ଗରେ ହାସରହସେ ।
 ଏହିରୂପେ ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ପ୍ରୀତିବଶେ ॥
 ବନେ ବନେ ବୁଲି ରହି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।
 ମାପମୂଳେ ଯି ଭଞ୍ଜିରେ ବେଶୁସୁନେ ॥
 କେତେବେଳେ ଖେଳ ରଚି କୁତୁହଳେ ।
 ଶ୍ରମେ ବସନ୍ତ ଯାଇଁ ସେ ଛାଇ ତଳେ ॥
 କେତେବେଳେ ଫୁଲ ତୋଳି ମାଳ ଗୁଡ଼ି ।
 କେତେବେଳେ ଶ୍ରୀମୁଖ ପଖାଳନ୍ତି ॥
 କେତେବେଳେ ବସ୍ତ୍ର ଲେଖି ପାଣି ଦେଇ ।
 କେତେବେଳେ ପସଣୟା କରି ଶୋଇ ॥
 ସ୍ଥାନ ନିର୍ମଳ ଦେଖିଣ କେଉଁଠାବେ ।
 ଏକମେଳେ ଭୁଞ୍ଜି ବସି ପ୍ରିୟସ୍ରବେ ॥
 କେଉଁଠାରେ ଆରମ୍ଭିଣ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ।
 ନଟବର ବେଶ ଯୋଡ଼ି ଯୋଡ଼ି ସଙ୍ଗ ॥
 ଶ୍ରମେ ଭୃଷିତ ଦେଖିଣ ରାମହରି ।
 ମେଘମାନେ ଗଗନରେ ଛନ୍ଦ ଧରି ॥
 ସନ୍ତ-ମାଧବମଣ୍ଡଳ ତଳେ ବସି ।
 ପରବାହିନୀ ବାଦନରାସ ରସି ॥
 କେତେବେଳେ ସନ୍ତ ଭଞ୍ଜି ବସ୍ତ୍ର ଲେଖି ।
 ବାକ କରଣ ବୃଷରୁ ଫଳ ପାଡ଼ି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଝୁଙ୍କିଣ ହଲଇ ଦୁହଲଇ ।
 ଧୀରେ ତମକି ଧମକି ଓହଲଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୃଷେ ତତି ତୋଳେ ଡାଳେ ଡାଳେ ।
 ଟେକା ଫୋପାଡ଼ି ମାରେ କେ ବାହୁବଳେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ତଳରୁ ଆକୃଷ୍ଟ ବଡ଼ାଇଣ ।
 ଡାଳେ ଲଗାଇ ଝାଡ଼ଇ ନୁଆଇଣ ॥

କେନ୍ଦ୍ର ବାହାସୁଟ ମାରି ଫଳ ଝାଡ଼େ ।
 ତରୁ ଝିଙ୍କି ପେଣ୍ଡା ଛୁଡ଼ି ଚଳ ପଡ଼େ ॥
 ତାଳ ନଟିକାଳ ବେଳ ବରକୋଳ ।
 ଶୂର ରସାଳ ବକୁଳ ଭଲଭଳ ॥
 ଜାମୁ ଜେଉଠ କପିଥ କରମଙ୍ଗା ।
 ଗୁଆ ଖଜରି ଆଦି ଏ ଡେଙ୍ଗା ଡେଙ୍ଗା ॥
 ବଳ ବୁଧରେ ଢୋଳନ୍ତି ଏକ ଆଦର ।
 ମହା କପିଥ ତରୁ ଏ ଫଳଭର ।
 ଯାହା ଉପାୟ ବଳର ନ ପାରିଲ ।
 ପୋଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁମୁର ଜଣାଇଲେ ॥
 ଦେଖ ଉକ ବିସ୍ତାର ଏ ମହାତରୁ ।
 ଫଳ ପାତ ସୁବାସଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୁରୁ ॥
 ତଳୁ ଆଙ୍କୁଡ଼ି ବଜାନ୍ତେ ନ ପାଇଲ ।
 ଚଢ଼ି ତୋଳି ତ ସାହସ ନ ବଳିଲ ॥
 ଫଳ ନ ଝଡ଼ଇ ଯେତେ ହଲଇଲେ ।
 ବଡ଼ ବଡ଼ ସାମରଥ ଓହୋଲିଲେ ॥
 ଆମ୍ଭେ ଖାଇବା କପିଥ ମନେ ଅଛି ।
 କୁମ୍ଭ ଗଗରେ ହୋଇଲ ଏହୁ ଗଛ ॥
 ଦେବ କପିଥ ଜଣକେ ଦଶ ଦଶ ।
 କୃଷ୍ଣ କୁମାରକୁ ବୋଲେ ହସ ହସ ॥
 ଚଉଦିଗକୁ ହୋଇଲେ ଅନା ଅନା ।
 ବହୁ ଶିରେ ଅଛି ଏକନଶୀବାନା ॥
 ମାୟାରୁପ ଧରି ବନେ ବହୁସୁର ।
 ମନ୍ଦ ଗନ୍ତ ଗମ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ଧ୍ୟର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ତରଳ ଜାଣିଲେ ନନ୍ଦବହୁ ।
 ମନ୍ଦ ମାରିତ ଅଧୁର ଆଧୁଅଛି ॥
 ଧାଇଁ ଧରି ବେନିପାଦ ବୁଲଇଲେ ।
 ନେଇ କପିଥ ଗଛର କରୁଡ଼ିଲେ ।
 ଘୋର ରଡ଼ କରି ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ଛୁଡ଼ି ।
 ସବୁ କପିଥ କୃଷ୍ଣ ପଡ଼େ ଝଡ଼ ॥
 ଦେଖି ପୋଏ ମନେ ଆତମ୍ବିତ ପାଇ ।
 ହେଣ୍ଡି ମାରିଣ ନାଚନ୍ତି ଗୀତ ଗାଇ ॥
 ପୁଣି ଦୈତ୍ୟରାଜ ମୃତପିଣ୍ଡ ଦେଖି ।
 ପୋଏ ଭୟ ତେଜ ମନେ ମହାସୁଖୀ ॥

ଖାଇ କପିଥ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପରଶନ୍ତି ।
 ଏବେ ନିର୍ଭୟ ହେଲୁ ବନେ ପଶି ॥
 କସ କରିବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କଂସରାଏ ।
 କୃଷ୍ଣଦେବ-ଅନଳକୁ ତୁଣ ପ୍ରାପ୍ତେ ॥
 କାହା ଗୁରକୁ ଭୟ ଯେ ଅଛି ଆଉ ।
 ସବ ଶୁଭେ ଏକ ଆମ୍ଭ କୃଷ୍ଣ ଥାଉ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ସୁତନା ଗାଇ ଏହି ।
 କଂସ ବୋଲେ ଆସିଥିଲେ ଛଳ ବହି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କେମନ୍ତେ ଗଲ ଚନ୍ଦ୍ରା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଲ୍ଲ ବାନା ॥
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତା ମନ ପାଇଅଛି ।
 ଏହାସଙ୍ଗେ ଗଲେ ଭୟ ନାହିଁ କିଛି ॥
 ପଶି ନ ପାରେ ଯେ ବନେ ଦେବାସୁରେ ।
 ବନ୍ଦ ଆସିବାକୁ ଡର ନିରନ୍ତରେ ॥
 ଏବେ ବିହରୁ ଅଛଇଁ ଇଚ୍ଛାମତେ ।
 ଫଳ ପୁଷ୍ପ ତୋଳୁ ଥାଇଁ କେତେ କେତେ ॥
 ଯାହା ଜନ୍ମେ ଦେଖି ଖାଇ ନ ଥିଲୁ ।
 ତନୁରେ ଅପୂର୍ବ ଯେ ଏଥିପାଇଁ ॥
 ପାରିଜାତ ନିନ୍ଦେ ଏଥି ପୁଷ୍ପବାସ ।
 ଅମୃତରୁ ସ୍ଵାଦୁ ଅଟେ ଫଳରସ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବାହୁବଳେ ଆସି ଶ୍ରେଣ କରି ।
 ତନୁରେ ଅଛି କେନ୍ଦ୍ର ଆମ୍ଭ ସରି ॥
 ବାଡ଼ି ବୁଲଇଣ ଡିଆଁ ଶର ମାରି ।
 ଶର ଡାକରେ ବଜାଇ ଗାଲ ଭୁରି ॥
 ଜୟଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ବାହୁଡ଼ିଲ ।
 ଦେବଗଣ ପୁଷ୍ପ ଶିରେ ନିଉଡ଼ିଲ ॥
 ପଥେ ମିଳିଲ ଆସିଣ ବ୍ରଜବାସୀ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ରୂପ ଦେଖି ଚଉ ଚୋଷି ॥
 ମାତା ପିତା ଚରଣରେ ପ୍ରଣମିତ ।
 ବହୁସୁର ବଧ ଶୁଣି ଆତମ୍ବିତ ॥
 ଭୟେ ଥରଇ ଶୁଣିଣ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିର ଆଉଁସନ୍ତି ॥
 ବହୁ ରଖା ଯେତେ ହେଲ ତେତେ ହେଉ ।
 ଖାଇକର ମେଲେ ଏବେ ବହୁ ଯାଉ ॥

ସଞ୍ଜ ଆଗେ ଗାଇ ପରେ ନୋହୁ ଦୁହଁ ।
 ଏକାବଳେ ଦୁଧ ତ ନାହିଁ ମୁହଁ ॥
 ଯହିଁ ଏତେ ଭୟ ନାହିଁ ଯିବନ କେ ।
 ଏବେ ମରିବ ଅଧିକ ଦକଦଳେ ॥
 ପୋଏ କହନ୍ତି ବଡ଼ମା ଗରବରେ ।
 ମାଏ କେ ମମ ଅଛଇ ଜଗତରେ ॥
 କାହା ବଳେ ଆମ୍ଭକୁ କେ କିଏ କରୁ ।
 ଭୟ ନାହିଁ ତନୁପୁର ହର କରୁ ॥
 ଦେବ୍ୟ ମାଣିଣ ନିର୍ଭୟ ନରାଇବୁ ।
 କ'ଣ ବିନାଶିଣ ଛନ୍ଦ ଧରାଇବୁ ॥
 ଦେଶ ନାହିଁ ବୋଲନ୍ତି ରେ ତମାଳିଆ ।
 ଏତେ ନ କହ ଗାରିମା ବଢ଼ାଣିଆ ॥
 ମୋର ଅଧିକକୁ ଲେଖା ନାହିଁ ଭଲେ ।
 ସବୁ ପାଇବ ଜୀବନେ ଲଭିଥିଲେ ॥
 ଏତେ କହିଣ କୃଷ୍ଣକୁ ଦେନଗଲେ ।
 ସ୍ଥାନ ସୁବେଶ କରାଇ ଭୁଞ୍ଜାଇଲେ ॥
 ଗୋଦୋହନ- ସଭାଲଳା- ସମୟରେ ।
 ନଦା ଅଳସ ଶୟନ ପଲକରେ ॥
 ଆରବନ ସେହରୁପେ ବନ ବିଜେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଗୋପସୁତ ମାୟେ ॥
 ପଥ ପାଶ୍ଚେଟି ଆସିଣ ଗୋପଲେକେ ।
 ନେସ ନିଶ୍ଚଳ କରିଣ ଅବଲେକେ ॥
 ଦେଖିବାର ଶରଧାରେ ମତା ମତି ।
 ଭିତ୍ତ ଗହଳେ ପଶିଣ ଜନ୍ମାଜନ୍ମ ॥
 ନଗ୍ର ଜଣିଣ କାନନେ ପରବେଶେ ।
 ପଥ ନିରୋପିଣ ବନ-ମାବେ ତୋଷ ॥
 ରମ୍ୟ ଉତ୍ତମ ରହସ୍ୟ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଖେଳ-ଲୀଳା ଅନୁଆନେ ॥
 ବହୁ ଚରାଇ ଯମୁନାପାଣି ଦେଇ ।
 ଗୋପ କୁମାର ମେଳରେ ବେନି ଭାଇ ॥
 ବୁଲି ଆସନ୍ତୁ ଅତୀତଦୃଢ଼ ବାଙ୍କେ ।
 ଦେଖି ଅତି ଭୟଙ୍କର ଏକ ବଳେ ॥
 ବହୁ ବାଳକ ଓଗାଳି ଆଗେ ଶାମେ ।
 ଡିଶାବାତ ବତାସରେ ମନ୍ତ୍ର କମ୍ପେ ॥

ଅନ୍ଧ ବିପ୍ଳାବିଣ ଆଗେ ଓଗାଳିଲ ।
 ଦୋର ଗରଜନେ ଦିଗ ଆଛାଦିଲ ॥
 ଡେଶାପିଟି ମଘ-ଧୂଳି ଉଡ଼ାଇଲ ।
 ରବିକରଣ ଗଗନେ ଉଡ଼ାଇଲ ॥
 କଲଳାସ ଗିରି ପ୍ରାୟେ ଦେବ୍ୟ କାୟ ।
 ଦେଖି କୁମରେ ପାଇଲେ ମହାଭୟ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସ୍ଥମ୍ଭରେ ଜଣାନ୍ତି ଏକ ଆରେ ।
 ଦେଶ ଆତମ୍ଭିତ ରୂପ ଭୟଙ୍କରେ ॥
 ବନ ଯମୁନାରେ ପଶି ମନ୍ତ୍ରୀଲେ ।
 ଦିନ ଏମନ୍ତ ଦେଖି ତ ନ ଥିଲେ ॥
 ଶୁଣି କୁମାରକୁ କୃଷ୍ଣ ପଛ କରି ।
 କେଶ ବାସ ବାନ୍ଧ ଦୂରେ ଆଗସରି ॥
 ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହାସେ ବକ ପାଶେ ମିଳି ।
 ରହୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଶଶଧର ପ୍ରାଏ ଗିଳି ॥
 ଦେଖି କୁମରେ ପଡ଼ିଲେ ମଘଲେଟି ॥
 ଗୁଣ ଗାଇ ବାହୁନାଇ ହିଆ ପାଟି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ହାତୀ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ହିଆ କୋଡ଼ି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଛେଦନା ସ୍ଥାବର ପ୍ରାଏ ପଡ଼ି ॥
 କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁ ଗୋକେ ଗୋପବାଳେ ।
 ଦିଗ ନ ଦିଶଇ ମହା ଅନ୍ଧକାରେ ॥
 ଜଳବହୁନରେ ସ୍ଥଳେ ମୀନ ପ୍ରାଏ ।
 ସବୁ ନୟନ ଜୀବନ କୃଷ୍ଣ ଦେହେ ॥
 ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ପଡ଼େ ତେ ।
 ହା ହା ଜୀବନ ଆମ୍ଭର ବନମାଳୀ ॥
 ତୋର ବିନେ କି ରହିବୁଁ ଦେହ ଧରି ।
 ପୁଣି ଲେଉଟି କି ଯିବୁଁ ଗୋପପୁର ॥
 ଧିକ ଧିକ ଏ ଜୀବନ ଯାଉକିନା ।
 ଏବେ ବିଅର୍ଥ ଜୀବନ ଯାଉକିନା ॥
 କାହା ସଙ୍ଗେ ବଞ୍ଚିବା ନିଶିଦିବା ।
 ହାସ-ବଚନ କାହାକୁ କହୁଥିବା ॥
 ମନ ଜାଣି କେ ଆମ୍ଭକୁ ଶିଖାଇବ ।
 ନାନା ଆତମ୍ଭିତମାନ ଦେଖାଇବ ॥
 ସ୍ଵାଦ ରୁଚିଣ ଆମ୍ଭର ମୁଖେ ଦେଇ ।
 ଆମ୍ଭ ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଖାଇ ॥

ତଳେ ଅନ୍ତର ନ କଲେ ଭ୍ରମନରେ ।
 ଗୁଣ ଗୁଣି କେ ଜୀବନ ଧରି ପାରେ ॥
 ଆହା ଗୋକୁଳ-ନାୟକ ଜୀବଧନ ।
 କେଣେ ଗଲୁ କରି ଅଣଅବଧାନ ॥
 କିସ ବାରତା କହିବୁଁ ଗୋପେ ଯାଇଁ ।
 ଶୁଣି ଜୀବନ କ୍ଷଣେ ରଖିବେ ନାହିଁ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଜୀବନ ଯିବ ଉଡ଼ି ।
 ଗୋପ ସମ୍ପଦ ଯାକହିଁ ଯିବ ବୁଡ଼ି ॥
 ଆହା ମେଳଣିଶ୍ଵେମଣି ପ୍ରାଣସଖା ।
 କେଣେ ଲୁଚିଛୁ ବଦନ ବାରେ ଦେଖା ॥
 ଆମ୍ଭେ ଫୁଟିଲେ ବସାଉ ତରୁତଳେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଅଡ଼ାଇଣ ଆଶୁ ଏକମେଲେ ॥
 ନାନା ହାସରସ କହି ଶୁଭ ଚୋଷ ।
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଶୁଆଇ ଜଣି ବସୁ ॥
 ନାନା ସ୍ଵାଦୁଫଳ ତୋଳି ଆଣି ଦେଉଁ ।
 ମନ ବିଷାଦ ବେଦନା ହରି ନେଉ ॥
 ନାନା କଉତୁକ ଲାଳା ହାସରଙ୍ଗେ ।
 ମାଲ ବିକାଶ ଲଗିବୁଁ କାହା ସଙ୍ଗେ ॥
 କାହା ନାଶିବାକୁ ତାଳ ପକାଇବୁ ।
 କାହା ଗଲେ ଫୁଲମାଳ ଲମ୍ଫାଇବୁ ॥
 ବନେ ବିହରୁବୁଁ କାହା ବାହୁବଳେ ।
 ଖେଳ ଖେଳିବୁଁ କା ସଙ୍ଗେ କୁଚୁଡ଼ଳେ ॥
 ଅତି ବିଳକେ ବାଳକେ ବାହୁନାହିଁ ।
 କମ୍ପା ଆମ୍ଭର ଜୀବନ ଯାଉ ନାହିଁ ॥
 ଏକ ଉପରେ ଆଗରକ ପଡ଼ୁ ଅଛି ।
 ଗୁଣ ଗାଇ କେ ଅବନୀ ଗଡ଼ୁ ଅଛି ॥
 ବୁକୁ କୋଡ଼ି ହୋଇ ମନ୍ତ୍ର ଶିର ମାରି ।
 ମୂଢ଼ି ଯାଏ କେ ଡାକଣ ନାମ ଧରି ॥
 ଉଚ୍ଚେ ଶ୍ଵେଦନ କରନ୍ତି ଅତିଶୋକେ ।
 କେଣ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳ ଏକେ ଏକ ॥
 ନେଷି ଲୋକକେ ଅବନୀ କରଦନ ।
 ଗଡ଼ିବାରେ ତୃଣ ଲତା ମରଦନ ।
 ବସ୍ତ୍ର ତୃଣ ତେଜି ନେତୁ ମାର ବଢ଼େ ।
 ଖଗ ମୃଗ ପ୍ରମୁଦୁତ ହୋଇ ରଢ଼େ ॥

ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ ଅଙ୍ଗରୁ ଧାର ସ୍ରବେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଭାବୁ ଦୁଃଖିତ ସଙ୍ଗାବେ ॥
 ବକା ନିକଟେ ଶୋକରେ ଗୋପବାଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଗିଳିଲୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଗିଳି ତାଳେ ।
 ତାର ସଙ୍ଗରେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବେଗେ ଥୁଥୁ ।
 ଏଡ଼େ ନିଷ୍ଠୁର ହୃଦୟ ଆଉ ନୁହ ॥
 ଶ୍ୟାମ ଚକ୍ରକଣ ମୁରୁତ ମନୋହର ।
 କେହ୍ନେ ଗିଳିବାକୁ ମନ ହେଲ ତୋର ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଛଟାଗାଳି କଥା ଶୁଣିଆଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଗିଳି ବୋଲି ମଥା ଦସିଆଇ ॥
 ବକା କୃଷ୍ଣକୁ ଗିଳିଣ ଅଶକତେ ।
 ପ୍ରାଣ ସହିତେ ଗୋବିନ୍ଦ କଣ୍ଠାଗ୍ରତେ ॥
 ମହାପ୍ରଳୟ ଅନଳ-ତେଜ ଜାଣି ।
 ଗିଳି ନ ପାରି ତରୁଟି ଆସି ବେନି ॥
 ଡେଣା ପିଟିଣ ହୋଇଲୁ ଛଟପଟ ।
 ଉଦଗାର ପକାଇଲୁ କୃଷ୍ଣ କଣ୍ଠ ॥
 କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରାୟ ତେଜ ପ୍ରକାଶଇ ।
 ଘୁଣି ପଛଘୁଆ ଦେଇ ପଲସଇ ॥
 ଗୋପକୁମରେ ଦେଖିଣ ବେଗେ ବେଢ଼ି ।
 ବକ ଅଙ୍ଗରେ ଗୁଲୁଇ ପିଟି ବାଡ଼ି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ମୁଥ ବଧା ନେଇ ପ୍ରହାରଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଚରଣ ମାରିଣ ଗୁରୁକଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଧଇଲେ ଚଞ୍ଚୁ ତା, ଦୁଇକରେ ।
 ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ ପେଲପେଲି ବଳିଆରେ ॥
 ଦୈତ୍ୟ ବଳ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ନ ଚଳଇ ।
 ପ୍ରାଣ ଯିବା କାଳେ ମତି ବିଚଳଇ ।
 ଦୁଇ ଫାଳ କରି ଚିରି ପକାଇଲେ ।
 ଜୀବ ଯାଆନ୍ତେ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ରଖାଇଲେ ॥
 ଦେଖି ଆନନ୍ଦେ ନାଚନ୍ତି ଗୋପବାଳେ ।
 ବାଇ ଜୟଶଙ୍ଖ ଶିଫା କୁଚୁଡ଼ଳେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଲୌକିକ ପରାକ୍ରମ ଦେଖି ।
 ପୋଏ ଭୟ ତେଜି ମନେ ମହାପୁରୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣ ବଡ଼ ବଳିଆର ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ କେତେ ବଳ ବକ ପୁର ॥

କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣକୁ ଦେଲ ଗିଳି ।
 ମୋର ବାଡ଼ି ଘାଟେ ସିନା ଉଦଗାରି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ଗାଥା ।
 ବେଳେ ବେଳେ ଆପତରୁ କରେ ରକ୍ଷା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ମୋ ତରଣ ପ୍ରହାରରେ
 ତଳି ନ ପାରି ସୁକିତ ସେ ପ୍ରାଣରେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଶାଢ଼ ମୋର ମୁଥଢାତ ।
 ଅଧା ପ୍ରାଣ ହୋଇ ହେଲୁ ସ୍ତମ୍ଭାଭୂତ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ମାଇଲ ଯେଉଁ ବଧା ।
 ପିଠି ଗୋଳି ହୋଇ ହେଲୁ ପେଟ ସୁଦ୍ଧା ॥
 ପ୍ରାଣ ବଳେ ଥିଲୁ ଯେ ଆଁ ଆଁ କରି ।
 ମଲ୍ଲପିଣ୍ଡ ସିନା ହରି ଦେଲ ଚରି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଆମ୍ଭ ସବୁ ଧର୍ମବଳେ ।
 ବାରେ ମରଣୁ ବଢ଼ିଲୁ ନନ୍ଦବାଳେ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ବଣରୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ବକ ପିଣ୍ଡରେ ଲଞ୍ଜିତ ପ୍ରହାରିଲେ ॥
 ବରୁ ଆଗରେ ତଳାଇ ପଛେ ଗଲେ ।
 ମଧ୍ୟ ମୃଦୁ ଶୋଭା ଗୋପସୁତ ମେଲେ ॥
 ଜାଣି ପଥରେ ମିଳିଲେ ବ୍ରଜବାସୀ ।
 ତନ୍ତୁ ରୁଣ୍ଡିଣ ତରକାର ଯେତେ ତୋଷି ॥
 ବରୁ ସମ୍ଭାଳଣ ପୋଏ ଯେହା ପୁର ।
 କୃଷ୍ଣ ମହିମା କହନ୍ତି ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ॥
 ବକା ମରଣ ଶୁଣିଣ ଗୋପଲୋକ ।
 ଅତି ହରଷ କରି ସ ଏକେ ଏକେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପରତେ ନ କରେ ବାଳ ବୋଲେ ।
 ଯାକୁ ନ ପାରନ୍ତି ମହା ମହା ମଲ୍ଲେ ॥
 ନନ୍ଦବାଳକ କେମନ୍ତେ ନାଶ କଲୁ ।
 ଏହୁ କଥା ତ ମନକୁ ନ ଆସିଲୁ ।
 କଂସରାଜନ ଯାହାର ବାହୁବଳେ ॥
 ଜଣି ଜଗତ ସାଧୁଲୁ ଅବହେଲେ ॥
 ଏହୁ ବାଳକେ ମାଇଲେ କଞ୍ଜକୁଳେ ।
 ବକାସୁର ନୋହେ ସେହୁ ଆନ ବଳେ ॥
 ପୋଏ ବୋଲନ୍ତି ପବତପ୍ରାୟ ଦେହ ।
 ଦେବାସୁରେ ନ ପାରନ୍ତି ଆଗେ ରହି ॥

ଚାଁର ଚର ପରି ହରି ଚରି ଦେଲ ।
 ଦୁଇ ପାଳ ହୋଇ ନିଜ ରୂପେ ମଲ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ସନ୍ତୋଷରେ ପଞ୍ଚମୁଣ୍ଡ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ଦେଲେ ଏହୁ ଦଣ୍ଡ ॥
 ସେହୁ ଲଞ୍ଜିତ କହାଇ ଅଛି ପାଇ ।
 କୃଷ୍ଣେ ଦାନବ ଜୟ ତେଣୁ ନାହିଁ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଗୁଣକୁ ପ୍ରଂଶସି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ।
 ଯଶୋଦାର ଆଗେ କହୁଛନ୍ତି ବସି ।
 ତୋର ପୁଅ ବାହୁବଳେ ଗୋପଜନେ ।
 ଧନ ସମ୍ପଦ ବର୍ଦ୍ଧନ ହେବ ଦିନେ ॥
 ପ୍ରାଚୀ ଉଠିଣ ବଦନ ନରେଶନ୍ତ ।
 ମନସନ୍ତାପ ବିସ୍ଫୋଗ ଉପେଶନ୍ତ ।
 ତନ ତାପ ଯେଣୁ ରୁଣ୍ଡି ନ ଲଗଇ ।
 ତେଣୁ କରି ସବ ମନ ସରଗଇ ॥
 ଆଜ ଯାହା କଲୁ ବଡ଼ ଆତମ୍ବିତ ।
 ବକାସୁର ନାମେ ମହାବଳ ଦୈତ୍ୟ ॥
 ଜଳଦାଟେ ଜଗି ବରୁ ବାଳ ଗିଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଚରି ପକାଇଲ ଦୁଇ ପାଳେ ॥
 ବରୁ ବାଳକୁ ଜାଆଁଇ ଆଜ ଦେଲୁ ।
 ଗୋପସମ୍ପଦ ନୋହୁଁଲୁ ସରଥିଲୁ ॥
 କ୍ଷୀର ଖାଇଣ ଅଛଇ ତୋର ତହୁଁ ।
 ଦେହ ଦାନବେ ଅଜେୟ ହେବ ସେହୁ ॥
 ତୁହି ସଙ୍ଗ ସାଧବା ଯେ ଶ୍ରୀରାମଣୀ ।
 ଅନୁରୂପେ ପୁଅ କଲୁ ଉତପତ୍ତି ॥
 ମନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ରଣ ମରବ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ।
 ଦେଖା ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ତୋ କଳିଆଣେ ॥
 ମୋର ଯଶ ପଞ୍ଚରୁଷ କହି ନୋହୁ ।
 ତୁମ୍ଭ ପଦରଜ ଦେନ ଜଇଁଥାଉ ॥
 ଆଉ ଅଧିକ ମୋହର ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।
 ଦୁଃଖେ ପୁରଣ ବଞ୍ଚିଥିବ ମୁଖ ରୁଣ୍ଡି ॥
 ଏହି ମତେଣ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରୀତିଦିନେ ।
 ବରୁ ବାଳ ଦେନ ହରି ବିଜେ ବନେ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳର ସଙ୍ଗେ ପରିହାସେ ।
 ବକ ଉକତି ଲଙ୍ଘିତ ନାନାରସେ ॥

କେନ୍ଦ୍ର ଦୋଷଜ୍ଞା ବସନ ନେଇ ପଛେ ।
 ଆରେକକୁ ଦେଖାଇଣ କହେ ମିଛେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଖସି ପଳାଇଲୁ ଧରୁ ଧରୁ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବାସ ତୋର ଚିତ୍ତ ବୋଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ॥
 କାହିଁ ପଳାଇଲୁ ଚିତ୍ତ ବାଜୁଲରେ ।
 ଆଳ ଲଗାଉ ନ ପାଇ ଏତେବେଳେ ॥
 ଶୁଣି ସୁବଳ ବୋଲଇ ପଛେ ଥିଲି ।
 କାହା ବାସ ପଡ଼ିଅଛି ନ ଛୁଇଁଲି ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ବଟୁ ଏ ଭ୍ରମ ହେଲୁ ।
 ବାସ ଖସି ପଡ଼ିନେଣ ନ ଜାଣିଲୁ ॥
 ଖଣ୍ଡେ ଦୂର ସିନା ଯାଇଁ ଦେନ ଆସ ।
 କୁମାରକୁ ଠାର ଦେଇ ହସ ହସ ॥
 ସତ ମଣି ବଟୁ ପଛ ଅନୁସରି ।
 କଣ୍ଠ-ଫଳାଂଶର ବଟୁ ବାସ ଦଳି ॥
 ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ ବାସ ନ ପାଇଲୁ ।
 ଟଳ ମୁଖ କୋକନଦ କମ୍ପାଇଲୁ ॥
 ବସୁଦାମ ବାସ ଯାଚି ଦେଲୁ ନେଇ ।
 ପଥେ ଯାଇ ଦେନ ଆସିଥିଲି ମୁହିଁ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପୁଣି ଏବେ ନ ପକାଅ ।
 ବାସ ପାଇଲୁ ତ ଆଉ ନ ସକାଅ ॥
 ଅଙ୍ଗ ଘୋଡ଼ାଇଣ ବାସ ବେତାଇଲୁ ।
 ବଟୁ କୃଷ୍ଣ କହୁଁ ବେତ ଛଡ଼ାଇଲୁ ॥
 ପୋଏ ଦୋଷି ପଳାଇଲେ କରି ଭୟ ।
 କଣ୍ଠ ପ୍ରତାପ ତାପିତ ବଟୁ କାୟ ॥
 ନଖେ ବିଦାର ହୋଇଣ କୁଣ୍ଡିଆଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ହସନ୍ତି ବଦନ ମୁଦିଆଇ ॥
 ଗଡ଼ଗଡ଼ାଇ ଅବନୀ ନଟଗାଳି ।
 ଅଞ୍ଜନାସର କୁମରେ ଦେଇ ତାଳି ॥
 ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଫୁଲ ଗଲୁ ଦେହ ଗୋଟି ।
 ଏବେ ହେଲେଣି ପର ହେ ମୋଟାମୋଟି ॥
 ଶୁଣି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରିଣ ବୋଲେ ବଟୁ ।
 ଆମର ମୁତେ ଆମ୍ଭେ ଯଜ୍ଞବେଶ ଅଟୁ ॥
 ସାନ୍ନୀପନ ଦେଲୁ ଏହି ବାସ ଗୋଟି ।
 ଘୋଡ଼ ହୋଇଲେ ଅବନୀ ଯେବେ ଲେଟି ।

ଯଶ, ଆଶୁଷ ବର୍ଦ୍ଧନ ପୁଷ୍ପ କାୟେ ।
 ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା ପାଏ ॥
 ତେଣୁ ହଜନେ ବସନ ଷୋଭ ପାଇଁ ।
 ଜାଣି ଥିଲେ କି ଯାଚି ଦିଅନ୍ତୁ ଆଉ ॥
 ଆଉବେଳେ ଆମ୍ଭ ତହୁଁ ନିଅ ବୋଲି ।
 କଂସ ରାଜାଧିରାଜ ରାଣ ଦେଲି ॥
 ଧାଇଁ ଧରି କାହା ଅଙ୍ଗେ ବାସ ଦଣି ।
 ଛଡ଼ା ଛଡ଼ କରି କେନ୍ଦ୍ର ଗଲୁ ଖସି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପିନ୍ଧିଲୁ ବସନ ଦେଲୁ ଫେଇ ।
 ବୃନ୍ଦା ଶ୍ରେଣୀରେ ବୋଲି ଦୁହା ଦେଇ ॥
 ଡାଳ ହଲଇ ଚାଲନ୍ତେ ନାନାମତେ ।
 ବଟୁ ଗାଳ ଦେଉଅଛି ଯେତେ ଯେତେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଶଠପଦ ବଟୁ ଆଶ୍ଵାସନ୍ତୁ ।
 ପୁଅମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ତିଆରିନ୍ତୁ ॥
 ମେଳମତା ହୋଇ ବୋଲି ନ ମାନନ୍ତି ।
 ବଟୁ ମରମ କଣ୍ଠ ଚଳାବନ୍ତି ॥
 ବଟୁ ତଳ ଥିଲୁ ଧରି ଧାଇଁ ଫିଙ୍ଗି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଓଟାରେ ବସନ ପଛୁଁ ଲଗି ॥
 ଫେରି ଗୋଡ଼ାଇ ପୁଟିଣ ଫକାରଇ ।
 ନାନା ଭୟାନାରେ ଗାଳ ଉକାରଇ ॥
 ଜାତି ଆଶ୍ଵର ପାଷାଣ ବନତର ।
 ଭଗ୍ନୀମାନଙ୍କୁ ନ ଦେଇ ହାସ କର ॥
 ଆଜି ମଦରକୁ ଗଲେ ଜାଣି ସିନା ।
 ଯାହା ହୋଇ ରଖିବ କି ନନ୍ଦକହ୍ନା ॥
 ବକାସୁର କାଳି ସବୁ ଅନ୍ତା ଗିଳି ।
 ପଛ କରି ଆଗ ହୋଇ ଓଗାଳିଲି ॥
 ସେହୁ ଗୁଣ କରୁଅଛ ଆଜି ମୋରେ ।
 ଭୁମ୍ଭୁ ସାଧୁବାକୁ ନାହିଁ କେତେବେଳେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ହେ ବଟୁ ଆସ ଆସ ।
 ଭଲ କରି ଦୃଢ଼େ ବାନ୍ଧ କଟିବାସ ॥
 ବଡ଼ ସୁବୋଧ ତ ଏବେ ରାଉଅଛି ।
 ଦେଲେ ଧାଉଣି ମାଇଲୁ ଶୀର ଭଣି ॥
 ବଜ୍ରା କରୁଡ଼ି କପିଥ ଝଡ଼ାଇଲୁ ।
 ବାଇଢ଼ଙ୍କ ବୋଲି ବିପ୍ର ଗଡ଼ାଇଲୁ ॥

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବିପ୍ର, ଗୋ ହତ୍ୟାକୁ ନାହିଁ ଭୟ ।
 ମହା ପାତକୀ ନାଶିବ କି ଉପାୟ ॥
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ ସବେ ନାଶ ପିବ ॥
 କଉତୁବେ ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରାଣ ନେତବ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି କିପାଇଁ ମନେ ବୋଲ ।
 ବାଳପୋଏ ଚଳାବନ୍ତି କିମ୍ପା ତଳ ॥
 ବଟୁ ବୋଲଇ ସକଳ ଚୋର ହେତୁ ।
 ଏତେ ଉପାୟ ରଚିବା ମୂଳ ତ ତୁ ॥
 ଗୋପେ ହୋଇଅଛୁ ବଡ଼ ହନୁକାରୁ ।
 କୁଳ କୁମାରମାନଙ୍କୁ ଆଣି ଠାରୁ ॥
 ଚୋର ଭୟେ ଯୁବକୀଏ ନ ଚାଲନ୍ତି ।
 ବଳେ ଓଟାରୁ ତୁହି ସେ କୁଳବଂଶୀ ॥
 କଂସ ବାରତା ପାଇଲେ ଜାଣୁ ପିନା ।
 ମତେ କରୁଛୁ ବନରେ ଯେତେ ଅନା ॥
 ଏହା ସୁଝାଇ ତୁମ୍ଭକୁ ଯେବେ ପାରେ ।
 ତେବେ ପଛତା ବହିବ କର ପରେ ॥
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ହସି ବଟୁ କର ଧର ।
 ବସ୍ତ୍ର ବାଳ ଘେନି ବନେ ବନେ ଫେରି ॥
 ଲତା ଗହଳ ଗଢ଼ୀର ଅନ୍ଧକାରେ ।
 ଚରାଇଣ ପଛ ଦୁଃଖେ ବନ ଘୋରେ
 ଆଗେ ତଳାଇ ପଛରେ ଦୁଃଖୀ ଦେଲ ।
 ରହି ଉଡ଼ାଡ଼େ ଭଲକୁ ଶାସା କହି ॥
 ବଟୁ ନଦେଖି ପଛକୁ ଲେଉଟିଲେ ।
 ମେଲ ଯମୁନା କୁଳରେ ବହୁରିଲେ ॥
 କେତେବେଳେ ବଟୁ ପାଶେ ମିଳ ଆସି ।
 ଏକ ଆରକ ଅନାଇ ହସାହସି ॥
 ବନ ଗୁଆ ପାନେ ଦନ୍ତ ପାଶ ଅଛି ।
 ବଶ୍ୟସର ଦୁଇ ଚାରି ପୁଏ ପୁଛି ॥
 ଦନ୍ତ ପାଶବାକୁ କସ ତୁମ୍ଭେ ଖାଅ ।
 ବଟୁ ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ କି ଜାଣି ନାହଁ ॥
 ମାଣ ମସିଆ ଓଲୁଅ ବଣ ସାରୁ ।
 ତୁନ ଲବଣ ହଳଦି ରାଇ ଭେରୁ ॥
 ଦନ୍ତେ ନହଣ ରହିବ ମଉନରେ ।
 କଣ୍ଡ ନ ସହିଲେ ପାଟେ ନିଉନରେ ॥

ଯେବେ ପହଞ୍ଚେ ଲେପକୁ ସହିପାରେ ।
 ଦନ୍ତ ଅଧର ପୁରୁଷ ଜ୍ୟୋତି ଧରେ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ବଶ୍ୟାସୀ ବୋଲଣ କହିଲଇଁ ।
 ଆନ କୁମରଙ୍କୁ ଏହା ଦେବ ନାହିଁ ॥
 ଶୁଣି ମନ କଲେ ତହିଁ ଜଣାବୁରି ।
 ବଟୁ ବଚନେ ବଶ୍ୟାସ ସବୁ କରି ॥
 ସାରୁଣରୁଣ ବମଳ ସୁଧାକର ।
 ଲେପ ସଂଯୋଗ କରିଣ ଅଭ୍ୟନ୍ତର ॥
 ଦନ୍ତ ପାଶବା ଶୁଦ୍ଧାରେ ମୁଖେ ନହ ।
 ଯଶେ ନ ସହ ପକାଇ ଉତ୍ତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପୁଲ ମୁଖ ବରପରେ ।
 କଥା କହିତ ନ ଆସେ ସ୍ଵରୂପରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଛୁମୁକୁ ଯାଇଣ ଗୋପ ପୁତେ ।
 ବଟୁ ଚରିତ କହନ୍ତି କୋପ ଚିତ୍ତେ ॥
 ଏହୁ ବାଳକେ ଶିଖାଇ ଏହା କଲ !
 ଦେଖ କେତେ ଚତୁର ପଣ ଭଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଉପାର ସୁଝାଇଲ ।
 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନ ପାରି ଏହା କଲ ॥
 ବଟୁ ଉତ୍ତେ ଚାଲି ମାରି କହେ ହସି ।
 ଦନ୍ତ ପାଶବ ଦଡ଼ିଏ ରହ ବସି ॥
 ବଟୁ କଥା ଛନ୍ଦେ ପଡ଼ି ନ ଜାଣିଲେ ॥
 ଲଜ ପାଇଁ ସେ ଯାହାର ତୁନ ହେଲେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଲେଡ଼ି ଆଣି ଠୁଳ ଦେଲେ ପାଣି ।
 ଛାଇ ତଳେ ଶୁଆଇଲେ ବେଳ ଜାଣି ॥
 ବଟୁ କହଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନ୍ଦ ହସି ।
 ବଡ଼ ଅପୁର ଦେଖିଲି ବନେ ପଣି ॥
 ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କୁ ଲୁଚାଇ ଗଲି ଧାଇଁ ।
 ଏକ ଅପୁର କାନନେ ହେଲି ଯାଇଁ ॥
 ଏଣେ ଥାଇ କିଛି ଚାହା ଜାଣ ନାହିଁ ।
 କସ କହିବି ମହିମା ଅବା ମୁହିଁ ।
 ହେମ ଜ୍ୟୋତି ଲତା ତରୁ ବିକାଶଇ ।
 ଧୀର ମଳୟ ଅନଳ ସୁବାସଇ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧରେ ମୋହିତ ମତ ମୋର ।
 ଅତି ରହସ୍ୟ କାନନ ମନୋହର ॥

ଆଜି ଯାଏ ଚଢ଼ିକି ଯେ ନାହିଁ ଗମି ।
 ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କର ସେହୁ କୀର୍ତ୍ତୀଭୂମି ॥
 ପୁଂସ ଲଙ୍ଘେ ନ ଦେଖିଲି ଜନ୍ମ ।
 ବନ ପବନ ଲଗିଲେ ପ୍ରିୟ ହେତୁ ॥
 ଆନ ଜନ ଚଢ଼ି ନାହିଁ ଆତଜାତ ।
 ବନେ ପଶି ମୁଁ ହୋଇଲି ପ୍ରମୀଭୂତ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦେଖିଲି ନିର୍ମଳ ସ୍ଵାଦୁଜଳ ।
 କୂଳ ପରିମଳ ପୀତ ଚନ୍ଦ୍ରମୂଳ ॥
 ଗର ଚନ୍ଦନ କୁଙ୍କୁମ ପ୍ରକଟଇ ।
 ମଘା ପାଦ ଚନ୍ଦ୍ରେ ପଦ୍ମ ଉକଟଇ ॥
 ଅନୁପରାଗ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ନିରେଖିଲି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦଗରେ କାହାକୁ ନ ଦେଖିଲି ॥
 ଏକ ସାରିକା ମାଧସାମଣ୍ଡପରେ ।
 ଭାଷେ ସୁସ୍ଵରେ ମନୁଷ୍ୟ ବଚନରେ ॥
 ଜୟ ଅଖିଳମୋହିନୀ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ।
 ଜୟ ଭୁବନବନ୍ଦନା ସୁରାଧିକ ॥
 ତାର ଭାଷାମୋଦେ ତୋର ବିଚ୍ଛେଦରେ ।
 ମନ ବଳିଲି ରହିବା ଆସିବାରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣନ୍ତେ ଅନ୍ତେ ଜଡ଼ି ।
 ନିଜ ମନରୁ ଜନ୍ମିଣ କାମ ପୀଡ଼ି ॥
 ପ୍ରିୟ ସୁଧାସୀ ହେଲେ ବିପକ୍ଷତ ।
 ବିଷ ପ୍ରାୟେ ମଣି ନରମଇ ଚିତ୍ତ ॥
 ସଖା-ସଙ୍ଗ-ଲୀଳା ରସ ନ ରୁଚଇ ।
 କିଶଳୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତଳେ ବିରଜଇ ॥
 ଜ୍ଞାନ ପାଇଲେ ବିଷୟ ଯେହ୍ନେ ତେଜ ।
 ବନ୍ଧୁ ବଚନ ଶୁଣନ୍ତେ ତେହ୍ନେ ମଜ ॥
 ପୋଏ ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ମତି ।
 ବେଳୁଁ ବେଳ ଦେଖି ଆନୁ ଆନ ଶାନ୍ତି ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ତ କି କି କହୁଥିଲି ।
 ସେତେବେଳୁଁ କୃଷ୍ଣ ମତି ବିଚଳିଲି ॥
 କେତେ କୃଷ୍ଣକୁ ଭରସି ନ ପରୁରେ ।
 ବନ୍ଧୁ କହିଲି କି ଭାବ ଅବିରୁରେ ॥
 ସାୟଂ ପ୍ରବେଶ ବାହୁଡ଼ି ପୁରେ ଆସି ।
 ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନେ ମନ ତୋଷି ॥

ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗରେ ପୀତବାସ ।
 ଏକା ପଲଙ୍କେ ପଡ଼ୁଡ଼ି କଥାରସ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ପୁଲ୍ଲେ ହରି ଶରଧାରେ ।
 କସ କସ ଭାଷେ ସାଷ କହ ମୋରେ ॥
 ବନ୍ଧୁ ବୋଲେ ସାଷ ଭାଷେ ସୁରାଧିକେ ।
 କେତେବେଳେ ପୁଣି ବୋଲେ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଆସ୍ଵାଦ ନାମକୁ ପ୍ରକାଶଇ ।
 ସୁରନାୟିକା ସୁଧାକା ନାମ ହୋଇ ॥
 ଭୋଗବିଳାସ ସୁରାବେ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ।
 ନେସ ସୁଫଳ ହୋଇବ ଅବଲେକେ ॥
 ଶୋଭା ସୁକୁମାର ତା କେ କହି ପାରୁ ।
 କାନ୍ତି କରଣେ ଗଉର ଲତାଚରୁ ॥
 ସବୁସୁଲକ୍ଷଣୀ ଗୁଣେ ଗୁଣମୟୀ ।
 ଯାର ଦାସୀ ପାଦେ ପଦ୍ମ ବିକାଶଇ ॥
 ମୁଖ ପ୍ରସନ୍ନ ମଧୁର ମୃଦୁହାସେ ।
 ବନଭୂମି ଦିଗ ଆଦି ଶୋଭା ଦିଶେ ॥
 ସ୍ଵେଦବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ ଗଣ ମୃଗେ ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବାଳା ସେହୁ ମଂଜୁରାଣେ ॥
 ନାମ ଗୁଣ ଗାଉଛନ୍ତି ବନଜାବ ।
 ପ୍ରବଚନମେ ଯଦି ଏ ଭାଷ୍ୟ ଥିବ ॥
 ତେବେ ସୁଫଳ ଜରିବା ବେନି ଆଖି ।
 କାଲି ଗହନେ ପଶିବା ବୁଲି ଦେଖି ॥
 ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ମନ ଅତି ଉଦବେଗେ ।
 ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼େ ନୟନେ ନିଶାଭାଗେ ॥
 କେତେବେଳେ ଅତେଜନ ଶୟନରେ ।
 ସେହି ଚରିତ ଦେଖନ୍ତି ସୁପନରେ ॥
 ପୁଣି ତେଜ ବସି ମନ ବିଧାଦରେ ।
 ସତ ପରାଏ ମଣିଣ ବିଚ୍ଛେଦରେ ॥
 ଆହା ସୁନ୍ଦରି ବୋଲଣ ଭଜେ ଶବ୍ଦେ ।
 ଭୁନି କରାଇଣ ବନ୍ଧୁ କହେ ଭାବେ ॥
 ରୂପ ନ ଦେଖି ଶୁଣିଣ ଏତେ ସର ।
 ଦେଖିଥିଲେ ଧର୍ଯ୍ୟ କି ପାର ଧରି ॥
 ପିତା ମାତା ଶୁଣି ଏହା କି ବୋଲିବେ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବୋଲଣା କରାଇବେ ॥

ଆମ୍ଭ ଜାଣି କି ମନ୍ଦର ଗୁଣ ଶ୍ରୀ ।
 ତୁଳା କଥାକୁ ଦେଉଛୁ ଏବେ ସରି ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରେ ମିତ ଶୁଣ ତୁହି ।
 ସୁପନରେ ପା ଦେଖିଲ ଆଜି ମୁହିଁ ॥
 ଯେହୁ ବଚନ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିଥିଲ ।
 ଏକା ହୋଇଣ ପ୍ରବେଶ ତହିଁ ହେଲ ॥
 ଅଗ୍ରତରୁ ମୂଳ ଅଛି ଉଦ୍ଧା ହୋଇ ।
 ଏକ ଅପ୍ସରସୁନ୍ଦରୀ ମିଳେ ତହିଁ ॥
 ମୁଁ ତ ଏମନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ନାହିଁ ଦେଖି ।
 ଶୁଣୁଥାଇଁ ଯେତେ ଶୋଭା ଉପଲକ୍ଷି ॥
 ରୂପ ଉପମା ଦେବାକୁ ସମ ନାହିଁ
 ପ୍ରମୋଦିତ ମୁଁ ହୋଇଲି ଶୋଭା ଗୁଣି ॥
 ବଚନରେ କହିବାକୁ ନ ଆସଇ ।
 ହେତୁ ବୁଦ୍ଧିରେଣ ମନ ଆଶ୍ରୟଇ ॥
 ମତେ ଅଳପ ନୟନ କୋଣେ ଚାହିଁ ।
 ମୟ ହସିଣ ସଖୀକି କସ କହି ॥
 ତାର ଲବଣ୍ୟସାଗରେ ଥିଲି ମହିଁ ।
 ଲତା ଉଦ୍ଘାଡ଼ି ହୁଅନ୍ତେ ନିଦ୍ରା ଛାଡ଼ି ॥
 ବାଳା-ବିଛେଦ-ବିହ୍ୱଳ ବଚନରେ ।
 ଶୋଭା ସ୍ଵରୂପ ରହିଲି ଲେବନରେ ॥
 କାଲି ଭାବରେ ଭେଟାଇ ଯେବେ ପାରୁ ।
 ତେବେ ବୋଲିବା ଶ୍ରେ ବଚ୍ଚ କଲୁତରୁ ॥
 ହଉ ହଉ ବୋଲି ବଚ୍ଚ ଆଶ୍ଵାସଇ ।
 ନିଶି ଶେଷରେ ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ଗୋଦୋହନ ଶ୍ରେଜନରେ ।
 ବହୁ ବାଳକ ଦେଖଣ କାନନରେ ॥
 ବହୁ ଚରାଇଣ ନଦୀ କୂଳେ କୂଳେ ।
 ବନେ ପଶିଲେ କେବଳ ଚାହିଁମେଲେ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବାସ ସୁବଳାଦି ।
 ସଖା ସୁଦାମ ଏ ଚାହିଁ ପରସିଦି ॥
 ସଙ୍ଗ କୁମର କହନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହସି ।
 ସ୍ଵାଦୁଫଳ ଲେଉଟିଆଣୁ ବନେ ପଶି ॥
 ବନ୍ତ ଚରାଇ ଏଠାରେ ଦେବା ପାଶି ।
 ଫଳ ଦେଖଣ ଆସିବୁଁ ଏଡ଼ିଷଣି ॥

ଏତେ କହି ପଶି ବନେ ଚୋଷମନେ ।
 ଅନୁସରଣ ଲେଉଟନ୍ତି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ॥
 ବଚ୍ଚ କଡ଼ାଉଅଛନ୍ତି ଆଗେ ଆଗେ ।
 ବନ୍ଦା ହୋଇଲେ ନ ଜାଣି ହରଷଗେ ॥
 ଭ୍ରମି ଭେଟ ନ ପାଇଲେ ବଚ୍ଚ ଯଥା ।
 କୃଷ୍ଣ ମନରେ ପାଇଲେ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା ॥
 କାହ୍ନୁ ବଦନ ବିରସ ପୋଏ ଦେଖି ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ହାସ ଦେଖି ॥
 ଏହା କଥା ସତ ପରା ମଣୁ ହରି ।
 ତେଣୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଖିଲୁ ସାଥ କର ॥
 ଏବେ ଚାଲି ଯମୁନାର କୂଳେ ଯିବା ।
 ନହିଁ ରହି କଥା ପୁଣ ବରୁଣବା ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ନ ଫୁଲଇ ।
 ଆଗ ପଛକୁ ଚରଣ ନ ଚଳଇ ॥
 ଏମନ୍ତରେ ଦେଖି ବୁଦ୍ଧ ମରକଟୀ ।
 ମୁଖ ପାକୋଇ ଚରଣଫରକଟୀ ॥
 ଆଗ ଉଗାଳି ବୋଲଇ ଆରେ ବାଇ ।
 ଏତେ ଅଗମ୍ୟ ପଶିଲି କାହିଁପାଇଁ ॥
 ବୃନ୍ଦାବଣ ଦେଖାଇ ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।
 ଏଣେ ଅଇଲ ବହିଷ ପରତିଜ୍ଞା ॥
 କ୍ଷଣେ ନ ରହି ପଳାଅ ବେଗେ ବେଗେ
 ଅଜଗର ପଡ଼ିଅଛି ଏହିଲଗେ ॥
 କିପାଁ ଅଇଲ ନ ଜାଣି ଏହି ବନେ ।
 ଏତେ ଦୂର ନ ଆସଇ କେହୁ ଜନେ ॥
 ବାତ ଲାଗିଲେ ପୁରୁଷ ଲଙ୍ଗ ଯାଇ ।
 ଜଳ ଖାଇଲେ ଯୁବଣ ରୂପ ହୋଇ ॥
 ଏତେ ଦୁର୍ଗମେ ଅଇଲି କାହିଁପାଇଁ ।
 ମୋର ବଚନେ ଲେଉଟେ ବାପ ଭାଇ ॥
 ଏଣେ ଅଧିକ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ନାହିଁ କିଛି ॥
 ବନ୍ଦା ହେବ ଯାହା ନିଜ ତରୁ ଲେଉଟି ॥
 ଶୁଣି ବାନସ ଅପବ ଏହୁ ଗୀର ।
 ବେଗେ ବାହୁଡ଼ି ମିଳିଲେ ନଦୀଘର ॥
 ନିଜ ବାଳକ ମେଳରେ ଯାଇଁ ମିଶି ।
 ଭୁଲତଳେ ବସି ଦେହଶ୍ରମ ନାଶି ॥

ପୋଏ ବୋଲନ୍ତି କି ଫଳ ଆଣିଅଛ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳର କଥା ସବୁ ମିଛ ॥
 ଶଶି ଆର କଥାକୁ ଯେ ପ୍ରତେ ଯାଇ ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ନ ପାଇ ବଦନେ ଲଜ ପାଇ ॥
 କି କି କହି କହାଇ କି ଭୁଲାଇଲ ।
 ମହାବୀରବନ୍ଦନ ନେଇ ବୁଲାଇଲ ॥
 ବଟୁ ବୋଲି କଟଳ ସବେ ନାଶ ଯିବା ।
 ଏହା ସଙ୍ଗରେ ଶଶିହେଁ ନ ରହିବା ॥
 ବଟୁ ବୋଲଇ ରେ ଭଲ କୁହ ପୁଏ ।
 ବକି ପଲେ ଏକ ହଂସ ଶୋଭା ନୁହେଁ ॥
 ଦଳଗଢ଼ିଆ ବେଞ୍ଚର ଯେହୁ ଜାଣେ ।
 ମାନସଭେବର ଶୁଣ କି କେ ମଣେ ॥
 ଭୁମ୍ଭେ ଆଶ୍ଵର ଆମ୍ଭେ ତ ଯଜ୍ଞଦେବୀ ।
 ଭୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭର ବହୁତ ଭେଦାଭେଦ ॥
 ଆମ୍ଭ ନାମ ସୁଭାବରେ ବଟୁ ବଟୁ ।
 ଜାଣି ବଣା ହେଉଛ ତ ଖଟୁ ଖଟୁ ॥
 ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ହସନ୍ତି ମନ୍ଦେମନ୍ଦେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବଚନ ଅନୁବାଦେ ॥
 ଅନନ୍ତରେ ଶୁଭେ ବନେ ହୁଳହୁଳି ।
 ଦିଗ ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ ମଞ୍ଜୁସ୍ଥଳୀ ॥
 ଶୀତ ସୁଗନ୍ଧ ମରୁତ ଆମୋଦଇ ।
 ବନ ଜୀବଜନ୍ତୁ ମନ ପ୍ରମୋଦଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ପରୁରନ୍ତି ଏକ ଆରେ ।
 କିସ ଶବଦ ଶୁଭଇ ଶୁଣ ଧୀରେ ॥
 ହୁଳହୁଳି ପରାଏ ତ ଶୁଭୁଅଛି ।
 ଜାଣିଆସ ବେଗେ ବୋଲେ ନନ୍ଦବନ୍ଧି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ସୁବଳର ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ବନେ ପଶିଲ କୃଷ୍ଣର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ॥
 ହୁଳହୁଳି ଶବଦର ଅନସରେ ।
 ଯାଇ ଦେଖିଲ ସୁବଳ ନକଟେ ଦୂରେ ॥
 ସ୍ଥାନ ପବନ ଗଉରୀପଥ ଲାଗେ ।
 ବିଦ୍ୟାସେନା ଦେଖି ପୂଜା ଅନ୍ତରାଗେ ॥
 ସୁଲକ୍ଷଣୀ ସୀମନ୍ତମାୟା ମିଳି ।
 ଦେବୀନା ସ୍ଥାନ ନେଇ ହୁଳହୁଳି ॥

ଜାଣି ସୁବଳ ବହନ ଲେଉଟିଲ ।
 ଧୂପଧୂଆଁ ଗନ୍ଧେ ବନ ଚଢ଼ିଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସନନ୍ଦେ ମିଳିଲ ବେଗେ ଆସି ।
 କଳ୍ପତରୁ ତଳେ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ॥
 ଶୁଣ ଶ୍ଵେ ମିତ ଅଇଲ ଦେଖି ଯାହା ।
 ଭବସୁରେ ମୁଁ ଅପୂର୍ବ ମଣେ ତାହା ॥
 ସବୁଗୁଣରେ ସୁନ୍ଦରୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।
 ନବଯଉବନ ଜାତି କମଳନା ॥
 ଶରୀ ସାବଣୀରୂପକୁ ସମ ନୁହେଁ ।
 ଦେଖନେଶ ଯୋଗିଜନ-ମନ ମୋହେ ॥
 ଏକରୂପକୁ ଆରେକ ରୂପ ବଳି ।
 ପୂଜା କରିଣ ଦିଅନ୍ତି ହୁଳହୁଳି ॥
 ଅତି ଉତ୍ସାହେ ଆନନ୍ଦ ନାଶବୃନ୍ଦ ।
 ବିଦ୍ୟାସେନା ସୁଖ କରି ବନ୍ଦି ପାଦ ॥
 ତଥୁ ମଧ୍ୟରେ ତରୁଣୀ ଶିଶେମଣି ।
 ତନୁ ଦିଶଇ ତପତ ହେମ ଜିଣି ॥
 କାନ୍ତି କରଣେ ଗଉର ବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ।
 ଜୀବ ନିର୍ଭୟେ ନିଶ୍ଚଳେ ରହି ଚାହିଁ ॥
 ମନ ବୁଝି ଚାହିଁ ତହିଁ ମଜାଇଲି ।
 ଦେଖି ଆସିବା ଚେତନା ହଜାଇଲି ॥
 ଲତା ଉଡ଼ାଡ଼ରେ ଥାଇ ଦେଖିଲଇଁ ।
 ନେତ୍ର ସୁଫଳ ସକଳ ଲେଉଟିଲଇଁ ।
 ଏକମେଳରେ ଗଉରୀପଥ ଜଳେ ।
 ସ୍ଥାନ ସାରିଣ ସୁବେଶ ହେଲେ କୁଳେ ॥
 ଦବ୍ୟବସନ ଭୂଷଣ ଅଳଙ୍କାର ।
 ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ କୁସୁମ ମଣିହାର ॥
 ଯେହୁ ଅନୁରୂପେ ବେଶ ବହନରେ ।
 ପଶି କୁସୁମ ତୋଳନ୍ତି ବହନରେ ॥
 ହୁଳହୁଳରେ ମଙ୍ଗଳଗୀତ ଗାଇ ।
 ପୂଜା ଆରମ୍ଭିଲେ ଏକରୂପ ହୋଇ ॥
 ଦବ୍ୟମଣ୍ଡପ ମଣ୍ଡପ ପଞ୍ଚ ବର୍ଣ୍ଣେ ।
 ଦିନେ ପ୍ରତିମା ବସନ ନବତନେ ॥
 ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପପାତ୍ର ନଇବେଦ୍ୟ ।
 ଓଡ଼ିଦଣ ଉପରୁରେ ବାଡ଼ି ସବ ॥

ପୂଜା ବୋଲି ପ୍ରସାଦ ଶିରେ ଘେନି ।
 ପାଦେ ଓଳଟି ମେଲଣି ସ ମନ୍ତ୍ରଣା ॥
 ତଥ୍ୟ ନ ଜାଣିଲ ସେହୁ ଗଲ କାହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭ ଆଗେ କହିବାକୁ ଅଛଇଁ ॥
 ଶୁଣି ଶରଧା କୃଷ୍ଣର ବେଳୁଁ ବେଳ ।
 ସେହୁ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବା ଶ୍ରେ ମିତ ଶୁଲ ॥
 ଶୁଣି ସୁଦାମ କହଇ ଧୀରପଣେ ।
 କନ୍ୟା ନ ଥିବ ଯିବା ଯା ଅକାରଣେ ॥
 ନିଜ ପୁରେ ଯାଇ କଥା ବିଚାରିବା ।
 ଗୌର୍ବମାୟୀଙ୍କ ଯାଇ ପରୁଷବା ॥
 କାହୁଁ ଅଛଇ ଏଥକୁ କନ୍ୟାଗଣେ ।
 କେଉଁ କାମନାରେ ପୂଜା ଏ ଅରଣ୍ୟେ ॥
 ମଧୁମଞ୍ଜଳ କହିଲ ଯାହା ଏହି ।
 ଖୋଜି ଭେଟ ନ ପାଇଣ ବଣା ହୋଇ ।
 ଏବେ ଦେଖିଲୁ ମନେ ପ୍ରବେଶ ଗଲ ।
 ଶୁଲ ଯିବା ପୁରେ ଦିନ ଶେଷ ହେଲ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ବାହୁଷ ଅଡ଼ାଇଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିଷୁୟେ ଚରଣ ବଢ଼ାଇଲେ ॥
 ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାଇଁ ।
 ଦେଖା ଯଶୋଦା ପାଳନ୍ତି ସୁଖେ ନେଇ ॥
 କାମଣର ଭେଦେ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେ ବେଗେ ।
 ମଧୁମଞ୍ଜଳର ସଙ୍ଗେ କଥାରଙ୍ଗେ ॥
 ପୂର୍ବେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ପୁରେ ଗଲି ।
 ତାର ରମଣୀର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
 ବନ୍ଧୁ ଆଗମେ ଆଳତି ବଢ଼ାଇଲେ ।
 ମନ ଲବଣ୍ୟ ରଞ୍ଜିତେ ବଢ଼ାଇଲେ ॥
 ଲଜେ ମୁଖ ପୋତି ରୂପ ଦେଖି ନାହିଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ କି କରଣ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଆହା ଲଜେ ତନ୍ ମନ ପୁଲକିତ ।
 ଅଙ୍ଗ ସଜ୍ଜରତ ଲେଖେ ପ୍ରମୁଦୁତ ॥
 ହେତୁ ବୁଦ୍ଧି ହରାଇ ପୁଲବାଣେ ।
 ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଣ ବାହୁଡ଼ି ତତକ୍ଷଣେ ।
 ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଗମନ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
 ଗତି ମଉଗଜ ହଂସ ନିନ୍ଦା କରେ ॥

ବାଜେ ନୂପୁର ମଦନ ଖର ତୁର ।
 ଛୁମୁ ଶୁଣିଆ ଝୁଣିଆ ଡାକେ ଧୀର ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ସୁଜ୍ଵଳିତ ଯାବକରେ ।
 ଅବଲୋକେ ଦହେ କାମ-ପାବକରେ ॥
 ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗୁଳ ଅଶୋକ ସୁକଳିକା ।
 ନଖପତ୍ତ ଅକଳଙ୍କ-ସୁଦେହା ॥
 ଦେଖି ନୟନ-ମଧୁପ ଲୋଭେ ବସି ।
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଚଇତନ ଗଲ ମିଶି ॥
 ମୋର ନୟନେ ଲାଗିଛି ଏତେବେଳେ ।
 ତନ୍ମୁ ଲବଣ୍ୟ ଦେଖି ତ ନାହିଁ ଭଲେ ॥
 ପାଦ ଦଶନ ଜଳି ମୁଁ ବହୁ ଭାଗ୍ୟେ ।
 ନୟ ପୁରାଇ ଦେଖିବା କେଉଁ ଯୋଗେ ॥
 ସତେ ପ୍ରସନ୍ନ ମତେ ସେ ହେବ ଆସି ।
 ଦରିଦ୍ରର ଦରେ ସେହୁେ ନିଧୁ ପଣି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାମୋଦର ।
 ପୁଲ ଧଧି ଧରି ଶର ବଳିଆର ॥
 ବେଳୁଁ ବେଳ ବିରହର ତାପ ବଢ଼େ ।
 ମନ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ସୁଖଭୋଗ ଏଡ଼େ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନ ଅନଳ ପ୍ରାୟେ ଦହେ ।
 ବିଷଜାଳ କି ମଳୟ ତଳୁ ବହେ ॥
 ମତି ନ ବଳ ସୁବେଶ ଶ୍ରେଜନରେ ।
 ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼େ ହଂସୁଲ ପଲଙ୍କରେ ॥
 ନିଶି ହବସ ଅଶେଷ ନ ସରଇ ।
 ସର୍ବ ବିଳାସ ବିଷୟ ବିସୟାରଇ ॥
 ପ୍ରିୟସଖା କେବଳ ସେ ଭେଦ ଜାଣେ ।
 ଦୁଇ ଗୁଣିଜଣ ମନ ପରିମାଣେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେଦନା ଦେଖିଣ ମନେ ବ୍ୟଥା ।
 ପାଶେ ବସିଣ ପ୍ରବୋଧ ନାନାକଥା ॥
 ଭେଦ କରନ୍ତି ଆପଣା ଉପାୟରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୃପା ହୃଦୟରେ ॥
 ବ୍ୟାଧି ଦିନକୁ ଦିନ ଯେ ବଳିଆଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିବେକ ବିରହେ ଭଲିଆଇ ॥
 ଆନ ଜନକୁ ଚରିତ ଅଗୋଚର ।
 ହେତୁ ଜାଣନ୍ତି କେବଳ ଅଧର ॥

କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ସଖୀ ଏଡ଼ି ଲାଳା ରସ ।
ଏହି ଦ୍ଵିତୀୟ ବୋଲି ଯେ ହେଲୁ ଶେଷ ॥
ମୁନିବର କହେ ଧନପତିପୁତ୍ର ।
ସଦା ଭଜ ଗୋପବନ୍ଧୁ ପଦ୍ମନେତ୍ରେ ॥
ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ ପାଦ ଆଶ୍ରୟରେ ।
ପଦ ଛନ୍ଦିଲି ବିଷୟ ବିଷାଦରେ ॥

ଗୁରୁଦେବ କଣ୍ଠଦାସ ପାଦେ ସେବ ।
ଦେଶ ଭାଷାରେ ଗୋକୁଳ ଲାଳା ଭାବ ॥
ଏଣୁ ଚରିବା ଭରସା କରି ଅଛି ।
ସାଧୁଜନେ ନ ଧରିବାଦୋଷ କିଛି ॥

ଇତି ଦ୍ଵିତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରାୟ ନମଃ

ତୃତୀୟ ବୋଲି

(ଦେଶାଷ ବାଣୀରେ ଗାଇବ)

ଜୟ ଜୟ ସରସ୍ଵତୀ ହରି-ବଲ୍ଲଭ ।
ବେଦପତି ଅଧିକାର ତୋ ପଦ ସେ ବି ॥
ଯୋଗମାୟା ଯୋଗମୂର୍ତ୍ତି ପରମେଶ୍ଵର ।
ଅନୁଗ୍ରହୀ ଭଗବତ୍ ଭୁବନେଶ୍ଵର ॥
ପାଶାକୁଶଧାରଣୀ ପୁଷ୍ପକଲେଖନୀ ।
ତନୁତାପ ନିସ୍ତାର ସଫାରତାରଣୀ ॥
ଭବଭୟନାଶିନୀ ପ୍ରଳୟମୋଚନୀ ।
ଶୁଦ୍ଧକନକକାନ୍ତ କମଳାକ୍ଷରଣୀ ॥
ଜଗନ୍ନାଥୀ ଲୋକମାତା ଧାତାବନ୍ଧନୀ ।
ଚରଚର ଚତୁର୍ଦ୍ଵାରଲୋକବନ୍ଧନୀ ॥
ସାକ୍ଷୀବାଦନୀ ମେଘନୀ ସୁଖଦାୟିନୀ ।
ଜନପ୍ରମୋଦନୀ ପ୍ରଣୀ ମହାସୋଗିନୀ ॥
ଗୁଣମୟୀ ସରମ ସଙ୍ଗୀତ କବିତା ।
ଧୀରଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦାୟିନୀ ଶାନ୍ତବଳତା ॥
ଗାନ୍ଧାରୀ ଗୁଣେ ଆଶିଷ ଜନ ମାତୁଳା ।
କ୍ଷମା ଦୟା ଶାନ୍ତି ହରିହରଦୟାମୟା ॥
ବୁଦ୍ଧିଦାୟିନୀ କଣ୍ଠସଙ୍ଗୀତବାଦିନୀ ।
ସୁଦ୍ଧ ପାଠ ପଠନେ ପ୍ରସନ୍ନ ମେଘନୀ ॥
କାଳ ନିଦ୍ରାବଞ୍ଚକ ବୃଷ୍ଟି କବାହନୀ ।
ବିଦ୍ୟାବତୀ ଗୁଣବତୀ ଭାବପାତ୍ରଣୀ ॥

ବ୍ରହ୍ମ ଭାରତୀ ଗିବାଶେଶ୍ଵରୀ ସାଧବୀ ।
ମେଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା ସତ୍ୟ ବସ୍ତୁପ୍ରିୟା ବାହନୀ ॥
ସଜ୍ଞା ସାରଦା ବରଦା ଜନତୋଷିଣୀ ।
କୁନ୍ଦ ମନ୍ଦାର ମାଳତୀମାଳ-ଭୃଷଣୀ ॥
ଶ୍ରେଷ୍ଠବସନା ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁସୁମାଭରଣୀ ।
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଣି ଅଳଙ୍କାର-ହାର-ମଣ୍ଡଳୀ ॥
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ମୋଡ଼ିହାର ଚନ୍ଦ୍ରବଦନୀ ।
ସ୍ଵାସ୍ତ୍ର ହାଟକ ଚାଟକେ ମନମୋହନୀ ।
ନାରାୟଣ ଦ୍ଵିବିଶିର ସାଗାରସରେ ।
ସୁନାମରେ ନୟା ହୋଇ କାନ୍ତବସରେ ॥
ଲୋକପାବନୀ ଅବନୀ ସାଗର ଭେଦି ।
ବନ୍ଦନ ଭକ୍ତ ବଲ୍ଲଭବ ଚିହ୍ନ ସମ୍ପାଦି ॥
ଭକ୍ତ୍ୟୁ ପୁଣ୍ଡର ପୁଲିନ ତପାସ ପଟ୍ଟେ ।
ନିଳିନାସ ମାଳା ଗୋବିନ୍ଦ ହୃଦୟ ଅଙ୍ଗେ ॥
ମହା କଳ୍ପପାଦ ରୂପ ଅନେ ଧରଇ ।
ମହାନ ଅବଧ ପ୍ରଭୁ ନାଶନ କରଇ ॥
ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ରୋମାଞ୍ଚ ସ୍ଵରଭଙ୍ଗ କୁମ୍ଭ ।
ବଲ୍ଲବର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ରୁଲୟ ମାଲିକ୍ୟ ରୂପ ॥
ନୟା ନିଜାଣିରେ ସୁନ୍ଦର ଧାରଣା ସ୍ଵେଦ ।
ବରଷାରେ ପୁଲକ ସ୍ଵରଭଙ୍ଗ ନାଦ ॥

କମ୍ପିତରଙ୍ଗ ଅଶ୍ରୁ ପରି ଧାସବନ୍ଧ ।
 ପିନ୍ଧି ପଞ୍ଜନ ପ୍ରଳୟ ଦେହ ହଜାଏ ॥
 ହରିଶ୍ଚରରେ ଅଷ୍ଟପାଞ୍ଚିକ ବିକାର ।
 ମୂର୍ତ୍ତିବନ୍ଧ ନୟ ବଳସ୍ତବ ଅକାର ॥
 ଅତି ପବନ ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ରତ ।
 ଦରଶନ ପ୍ରଭାବ ନେ ଅଜ୍ଞାନେ ଶୁଭ ॥
 ସବ ଦୋଷକୁ ନାଶଇ ନାମ ଦଟନେ ।
 ପାପୀ ପାଷାଣ ତାର ମୁଁ ପର୍ଯ୍ୟଟନେ ॥
 ଜୟ ଜୟ ଚକ୍ରତନ୍ୟ ପତି ଦାନନ୍ଦ ।
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ଭଜିରୂପେ ଆନନ୍ଦ ॥
 ଗଞ୍ଜିରଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ କମଣ୍ଡଳୁ ଧାରଣ ।
 ଷଡ୍ଭୁଜ ପ୍ରତାପ ରୂପ ନିସ୍ତାରଣ ॥
 କଳିକଳ୍ପସ ନାଶନ ଏ ଅବତାର ।
 ହରିନାମେ ପ୍ରମୋଦ କରଇ ସଂସାର ॥
 ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମ ମହାମନ୍ତ ଉଚ୍ଚାର ।
 ଘରେ ଘରେ ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରସ୍ତରେ ॥
 ସଦା ଶରଣ ଚରଣ ତଳେ ତାହାର ।
 ବନ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡିତ ସେବକ ଯାହାର ॥
 ସେହୁ ସର୍ବାଶ୍ରବରେ ଗାରାର ରସରେ ।
 ନାମେ ନୃତ୍ୟ ଚଞ୍ଚିତ୍ର ପ୍ରହର କରେ ॥
 ମୁଁ ଆଶ୍ରିତ ଅବଲମ୍ବ ତାଙ୍କ ଚରଣେ ।
 ଗୁରୁଗୋପାଳ ଗୋପାୟ ଶ୍ରୀବକାରଣେ ॥
 ଏହୁ ଗୋପାୟ ଶଶଭଙ୍ଗୁର ବରୁଣ ।
 ମହାପ୍ରଭୁ ନାମ ଉଚ୍ଚେ ପ୍ରସ୍ତର କରେ ॥
 ଶେଳେ ହରିପାଦାକୃତି ଭଳକ ରଚେ ।
 ଅଭିରାମ ଦଣ୍ଡବତ ମରଣୁଁ ବଞ୍ଚେ ॥
 ଏହି ପୟରକୁ ନିତ୍ୟେ ମୋ ସୁମରଣ ।
 ଧ୍ୟାନାନନ୍ଦ ଆଶ୍ରୟ ଯେବଣ ଚରଣ ।
 ଏହାଙ୍କର ମହିମା ଜଗତେ ବିଦିତ ॥
 କୃଷ୍ଣଚରଣ ଧ୍ୟାନେ ସଦା ପ୍ରମୋଦିତ ।
 ପରପର ଗୁରୁ ଏହୁ ଶରଣ ମୁହିଁ ।
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଯାର ଅନୁଗ୍ରହ ॥
 ଏହୁ ନର ଭକତ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବକତା ।
 ପ୍ରାଣୀନିସ୍ତାରଣେ କୃଷ୍ଣରସେ ସମତା ॥

ଗୁରୁ ପରମଗୁରୁ ପାଦେ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ଏହାଙ୍କର କୃପାପାଶ ଶ୍ରୀକଣ୍ଠଦାସ ॥
 ରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ସେବା ଶାଠିଦଣ୍ଡ ଭାବେ ।
 ସାଧୁସେବା କୃଷ୍ଣପାଶ ମହାଭୟବେ ॥
 ସଦଗୋଷ୍ଠୀରେ ରତ ମୋ ପିଣ୍ଡ କାରଣ ।
 ସଦା ଶରଣ ଗୁରୁ-ଗୋପାୟ ଚରଣ ॥
 ଏହି କୃପାରୁ କିଛି ହୋଇଲୁ ପୁଣିତ ।
 ଦିଗମାସ ଏ ବ୍ରଜବିହାର ଚରଣ ॥
 ପୂର୍ବେ ନଳକୁଟର ନାରଦ ସମ୍ପାଦ ।
 ଏ ତୃତୀୟବୋଲ ତେରଅପରେ ପଦ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅନୁରାଗ ଗଞ୍ଜିରଙ୍ଗଥେ ।
 ବିଦ୍ୟସେନା-ପୂଜା ଘେନି କୁମାରପୁଅ ॥
 ବଜ୍ରାବାଳକ ମଳେ ହରି ନିହାରିଲେ ।
 ବର ବର କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ବିହରିଲେ ॥
 ରୋରି ରତିରେ ହରିଙ୍କ ପୁରେ ଲୁଚିଲ ।
 ନାନାମତେ ସର୍ଗୀ ମୁଖରକୁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
 ଅଦାମୁର ହତ ବାଳ ବଜ୍ରା ହରଣ ।
 ବଜେ ଦୁଃସାସୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂଜାର କାରଣ ॥
 ରାଧା ଦୃଢ଼ାବନ ନବାଗମ ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ।
 ପାଦଚିହ୍ନ-ବିଷପଟ ଅନୁସନ୍ଧାନେ ॥
 ଏହି ପୁଣି ମାସ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବିଧାନ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳକୁ ମୂଳ ପ୍ରଧାନ ॥
 ଏହୁ ଦେବଚରଣ ମୋ ହୃଦରେ ରହୁ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରସଗୀତ ପୁଣିତ ହେଉ ॥
 ସାଧୁଜନ ଶୁଣି ମୋ ନ ଘେନିବା ଦୋଷ ।
 ମୁଁ ପାଷଣେ ଗୀତ ନ କରି ପ୍ରକାଶ ॥
 ହରିବିମୁଖଜନେ କହନ୍ତି ଭଜାଇ ।
 ନାନାମତେ ଦୋଷ ଦୁଃସାଦକୁ ଲଗାଇ ॥
 ଏଣୁକରି ତୁମ୍ଭ ଚରଣରେ ବନ୍ଦନ ।
 କର୍ଣ୍ଣେ ନ ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ନନ୍ଦନ ॥
 ନଳକୁବର ମୁନି କରି ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ ।
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ କରି ପୁଚ୍ଛେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶ୍ରୀହରି ଉଭୟ ବିରହ ।
 କେମନ୍ତରେ ମିଳନ ହେଲେ ମୁନିକହ ॥

ଧନପତିସୁତ ଅଶ୍ରୁପୁଲକ ଚୁଣ୍ଟି ।
ମୁନି ଆନନ୍ଦେ କହନ୍ତି ସୁଦୟା ବହୁ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବିରହରେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ।
ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଚରଣେ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନ ॥
କାଳି ବଡ଼ ଆଚମ୍ବିତ ଦେଖିଲୁ ବନେ ।
ଦେଶପୂଜା ସ୍ଥଳରେ ଆସି କନ୍ୟାଗଣେ ॥
ହୃଳହୃଳ କୋଳାହଳ ଗଉରୀପାଦେ ।
ବଜ୍ରା ରଖିଥିଲୁ ଆନ୍ଦେ ମଥରା ପଥ ॥
ଧୂପ ଧ୍ୟାନ ପୁରନ୍ତରେ ବନ ସୁବାସେ ।
ଲତା ତରୁ ପୁଲକ ଡେଇଁ ବକାଶେ ॥
ସେହୁ କନ୍ୟାମାନେ କେହୁ କାହୁଁ ଅଇଲେ ।
ହୃଳହୃଳ ଉତ୍ସବ ମଙ୍ଗଳ ଗାଇଲେ ॥
କହ କହ ଶ୍ରେ ଦେବ କେବଣ ଚରିତ ।
ବନେ କନ୍ୟାଙ୍କର ଏ କି ପୂଜା ଚରିତ ॥
ଦେବୀ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ନବନାଗର ।
ଆଜ ପଡ଼ିଲେ ସୁଦୟା ତୁମ୍ଭ ଆଦର ॥
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲପ୍ରିୟା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ପଣୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବନେ କରେ କେଳି ॥
ବନେ ବନେ ବୁଲି ନାନା କୁସୁମ ତୋଳି ।
ପୂଜାମଙ୍ଗଳ ଛଳେ ଦେଇ ହୃଳହୃଳ ॥
ନବକୁମାରୀସୂତ ଦେବୀ ସୁଲେଚନା ।
ବିଷ୍ଣୁସେନା ଚରଣେ କରନ୍ତି ଅର୍ଚ୍ଚନା ॥
ସେହୁ ଉତ୍ସବ ଦେଖିଲ ସୁଫଳ ଆଜ ।
ନିଶ୍ଚୟ ଲଭବ ମନୋରଥପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ॥
ପୂର୍ବ ଅନୁରାଗ ଏବେ ସଂଯୋଗ ହେବ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବରଣମାଳା ଗଳେ ଦେବ ॥
ଗାରା କହି ସକଳ ମନ ବଳାଇବ ।
ନବକନ୍ୟାଗଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଳାଇବ ॥
ଏଡ଼େ କହି ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଅନ୍ତର ହେଲେ ।
ବଜ୍ରା ବାଳ ଦେବୀ ହରି ବନକୁ ଗଲେ ॥
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେଣ ସେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଗଉରୀ ଶର୍ପରେ ମିଳି ॥
ସ୍ନାନ ବେଶ ହେଲେ ସେ ନାନା ଅଳଙ୍କାରେ ।
ଗଜଦନ୍ତନ-ଚୂଆ-ପୁଷ୍ପ-ତାମ୍ବୁଲରେ ॥

ନେତ୍ରେ ଅଞ୍ଜନ, ସିନ୍ଦୂର ଚନ୍ଦ୍ରକ ଶ୍ରୀଲେ ।
ବେଶ ଅନୁରୂପେ ଏକ ଆରକୁ ବଦଳ ॥
ସମବୟସୀ ନବନା ସକଳବାଳୀ ।
ପଞ୍ଜାବରେ ବନେ ପଣି ଫୁଲ ତୋଳି ॥
ଅଗ୍ରତରୁ ତଳରେ କନକଚଉର ।
ମଧ୍ୟେ ମଣିମଣ୍ଡପ ମଣ୍ଡପୀରେ ତୋର ॥
ସିଂହାସନେ ବିଷ୍ଣୁସେନା ପ୍ରତିମା ସ୍ଥାପି ।
ପୂଜାବିଧାନେ ହୋମ ଇଷ୍ଟମନ୍ତ ଜପି ॥
ଗଜପୁଷ୍ପ ଧୂପ ପାପ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ।
ନାନା ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଇ ଆଳତି ବଢାଇ ॥
ପ୍ରିୟସଖା ସଙ୍ଗେ ସେହୁ ବନ୍ଦନ ଗୋବିନ୍ଦ ।
ଗୁପ୍ତରେ ରହି ଦେଖି ଅତି ଆନନ୍ଦ ॥
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରିଣ ମିଳିଲେ ଆଗେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅବଲେକେ ସଜନୀ ସଙ୍ଗେ ॥
ଗର୍ଭ ଶତେ ଗୁଣରେ ବିକାର ବାଧୁଲ ।
ସାହା ପାଇ ମଦନ ଅଧିକେ ବିହ୍ୱଳ ॥
କନ୍ୟାଗଣ ଚକତେ ନିଶ୍ଚେପି ନିଶ୍ଚଳ ॥
ପଞ୍ଜା-ଉତ୍ସବ ଛନ୍ଦ-ମନର ଚଞ୍ଚଳେ ॥
ଏକ ଆରକେ ମନାସିଲେ ବର ଦେଖି ।
ଅତି ଉତ୍ସବରେ ଆଖି ରହିଲ ଲୁଖି ॥
ଅନଳକୁ ଦେଖିଣ ପଡ଼ିବ ସେସନ ।
କୃଷ୍ଣରୂପ ଦେଖି କନ୍ୟାଗଣ ତେସନ ॥
କେହୁ ବୋଲେ ଅପୂର୍ବ ଏ ଅଇଲେ କାହୁଁ ।
କେହୁ ବୋଲଇ ସଖି ବ୍ରତଫଳ ଏହୁ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ବିହ୍ୱଳ ଘଟଣୁ ବାହାର ।
ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ରୂପ ଦେଖ ଏହାର ॥
ଦରଶନେ ନାଶ ଗଲେ ସବ ଅଶୁଭେ ।
କୋକନଦ ଚରଣ ଚୁଲନ୍ତେ ନ ଶୁଭେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ବିଚକ୍ଷଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଚୁଲନ୍ତେ ଉକୁଟେ ।
ସେହେ କମଳାୟ ଗଜା ଶିର ମୁକୁଟେ ।
କେହୁ-ବୋଲଇ ଆଜାନୁଭୂତ ଲମ୍ବିତ ।
କୁନ୍ଦ କଳି ମରକତ ସ୍ତମ୍ଭ ନିର୍ମିତ ॥
କେହୁ ବୋଲଇ ହୃଦୟ ଦେଖ ବିସ୍ତାର ।
ନେତ୍ରେ ଦରଶନ ମାତ୍ରେ ହେଲ ନିସ୍ତାର ॥

କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କଣ ଏ କନ୍ୟା ଆକାର ।
 ଦେଖି ମନେ ହେଲ ମୋର କାମ ବକାର ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ରହିଛି ତରଣ ଛନ୍ଦେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କଟି କେଶରୀକୁ ନିନ୍ଦେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଅଧର ପକ୍ଷୀମୟ ଜଣି ।
 ଗହ ଗହ ଶୁଭେ ମେଘ ଗର୍ଭର ବାଣୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ନାସା ତଳଫୁଲ ନିନ୍ଦା ।
 ମୋତି ଅମୃତବନ୍ଧୁ ଏ ନୟନ ଇନ୍ଦ୍ରା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ନୟନ ନଳିନୀ-ବାଣୀ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଭ୍ରାତୃତା କାମକମାଣୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ କଥୋଳ ଅଷ୍ଟମୀ-ତନ୍ଦ୍ରାମା ।
 ଗୋରୋତନା ତଳକ ଦଶରଥ ସୁଷମା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ବୃକ୍ଷର ଚକ୍ରର ଜୁଡ଼ା ।
 ନାନା କୁସୁମରେ ଶୋଭା କେତକୀ ବେଡ଼ା ॥
 ଚିତ୍ରତୋର ଚଳ ଚନ୍ଦ୍ରକାକୁ ତୁ ଗୁହ୍ୟା ।
 ଯୁବା ଯୁବତୀ ଦଳନେ ମଦନ ସାହା ॥
 କୃଷ୍ଣ ଯେବଣ ଅଙ୍ଗେ ଯା ନୟନ ପଡ଼ି ।
 ଆନ ଠାବକୁ ନ ଯାଇ ଶୋଭାକୁ ଛାଡ଼ି ॥
 ନୀପମୁଳରେ ଉଭା ସିଂହଙ୍କ ଛନ୍ଦରେ ।
 ବାୟୁ ମୋହନ ମୂରଲୀ ବିମ୍ବଅଧରେ ॥
 ନବ ଜମ୍ବୁନଦ ମୂର୍ତ୍ତି ତଡ଼ତବାସ ।
 ଶିଖିଶିଖି ଶକ୍ତିକୋଣ୍ଡ ସଦୃଶ ॥
 ମେଘ-ଭୀର ବେଶୁନାଦ ଘୋଷ ଜାଣି ।
 ମଣି ମୁକୁତାହାର ଏ ବଳାକାଶେଣୀ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଲବଣ୍ୟ ଅମୃତ ବରଷେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗ ପିବନ୍ତି ଅନ୍ଧ ହରଷେ ॥
 କନ୍ୟା କୁଚ କମ୍ପି କେଜା କରେ ନର୍ତ୍ତନ ।
 ଶୁଣି ଯାଡ଼ି ବନ୍ଧୁଲ ନୌକଳ ବଚନ ॥
 ଅଙ୍ଗ ଅବନୀ ଲେତଳ ପୁଲକ ନୟା ।
 ମାବବନ୍ଧ ବିଗଳ ପୁଲକାଣୀ ଭେଦ ॥
 ପ୍ରେମରସପ୍ରସ୍ଥେ ମୋଦ ମାନସ ହଂସେ ।
 କୁଳ ଲଂଘେ ପ୍ରଶର ପବନ ନିଶ୍ଚୟାସେ ॥
 ଭାଲେ ଯିବୁରବନ୍ଧୁ ଇନ୍ଦ୍ରା ଗୋପ ।
 ମେରୁ ଧରଣ୍ୟ ଯୋଡ଼ି ଏ ଘନକଳାପ ।

ଲଜ୍ଜା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦାତ୍ତ ଶ୍ୟାମଘନ ଛଳେ ।
 ମାର ଶର ଧାରରେ ଜରଜର ବଳେ ॥
 ପ୍ରମୁ ପ୍ରତିମା ପରାଏ ନିଶ୍ଚଳେ ରହି ।
 ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ପାସୋରିଲେ ସାତୁକ ବହି ॥
 କନ୍ୟାଗଣ ନିଶ୍ଚେପିଣ ନିମ୍ନରେ କିଛି ।
 ମନ୍ଦମନ୍ଦ ହସିଣ କହେ ନନ୍ଦବଚ୍ଛି ॥
 ନବସୁନ୍ଦରୀ ବନେ କିସ ପୂଜା କର ।
 ଦୟା କରି କହ ଚିତ୍ତେ ଶରଧା ମୋର ॥
 ବହୁକାଳ ତପ କଲେ ତୁମ୍ଭକୁ ଲଭି ।
 ଓଷା ପୂଜା କର ତୁମ୍ଭେ କାହାକୁ ଶ୍ରବ ॥
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଯେତେ ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ପାଦତଳ ଶୋଭାକୁ ସେ ନୁହନ୍ତି ସରି ॥
 ନେତ୍ର ସୁଫଳ ବହୁଳ ପୁଣ୍ୟଫଳରେ ।
 ଯୋଗେ ଅଭିଳ ଏ ବନେ ବହି ବଳରେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର କୃପଣ ଲଭିଲ ଅମୃତନୟ ।
 ଶର ଚୈତ ପାଇଲ ସ୍ୱାଦୁ ପ୍ରୟୋଧ ॥
 ବନେ ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଲୁ ଶିବପ୍ରସନ୍ନେ ।
 ନୋହୁ ବଫଳ ଉତ୍ତମ ଜନ ଦର୍ଶନେ ॥
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବଚନ ମୋହନ ପ୍ରାପ୍ତି ।
 ସର୍ବସୁନ୍ଦରୀ ମନ ମଦନେ ଆକର୍ଷି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳ ଆଳି ପଦ୍ମ ନାମେ ଚତୁଷ୍ପ ।
 ସେ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଯାହା ପରୁର ହରି ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଳ ପ୍ରିୟା ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳ ।
 ମନରହ ପୂର୍ବେ ଏହାର ଗଲ ରୋହି ॥
 ସଖୀ ପ୍ରାଣଧନକୁ ନ ପାଇ ବିମନ ।
 ଲେଉଟି ସ୍ନାନ ଶୋଭନ ଆଉ ଶ୍ରେୟମାନ ॥
 ସଖୀ ଧନ ବିରହେ ବାତୁଳ ହୋଇଲ ।
 ଯେତେ ଉପୟ କଲୁ ଏ ଭଲ ନୋହିଲ ॥
 ନାନାବଦ୍ଧ ଗତିକ ଜନକୁ ପୁଛୁ ।
 ଚରୁର ଭେଟ ପାଇବାକୁ ବନେ ବୁଲୁ ଛୁ ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀ ଆଜ୍ଞାର ଗର୍ଭର ତରଣେ ।
 ପୂଜା କରିଛୁ ମନରତନ କାରଣେ ॥
 ଦେବା କହିଛନ୍ତି ଏ ଶକ୍ତି ତୁଟିବ ।
 ଓଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିବସେ ଚରୁରକୁ ଭେଟିବ ॥

ଗୁଜରାଟୀ ଯୋଗରେ ଭେଟିଲୁ ତୁମକୁ ।
 ବେଗେ ଦେବା ହେଉ ସଖୀ-ମନ ଧନକୁ ॥
 ଲୋକ ନ ଜାଣୁ ଏବେ ବେଗ କରି ଦିଅ ।
 ଭଲମନ୍ତ ବୋଲାଇଣ ଗୋପରେ ଥାଅ ॥
 କୁଳବତୀ ହୃଦୟ ଚିତ୍ତ ଲେଖାଇଲ ।
 ଗୋପ ଗର୍ଭେ ଦୁଃଖ ଆଉ ରହିବ ଭଲ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ଧଇଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଞ୍ଚଳ ॥
 ଶ୍ରୀବେ ଗଦଗଦ ହରି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ନୋହୁ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭେ ଲୋକ ।
 ଏବେ ମନକୁ ବଳେ ନେଉଛ ଆମ୍ଭର ॥
 ଯେବେ ଅପ୍ରତ କଲ ନୟନ ଦିଆଅ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଟଶମ୍ଭୁ-ଶୀର ଛୁଆଁଅ ॥
 ବେଶୀ ପ୍ରଣୀ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଦ୍ଧ ଚନ୍ଦ୍ର ଭୂଷଣ ।
 ଛୁଇଲେ କୁତାର୍ଥ ହେବ ଲେଖୁ ଦୃଷଣ ॥
 ଦୋଷେ ପଡ଼ିଲେ ଦଣ୍ଡି ବ ଲୋକ ବେଢ଼ାରେ ।
 ଧର୍ମ ବୁଝାମଣା କର ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ମଧୁ ମଞ୍ଜଳ ମିଳିଲେ ଏମନ୍ତ ଦେଖି ।
 ଦୁଇ ଦିଗ ଅନୁମତେ କରଇ ସାକ୍ଷୀ ॥
 ବଟୁ ବୋଇଲେ କହ ଏ କଥା ଚରିତ ।
 କଥା ଜାଣିଲେ ସିନା କହିବା ଉଚିତ ॥
 ପଦ୍ମା ବୋଇଲେ ଏ ଆମ୍ଭ ପୁରକୁ ଗଲେ ।
 କଥା ନ କହି ତଳକୁ ବଦନ କଲେ ॥
 ଆମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକ ଭେଳିକି ଲଗାଇ ।
 ଦମ୍ଭ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୀର ବସବନ ଭଞ୍ଜାଇ ॥
 ରଞ୍ଜି ଲୋଚନ ଅଞ୍ଜନ ମୋହ କରଇ ।
 ସଖୀ-ମନ ଧନକୁ ଆଶିଲେ ତୋରଇ ॥
 ସେହିଦିନୁ ସୁଦର୍ଶ ବସନ ଉତ୍ତାଟ ।
 ଏତେକାଳେ ଯୋଗ ଆମ୍ଭେ ପାଇଛୁ ଭେଟ ॥
 କଥା ମିଛ ହୋଇଲେ ଏହାକୁ ପରୁର ।
 ସତ୍ୟ ଉଭୟ ମତରେ ଚିତ୍ତେ ବରୁର ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏବେ ଆମ୍ଭ ତହୁଁ ଶୁଣ ।
 ଏହୁ ମାନେଟି ଗଜ ବଦନାଶ୍ରମଣ ॥
 ହଲହଲ ସୁସ୍ୱର ଆଶିଲ କଢ଼ାଇ ।
 ପୁରଗର ମାନସ ସୁବାସବଢ଼ାଇ ॥

ରୂପ ଚୋପରେ ପକାଇ ରଖିଲେ ଧରି ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖିଲ ପାଛ କି ବରୁର ॥
 ବଟୁ କହିଲେ ଧର୍ମ ସେ କହିବୁ ଆମ୍ଭେ ।
 ପକ୍ଷ କହିବୁ କି ଯେତେ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମନ ଧନ କରିଛ ଲୋକ ।
 ଆମ୍ଭେ ଜାଣିଲୁ ତୁମ୍ଭ ବସୟ ବରୁର ॥
 ବେଳେ ନେଇଥିଲେ ଯେ ଆରବେଳେ ମନ ॥
 ଲୋଭ ବହି ଯଶ ପାଇ ସେ ଚୋରଜନ ॥
 ଏହାକର ମତେ ଥିଲେ ବ୍ରତ ବିଧାନ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଅଇଲ ସନ୍ନିଧାନେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଧଇଲେ ଗତକଥା ହେତୁ କରି ।
 ନେଇ ଲୋକ ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡି ବେ ଚକ୍ରଷ ॥
 ଭୁଜ ରଞ୍ଜରେ ନିବେଶେ କର ବନ୍ଧନ ।
 ନିଶ-ଦନ୍ତସତରେ କର ଛୁଇଭଲ ॥
 ଗାଡ଼େ କଠଗିରିବର ରଖୁ ମଞ୍ଜାଇ ॥
 ଆଜ ଜାଣିବା କେମନ୍ତେ ଯିବ ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଏତେ କହିଣ ବଟୁ ବଦନ ମୋଡ଼ିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଚକ୍ରଶୀ-ପ୍ରେମ ସମୁଦ୍ରେ ବୁଡ଼ିଲେ ॥
 ହରିଷେବେ ସୀମନ୍ତନାଦୁଦ ଆବେଶେ ।
 ନେସ ଶଞ୍ଜନ ବଦ ସେ ଲବଣ୍ୟ ପାଶେ ॥
 କି କହିବା କି କରିବା ବୁଦ୍ଧି ନ ଦିଶେ ।
 ଜାଣି ଶ୍ରୀ ମିଳେ ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ଆଦେଶେ ॥
 କନ୍ୟାଗଣକୁ ରାଇ ବଞ୍ଚାସେ କହିଲେ ।
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରାଣନାଥ ଏହୁ ବର ବୋଇଲେ ॥
 ଯେଉଁ ନମନ୍ତେ ଏତେ ବ୍ରତ ପୂଜା କର ।
 ଉପବାସେ ଜାଗର ନିଶି ଉଜାଗର ॥
 ଯାହା ଶୀର୍ଷ ସ୍ନାନ ଦାନ ମୁଣି ଦର୍ଶନ ।
 ଏହି ପୁଣ୍ୟରେ ହରି ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
 ଇଚ୍ଛାବର ବର ଏହୁ ବଦନ ବିହର ।
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ଦେବା ଆଜ୍ଞା ଶିରରେ ଧରି ॥
 ବର୍ତ୍ତେ ରୁଦ୍ଧ-ମାର ରହି ପାଇ ଯେହ୍ନେ ।
 ଶ୍ରୀ ବଚନେ ଗୋପକନ୍ୟାଗଣ ତେହ୍ନେ ॥
 ବନେ ପଶିଣ ସୁଦର୍ଶ କୁସୁମ ତୋଳି ।
 ଅନୁରୂପେ ଯେ ଯାହାର ଗୁଢ଼ିଲେ ମାଳି ॥

କୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧୁ କଲୁ ପାଦପ-ମଣ୍ଡପ ।
 ଜାମ-ମାନ୍ଦନ-ନନ୍ଦନ ଶ୍ୟାମରୂପ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କର ଘେନି ଚମ୍ପକମାଳା ।
 କମ୍ପମାନେ ଲଗାଇଲେ ମୋହନ ଗଳା ॥
 ହରି ହସ୍ତରେ ଦେନି ମରକତ-ମାଳା ।
 ମୃଦୁହାସେ ଲମ୍ବାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗଳା ॥
 ଗୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର ମିଳନେ ସମର୍ପିବ ଦୁଃଖ ॥
 ମାଳା ଦେଇ ବରଲେ କୁମାରସମୂହେ ॥
 ନରି ହୃଦ ଗୋଷ୍ଠବନ ବରଣମାନ ॥
 ପ୍ରେମନୟା ବହିଲ କ ଶଳ ଶଇଲେ ॥
 ଇଚ୍ଛାବର ବରଲେ ଗୋପକନ୍ୟାପୁଅ ।
 ଶର ବୋଇଲେ ନାମ ଆଜି ଗୋପୀନାଥ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବେଢ଼ି ଚଉପାଶେ ନବସୁନ୍ଦରୀ ।
 ମରକତ-ପୁରୁଷ-କନକ ପାତେରୀ ॥
 ବଜ୍ରାବୃନ୍ଦ ବେଢ଼ି ଶ ଆବର ଦ୍ଵିତୀୟ ।
 ବନଜାବ ରହିଲେ ବେଢ଼ି ଶ ତୃତୀୟ ॥
 ଶ୍ୟାମା ବୋଲି ଏକ ଗୋପୀ ପଛରେ ଥିଲ ॥
 କଶଳୟ -କୁସୁମେ ସେ ମାଳା ଗୁନ୍ଥିଲ ॥
 ଚଉପାଶରେ ବୁଲି ନ ପାଇଣ ବାଟ ।
 ଶେତରରେ ସୁନ୍ଦର ମନରେ ଉଚ୍ଚାଟ ॥
 ଭିତରେଣ ଆଇ ତାହା ଜାଣିଲେ ହରି ।
 ଆସ ଆସ ବୋଲଣ ବାମ କରେ ଠାରି ॥
 କନ୍ୟା ବେଢ଼ି ଥିଲେ ଯେ ବଳୟ ଆକାରେ ।
 ମନେ ଗରବ ବହି ଏକ ଆରକରେ ।
 ମୁହିଁ ମାଳା ଦେଇଣ ବରଛୁ ଆଗରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ନୟନ ମନ ମୋ ଅନୁରାଗରେ ॥
 ଆଉମାନଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରାଗ ନାହିଁ ।
 ସବୁ ମନେ ଏମନ୍ତ ଗର୍ବର ବହି ॥
 କର ବେଶୁ ଧରିଣ ବେଗରେ ଫୁକାରେ ।
 ସମ୍ଭାବନା ପାଇଣ ପଛ ଅନୁସରେ ॥
 ବାହାରେଣ ଆଇଣ ଜାଣିଲ ଗୋପିକା ।
 କୃଷ୍ଣ ସନ୍ଧିଧୁକୁ ବୋଲି ଗମିଲ ଏକା ॥
 ଗୋପୀନାଥା ହରି କଣ୍ଠ ମୂଳେ ବହିଲେ ।
 ବୀର ଦେଖି ବନମାଳୀ ନାମ ଥୋଇଲେ ॥

ବାହୁ ଅବଲମ୍ବି ସେ ଗୋପିକା କାନ୍ଧରେ ।
 ଶୋଭା ଦିଶି ଥିଲ ମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟରେ ॥
 ଦେଖି ସୁନ୍ଦର ଗଣ ଗର୍ବହେଲ ଧୂସି ।
 ଅଥବା ବଦନରେ ପାଦ ମନ୍ଦିର ଦିଶି ॥
 ଅପମାନ ପାଇଲେ ଜାଣି କହେ ହରି ।
 କି କେ ମୁଖ ପୋତଲ ସକଳ ସୁନ୍ଦରୀ ॥
 ଏହୁ ଗୋପିକା ଆମ୍ଭର ଜାଣିଲ ମନ ।
 ମାଳା ହୃଦୟ ପୁର ବନ୍ଧନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ॥
 ନାନା କୁସୁମେ ଗୁନ୍ଥି ସର୍ବ ଦେଲେ ମାଳା
 କଶଳୟ-ପୁଷ୍ପ ଗୁନ୍ଧବଣ ଏହୁ ଦେଲ ॥
 ବାହୁ ଅବଲମ୍ବି ତେଣୁ ଲଲୁ ତା କରେ ।
 ଜାଣିଣ ଦଉପି ସେ ତାହାକୁ ନ ବାଧେ ॥
 ଆମ୍ଭ ମନ ଅନୁସରି ସେ ବା ଖଟିଲ ।
 ଭୁମ୍ଭମାନଙ୍କ କମ୍ପା ହରଷ ଭୁଟିଲ ॥
 କରଯୋଡ଼ି କହନ୍ତି ସକଳ ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ଗର୍ବଗଞ୍ଜନ ନିଜ ମନ୍ଦିରା ବିସ୍ତାରି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ପାଦେ ପଡ଼ି ସକଳ ବାମା ।
 ଦାନବସ୍ତ୍ର ନାଥ ଦୋଷକର କ୍ଷମା ॥
 ହସି କନ୍ୟାକୁ ତୋଳି ହୃଦରେ ଧଇଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ପାଇ ଶୋଭ ଗୁଡ଼ିଲେ ॥
 ଗୋପୀଗଣଙ୍କୁ ଦେନି ବନେ ବିହରି ।
 ଧୀର ଧୃତି ଲଳିତ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ॥
 ସର୍ବ ବସିଲେ ମାଧବୀ ମଣ୍ଡପ ତଳେ ।
 ଉପରାଣ-ବସନ ଆସନକୁ ଦେଲେ ॥
 ଗୀତ ଗାନ୍ଧାର ପଞ୍ଚମସ୍ତରେ ଗାୟନ ।
 ଶଶା ଅମୃତ-ରବ ଶ୍ରୁତି ରସାୟନ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗରେ ବସି ଗାବନ୍ତି ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ରସ ମଧୁର ଧ୍ଵନି ଦଶ ଦିଶ ପୂରି ॥
 ସ୍ଵର୍ଗ ବିଦ୍ୟାଧର ଆଦି ସେ ସ୍ଵର ଦେନି ।
 ପୁଷ୍ପ ବରଣି ଆନନ୍ଦ ଦିଶ ଅବନୀ ॥
 ବହେ ମନ୍ଦ ସ୍ଵରରେ ବଳୟ ମରୁତ ।
 ବୃନ୍ଦାବନରେ ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ଵନି ପୂରିତ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୋଭା ଦିଶେ ଆକାଶ ।
 ଆହାଲୀଦ ପାଇଣ କୁସୁମ ବିକାଶ ॥

ନଦୀ ସ୍ଥଳେ ହୋଇ କୁଳକୁ ଲଢ଼ିଲେ ।
 କଷ୍ଟ କେଶରୀ ଆଦି ହିଂସାକୁ ଗ୍ରହଣେ ॥
 ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେ ପାଶାଣ ପ୍ରବେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭାବେ ପୁଲକ ବନଭୂମି ସୁବେ ॥
 ସିଂହାସନରେ ହରି କୋଳେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ନବଦଳ ସ୍ଥଳେ କି ହେଲୁ ବିଜୁଳି ॥
 ଶ୍ୟାମା ଭଦ୍ରା ମଙ୍ଗଳା ପାଳୀ ପୃଥେଶ୍ୱରୀ ।
 ଏହାଙ୍କର ମେଳରେ ଅନେକ ସୁଦୟ ॥
 ପଦ୍ମା ସବ୍ୟା ତାରକା ସୁରାଶା କପାଳୀ ।
 ମାଳା ବିମଳା ତରଙ୍ଗିଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳୀ ॥
 କାମମଞ୍ଜରୀ ମଞ୍ଜୁଶ୍ରୀ ମନୋରମା ।
 କେଳିମଞ୍ଜରୀ କୃଷ୍ଣସାରଙ୍ଗ କୁକୁମାରୀ ॥
 କେରୁଣା କମଳା ଶାଶ୍ୱତ ସୁସାରସୀ ।
 ହାରାବଳୀ ତାରାବଳୀ ସେ ତକୋରାଣୀ ॥
 ଗୁଣବତୀ ଭରଣୀ ସୁମୁଖୀ କୁମୁଦା ।
 ବଳାକମ୍ପା ଶଞ୍ଜିତନୟଣୀ ବିଶାରଦା ॥
 ଏହୁ ଆଦି ଅନେକ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀ ।
 ଅନ୍ତ କରି କି ତାହା ମୁଁ ପାରିବି ଲେଖି ॥
 ଯେହ୍ନା ସେବା ନିଯୋଗି ଜଗି ଚଉପାଶେ ।
 ଶବ୍ଦ ଗୁମର ତାଳି କେ ପୁଷ୍ପ ବରଷେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଆଲଟ ବିଞ୍ଚିଣୀ ଦର୍ପଣ ଦେନ ।
 ଧୂପଧୂଆଁ ସଜ ଦେନ କେନ୍ଦ୍ର କାମିନୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବିଞ୍ଚିଆ ଭାଙ୍ଗିଣୀ କରାଏ ଲଗି ।
 ପାନପିତ୍ତ ପରାସ କେନ୍ଦ୍ର ଦେନ ଜଗି ॥
 ରତ୍ନବିଶେଷେ ସୁବାସ ମାର ପୁରାଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର କୁସୁମଗୟା ରତନା କରଇ ॥
 ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଦେନ କେନ୍ଦ୍ର ମୃଗାଣୀ ।
 ତତ୍ତ୍ୱସମ ତାର ପେଡ଼ି କେ ଦେନଅଛି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଉପା ହୋଇ ଛବି ପାଦୁକା ଧରି ।
 ମଧ୍ୟପାଶ ଦେନି କେବଣୀ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୟ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବେତ ଧରିଣ କରଇ ଜଣାଣ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ପାଏଡ଼ା ପାରି ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ମଣାଣ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରେଣୀନ ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ନିଯୋଗଇ ।
 ଲତ୍ତ ଶାକର ଖଣ୍ଡସର ଘୃତ ଖଇ ।

ଆମ୍ଭ ପଣସ କଦଳୀ ଏ ନଟିକାଳ ।
 ଜାମୁ ଜମ୍ବିଲ ଗୋଟିକା ସର ବହୁଳ ॥
 ଏହିରୂପେ ସେ ଯାହାର ସେବା ଆଦାର ।
 କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ହରି ॥
 ଅତି ମତି-ଉଜ୍ଜ୍ୱଳା ସେ କାମଲଲସେ ।
 କାନ୍ତ ସଙ୍ଗତରେ ଏକାନ୍ତରେ ବିଳସେ ॥
 ହାସରସ ରହସ୍ୟ ଇଙ୍ଗିତ ବଚନ ।
 ପ୍ରେମ ରମୁନ ହାବ ଶ୍ରବ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥
 ବାଙ୍କେ ଶୁଣିବା ରହିବା ଅଙ୍ଗଭାଙ୍ଗି ମା ।
 ମାନେ ନୟନ ଧରେ ଅଧର ରଙ୍ଗିମା ॥
 ଅନ୍ତ ଜଡ଼ଣ ପ୍ରେମ ମିଳେ ନାହିଁ ନାହିଁ ।
 ଏକ ସଖୀକ ଦେଖାଇ ଆଦର କହି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅନୁଗତେ କରନ୍ତି କୋଳ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସୁଗନ୍ଧ ପାଇ ଗୋପୀ ଶ୍ରେଳ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କାହାକୁ ବୋଲଇ କୁଞ୍ଜକୁ ଯାଅ ।
 ଚରକାଳ ମଦନ ବେଦନା ଛଡ଼ାଅ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କହଇ କୃଷ୍ଣକୁ ସଖୀ ହୃତରେ ।
 ଏକ ସୁଦୟ ଲୁଚେ ଏ କୁଞ୍ଜ ଭିତରେ ॥
 ଆସ ଦେଖିବା ବୋଲି ଅଞ୍ଚଳ ଧରଇ ।
 ନେତ୍ରଅପାଙ୍ଗ ବିଞ୍ଚି ମନକୁ ହରଇ ॥
 ରତିଲଲସେ ଆଲସେ ରହେ କେ ବାଙ୍କେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗମାଧୁରୀ ଶୋଭା ଅବଲେକେ ॥
 କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ କହେ କେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦେଖାଇ ।
 ଏହା ନୟନେ କାମବିଶିଷ୍ଟ ରଖାଇ ॥
 ଧାଇଁ ଧରନ୍ତେ କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ମୁହଁ ନୁହେଁ ।
 କାମ ଲୁଚି ଏହା କୁଚକନ୍ଦରେ ରହେ ॥
 ହୃଦେ ଲଗାଇ ଭିଡ଼ିବା ଏ କଥା ସତ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଯାହା କହିଲୁ ଉଚିତ ॥
 କର ବଢ଼ାଇ ଆଲିଙ୍ଗନ ଆକର୍ଷଣେ ।
 ଆଡ଼ ହୋଇ ଦେଖାଇ ଆନ ବିଶେଷଣେ ॥
 ଦେଖ କପାଳରେ ଶୋହେ କପୁରୀ ଚିତା ।
 ଭବଭୟ କାମଦେବ ଗୋପନ ଲତା ॥
 ଭୂରୁକମାଣ ଅଞ୍ଜନପୁରେଣ ବାଣ ।
 ନେତ୍ର ପଞ୍ଚମବାଣେ ଅପାଙ୍ଗ ପୁରଣ ॥

ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ର ମୃଦୁ ହାସେ ।
 କାମ ବିଷ ବେଦ କରେ ଶ୍ରବଣ ପାତ୍ର ॥
 ମଦନ ବୁଢ଼ାଇ ରୂପ ମୋହନ ସାଗରେ ।
 ଆଜ ସୋଗ ପଡ଼ିଅଛି କୁନ୍ଦ ଆଗରେ ॥
 କାମ ସଂଗ୍ରାମେ ରହିଛି କର ବଢ଼ାଇ ।
 ଜୁଡ଼ା କେତକା ବେଢ଼ା ପତକା ଉଡ଼ାଇ ॥
 ଯେତେ ଏହାକୁ ସଂଗ୍ରାମ ସାଧ କରିବ ।
 ତେବେ ରସିକ ନାଗର ଛସ ଧରିବ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ଉରେ ତାର କର ବଢ଼ାଇ ।
 ବାସ ଧରିଣ କହନ୍ତୁ କର ଛଡ଼ାଇ ॥
 ଦେଖ ପାଳିକା ମଦନା ମଦନ ସାକ୍ଷୀ ।
 ହେମ କୁନ୍ଦେ ଅମୃତ ହୃଦେ ଅଛି ରଖି ॥
 ମୁହ କପୁର ଚିହ୍ନ ବସନ ଆଚ୍ଛାଦି ।
 ଉଷ୍ମ ଅଙ୍ଗୁର କାମ ଶିବେ ହବ ବାଘ ॥
 ଏହୁ ସୁଧା ଘଟ ଲୁଟ ମହତବାଧ ।
 ହରି ପାଳିକା କୃତ ଦଳିବାରେ ସଧ ॥
 ଆଡ଼ ହୋଇ ରୋଷ ବହି ଛନ୍ଦ୍ରମ ଦନ୍ତେ ।
 ମଙ୍ଗଳାକୁ ଦେଖାଇଣ କହେ ଆରନ୍ତେ ॥
 ଆଗେ ମଙ୍ଗଳା ଥାଉ ପାଳିକା ପୁରଣି ।
 ଏହୁ ତାପିତ ହେ ଶ୍ୟାମଦନ ବରଣି ॥
 କରଗିରି ଅଞ୍ଚଳେ ଆଜ୍ଞାଦେ ଚଞ୍ଚଳା ।
 ଉଡ଼ିଯାଉ ଉଡ଼ ଉଡ଼ନ ମୋତିମାଳା ॥
 ଗଣ୍ଡେ ତାମୁଳ ବୋଲ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ହଣ୍ଡି ।
 ନାଦ ଗମ୍ଭୀର କଙ୍କିଣି ନୂରୁର ଘୋଷ ॥
 ଶ୍ରୀମଙ୍ଗଳ ହୃଦୟ-କାମାନଳ ଲଭୁ ।
 ପ୍ରେମଲତା ଅଙ୍ଗୁର ଭାବପଳ ଲଭୁ ॥
 ଶୁଣି ଆଗଭର ହରି ପାଳି ବଚନେ ।
 ଅନୁରାଗ ମଙ୍ଗଳା ବାଳୀ ଆଲିଙ୍ଗନେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକ ସେ ଯେ ଦେଖାଇ ଶୁଷ୍କ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଥାଉ ସହ ଆନ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଗ୍ରାସଇ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ପାନ କରିବ ଯହିଁରେ ॥
 ସେହୁ ରସ ପାଇବ କି ଆନ ତହିଁରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହଣ ସବୁ ଆନନ୍ଦେ ପୂରିତ ।
 ତାମଲେ ଜଳେ ଯେହ୍ନେ କୁସୁମ ପଥ ॥

ଶୁଣି ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ।
 ଦେଖି କୁକୁମା କହଇ ସଖୀ ଜନରେ ॥
 ଅନୁରାଗେ ଉପରାଗ କଳାବିଚ୍ଛେଦେ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର କୃଷ୍ଣ ବଧୂନ୍ନଦ ଆଜ୍ଞାଦେ ॥
 ପୂର୍ବଦିଗୁଁ ଚରୁକ କଳା ପାଞ୍ଚାଙ୍ଗୁଳେ ।
 ସୁଧାଧର ପାନେ ଗ୍ରାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲେ ॥
 କଇରୀକା କୁମୁକର ରହେ ସଜ୍ଜିତରେ ।
 ପଦ୍ମା କମଳା ଦେଖି କହେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତେ ॥
 କାମପାର୍ଥରେ ସ୍ନାନ ବାକ୍ୟ କେହୁ ଜାଣ ।
 'ବ୍ୟା ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ର ମୁଁ କରିବ ବଖାଣ ॥

ଶ୍ଳୋକ ୪ ।

ସୁସ୍ଥାନଂ ଗମ୍ୟତ୍ୟଂ କୃଷ୍ଣ ତନ୍ୟତାଂ ଚନ୍ଦ୍ରସଙ୍ଗମଃ
 କାମରୂପାଳୟାନ୍ନିଷ୍ଠ ସୁରପୀଡ଼ା ସ୍ଵୟଂକୁରୁ ॥
 ମଙ୍ଗଳାକୁ ତେଜ କୃଷ୍ଣ ନିକୁଞ୍ଜେ ଗମେ ।
 କାମରୂପାଳ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗମେ ॥
 ରତ୍ନଖର୍ଚ୍ଚେ ସ୍ନାନରେ କାମପୀଡ଼ା ଯାଉ ।
 ଏହୁ ଯୁଗଳ ଆନୁର ହୃଦରେ ରହୁ ॥
 ମନୋରମା ବୋଲେ ସୁର ବାକ୍ୟ ହୋଇଲୁ ॥
 ଜପ ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଏଥୁ ଜାଣ କି ଭଲ ।
 ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ର ବିଧାନ କହେ ଶିବାବାଳୀ ॥
 ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀଭ୍ୟାମ୍ ନମୋ ମନ୍ତ୍ର ବୋଲି ॥
 ଏହି ଯୁଗଳ ରୂପ ହୃଦରେ ଚିନ୍ତବ ।
 ତାର ବୋଲେ କି ଦାନ କେଉଁ ବିପ୍ରେ ଦବ ॥
 ବୋଲେ ବିମଳା ଦାନ ସୁର ଶାସ୍ତ୍ର ମତେ ।
 ଚଉଷଠି ବନ୍ଧ କଳା ବିଧାନ ଯେତେ ॥
 ବିପ୍ଳବ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ର ନିଜ ଧନ ସୁରତ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଦ୍ଵିଜସ୍ଵଜ ଦେଇ ପୀରତ ॥
 ସାତ କୁନ୍ଦ କୃତ କୁନ୍ଦ କର ଦକ୍ଷିଣା ।
 ସ୍ଵପ୍ନି କରି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ନିଶ ଲକ୍ଷଣା ॥
 ଏହି ପୁଣ୍ୟ ପଦେ ହରି ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ।
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବ୍ରହ୍ମାସ ଭାବେ ॥
 ମଞ୍ଜୁର ନକୁଞ୍ଜପୁଞ୍ଜ ପୁଷ୍ପ ଶେଷେ ।
 ବନମାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଏକାନ୍ତ ବିଜେ ॥

ସଖୀଗଣମାନ ଅଶ୍ରୁଦୀନ ସେ ରବିନ୍ଦ ।
 କେତେବେଳେ ବିହରେ ଯୁବକ ସମ୍ଭାଷଣ ॥
 କେତେବେଳେ ଶୟନ ପାନ ସମ୍ଭାଷଣ ।
 କେତେବେଳେ ସଖୀ ବସି ନୃତ୍ୟଗାୟନ ॥
 କେତେବେଳେ ବସି ଖେଳ ପଶାରେ ଚାନ୍ଦିନୀ ।
 ସଖୀ ସଖୀ ମିଳନେ ଦୁଇଆନ୍ତ ପୀଡ଼ିତ ॥
 କେତେବେଳେ ବା ସ୍ଥାନ ସୁବେଶ ଗୁଣନ ।
 ନାନାବେଶ କନ୍ୟାଗଣ ମନରଞ୍ଜନ ॥
 ଏକେ ଏକ ରମ୍ୟେ ନିବିଡ଼ କୁଞ୍ଜରେ ।
 ମନ ପୁରଇ ରଖିଲେ ସୁଖ ପିଞ୍ଜର ॥
 କୃଷ୍ଣ ନାଗରବର ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ସବିଧା ଆକର୍ଷଣ ନେତ୍ର ବିଶ୍ରାମ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ମୁଖର ।
 ପୁରୁ ବାହାର ହୋଇଣ ତେଜ ପ୍ରଶର ॥
 ବନ୍ଦ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ କରେ ଚକ୍ରନା ।
 ଶୁଣି ସଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସକଳ ଅଙ୍ଗନା ॥
 କୃଷ୍ଣ କୁଞ୍ଜର ପଶିଣ ଗଲେ ପଳାଇ ।
 ସଖୀ ସଙ୍ଗ ମିଶିଣ ବାହୁଷ ଚରାଇ ॥
 ଚରଚର ସୁନ୍ଦର ପୁର ଆଗମନ ।
 ଆଗ ପିବା ମୁଖର ନ ଦେଖି ଏ ସ୍ଥାନ ॥
 କୃଷ୍ଣବନ୍ଧୁ ଗୁରୁଜନ ଅପବାଦ ।
 ଉଭୟ ମତରେ ନ ତଳେ ବେନିପାଦ ॥
 ବିରସର ଆସନ୍ତ ପଥରେ ଦେଖିଲେ ।
 ଦେଖି ମୁଖର କୋଣେ ବନ୍ଦେ ବୋଇଲେ ॥
 ଏତେବେଳେ ଯାଏ କିପି ଆଜ ରହିଲ ।
 ଭୟ ନ କରି ମନେ ଗରବ ବଢ଼ିଲ ॥
 ଇଚ୍ଛାମତେ ଏକାନ୍ତେ କାନନେ ବିହର ।
 କଳବଧୂରେ ଏତେ ସାହସ କାହାର ॥
 ଆଜ ଏ ବନେ ଥିଲୁ ସଖୀଦାତନୟ ।
 ଶୁଣିଲେ ବେଳକୁ ମୋତେ ଲାଗିଲ ଭୟ ॥
 ସଖୀଗଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଠାକୁରଣୀ ।
 ଆଜ ପୂଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଗୋଷାମଣି ॥
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ମନୋରଥ ବର ପାଇଲୁ ।
 ବ୍ରତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ନିମନ୍ତ ରହିଲୁ ॥

ପଥ ଦେଖିଲୁ ବର ଚରଣ କଲାଇ ।
 ବନ୍ଦା ହେଲୁ ବାଟ ପ୍ରତି ତାଙ୍କୁ ଅନାଇ ॥
 ତେଣୁ ପାତ ଅଳାଇ ପଛକୁ ଅନାଉଁ ।
 ଭୁଲୁ ତାପ କରିବା ଜାଣି ଖେଦ ପାଉଁ ॥
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ଦେଖ ବେଶ କିମ୍ପା ଭଙ୍ଗ ।
 ଲଳିତ ପିନ୍ଧୁ କଳ୍ପନ ଗଣ୍ଡ କି ରଙ୍ଗ ॥
 ଫିଟି କବେଶ ଲେଟଇ ଚରମ ଦେଶ ।
 ବିପଦେ କରି ଏହୁ ପିନ୍ଧୁ ବାସ ॥
 ଶୁକ ଚଞ୍ଚୁଦାତ ପର ଅଧର-ବନ୍ଧୁ ।
 ବନ୍ଧନେଶ ନିଶ ଚିହ୍ନ ଏ କି ବିଭିନ୍ନ ॥
 ରାଜପୁତ୍ର ଯେ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ଆନନ ।
 ମଧୁକରେ ମଧ୍ୟପାନ ଦିଶେ ସୁମନ ॥
 ଶିବ୍ୟା ବୋଲେ ଯାହା କହିଲ ଅନୁସର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେବଣ ଗୋଲେ ଡାଳ ଧର ॥
 ଅଳଙ୍କାର ଫୁଲ ତେଜ ଏ ମୁଖେ ବସେ ।
 ଭୟ କଷ୍ଟକ ଲତାର ଭିତରେ ପଶେ ॥
 ଭଙ୍ଗ ନିବାରେ କଷ୍ଟକ ଅଙ୍ଗେ କଷ୍ଟିଲ ।
 ଭର ଅଧର ଶତ କବେଶ ଫିଟିଲ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ଝାମ୍ପଇ ମଧୁପ ରମ୍ଭନେ ।
 କେଶ ବସନ ଶ୍ଯ ମୁଖ ଆଜ୍ଞାଦନେ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଥିଲୁ ଆଖିଲୁ ସମ୍ଭାଳି ।
 ଏକା ହୋଇଲେ କି କରନ୍ତା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
 ବୁଢ଼ି ବୋଇଲୁ କହିଲ ସତ ଲୁଚାଇ ।
 ନାନାପ୍ରକାରେ ଦେଖାଇ କଥା ବଞ୍ଚାଇ ॥
 ଏବେ ମାରଗମାଳା ପାଇଲୁ କାହିଁ ।
 ଏ ତ ଅମୂଲ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ଆମ୍ଭ ଦରେ ନାହିଁ ॥
 ଏଣୁକରି କଥାମାନ ଆନ ଜାଣୁଛୁ ।
 ଭୁଲୁ ସବୁର ତରଫ ପରିମାଣୁଛୁ ॥
 ପଦ୍ମା ବୋଲେ ଏ ମାଳ ଯେ ଶ୍ୟାମଳ ଦେଶ ।
 ଗଗନରେ ଉଡ଼ନ୍ତେ ପଡ଼ିଲ ଅବଶ ॥
 ଏହା ଯାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଭର ବଢ଼ିଲ ।
 ହେମଣିର ଶିଖରେ ଯମୁନା ବଢ଼ିଲ ॥
 ଆଜ ପୂଜା ଫଳରେ ଯେ ଏହା ପାଇଲୁ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବର ବୋଲି ଯାହା ବୋଇଲୁ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଶା କି ନ ମରାଳ ବଳି ।
 ମୁଖ ଚାହିଁ ନିରୋଗି କିନ୍ତୁ ନ ବୋଲି ॥
 ଏକମଳ ବୋଲି ନିଜ ଭ୍ରବନେ ମିଳି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ ସୁରତ କେଳି ॥
 ବନେ ବନନାଦ ସଂକେତ ଗଉରୀଘାଟ ।
 କେଉଁ ଦିନ ଲେଖି ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନା ପଥେ ॥
 ସଖୀଗଣ ଯେଉଁ ଫୁଲ ବୋଲି ଯାଇ ।
 ସଖୀଗଣ ଯେଉଁ ହରି ବସ୍ତ୍ର ଚରାଇ ॥
 ଦୁଇଜଣ ଉପାଶ୍ୱର୍ଥ ବନେ ମିଳନ ।
 ଦିନୁଦିନୁ ବଢ଼ିଲ ଅତି ପ୍ରୀତିଧନ ॥
 ନ ରହନ୍ତି ସଦନରେ ମଦନ ଉରେ ।
 ନ ମଣନ୍ତି ଗୁରୁଜନ କୁଳ ବେଶରେ ॥
 ଏକ ଆରବ କାନ-କୁହାକୁହି ଗୋପେ ।
 ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରୀତି ଆନନ୍ଦରୂପେ ॥
 ଲୋକ ଅପବାଦ ଶୁଣି ଆକଟେ ଶାଶୁ ।
 ସଙ୍ଗେ ଜଗିଆ ଦେଇଣ ନ ଗୁଣେ ପାଶୁ ॥
 ଦୁଇଜଣ ବନ୍ଧୁତ୍ୱରେ ବିରହ ବଢ଼ି ।
 ମନସିନ ମରମ ପାଇ ଗାତେ ପ୍ରୀତି ॥
 ଜଗିଜଗିଣ ଘେଟ ନ ପାଏ କହ୍ନାଇ ।
 ଶର ଦେଶକି ବଢ଼ଣ କହେ ମନାଇ ॥
 ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବ ମୋରେ ଏଡ଼େ ହେଲା କଲ ।
 କାମନା ବଢ଼ିଲେ ବୁଢ଼ାଇଲ ଘେଲା ॥
 ଶ୍ରୀ ଯାଉଅଛି ମତେ ଲଗାଅ କଲେ ।
 ଅବଲମ୍ବ କରୁଅ ଚନ୍ଦ୍ରଲତା ମୂଳେ ॥
 ମୋର ଜାଣନ୍ତେ ଦୋଷ କରିନାହିଁ କିନ୍ତୁ ।
 କେଉଁ କାରଣେ ଘେଟ ନ ଦିଏ ମୁଖାକ୍ଷୀ ॥
 ଝାସି ଅନଳ-ଅନଙ୍ଗେ କରଇ ତପ ।
 ନାମମୟ ଜପିଣ ଧ୍ୟାନମୟ ରୂପ ॥
 ଏତେ ତପରେ ମୋତେ ନୋହିଲ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଧ୍ୟାନେ ଦେଖିଲ ସାକ୍ଷାତ ଦୁହେ ଦର୍ଶନ ॥
 ଜୀବଦାନ ଦେଉ ଦେଇ ଅଧରୁ ସୁଧା ।
 ପ୍ରୀତିଧନ ଦେଇ ମନ ନେଇଛୁ ବନ୍ଧା ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଘନ ନ ଦେଖି ତକୋର ଶୁଭକ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନ ଦେଖି ମୁଁ ତେହେ ଆତଙ୍କ ॥

ଅରବିନ୍ଦ ମନରୁ ଚାହିଁ ଯେ ଅଛି ।
 ସେହି ଅଳ ମନ ଆନ ଫୁଲ କି ଅଛି ॥
 ନେତ୍ରପିତ୍ତଳ ଦରିଦ୍ରମୟ ସୁନ୍ଦର ।
 ଗୁଣଗଉଣ ପ୍ରାଣଧନ ଜୀବେଶ୍ୱର ॥
 ମୋର ବିରହ-ବେଦନା ତା ଆଗେ କହ ।
 ତାର ଦର୍ଶନ ଲଳସେ ରହିଛି ଦେହ ॥
 ବେଶେ କହିଣ ଆଶା ସେ ଅସଂଧ୍ୟ ବାଳା ।
 ଏତେ ବୋଲି ଦେଲେ କଣ୍ଠ-କମଳମାଳା ॥
 ପୁଷ୍ପ ସନ୍ଦେଶ ଦେନ ତୁରିତେ ଚଳିଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସନ୍ଧ୍ୟା ଏକାନ୍ତେ ମିଳିଲେ ॥
 ଗଲେ ମାଳା ଦେଇ ବସି ସନ୍ଦେଶ କହେ ।
 ବନେ ବନେ ବୁଲେ ହରି ତୋର ବିରହେ ॥
 ଗୁଜରାଟ-ନନ୍ଦନ ଗୋକୁଳ-ନାୟକ ।
 ତୋର ହେତୁ ପ୍ରୀତି କଲ ଫୁଲସାୟକ ॥
 ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ଶ୍ରେୟନ ନ ରୁଚେ କିନ୍ତୁ ।
 କ୍ଷୀଣ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋର ଗତ ସୁରତ ଇଚ୍ଛା ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନ ପବନ ବସ ସମାନ ।
 ସଖା ସଙ୍ଗେ ସୁଖରଙ୍ଗ ନ ରୁଚେ ମନ ॥
 ନାହିଁ ବିଦଗଧ ବାଣୀ ବାକ୍ସୁହୀଣୀ ।
 ନାହିଁ ବିମ୍ବାଧରେ ହାସ୍ୟ ବିଭଙ୍ଗ-ଠାଣୀ ॥
 ନାହିଁ ହାର ଭୂଷଣ ବନପୁଷ୍ପମାଳ ।
 ନାହିଁ ଲେଟଣାଜୁଡ଼ା ଶିଖିପୁଚ୍ଛରୁଳ ॥
 ନାହିଁ ନୃତ୍ୟମଣ୍ଡଳୀ ଗାନ୍ଧାର ଗାୟନ ।
 ନାହିଁ ତାଳ ତାନମାନ ରମ୍ୟ ବାୟନ ॥
 ଏକା କେବଳ ତୋର ଗୁଣ ଗାଉଅଛି ।
 ଶ୍ରବଣେ ତୋ ନାମ ଶୁଣି ସୁଖ ପାଉଛି ॥
 କେଶ କାଳିନ୍ଦୀ ବଦନ ନଳିନ ଗନ୍ଧ ।
 ଦନ୍ତପତ୍ର କୁନ୍ଦ ଅଧର କୋକନଦ ।
 ହାସ୍ୟ କରେବ ଅଳ ଅଳକାବଳୀ ।
 ଜଳ ନିର୍ମଳ ମୁଖ ଉପମାରେ ଛଳ ॥
 କର ମୃଣାଳ କୁଚ ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ମଣେ ।
 ଚାହିଁ କେଶରୀ ମଝି କ୍ଷୀଣ ପରିମାଣେ ॥
 ସଖା ତୁମ୍ଭେ ନିତୟ ବୋଲି ମନେ ଧରେ ।
 ରମ୍ଭାତରୁ ଏ ଉରୁ ପରିରମ୍ଭ କରେ ॥

ନିଃସଂସାରମନ ଦେଖି ପଥ ପରିମେଷକ ।
 ପିନି ଲାଜ ଶୁଣି ଭରୁ କରଇ କୋଳେ ॥
 ଉଡ଼ି ପଳାନ୍ତି ବାନ୍ ପିଣି ଲେଖଇ ।
 ନ ଦେଖି ମୋହନ ମୁକ୍ତିପାଠ ପଢ଼ଇ ।
 କେତେ ବେଳରେ ପୁଣି ପାଇ ଚେତନା
 ଏହିରୂପେ ତୋର ଚପ କରେ ଶ୍ରବଣା ॥
 ମୋତେ ଶୁଣିବା ତୋର ଶ୍ରୀମୁଖ ମେଷିଲ ।
 ତୋର ରୂପ ଲୟ କରି କୁଞ୍ଜେ ବସିଲ ॥
 ଗୋପ ନରାୟଣ ନାରାୟଣ ବଣ ଯାହାକୁ ।
 କିସ ଭେଦିଲ ଲଗାଇ ଅଛୁ ତାହାକୁ ॥
 ବେଗେ ଯାଇ ପ୍ରାଣନାଥ ଜୀବନ ରଖ ।
 ତୋର ବିନୁ ହୋଇଅଛି ଅତି ନିରୋଧ ॥
 କେଳିକୁଞ୍ଜ ନିରୋଧି ଲେଖକ ଝରଇ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ପଞ୍ଚଶଯ୍ୟା ଅନୁସରଇ ॥
 ଗାଢ଼ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ପ୍ରାଣନାଥ ବିରଜ ।
 ଛନ୍ଦ ମନ ତରଳିତ ତନ ଅବହ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବଳ ଦେଖା ।
 କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦ ହେଲି ନାମେ ପରାଧିବ ॥
 ବିଧେ କୃଷ୍ଣ ବିରଜ ମୁଁ ତହୁଁ ଅଧିକେ ।
 ଚଉପାଶେ ଜଗିଆଁ ଯିବାକୁ ସଜ୍ଜିଲେ ।
 ଗୁରୁଜନ ଆକଟେ ଜନ ଅପବାଦେ ।
 ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ ମୋର କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦେ ॥
 ପୁଲିଶର ଦାତରେ ଯାଆନ୍ତା ଜୀବନ ।
 ଯେଣୁ ଅଧରୁ ଅମୀୟ କରିଛୁ ପାନ ॥
 ତେଣୁ ଜୀବନ ଯାଉ ବେଦନା ସହଇ ॥
 କାମ ବିଷମ ବାଣ ହୃଦୟ ଦହଇ ।
 ବନେ ଯିବାକୁ ମୋତେ ନ ଦିଶେ ଉପାୟ ॥
 ଆଜ ପୁରକୁ ମୋର କରନ୍ତୁ ବିଜୟ
 ଏତେ କହିଣ କର୍ପୁର ବିଡ଼ୟା ଦେଲ ।
 ଗାଢ଼ ସନ୍ଦେଶ ଦେଇ ଲୁଚିତ ଚଳିଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ପଲ୍ଲୀପେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଦେଖି ହରି ଆସନ ତେଜିଣ ହରଷ ॥
 ଦେଇ କର୍ପୁର ବିଡ଼ୟା ସନ୍ଦେଶ କହୁ ।
 ହରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୀତ ତୋର ବିରହେ ॥

ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ମଳୟାମଳ ଅନଳ ।
 ହାରମଳା ପଙ୍କଜ ଅଙ୍ଗନ ଗରଳ ॥
 କାମଦାରୁଣ ବାରଣ ମରମେ କଷ୍ଟଇ ।
 କେଶବାସ ପିଞ୍ଜିଣ ଅବନୀ ଲେଟଇ ।
 ନେଷ ଅମ୍ଳ କୁଚମ୍ବୁ ଶିରେ ଢାଳଇ ॥
 ରତ୍ନ ମରକତ ପୁଷ୍ପ ମାଳ ଉତ୍ତଳ ।
 ଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ବାସେ ଶ୍ୟାମଦୁକୁଳ ॥
 ହାର ଅଙ୍ଗନ ଭୂଷଣ ଏ ପଞ୍ଚଦାସ୍ୟ ।
 ଯେତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଭରଣ ବିଷ ସରବେ ॥
 ଗୁରୁଜନଙ୍କ ଆକଟେ ନ ହେ ବାହାର ।
 ତୋର ଦର୍ଶନେ ବଡ଼ ଉତ୍ସାହ ତାହାର ॥
 କଥା ଦେଖାଇ ମୋତେ ଏତକ ଶୁଣିଲ ।
 କୃଷ୍ଣ ପଶେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୋଭା ନାଶିଲ ॥
 ଦିନ ଦିନ ଶୀତ ନିତ୍ୟରେ ତିନିଦଶା ।
 ଅଭିଷାର ପ୍ରଥମେ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣଆଶା ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟରେ ମିଳନ ତୃତୀୟରେ ଗମନ ।
 ଦୁରେ ରହିଲ ଦେଖି ସେ କାନ୍ତ ମଳିନ ॥
 କିନ୍ତୁ ବିଚ୍ଛେଦକୁ ଶ୍ରବ କାନ୍ତ ମଳିନ ॥
 ଦିନ ପ୍ରଶର ତାପେ ତାରକାଦି ବିନେ ।
 ଲଜେ ନିଜ ସଦନେ ପଶିଣ ବିମନେ ॥
 ପୁଣି ସୁଧା ପାଇଲେ ଉଦୟ ହୋଇବ ।
 ଏ ସମୟକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖେ କହିବ ॥
 ସଖୀ ତଦନ କର୍ପୁର ଲେପନ୍ତେ ତନୁ ।
 ତାପ ପାଇ ତମକ ମଣେ କୃଣାନୁ ॥
 ଭୁଜକୁଳ ଝଙ୍କାରେ ଶ୍ରବଣ ବୁଜଇ ।
 ପିକଧୁନି ଭେଦିଲେ ଚେତନା ହଜଇ ॥
 ତୋର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣି ସଚେତ ହୋଇଲ ।
 ଦେନ କମଳା ମଳା ହୃଦରେ ବଢ଼ିଲ ।
 କଥା ଅମୃତ ଶ୍ରବଣେ କରି ଆପାନ ॥
 ଯାହା ଦେଖିଲ ତୋର ଦିନ ନାହିଁ ଆନ ।
 ଗୁଡ଼ି ପୀରତି ଶାରତ ବଧୁ ବିଧାନ ॥
 ବସି ତୋର ରୂପ କରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
 ବଦନରେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ମାଳୀ ଜପଇ ॥
 ନବଦନେ ଚଢ଼ିତ ଲତା ନିରୋପଇ ।

ଦର ଗିରପ ଅଛଇ ମଥରପୁରେ ।
 ଶାଶୁ କଶିଣ ଶୁଆଇ ଦାଣ୍ଡଦୁଆରେ ॥
 ଦୁଇବୁଣ ପ୍ରିୟାମହତସ୍ୟ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଅନ୍ତରାଳର ଚୋଟା ପୁରେ ଅଛି ଏକାନ୍ତେ ॥
 ଅତି ସୁସଜ୍ଜ ଦସ୍ତ ଯେ ଚରୁ ଲତକା ।
 ଦବସର ଅନ୍ଧକାର ବନବାଟିକ ॥
 ଆଜ ରଜନୀ ପାଞ୍ଚ ଦିଗରେ ଗମନ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ୟାମସାମାନ୍ୟ ମନ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ॥
 ଏତେ କହିଣ ଗୀତ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ସଙ୍ଗେ ବସୁର ॥
 ଉଦବେଶ ଦହାଇ ହରି କାମେ କାତର ।
 ତୁଣ୍ଡ ଜାଡ଼ ବାହୁଣ ନ ଆସେ ଉତ୍ତର ॥
 ତନ୍ତୁ କମ୍ପଇ ମଦନଶରଦାତର ।
 ଦୃଢ଼ାନଳେ ତରଳ କତଳୀ ବାତରେ ॥
 ସଙ୍ଗସୁଖ ସଦନେ ନ ରମଇ ମନ ।
 ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ବିପରୀତ ଆନୁଆନ ॥
 ନେତ୍ର ଶତପଥମିତ ଅସ୍ତ୍ର ବାଞ୍ଛିଲ ।
 ମନକୁମୁଦ ତନ୍ତୁ ଉଦୟ ଇଚ୍ଛଇ ॥
 ଦଶ ବାସର ନିଶାଗମ ଅନ୍ତସରେ ।
 ତରୁତମାଳ ଗହଳ ଦେଶେ ସୁଖରେ ॥
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ନୃତ୍ତ ଅମିୟ ଅଶନ ଦ୍ରବ୍ୟେ ।
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀର ବିଭିନ୍ନ କେବଳ ତବେ ॥
 ପ୍ରିୟଜନ ସନ୍ନିଧେ ଦେଖିଲେ ବିରସ ।
 ଗତି ବିପରୀତ କଥା ଅତି ମାରସ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ରବି ମେରୁ-ଉଦାତ୍ତ ଗଲେ ।
 ଆକାଶରେ ତାରାଗଣ ବିକାଶ ହେଲେ ॥
 ଜଗତରେ ଆସିଣ ତମିର ଘୋଟିଲ ।
 କାମଶର ମରମେ ଅଧିକ କଲିଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମାତ ବଢ଼ାଇ ଛଦ୍ମମ ଶୟନେ ।
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ସନ୍ଦେଶେ ନିଦ୍ରା କି ନୟନ ॥
 ପୂର୍ବ କବାଟ କଳ ପଶ୍ଚିମ ଦୁଆର ।
 ଘଟ ପାଞ୍ଚଦିଗମାନେ ହେଲ ବାହାର ॥
 ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ।
 ଲୋକଉପାସ ଗମିଲେ ତରୁ ତଳ ତଳ ॥

କଷ୍ଟ କଷ୍ଟରେ ଶିଳ୍ପ ମେଣ୍ଟାଇ ଚଳିଲେ ।
 ନୋବତ୍ତ ନମସ୍ତ ସୁର ଅନ୍ତେ ମିଳିଲେ ॥
 ଦ୍ଵାର ଆକଟ ଉତ୍ତର ନ ପାରେ ପଶି ।
 ଚଉପାଶେ ବୁଲନ୍ତି ଉପାୟ ନ ଦଶ ॥
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ତନ୍ତ୍ରଶାଳ-ପୁର ପାତେଇ ।
 ନାନା ତରୁ ଫଳଉରେ ହୋଇଛନ୍ତି ଭାରି ॥
 ଶୂଳବଳ ଓହଳ କରମଙ୍ଗା ଡାଳେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ କରେ ଚଢ଼ି ତା ଧଇଲେ ॥
 ରକ୍ତ ଛନ୍ଦଣୀ ନିଶ୍ଚେଷୀ ସୁବଳ ଦେଲେ ।
 ଡାଳେ ଲଗାଇ ଖସି ଉତ୍ତରେ ମଣିଲେ ॥
 ଚଉପାଶେ ବୁଲଣ ଦ୍ଵାରେ ଠାବ କରି ।
 କବାଟରେ ଧୀରେ କର ଠକିଲେ ହରି ॥
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ଜାଣିଣ ସଖୀଙ୍କି କହିଲେ ।
 କବାଟରେ କେ ହସ୍ତ ମାଇଲି ବୋଇଲେ ॥
 ଶୁଣି ସଜନୀ ଦ୍ଵାର ଫେଡ଼ଣ ଅନାଇ ।
 ଛପିରହୁଛନ୍ତି ଦେଖିଲେ ସେ କହ୍ନାଇ ॥
 ବେଗେ ଧରି ବୋଲନ୍ତି ଏ କାହିଁର ଚୋର ।
 ଏତେ ଆକଟେ କେହ୍ନେ ପଶିଲି ଉତ୍ତର ॥
 କୃଷ୍ଣ ବେଲନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପୁରରେ ଚୋର ।
 ମୋତେ ଧରି ଜଗିବାକୁ ଶିକ୍ୟ କାହାର ॥
 ପ୍ରାଣସଖୀ ନିମନ୍ତେ ଦୁର୍ଗମେ ଅଛଇ ।
 କରମଙ୍ଗା ସ । କୁ କରମେ ପାଇଲି ॥
 ମତେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁତ ନକର ଜଞ୍ଜାଳ ।
 ଜଳୁଅଛି ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଅନଙ୍ଗ ଅନଳ ॥
 ବେଗେ ଲାଗୁଅ ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ପ୍ରେମଜଳେ ।
 ଶୁଣି ସଖୀ ହସି ପାଦ ମଣାଇ ନେଲେ ॥
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ-ଶୟନ ପଲଙ୍କରେ ବିଜେ ।
 ଅତି ମୃଦୁ ମଞ୍ଜୁ ଲତନ ବିରାଜେ ॥
 ତେଣି ଛଦ୍ମମେ ନିଦ୍ରା-ତରଳିତ କାପେ ।
 ଦମଦମ ହୁଏ ଶରଳଶ୍ୟାସ ବହେ ॥
 ପ୍ରମୁଦ ସାତୁକ୍ୟସାବେ ମଦନରେ ଜଡ଼ି ।
 କୃଷ୍ଣ ଲବଣ୍ୟ ପିଅଇ ନୟନ ଫେଡ଼ି ॥
 କୃଷ୍ଣଚରଣ ତଳେ ଦେଇ ଚିତ୍ତବୁଦ୍ଧି ।
 ମିଳେ ଦଶଦ୍ରୁପୁର କି ଅମୂଲ୍ୟନିଧି ॥

ହରି କରକମଳ ହାସ୍ୟେ ସେ ଉରେ ।
 ତନ୍ମୁ ଶୀତଳ ନିଜ ସୁଗ୍ରବକୁ ଧରେ ॥
 ଶୁଣି ତମକି ଉଠି ବଦନ ଲମ୍ବାଇ ।
 କୁଚ ହେମାଚଳ ମୁଖ-ଶଶୀ ସମ୍ଭାଇ ॥
 ଦେଖି ଆରତ କୃଷ୍ଣ ବିନୟ ବଚନ ।
 ମୋର ଦୁଃଖମାନ ସଖୀ କର ମୋଚନ ॥
 କିମ୍ପା ସଖୀ ତଳମୁଖ କରୁଛ ମାନେ ।
 ମାନ ତେଜି ବର ଦାଅ ସେ ଆଲିଙ୍ଗନେ ॥
 ଦିଶ ଆକାଶ ଶୋଭା ଦମ୍ପତି ହରଷେ ।
 ତରୁ ଲତାଦିଗର ପ୍ରସମାପୂର୍ତ୍ତ ବରଷେ ॥
 ପୁଲକୁଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କେରଣ ହାସେ ।
 ମାନ-ଅନ୍ଧାର ଗମିଲ ତମାଳ ପାତ୍ର ॥
 ଗତ ସୁରତ ଚନ୍ଦ୍ର ଶତ୍ରୁ ବିଚଳିଲ ।
 ଧୀର ଧର୍ମ୍ୟ ମୋର ଧରଣ ନ ଗଲ ॥
 ଏତତ ବୋଲି ଭୁଜେ ଭୁଜି ଲଗାଇ କୋଟଳ ।
 ମୁଖ-ତନ୍ତ୍ର-ଶୋଭା ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ଉଛୁଳେ ॥
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ବୋଇଲେ ହେ ନାଗରାଜ୍ୟ ।
 ଆସି ନ ଜାଣିବା ଜାଣି କରଇ ଭୟେ ॥
 ଆଜ ଦଇବ ଗଉଡ଼ ନାହିଁ ମନ୍ଦିରେ
 ଜଗି ମାଏ ଶୋଇଛନ୍ତି ମେଲ କନ୍ଦରେ ॥
 ପଥେ ଅଇଲ ଲୋକ ନ ଦେଖିଲେ କେହି ।
 ଏଡ଼େ ଉଚ୍ଚ ପାତର କି ପକାରେ ଡେଇଁ ॥
 ଭୟ ନ କରି ମନରେ ଭିତରେ ପଶ ।
 ଗୋପେ କାହାର ହୋଇବ ଏଡ଼େ ସାହସ ॥
 ନିଶାମାଳ ଦେଖିଲେ ସେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତା ।
 ଗୋପେ କିଏ ଅପସରା ଧୂଳ ଶୁଭିନ୍ତା ॥
 କାମେ ଆରତ ହରି ହେଲ ଏଡ଼େ ବାଇ ।
 ବିଦ୍ରା କରଇବା ନନ୍ଦରାଜକୁ କହି ॥
 ଆଉଁସେଲେ ନ କରିବ ଏମନ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ।
 ବେଶରେଣ ମୁଁ ହେଲି ବଡ଼ ଅପରାଧୀ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବେଦନା ଜାଣିଲ ଯେବେ ।
 ଦୁଃଖ ନାଶ ଗଲ ପୁଣି ପାଇଲୁ ତେବେ ॥
 ଦେଖ ବୋଇଲେ ନାଆ ନାଆ ଦିନାକେବେ ।
 ଅନୁରାଗ ପୀରତ ହୋଇଥାଇ ଯେବେ ॥

ସେହୁ ଆଦର ପୁଣି ନ ରହଇ ପଛେ ।
 ଯେହୁ ମଧୁପ୍ର ମଧୁ ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଷ୍ପ ଲେଖେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତକୋର ତନ୍ତ୍ରକୁ ଶୁଣି ।
 ଦିନୁଦିନ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ଇ ପାଇ ॥
 ଏହିରୂପେ ବେନି ଜନେ ବଚନ ଛଳି ।
 କେହି କାହାକୁ ବଚନେ ନ ପାରେ ବଳି ॥
 ନାନା ହାସ ରସର ରଜନୀ ବଞ୍ଚିଲେ ।
 ସୁରଶାସ୍ତ୍ରମତ କେଳି ଆରମ୍ଭ କଲେ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ରଜନୀ ସେ ହୋଇଲ ଶେଷ ।
 ଦିଶେ ପୂର୍ବଦିଗରେ ପାଣ୍ଡୁର ଆକାଶ ॥
 ତାମ୍ରରୁଦ୍ର-ଧନ ଶୁଣି ଉଚ୍ଚାଟ ଲାଗେ ।
 ବେନିଜନ ମନଦୁଃଖ ସଙ୍ଗେ ବିଯୋଗେ ॥
 ଲୋକସ୍ଵାଦ ପ୍ରେମପ୍ରୀତି ବିବାଦ ପଡ଼ି ।
 କେହି କାହାକୁ ସତ ନ ବଳଇ ପୁଡ଼ି ॥
 ଦୁଇ ସହଚର ଯାଇ ଉଚ୍ଚାଟ କଲେ ।
 କଥା ଦେଖାଇଣ କହେ ଏକକୁ ଆରେ ॥
 ତନ୍ତ୍ର ତେଜ ରଜନୀ ନିଜ ପ୍ଲାମେ ଗଲ ।
 ଦିବାଗମେ କୁମୁଦ ସଙ୍କୁଚିତ ହେଲ ॥
 ପଦ୍ମ ବିକାଶେ ଆକାଶେ ତାର ମଳିନ ।
 ଉଦୟ ଅରୁଣ କାମୀ ହୃଦୟ ମଳିନ ॥
 କାକ କୁକୁଟ କପୋତ କୁଟିଳ ଧନ ।
 ଶୁଣି ଲଜ୍ଜା ଆବୋଗିଲେ କୁଳକାମିନୀ ॥
 ଏହିସଖି ମୁଖର ସେ ମିଳିବ ଏଥେଁ ।
 ଶୁଣି ବିରସେ କୃଷ୍ଣ ଗଲ ଗତ ପଥେ ॥
 ଦୁଇ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ନିଜପୁର ଶୟନ ।
 ନଦୀ ଆଳସେ ଦୃମିତ ପଦ୍ମପଦ୍ମ ॥
 ନିଶା ଶେଷେଣ ମୁଖର ନଦୀ ତେଜଲ ।
 ମୁଖ ପଖାଳ ଶ୍ରୀହରି ନାମ ଭଜିଲ ॥
 ପୁଣି ସଙ୍ଗୀତେ ମନରେ ଶକ୍ତିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଆସିବା ଜାଣି ନାମ ବା ଡାକିଲେ ॥
 ଶୁଦ୍ଧଚରଣ କରେ ପରଜନ ରାଜ ।
 ଦୁଧର ରଖାଇଣ ଦହି ମୁହାଁଇ ॥
 ତନ୍ତ୍ରାବଳୀ ଶୟନମନ୍ଦିର ମିଳିଲ ।
 ପୁର ସୁବାସ ଶୋଭା ଶୁଣି ପରୁରିଲ ॥

ଆଜ-ଚରିତ ତ ଆନ ଆନ ଦିଶଇ ।
 ଚଉପାଶ ଚଉଟି ପୁରଇ ବାସଇ ॥
 ଏହି ପାବର କରଣ ଦଶିଆ ପଡ଼ିଛି ।
 ଆତପାବେ ଅଳାଶ ପଡ଼ିଛି ଛୁଡ଼ିଛି ॥
 ଶୁଣି ଶୈବ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଗୋ ମାଏ ।
 କାଲି ଡେଇଁ ପଶିଲ କପୁରୀ ଗୋଟାଏ ॥
 ବସିପାହୁବାପାଏ ଏଥୁ ରହିଥିଲ ।
 ନେକ ପ୍ରଳୟ ଦେବା କାଣି ଡେଇଁଗଲ ।
 ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲ ଏହୁ କାହା ପାତକହୀ ।
 ଅଶ୍ରୁଦଶ ଲକ୍ଷଣ ଦିଶଇ ଭଲ ଭଲ ॥
 ପଦ୍ମା ବୋଇଲ ଯେଉଁ ବ୍ରତ ବଧୁ କଲ ।
 ତାର ଫଳ ଏକଠୁ ହୋଇ ରହିଲ ॥
 ପଦ୍ମନଧି ଶଙ୍ଖନଧି ଏ ଅଭିରାମ୍ୟ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣକଳସ ବାସସ୍ଥ ସୁସ୍ଥ ଧୂର୍ଯ୍ୟ ॥
 କାମଧେନୁ ସମ୍ପଦ ଠୁଲ ଉନିକୋଶ ।
 ଗୁପ୍ତଚନ୍ଦ୍ର ବଜ୍ରାକ୍ଷଣ ଶିଶୁ-ମାରଣ ॥
 ଶସ୍ତ୍ର ମିଶ୍ର ଶୟନୁକ୍ତି ବଧୁଲକ୍ଷଣ ।
 ରେଖାପିବ ଏ ଶୁଭକର୍ମକୁ କାରଣ ॥
 ଦେବ ଦେଲ ବର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ହୋଇଲ ।
 ଧର୍ମପୁରୁଷ ତୁମ୍ଭ ପୁରକୁ ଅଇଲ ॥
 ରଜଶିଖ ଲକ୍ଷଣ ଚରଣ ଉକୁଟେ ।
 ରୂପଗୁଣ ଭୂଷଣ ମଉଳ ମୁକୁଟେ ॥
 ବ୍ରତ ପୂଜିବାର ଫଳ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ନେଶ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ପଛେ କରୁଥାଅ ଦୁଃଖ ।
 ଶୈବ୍ୟା ବୋଲେ କାଲି ଚନ୍ଦ୍ରା କଲ ମନରେ ।
 ପୁତ୍ର ରହିଲ ମଥର ରଜ ସେବାରେ ॥
 ଖଟି ନ ପାବର ନପୁଣ ରଜନଯୋଗ ।
 ଆନୟାଏ ତ ନଇଲ କିସ ବିଯୋଗ ॥
 ଧର୍ମପୁରୁଷ ବିନେ କଲେ ତ ଦେଖାଇ ।
 ଶରଣ ପ୍ରଭାତ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦାଡ଼ି ରଖାଇ ॥
 ପଦ୍ମ ପ୍ରାୟେ ମୁଖ ରଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲ ।
 ଅନୁଗ୍ରହ ବସତ ଶାନ୍ତି କରାଦେଲ ॥
 ଯବନରଖା ଲେଖାପାଇଁ ଆସେ କୁମର ।
 ଧନୁ ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ବାନ୍ତି ଧରିଣ କର ॥

ଗୋପପୁରେ ପାଇଲ ଗୋଠୁଲ ସମ୍ପଦ ।
 ଅଶ୍ରୁମଙ୍ଗଳ ସୁସ୍ଥିତ ଶଙ୍ଖଣବଦ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ମୀନ ଅନୁକୂଳ ମଙ୍ଗଳ ।
 ଶିର ଧରଇ ଫିନେ ଶ ଛନ୍ଦରିବଲ ॥
 ଦେଇଣ ଅକ୍ଷୁଣ ହସ୍ତୀ କରଇ ଚଢ଼ାଇ ।
 ବଜ୍ର ହୋଇ ରହେ ମହାଶ୍ରେୟ ବଢ଼ାଇ ॥
 ରଜଶିଖ ଲକ୍ଷଣେ ପାଇଲେ କାଲି ।
 ତୁମ୍ଭ ତୁଣ୍ଡ ସୁଭୁକ୍ତ ହେଉ ବୋଲି ॥
 ଶୈବ୍ୟାବାଳୀ ବୋଲେ ଏହୁ ପ୍ରମାଣ ହେଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବାମଜାନୁ ନେଶ ଫୁଲିଲ ॥
 ତେଣୁକରି ମନ୍ଦର ରୁଚିର ସୁବାସେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବିନେ ଶୁଭ ପ୍ରକାଶେ ॥
 ଏହିକ୍ଷଣି ତୁମ୍ଭର ସମ୍ପଦେ ଆସିବେ ।
 ଦେଖନେଶ ସବୁ ମନସ୍ତାପ ନାଶିବେ ॥
 ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲେ ଏହୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବ ଯେବେ ।
 ଯାହା ମାଣିବ ବଧାଇ ପାଇବ ତେବେ ॥
 ଏହି ସମୟେ ଶୁଭେ ଗୋପେ କୋଳାହଳ ।
 ହସ୍ତୀ ଚଢ଼ି ଆସଇ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ॥
 ଶାନ୍ତି ପାଇଲ ସକଳ ଗୋପାଳକୁଳେ ।
 ସରସର ଅଧିକାର ରଜନ ଦେଲେ ॥
 ବୁଢ଼ୀ ବାରତା ପାଇ ଛୁଡ଼ି ମନୋବ୍ୟଥା ।
 ବଡ଼ ଆତମ୍ବିତ ମଣେ ତରୁଣୀ କଥା ॥
 ମନ ଆନନ୍ଦେ ବହୁତ ଦେଲ ବଧାଇ ।
 ପୁଷ୍ପସମ୍ପଦ ଦେଖିଣ ଅର୍ଦ୍ଧ ବଦାଇ ॥
 ସେଦିନର ଦୁଃଖାହୁଁ ଏରୂପେ ବଞ୍ଚିଲେ ।
 ଧର୍ମୀ ବୁଦ୍ଧିଏ ପାଞ୍ଚ ଉପାୟ ରଞ୍ଜିଲେ ॥
 ଏକଦିନେ ନିଶାଣେଷ ଶୈବ୍ୟା ଚତୁର୍ଥ ।
 କହେ ମୁଖର ସନ୍ନିଧେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ॥
 କାଲି ନିଶିରେ ଦେଖିଲ ମୁହିଁ ପ୍ରପନ ।
 ସିଂହବାହନ କହନ୍ତି କୋପ ବଚନ ॥
 ମୋର ଶୀର୍ଷ ଆରାଧନା ମୂଳା ନ କଲ ।
 ଯାହା ଆରାଧ୍ୟ ଏଡ଼େ ସମ୍ପଦ ପାଇଲ ॥
 ଗର୍ବ ବଢ଼ିଣଏବେ କଲ ଅନାଦର ।
 ପଜା ପଡ଼ିଆ କଲ ମିଥ୍ୟା ଦୁଃବାର ॥

ଏବେ ବୋଇଲେ ଗଉରୀପତିକୁ ଯିବୁଁ ।
 ତୋଷ କରି ବିଦ୍ୟାସେନା ପୂଜା କରିବୁଁ ॥
 ଶୁଣି ମୁଖର ପ୍ରସନ୍ନ ବୋଇଲେ ଯାଅ ।
 ଦେଖ ପୂଜା ଚରଣେ ବିମଳ ହୁଅ ।
 ପୂଜା ବଡ଼ାଇ ପୂଜେ ଆସିବୁ ଭବିଷ୍ୟ ।
 କୁଳେ କଳଙ୍କ କଲ କହ୍ନାଇ- ଚରିତ ॥
 ଯୋଗ ଯେଉଁଲେ ନ ଶୁଣି ନ କହି କଥା ।
 ଆଜି ହେଉଣ ଚଳକୁ ପୋଷିବ ମଥା ॥
 ଯେବେ କହିବ ଶ୍ରବଣ ମୁଦିବ କରେ ।
 ମୋହନ ଲଗାଇ କୁଳବର୍ଣ୍ଣା ହରେ ॥
 ଏହୁ କଥାକୁ କରିବ ବଡ଼ ବିଚାର ।
 ଭୁବନ ଜାଣି ତ ବେଶର କଲ ଆଶୁର
 ସଖୀ ବୋଇଲେ ଆନନ୍ଦମାନ ଆଜି ଯହିଁ ।
 ଅବେଶର କଥାକହ ହୁଅଇ ତହିଁ ॥
 ମନ୍ଦାସନ ପଦ୍ମବତୀ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ଏହା ମନନ ଆନ ପୁରୁଷେ ବଳି ॥
 ଏତେ କହିଣ ମୁଖର ଆଜ୍ଞାକୁ ଯେନି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗେ ବନ୍ଦନ ସଜନୀ ॥
 ଆଗ ସଙ୍ଗେତ ଯେନି ଆଇଲ ଚାରିକା ।
 ନାମ ମୂଳର କୃଷ୍ଣକୁ ଯେଉଁଲି ଏକା ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଗମନ ସାଧନ କହି ।
 ଆଜି ତମେ ବନ୍ଦନ କୃଷ୍ଣ ଥିବ ରହି ॥
 ଦୁଃଖ ତହିଁ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ସେବନେ ମିଳି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନାମ ଜପି ଉଚ୍ଚାଟ ମାଳି ॥
 ଦୁଃଖ ଲେଉଟି ଯାଇ ବାରିତା କହିଲେ ।
 ତମ୍ଭାବନ ଆସିଣ ମୋହନ ରହିଲେ ॥
 ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଉଦ୍‌ବେଗ ମନରେ ।
 ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ମିଳିଲେ ସେହିବନରେ ॥
 ଗଙ୍ଗା ସାଗର ଭେଟ ପ୍ରାୟ ମିଳିଲେ ।
 ନାନାରସେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ବଳସିଲେ ।
 ତମ୍ଭା କୁସୁମ ଶ୍ୟାମ ଶିର ବରଷି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଲେ ଏହୁ ବାଳୀ ବିରସୀ
 ଏହୁ ତମ୍ଭା ଦେଖ ହେ ମଦନ ଗୋପାଳ ।
 କାନ୍ତ ଅଶ୍ରବରେ ହୃଦେ ପୋଛିଛି ଶୂଳ ॥

ଅତି ଗଉର ରୁଚିର ସୁବାସ ହେଲେ ।
 ଭଙ୍ଗ ଅଶ୍ରବରେ ଶୋଭା ନନ୍ଦନେ ଭଲେ ॥
 କେଉଁ ଅଶ୍ରବରୁ ଭଙ୍ଗ ନ ଆସେ ପାଶେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ବିରଜିତ ଏହୁ ର ରସେ ॥
 ଏହୁ ଉଆଁସୀ ନାଶ ବଳ୍ଲଭ ନାସଲ ।
 ଜାଣି ସୁଜାଣ ଅଳି ପାଶେ ନ ଆସଇ ॥
 ଦେଖ ବୋଲେ ସେ କୁଟିଳ ପୁଷ୍ପ ରମ୍ଭଇ ॥
 ଦନ୍ତ ଦେଖ ଗଲୁ ଆନ ପୁଷ୍ପ ଗମଇ ।
 ଯେହୁ ଯାର ପୁଷ୍ପ ବଟପୀୟବତୀ ।
 ଭବ ଯେନି ଲେଉଟି ଯାଏ ଆରକ କତି ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ଦଣ୍ଡ ଶନାୟକ ଭ୍ରମର ।
 ବାସ ନିବାସ ପୁଷ୍ପ କରେ ଅଜିକାର ॥
 ନିଶି ରହଇ ପଦ୍ମ ନା ହୃଦେ ଆନନ୍ଦେ ।
 ଜାଣି ପ୍ରାଣସଖୀ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରେମାନୁବରେ ॥
 ମହା ମହା ଦାରୁକୁ ସେ କରଇ ଭେଦ ।
 ପ୍ରୀତିଭାବେ ବନ୍ଧ ହୋଇ ନ କରଇ ଛେଦ ॥
 ନାଶ ଗୁଆଁସ ରସ ବିରସ ମଣଇ ।
 ରସବତୀ ସେ ରସିକାରସ ଜାଣଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସବୁଠାରେ ସମାନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କେବଳ ହୁଏ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ॥
 ହେବା ବୋଲେ ଏକପରି ବ୍ରତ ନାୟକ ।
 ଯେହି ଗୁଣ ବହଇ ବିବେକ ଭୃତକ ॥
 ଯେନିରସ କେବଳ କରଇ ପୀରକ ।
 ତୁଣ୍ଡ ଆରତେ ଆନ ନ ବଳଇ ମତି ॥
 ରସ ନ ପାଇ କେବେ ବଟପୀ ନ ହୁଏ ।
 କାହା କୁହୁଁ ନ ଶୁଣି ନିଜ ରସଲୟେ ॥
 ନବକାଳେ ପୀରକ ରୁଚଇ ମନକୁ ।
 ଶ୍ରୀକାଳେ ତତ୍ତ୍ଵସମ ଯେହୁ ତନୁକୁ ॥
 ହେମ କାଳରେ ତହିଁ ନ କର ଆଦର ।
 ଏହି ରୂପେ ଶୀତ ବଟପ ସାଦର ॥
 ପୁଣି ଉପମ ଇଚ୍ଛା କାଳେ ତାହା ଲେଉଟି ।
 କାଳବତୀ କୁହୁଁ ତ ଜନ ବଚ୍ଚବତ୍ତ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ବାତନ ଜନମ ଦୁଃଖି ।
 ନଭେ ଭ୍ରମ ଅଖିଳ ସଖୀ ନାହିଁ ଦେଖି । ।

ସମ-ସ୍ବଜ୍ଞା ପ୍ରୀତି ସବୁକାଳେ ସମ ।
 ଶ୍ରୀଷ୍ଟମକୁ ଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ଉଷ୍ମ ॥
 ମନ ଜାଣି ନାୟକକୁ ଅନୁସରଇ ।
 ଦିନୁ ଦିନୁ ନାନାରସେ ଚଢ଼ି ହରଇ ॥
 ଏହୁ ଗୁଣବତ୍ତା ପ୍ରୀତି ନେ ପାରଇ ଗୁଡ଼ି ।
 ବେଳୁଁ ବେଳୁଁ ଅନୁରାଗ ଅଧିକ ବଢ଼ି ॥
 ଯେଉଁ ମଣି ଲାଗି ଲୋଡ଼ି ହେମ ପାଇଲେଟି ।
 ହେମ ପାଇ ମଣିରୁ କି ଆଦର ଭୁବନେ ॥
 ଗୋପ-ଚରଣୀ-ମଣି ଶିରୋମଣି ଧନ ।
 ସବେ ଚୋ ସୁଖେ ସୁଖୀ ସଖୀ ଭାବ ଦେଖି ॥
 ଲତାମୂଳ ଜଳେ ଯେତେ ପୁଲ ପଲବେ ।
 ତେତେ ସକଳେ ପ୍ରପୁଲ ଚୋର ପୁଲବେ ॥
 ଏହି ରୂପେ ଏକ ଆଦର ପୀରତି ହେଲ ।
 ନାନାରସେ ବଳପି ବନେ ବନେ ବୁଲେ ॥
 କେଉଁଠାରେ ବସିଣ ସୁନ୍ଦରୀ ହୁଅନ୍ତି ।
 କେଉଁଠାରେ ନିଶ୍ଚୟରେ ଶୀତ ଗାବନ୍ତି ॥
 କେଉଁଠାରେ ସ୍ବବଳ ଚୋଳି ମରମର ।
 କେତେବେଳେ ଗୁଲନ୍ତି ହସ୍ତ ଧରାଧର ॥
 କେଉଁ କୁଣ୍ଡଳ ଶୟନ ଜାନୁଆରୀମଣ୍ଡଳେ ।
 ଶଶି ଶଶିକେ ହୁଏ ଲାଳା ଅନୁମାନେ ॥
 ଏକ ଆଦରକୁ ଲୁଚି ଖୋଜେ ଅନୁସର ।
 ଦେଖି ପଡ଼େ ଧରି ଓହ୍ଲାଇଲେ ହରି ॥
 ଏହି ସମୟ ମୁଖର ମିଳଇ ବନେ ।
 ସଖୀମାନଙ୍କ କଥାକୁ ଅପ୍ରସନ୍ନ ମନେ ॥
 ଲତା ଉଠାଇଲେ ରହି ଧୀରେ ନିରାଶିଲ ।
 ବୋହୂ ପଶେ କୃଷ୍ଣ ଧରିଲେ ଗତିଲ ॥
 କୋପଦର ଗୋଲଣ ମିଳଇ ଆଗର ।
 କୃଷ୍ଣବାସ ତେଜଶି ରସ ସାଗର ॥
 ଲଜ ଭୟ କାତର ଛଳମନ ପ୍ରମୁ ।
 ପ୍ରୀତୀ ବଦନକୁ ଗୁଣି ହୋଇଲେ ଦମ୍ଭ ॥
 କମ୍ପମାନ ହୋଇ ତଳ ବୋଲଇ ବୁଡ଼ି ॥
 ଏଥୁ ରଜା ହୋଇଲୁ କି କଂସ ଦଉଡ଼ି ।
 ଏହିବନେ ଏକା ହୋଇ କମ୍ପା ହୁ ରହୁ ॥
 ଏଥୁ ଓଷା ପଡ଼େ ଆସି ମୋହର ବୋହୂ ॥

ଅସି ଏକାନ୍ତେ ନାଚର ପଣ ଦେଖାଉ ।
 ନନ୍ଦରଜା କୁଳକୁ କଳଙ୍କ ରଖାଉ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ମୋ ହଜିଲୁ ମାରଗାମାଳୀ ।
 ଏହିବନୁ ପାଇଣ ଅଛୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥
 ମାଏ ଜାଣିଲେ ତଳିବେ ବୋଲି ମାଗଇ ।
 ଅଳି କରି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଙ୍ଗେ ଲାଗଇ ॥
 ବୁଢ଼ି ବୋଇଲ ବେ/ହୁ ପଣେ ଓହ୍ଲାଇ ।
 ଗୋପେ ଏଡ଼େ ବଳୀୟାର କଂସେ ନ ଡରୁ ॥
 ଆଜି ପୁଅକୁ କହି ଗୁଡ଼ାରି କରଇ ।
 ଲେଙ୍କା ବରଗାଇ ତୋତେ ନେବି ଧରଇ ॥
 ଅଦର୍ଶିଣ ଯେ କଂଶକୁ ସେବା କରଇ ।
 ତ ର ରମଣୀକ କେହି ବଳେ ଧରଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ଯହିଁ ଆକର୍ଷଣ ତୋର ।
 ଆଉ କେଉଁ କୁଳବତ୍ତା ଥିବ ବେଶର ॥
 ତୋର ମାତାକୁ ପ୍ରତିପାଳି ଅଛୁ ଯେଣୁ ।
 ଆପେ ବ୍ୟଥା ଲେକେ କଥା ବୋଲିବେ ତେଣୁ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାଇଲୁ ଯେବଣ ମାଳ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଲମ୍ବାଇଥିଲୁ ତାହା ଗଳା ॥
 ମୋତେ ଦେଖିଣ କାଡ଼ି ପଶନ୍ତେ ଲୁଚୁଇ ।
 ମୁହିଁ ପରୁରନ୍ତେ କହେ କଥା ବଞ୍ଚାଇ ॥
 ତେଣୁ କରି ଏହାର ଧଇଲି ପଶତ ।
 ଏଥେ କି ଦୋଷ ମୋହର ପରିମାଣତ ॥
 ସଖୀମାନେ ବେଡ଼ିଣ କଲେ ହୁସ୍ତୁରି ।
 ତୁମ୍ଭ ଗୁମୁକୁ ବୋଲି ଆଶୁଅଛୁ ଧରି ॥
 ସତ ମିଛ ବି ଏହାରେ ପରିମାଣ ।
 ଭଲ ମନ୍ଦ ପଣ ହିଁ ଏବେ ତୁ ମୁଁ ଜାଣ ॥
 ପର ହୋଇଲେ ଗୋଳ କରନ୍ତି କାହିଁକି ।
 ଆପଣାର ବୋଲି ଅଳି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ॥
 ଶାଶୁ ଶୁଣି ପରୁରଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀରେ ।
 ତୁ ତ ପାଇଛୁ ମାଳିକି ଦଥା କାହ୍ନୁରେ ॥
 ଶାଶୁ ବଚନେ ଲ-ଲଜ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ବେଗେ ଅଞ୍ଜଳି କାଡ଼ି ଗଲେ ଦେଲେ ମାଳୀ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶରଧା ଯେବେ ମାଳାରେ ।
 ନଅ ମୋଡ଼ହାର ବୋଲି ଦେଲେ ଗଳାରେ ॥

ଦେଖି ତରୁଳତାରୁ କୁସୁମ ବରସେ ।
 ବନଜାବ ମଙ୍ଗଳ ଶବ୍ଦ ସ୍ଵରସେ ॥
 ଅନୁକୂଳ ଅନଳ ଶୀତଳ ସୁଶରେ ।
 ହୃଳହୃଳ ପ୍ରମଦା ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରମୋଦେ ॥
 ବୁଢ଼ା ଦେଖିଣ ସଖି ଗଣକୁ ପରୁରେ ।
 କେଉଁ କାରଣେ ଏହି ଶୁଭ ଉପରୁରେ ॥
 ପଦ୍ମା ବୋଇଲେ ନରନର ଡର ଯାହାକୁ ।
 ଆସପଥାଇ ବରଣ କରୁଅ ତାହାକୁ ॥
 ଏହି ଦେବ ମଙ୍ଗଳ-ଉତ୍ସବ ହୋଇଲ ।
 ଶୁଣି ମୁଖର ମନ ସଙ୍କୋଚ ପାଇଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମାଳ ଦେଖଣ ଅଇଲେ ପଳାଇ ।
 ସଖା ମାନଙ୍କୁ ଦଳଣ ବାହୁଷ ତରାଇ ॥
 ପୂଜା ନିମିତ୍ତ ବାଳୀ କୁସୁମ ତୋଳିଲେ ।
 ବୁଢ଼ୀ ସହଚେ ଗଉଁସ ଶୀର୍ଷ ମିଳିଲେ ॥
 ବୁଢ଼ୀ ବୋଇଲ ଥାଇ ଓଷା ପୂଜାଇବି ।
 ନାନା ଉତ୍ସବ ମତେ ଓଷା ଉଜାଇବି ॥
 ଏତେ ବୋଲି ପୂଜାସ୍ଥାନେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଗ୍ରୀହଣ ବରଣ କଲେ ॥
 ବୁଢ଼ୀ ପୁରୁଷ ଆହେ ଗ୍ରୀହଣ ନନ୍ଦନ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଜାଣ ତ ଏ ବ୍ରତର ବିଧାନ ॥
 ବଧୁ ଶରଧା କରି ଏ ବ୍ରତ ପୂଜଇ ।
 ଓଷାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲଣି ଆଜ ଉଜାଇ ॥
 ବିଦ୍ଵେଷୀ ପୂଜାର ବିପକ୍ଷ ନ ବଧୁ ।
 ମନୋରଥ ଯେମନ୍ତେଣ ହୋଇବ ସିଦ୍ଧି ॥
 ବହୁ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ଯଜ୍ଞ ବେଦୀ ।
 ମୁନି କର୍ମ ଯାଶନ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସମ୍ପାଦି ॥
 ସାଦୀପନଙ୍କର ଆମ୍ଭେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ।
 ତନୁଭବନ ଲେକେ କରନ୍ତି ବଦନ ॥
 ଆମ୍ଭେ ପୂଜିଲେ ତୋଷ ହୁଏ ମହାମାୟୀ ।
 ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣକରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ପୂଜା ବିଧି ଆତର ।
 ସ୍ଥାନ ସୁବେଶ ହୋଇ ବସି ବ୍ରହ୍ମରୁଷ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଘାପ ନେବେଦ୍ୟ ଦେଇ ।
 କୃଷ୍ଣଭଗିନୀକ ଚନ୍ଦ୍ର ପୂଜାବତାଇ ॥

ବହୁ ପ୍ରମାଦ ଦେଖି ସର୍ବ କର ଦେଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କରାଞ୍ଜଳ କରି ଦେଲେ ॥
 ରେଖା ନରେଣି ବୁଢ଼ୀକ କଟୁ ଏକାନ୍ତେ ।
 ତୋର ବଧୁ କର-ପଦେ ଲକ୍ଷଣ ସେତେ ॥
 ଏହା ସହସ୍ର ମୁଖେ କହି ନ ପାରିବା ।
 ଏହା ଆଶ୍ରେଣ ସବୁ ବସୁ ଚରିବା ॥
 ଏହା ପ୍ରସାଦେ ଧନ ସମ୍ପଦ ଭ୍ରମର ।
 ହେତୁ କରି ଦେନଥୁବ କଥା ଆମ୍ଭର ॥
 ପୂଜା ଦେନ ପ୍ରସନ୍ନା ଭବାନୀ ଯାହାରେ ।
 କିବା ଅସାଧ ଅବା ହୋଇକ ତାହାରେ ॥
 ଏହି ସକାଶୁଁ କଂସ କପଣ୍ଡ ନସ୍ତାର ।
 ଏତେ କହିଣ ବହୁ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ॥
 ବସୁ-ବଚନ ଶୁଣି ହରଷମନରେ ।
 ବୁଢ଼ୀ ଦେନ ବାହୁଡ଼ ମିଳି ସଦନରେ ॥
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତହୁଁ କେତେ ଦିନ ଗଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ ଭେଟ ନୋହିଲ ॥
 ବେନଜନ ଖେଦମନା ମଦନ ବଳେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପୁରେ କୃଷ୍ଣ ବିଜୟ କଲେ ॥
 ଗତ ନିଶିରେ ଯାଇ ଭବନେ ପଶିଲେ ।
 ଜଣି ବଦଣ ତରୁ ତଳରେ ବସିଲେ ॥
 ଶୁଭ କରିଣ କବାଟେ ମାଇଲେ କର ।
 ଜାଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆସି ମିଳିଲେ ହାର ॥
 ବୁଢ଼ୀ ସେହି ଦିନୁ ଅପ୍ରତେ ମନକୁ ।
 ଦାରେ ପରରେ ନ କରେ ଆନ ଜନକୁ ॥
 ଜଣି ଶୋଇ କବାଟରେ ଶୀଳ ମଡ଼ାଇ ।
 ଦୁଆର ବନ୍ଦରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇଣ ଶୁଅଇ ॥
 ଧୀରେ କବାଟ ଫିଟାନ୍ତେ କଙ୍କଣ ବାଜି ।
 ଶୁଣି ତେଜା ପାଇଣ ବୁଢ଼ୀ ନଦ୍ରା ଶୁଭ ॥
 କିଏ ବୋଲନ୍ତେ ଲେଉଟି ପଲଙ୍କେ ଶୁଭ
 ଏହି ରୂପେ କେତେବେଳେ ହେଲ ପାହାନ୍ତି ॥
 ବୁଢ଼ୀ ଜଣିବା ଜାଣି ମନେ ଶୋଷ ପାଇ ।
 କଇଁ କମଳ ରଖିଣ ବାହୁଡ଼ ଯାଇ ॥
 ଶାସି ଶେଷେଣ ନଦ୍ରା ତେଜ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ସଖୀ ମାନଙ୍କୁ କହିଣ ଅଗଣା ବୁଲ ॥

କୃଷ୍ଣପାଦଚନ୍ଦ୍ର ଧୂଳି ବୋଲି ଉଠଇ ।
 ଅଥା ଅଛୁ ଦେଖିଲେ କୁମୁଦ ପରୋକ୍ତ ॥
 ଏକ ଆରକେ କରନ୍ତୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
 କୃଷ୍ଣ ରଖିଗଲେ ଏହା କେଉଁ ବଧାନ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ମୋଦଗତେ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟେ ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ବିପ୍ରୀତ କମଳ ପ୍ରାୟ ବିସ୍ମୟେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ମନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟେ ।
 ମଦ ମୁଦି କର୍ମ ଯେତବେଳେ ବିକଟେ ।
 ଯେତବେଳେ ଆସି ରହି ନ ପାଇ ଗଲେ ।
 ଆଗପରିଣ ଆରକ ଏମନ୍ତ ବୋଲେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରେମଜଳ-ସେକ ବିହ୍ୱଳେ ।
 ହଂସ ଶରୀର ବଂଶ ବନ୍ଧୁ ବିଷ ମନେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଦୁଇଜଣ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ କାହୁଁ ହୋଇବ ଗୋଚର ॥
 ଦେଖି ବଦାନ୍ତରେ ପାଦଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଡ଼ି ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳେ ଅବନୀ ରେଣୁଅଛୁ ଜଡ଼ି ।
 ଚାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ନ ଫୁଲଇ କିଛି ।
 କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛେଦ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଷାଦ ମୃଗାୟା ॥
 ନବଦଳକୁ ଚାହିଁ ନୟନ ନିଶ୍ଚଳ ।
 ଶିଖା ନୃତ୍ୟ ଦେଖି ମତି ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଆଗମ ମଣେ ମଳୟ ମରୁତ ।
 ନିରୋପିଣ ଚାହିଁଲେ ତମାଳ ତରୁ ତ ॥
 ଶୁକ ସାରା ପତନ୍ତ କୃଷ୍ଣର ମନ୍ଦିମା ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଡେରିଣ ଚାହା ଶୁଣେ ନିପଜେମା ।
 ଗତ ସୁରତି ଚନ୍ଦ୍ର ମନ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ।
 ବେଳୁଁ ବେଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରଇ ମଦନ ॥
 ବେଶ ବସନ ଶୟନ ଶୋଭନ ନାହିଁ ।
 ଶ୍ୟାମମୋହନ ଗୁଣ ପ୍ରଳାପରେ କହି ॥
 ପିକିତାକ ଶୁଣିଲେ ପଡ଼ଇ ତମକ ।
 ଖରନିଶ୍ୱାସ ବହିଣ ଉଦର ତମକ ॥
 କେଶ ବାସ ପିଟିଣ ଅବନୀ ଲେଟଇ ।
 ପଲ୍ଲବର ମରମରେ ଭେଦ କଣଇ ॥
 କିଛି ନ କହି ଶୁଣି ତନ୍ତୁ ପଟୁଇ ।
 ନେଷିଲେତକେ ଅଧର ରଙ୍ଗ ତୁଟଇ ॥

ଦେଖି ସଖୀଗଣେ ମନେ ବଡ଼ ନିଶଦ ।
 ଶାଶୁ ନନ୍ଦନ ପତି ମନ୍ଦିରେ ବିଷାଦ ॥
 ବ୍ୟାଧିମଣ ହୋଇଲୁ ନିପତିନନ୍ଦନା ।
 କେଉଁ ବୈଦ୍ୟ ଭଲ କରିବ ଏ ବେଦନା ॥
 ସାତପାଞ୍ଚ ଜାଣିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛଇ ।
 ବ୍ୟାଧି ଗୋଚର ନ ପାଇ ମୁଖ ଶୁଖାଇ ॥
 ତୁଳୀ ହଂସଲୁ ତେଜ ଅବନୀ ଗଡ଼ଇ ।
 ମହାତପତି ଦନ୍ତ ଶୀତଳ ଲେଉଟଇ ॥
 ମହାଦାବାନଳରେ ହୃଦୟ ପୋଡ଼ଇ ।
 ଚଉପମ ଲେପ ଧୂଳି ହୋଇ ଉଡ଼ଇ ॥
 ଶେଜ ଶେଜାଇ ସଜଳ କମଳଦଳେ ।
 ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ଶୁଣି ରୁନା ତପତିଜାଳେ ॥
 ଦେଖି ଗୋବତ୍ସ ନମସ୍କ ବଡ଼ ବିସ୍ମୟେ ।
 ରୋଗ ଗୋଚର ନ ପାଇ ମନ ସ୍ତବ୍ଧେ ॥
 ଅତି ଆତଙ୍କେ ଏକ ଆରକେ ପୁଚ୍ଛଇ ।
 ଗଜଉପରୁ ସବ ସଙ୍ଗ ଲେଉଟଇ ॥
 ତାର ବିକଳ ଦେଖି ଶର ଦେଖା କହେ ।
 ବ୍ୟାଧି ଦୁଃଖବାକୁ ଅଛି ଏକ ଉପାୟେ ॥
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ବହୁତ ଔଷଧ ଜାଣେ ।
 ରୋଗୀ ଦେଖିଲୁ ମାତେ ବ୍ୟାଧି ପରିମାଣେ ॥
 ତାକୁ ଜଣାଇ ମଣାଇଣ ଦେନ ଆସ ।
 ମଲ୍ଲ ବୋଲଇ ତ ସେହୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ॥
 ପ୍ରଭୁବେ ଆସିଥିଲୁ ଗୋରୁରଣ ପାଇଁ ।
 ଯାହା ପାଞ୍ଚ ପଦାର୍ଥ ଦେଖଣ ଅଛଇଁ ।
 ତାର ଅଇଲେ ଏ ଭଲ ହୋଇବ ଯେବେ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଯାଇ ଦେନ ଆସିବ ତେବେ ॥
 ଏତେ କହିଣ ଗଉଡ଼ ବୁଝୁନ ଗଲ ।
 ନନ୍ଦ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ କୁଣ୍ଡଳେ ମିଳଇ ॥
 ଦେଖି ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ପାଦେ ଗଡ଼ିଯାଇ ।
 ଉଠି କୋଳ କରି ନନ୍ଦ ଧରିଲେ ତୋଳ ॥
 ଆଶ୍ୱାସନା କରିଣ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ଯଶୋଦା ।
 ଖରନିଶ୍ୱାସ ବାସ ଶ୍ରମଜଳେ ଓଦା ॥
 ମନ ବିରସ ମାରସ ଦିଶେ ବଦନ ।
 କିସ କାରଣେ ଏକା ଅଇଲ ସଦନ ॥

ମଞ୍ଜ ବୋଲଇ ଶୁଣିବା ଗୋକୁଳେଶ୍ଵର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବ୍ୟାଧି ଯୋଗୁଁ ଯାଉଛି ମର ॥
 କଂସରଜାକୁ ଜଣାଇ ଅଣାଇ ବୈଦ୍ୟ ।
 ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲେ ବ୍ୟାଧି ଅତି ଅଧାଧ ॥
 ଭୂତ ପ୍ରେତ କି ଶର ବେତାଳ ଡାକିନୀ ।
 ପିତ୍ତ ବାତ କି ଚଣ୍ଡୀ ଗୁମ୍ଫା ଶୋଷିଣୀ ॥
 ବାଇ ବାତୁଳ ହୋଇ ପ୍ରଳାପ କରଇ ।
 ଭୂଳୀ ହଂସୁଲ୍ଲ ତେଜ ଅବନୀ ଗଢ଼ଇ ॥
 ବେଶ ବସନ ଭୋଜନ ନ କରେ କିଛି ।
 କେଶ ବାସ ପିଟିଣ ସଂସ୍ଥା ଭୋଗ ଲେଛି ॥
 ସେତ ଆଜନ୍ମ ସୁକୁମାର ନ ପ୍ରଜେମା ।
 ଶୀତ ହେଲ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷେ ଯେହ୍ନା ଚନ୍ଦ୍ରମା ॥
 କେଉଁ ବକାର ତାହାର ନ ଗଲ ଜଣା ।
 ଭଲ ଜାଣିବାର ବୈଦ୍ୟ ହୋଇଲେ ବଣା ॥
 କୃଷ୍ଣ ଜାଣଇ ଚିହ୍ନି ବ୍ୟାଧି ଔଷଧ ।
 ଭୂତ ପ୍ରେତ ଡାକିନୀ ଗଣକୁ ନିରସ୍ୟ ॥
 ଏହି ଦେଖିଲେ ଭଲ ହେବ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ଏହି ନିମିତ୍ତ ଆସି ଲୁହ ସୁରେ ମିଳି ॥
 ଶୁଣି ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା କୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଭଲେ ।
 କଥା ବୁଝାଇ ସେ ଚାଟୁଆଇ କହିଲେ ॥
 ଭାଇ ସଙ୍ଗତେ ବାବୁ ବେଶ ହୋଇ ଯାଅ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଭଲକରି ପ୍ରଣୟା ପାଅ ॥
 ମାତା ପିତା ଆଜ୍ଞା ପାଇ କୃଷ୍ଣ ବାହାର ।
 ମଞ୍ଜ ସଙ୍ଗତେ ସୁରେ ମିଳିଲେ ତାହାର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ତୋଳି ବସାଇଲେ ସଖୀ ।
 ଯେହ୍ନେ କୁମୁଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖି ॥
 ତେହ୍ନେ ପ୍ରାଣେଶ କୃଷ୍ଣ ଦଶନେ ସୁନ୍ଦର ।
 ଧୀରେ ବସାଇ ହରି ବ୍ୟାଧି ଅନୁସରି ॥
 ବାମକର ଧଇଲେ ଦକ୍ଷିଣ କରରେ ॥
 ଆରକର ଦେଲେ ଅର୍ଦ୍ଧ ବାହୁ ମୂଳରେ ॥
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଙ୍ଗୁଳ ତଳାଇ ନାଟିକା ।
 ଛୁଡ଼ି ଖର ନିଃଶ୍ଵାସ ହୋଇଲେ ତାଟିକା ॥
 ଗୁଣ୍ଠି ବୁଡ଼ି ବୋଲଇ କି ଦେଖିଲୁ ବାବୁ ।
 ଭଲ ହେବା ନୋହିବାର ସତ କହିବୁ ॥

ମନ ଜାତ ହୋଇ ବ୍ୟାଧି ବିଷମ ହେଲ ।
 ପ୍ରେତ ବିଦାତରେ ଫୁଲବାଣ ମାଇଲ ॥
 ଏତ ସଙ୍ଗ ସାଧନା ପଡ଼ିଗୁଡ଼ା ନାଶ ।
 ଗୁରୁଜନ ବଚନେ ମହାଦକା କରି ॥
 ଗଜା ଉପରୁ କଲେ ବ୍ୟାଧି ଦୁଃଖ ।
 ଭୁଲୁ କୁଳେ ଶ୍ରାବ୍ୟ ଥିଲେ ଏହି ବଞ୍ଚିବ ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଞ୍ଜ ବୋଲେ କି କରି କହ ।
 ଭଲ ହେବ କେମନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଦେହ ॥
 ଯାହା କହିବ ତାହା ଲେଡ଼ାଇ ଆଣିବ ।
 ବର୍ତ୍ତମାନେ ଗଣ୍ଠିଧନ ଦେଇ କଣିବ ॥
 କଂସ ପ୍ରସାଦେ କିଛି ଅପୂର୍ବ ଅଛି ।
 କହ ଉପାୟ ସଂଶୟ ନ କରି କିଛି ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ସୁକୁମାର ତନୁ ଏହାର ।
 ବସନ୍ତରେ କରାଇବ ବନ ବିହାର ॥
 ଶ୍ରୀଷ୍ଟମନ୍ତେ କରାଇବ ଯମୁନା ଖେଳା ।
 ବରଷାରେ ବଞ୍ଚିବ ଉକ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ।
 ଶରତରେ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ଶୀର ଭୋଜନ ।
 ହେମନ୍ତାଳେ ଦମ୍ପତି ନିବିଡ଼ ଶୟନ ॥
 ଶିଶିରରେ ଦିବ୍ୟବାସ ଭାନୁ କୃଷ୍ଣାନୁ ।
 ଯଥାଶକ୍ତ ଭୋଜନେ ପୃଷ୍ଠ ହୁଏ ତନୁ ॥
 ଅଧି ଭୂତାଦି ତିନିତାପ ନ ବାଧଇ ।
 ଦେହ କୁଶଳରେ ବ୍ରହ୍ମଯୋଗ ସାଧଇ ॥
 ଏତ ଆଜନ୍ମ ସୁକୁମାର ନୃପସୂତା ।
 ଗଜା ଉପରୁରେ ବଳିଲ ମମତା ॥
 ନିକି ବିଧି ଅବିଧି ହେଲେ ବ୍ୟାଧି ଜାତ
 ଯେହ୍ନେ କାଷ୍ଠରୁ ଅନଳ ହୁଏ ସମୁତ ॥
 ଗୁରୁଜନ ବାଧାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହେ ।
 ମନ ମାରସରୁ ଭୋଗ ପ୍ରବଳ ହୁଏ ॥
 ଛୁଦ୍ଦ ପାଇଣ ଭୂତ ପ୍ରେତ ଅଙ୍ଗ ରହେ ।
 ଏହି ସକାସରୁ କିଛି ଗୋଚର ନ ହେ ॥
 ଭୁଲେ ଗୁଡ଼ ଆମ୍ଭେ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ହାଡ଼ିବା ।
 ଖଡ଼ି ବଡ଼ ଧରାଇଣ ପୁଞ୍ଜି ବାଡ଼ିବା ॥
 ଏତେ କହି କବେଶ୍ଵରେ ମୁଦ୍ରା ପାଡ଼ିଲେ ।
 ସ୍ଥାନମାନ ଧରି ହରି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ॥

ନକ୍ଷତ୍ର କରଣ ଶୀମୁଖେ ପୂର୍ବିଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଥିବା ସ୍ଥାନ ଚାଲିଲେ ॥
 ନିଜ ସହଜ ସୁଗନ୍ଧ ବାସ ବାଧୁଲ ।
 ଧନ୍ତପଦ୍ମରେ ଅଙ୍ଗ ବାସ ଆଛାଦିଲ ॥
 ଉଦ୍ର ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପୋଡ଼ିଲେ ମଥା ।
 ସବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ରୁଦ୍ଧ ନନ୍ଦସୁତ କଥା ॥
 ମହା ମହା ବିଦ୍ୟାରେ ଯେ ନୋହିଲ ଭଲ ।
 ଏତେ ଅଳସେ ଭଲ କଲ ନନ୍ଦବାଳ ॥
 ଏକ ଆରକ କୃଷ୍ଣକୁ ପ୍ରଣାମା କର ।
 ରୁଦ୍ଧ କହନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ହାତ ଓଷ୍ଠ ଧର ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ପାଦ ପରମୁଣ୍ଡା ଯାଇ ।
 କେଉଁ ଦିନ ଏମାନ ଶିଖିଲୁ କହ୍ନାଇ ॥
 ଅତି ଆଦରେ ମୁଗର ପୁରେ ବସାଇ ।
 ନାନା ଭୋଜନ କରଇ ମନ ତୋଷାଇ ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମଲ୍ଲ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହେଲ ।
 ବିଦ୍ୟା ବସନ ରତ୍ନ ଆଭରଣ ଦେଲ ॥
 କର ଧରି କୃଷ୍ଣକୁ ରୁଦ୍ଧଆଇ କହି ।
 ତୋର ଦେନ ଏ ମୋର ଗୃହବାସ ରହି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର କଥା କୁହୁଲୁ ଲଗଇ ।
 ମଥୁରାକୁ ଯିବାକୁ ମେଲଣି ମାଗଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ପରଶେ ମୁଖ ବାସ ଗହେ ।
 ଗର୍ଭ ଶତଗୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରମୋଦେ ॥
 କୃଷ୍ଣପ୍ରିୟା ପ୍ରେମ-ପ୍ରୀତି ଅନୁବନ୍ଧନେ ।
 କେତେ ଦିନ ରହି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଦନେ ॥
 ଏହିରୂପେ ପରମାୟୁ ଅନୁଗ୍ରହରେ ।
 ସଙ୍ଗ ସନ୍ତୋଷ ଉପାୟ ନାନାରଙ୍ଗରେ ॥
 ଶୁଣି ନଳକୂବର ଶିରେ କର ଯୋଡ଼ି ।
 ବହୁ ଦିନପୂର୍ବ ନାରଦ ଚରଣେ ପଡ଼ି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବନମାଳୀ କେଳିଚରଣ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ରବଣ ମୋର ହୋଇଲ ପବନ ॥
 ରଥା ସଙ୍ଗେ ଗୋବିନ୍ଦ କେମନ୍ତେ ବିହାର ।
 କାହା ଦୁଃଖୀ ସେହୁ ଦରଶୀ କାହାର ॥
 କେଉଁ ଭାବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏଡ଼େ ବଣ କଲେ ।
 କେତେ ଭଲ ସୁନ୍ଦର ମୋହନ ମୋହିଲେ ॥

ଏହା ସାମ୍ବି ମୋତେ କହିବା ବିସ୍ତାରି ।
 ଭୃତ୍ୟ କରି ରଖ ଲବ-ଜନ୍ମ ଭରଣ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ନାରଦ ଶୁଣ ଗୋକୁଳବାସୀ ।
 ତୋର ପ୍ରସାଦେ ହରି ମୋ ହୃଦେ ପ୍ରକାଶି ॥
 ପୁରବ ଗୋପେଶ୍ଵର ମୋତେ କହିଲେ ଯାହା
 ଏକମନେ ଶୁଣି ତୁମ୍ଭେ କହଇ ତାହା ॥
 ଦୁଷ୍ଟଭାନ୍ ବୋଲି ନୃପତି ଧନେଶ୍ଵର ।
 ବ୍ରଜମଣ୍ଡଳ ଦଧି ଗ୍ରାମରେ ନବର ॥
 ପାଟମହିଷୀ ତାହାର ଶାର୍ଦ୍ଦୂପ ନାମ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟଇ ଶ୍ରୀଦାମ ॥
 ସେହୁ ରାଣୀ ବହୁତ ବ୍ରତ ଆଚରଲେ ।
 ପୁରସ୍କାଶ୍ୟ ନନ୍ଦନା ଗର୍ଭେ ସଞ୍ଚରଲେ ॥
 ମାସ ଭାଦ୍ରବ ରବିବାର ସୀତାଷ୍ଟମୀ ।
 ଅନୁରାଧା ନକ୍ଷତ୍ର ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ଜନମି ॥
 ନବକୁମାରୀ ଲବଣ୍ୟ କେ କହି ପାରେ ।
 ଜାତ ମାତ୍ରକେ ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ପୁରେ ପୁରେ ॥
 ମହାଆନନ୍ଦେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସକଳ ମନ ।
 ନଗ୍ନେ ଉତ୍ସବ ବିଲେହି ଧନ ବସନ ॥
 ଦଧି ହଳଦି ଗୋଳି ହୋଇ ବୋଲାବୋଲି ।
 ରୂଆ ଚନ୍ଦନ ପିତ୍ତକା ପନର ଗୋଲି ॥
 ଦୁଷ୍ଟଭାନ୍ ନୃପତି ଦେଖିଣ ହରଷେ ।
 ତିଳ କାଞ୍ଚନ ଦାନ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବରଷେ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଗୋଧନ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଦେଲ ।
 ଯେ ସଞ୍ଚିତ ଭଣ୍ଡାର ଧନ ବିଲେହିଲ ॥
 ଗୀତ ଗାନ୍ଧାର ନୃତ୍ୟ ଗୁଣୀଜନ ବାରେ ।
 ଧନେ ହରଷ ଭାଟ କଏବାର କରେ ॥
 ଅତି ଯତନେ କରଣ ପାଳନ୍ତି ଜେମା ।
 ସର୍ବଗୁଣ ସର୍ବଗୋଷ୍ଠ ଆଶ୍ରୟ ସୀମା ॥
 ଶୁକୁ ପକ୍ଷରେ ଯେସନେ ବଡ଼େ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।
 ତେସନ ଦିନକୁ ଦିନ ଜେମା ସୁଷମା ॥
 ଧାଈ ପରିବାସୀ ଥାଇ ସେବନ୍ତି ପାଶେ ।
 ବାଳକୁମାରୀ ପ୍ରତିପାଳନ୍ତି ହରଷେ ॥
 ନବକୁମାରୀ ନବନ ଗର୍ଭେ ପ୍ରାନ୍ତେ ।
 ହାସରସରେ ବିଲସେ ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ॥

ଏହି ଅଂଶରେ ସଖୀଗଣ ଜାତହୁଏ ।
 ଅବଲମ୍ବ ଗଣ୍ଡାର ଜଳଚର ପ୍ରାୟେ ॥
 ଅନୁକ୍ରମରେ ଆସି ଆଶ୍ରିତ ହୋଇଲେ ।
 ସେବା ଅନୁରୂପ ସଖୀଗଣବ ରହିଲେ ॥
 ପ୍ରେମ ପ୍ରେଷ୍ଟା ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚିଟିକା ।
 ତମ୍ପିକଲତା ରଙ୍ଗଦେବୀ ସୁଦେବୀକା ॥
 କୁଞ୍ଜବିଦ୍ୟା ଇନ୍ଦ୍ରଦେବୀ ଏ ଅଷ୍ଟୋତ୍ତମା ।
 ତତଳ ଅନ୍ତର ଏଥୁ ନ ଦେ ନ ପ୍ରବେଶନା ॥
 ପ୍ରିୟ କାଦମ୍ବରୀ ଶଶୀମୁଖୀ ପ୍ରମଦା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ପ୍ରିୟମୁଦା ମଦନମଦା ॥
 ମଧୁମତୀ ବାସନ୍ତୀ ସେ କଳସାଷିଣୀ ।
 ମଣିମତୀ କର୍ପୁରଲତା ରତ୍ନଦେବୀ ॥
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନିଷ୍ଠା ବୃନ୍ଦା କୁନ୍ଦଲତା ଆଦି ।
 କେଳି କନ୍ଦଳ ମେନକା ସେ ପ୍ରିୟବାଦୀ ॥
 ମିତ୍ରା କପୁରୀ ମନୋଜ୍ଞା ଚନ୍ଦନ ବଣ ।
 କରମୁଦା ମହାବ ମାଧବୀ ମାଳତି ॥
 ମଣି ମଞ୍ଜୁଳା ମଣ୍ଡିଳା ଘାବ କୁଣ୍ଡଳା ।
 ମଞ୍ଜୁମେଧା ସୁମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମଣା ସୁଶୀଳ ॥
 ସୁରଙ୍ଗାକ୍ଷୀ ସୁମଧା ମଣ୍ଡିଳୀ କମଳା ।
 କାମ ଲତକା ପ୍ରେମପତ୍ନୀକା ବରଳା ॥
 ଗୁଣ ଚୂଡ଼ା ଚନ୍ଦ୍ରଲତା ମଦନାଳସୀ ।
 ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବନ୍ଦୁମତୀ ଆଦି ତୁଳସୀ ॥
 ଏହିରୂପେଣ ପଞ୍ଚବିଧ ଗଣ ଲେଖି ।
 ପ୍ରେମପ୍ରିୟା ପ୍ରାଣନିତ୍ୟା କେବଳା ମଣି ॥
 ଗୁଣ ମଞ୍ଜୁରୀ ଆଦି ସଖୀଗଣ ଯେତେ ।
 ଅନୁସର ସେବନ୍ତି ରାଧାପଦାଗ୍ରତେ ॥
 ସାନ ଭଗିନୀ ନାମ ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜୁରୀ ।
 ନାନାରସେ ବିଳସେ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁଷ୍ପ ॥
 ପଡ଼ଇ ସେ କୁଞ୍ଜବିଦ୍ୟା ସଖୀ ସଙ୍ଗର ।
 ନିତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତ ରସ ଗାନ୍ଧାର ॥
 ରାଧା-ରୂପକୁ ଗୁଣି ନ ପଡ଼ି ବିରୁର ।
 ଅନୁରୂପ ବର କେ ସତ୍ତ୍ୱରେ ପରୁର ॥
 ଜେମା ସମାନ ରୂପେ ବର ନ ମିଳଇ ।
 ଶଶୀ ସଙ୍ଗତେ ବସି ନ ପଡ଼ି ଭଲଇ ॥

ଭଜ କୁମାର ବହୁତ ହେଲେ ଉପଗତ ।
 ଏଥୁ କାହାକୁ ବିଦ୍ରା କରିବା ଦୁହିତ ॥
 କର ଯୋଡ଼ଣ କହଇ ଶଶିଦା ଶଶୀ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣିବା ନ ପ୍ରଚୂଡ଼ା ମଣି ॥
 ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ଯେ ବ୍ରତ ଶାପାବଳୀ ।
 ଗୋପେଶ୍ୱରରେ ଉଜ୍ଜାଗରେ ଜାଗର ଜାଳି ॥
 ଭଦ୍ରସେନ ଦରଶୀ ମୋହର ପୀରତି ।
 ସପତ୍ନ ମନାସେ ପୁତ୍ର ମୁଁ ତନ୍ତ୍ର ଦୁହିତ ॥
 ଦୁଃସ୍ତ ମନୋରଥକୁ ବେଲୁ କୁହାକୁହି ।
 ସେବକ ଜାତ ହୋଇବେ ସୁତାସୁତ ଦୁଇ ॥
 ବିଦ୍ରା କରିବା ବୋଲି ବେନ ସତ୍ୟ କଲୁ ।
 ଗୋପେଶ୍ୱର ଦେବଙ୍କୁ ସାକ୍ଷ କରାଇଲୁ ॥
 ଆଗ ଭଦ୍ରସେନର ଯେ ହେଲ କୁମର ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାମ ତାର ରୂପେ ସୁନ୍ଦର ॥
 ଆମ୍ଭ ରାଧାକୁ ବଡ଼ ବରଷ ସାତରେ ।
 କନ୍ୟା ଜାତ ନୋହୁଁ ଦେଇଅଛି ସତ୍ୟରେ ॥
 ଶୁଣି ନ ପଡ଼ି ମନେ ପାଇ ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା ।
 କଥା ନ କହିଣ ସତେଣ ପୋଇଲି ମଥା ॥
 ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ସାମନ୍ତ ପାମ ସୁରାହୁତି ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବ୍ୟାଇ କଟେ ଶଶୀ ସତ୍ୟ ॥
 ଶୁଣି ସବୁର ମନେ ଲାଗିଲି ଫଣସୁ ।
 ଏଣେ ସତ୍ୟ ତେଣେ ବନ୍ଧୁ ସମାନ ନୁହେଁ ॥
 ପୁରୋହିତଗଣ ସେ ମୂଳ କଲେ ସତ୍ୟ ।
 ବନ୍ଧୁ ଗଣମାନେ ହେଲେ ବିମର୍ଷ ଚିତ୍ତ ॥
 ଭ୍ରାତା ଶ୍ରୀଦାମ ଉଷି ନିନ୍ଦଣରେ ରହି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ରାଧିକା ବିଦ୍ରା କରଇ ॥
 ବେଦାନ୍ତରେ ଭଦ୍ରସେନଧନେ ଅଧିପ ।
 ଦୁଜେ ପାଇଲ ବନ୍ଧୁ କୃଷକରୁ ନ ପ ॥
 ଗଉରବ କରେ ଯାଚେ କ'ଣ ନ ପଡ଼ି ।
 ଅତିବଡ଼ ବୋଲଇ କୁବେର ସମ୍ପତି ॥
 ଧାଇ ପରିବାସ ସଖୀଗଣ ସହିତେ ।
 ଅଙ୍ଗଭୋଗ-ନିଯୋଗ ଯଉତୁକ ଯେତେ ॥
 ସବୁ ସମ୍ପଦେ ବିଜେ ନ ପଡ଼ି ଦୁହିତ ।
 ଶଙ୍ଖନିଧି ପଦ୍ମନିଧି ଆଦି ଆଶ୍ରିତ ॥

ପୁଲକ୍ଷଣୀ ଚରୁଣୀ ପୁରମଣୀ ରାଧା ।
 ଦେଖନ୍ତେଣ ସବୁର ମନେ ବଡ଼ ଶ୍ରଦ୍ଧା ॥
 ଜଗନ୍ନୋହିନୀ ରୂପକୁ ଦେଖି ତାହାର ।
 ଅନ୍ତେଶ୍ୱର ପୁରରୁ ନ କଲେ ବାହାର ॥
 ଶାଶୁ ଜଟିଳା ପାଳଇ ଅତି ହରଷେ ।
 ନନ୍ଦନୀ କୁଟିଳା ଥାଇ ପ୍ରୀତିବଶେ ॥
 ପ୍ରାଣୀଗଣଙ୍କୁ ଅତି ଗଭିରବ କର ।
 ଯେତେ ନିଯୋଗ ଖଞ୍ଜେ ବଧୂ ମନ ନର ॥
 ଏହି ମନ୍ତ୍ରଣ କେତେ ଦିନ ବଢ଼ିଗଲା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୃଷ୍ଣରେ ଦୁଃଖ ଶୁଭିଳ ॥
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ତା ଶୁଣି ମନେ ଭୟ କରି ।
 ରାଧା ରୂପ ନିରୋପିଣ ନରତେ ଡରି ॥
 ଏତ ଅସୁବ ଡରି ଭୁବନେ ସୁନ୍ଦର ।
 ଏଥୁ ନ ପୁଣ ଭେଦଇ ନନ୍ଦ କୁମର ॥
 ରାଧା ଦେଖଣ ଯାବଟ ତେଜଣ ଯିବ ।
 ଦୂର ଦେଶରେ ଘର କରିଣ ରହିବ ॥
 ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ ବରୁର ଜାଣିଲେ ତାର ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବଣ ଶେଷ ଅପାର ॥
 ବର ଦୂରା ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଦେନ ବରୁର ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ରାଧାଙ୍କୁ ନେବ ଆନ ପୁର ॥
 କୃଷ୍ଣ ଭୟରେ ଲୁଚୁଇ ଦୂରେ ରଖିବ ।
 ଦୂରାବନେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲାଳା ନୋହିବ ।
 ଆମ୍ଭ ଥିବାର ଏଥୁ ପ୍ରସଂସାଜନ କଥ ।
 ଯେବେ ନୋହିବ ରାଧାକୃଷ୍ଣର ବିଳାସ ॥
 ଏତେ ବରୁର ବନେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁର ।
 ଦେଖି ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଜା କଲ ପୟରେ ॥
 ତାଙ୍କୁ ବଶାନ୍ତେ ବସାଇ ପୁଛନ୍ତି ପାତଶ ।
 ଆମ୍ଭେ ଶୁଣିଲୁ ତୁହି ଯିବୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶେ ॥
 କିସ କାରଣ ତାହା ମୋହ ଆଗେ କହ ।
 ତୁମ୍ଭେ କାହାରି ତ ବାଦ ଭଗାସ ନୁହ ॥
 ରଜଭୟ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କେଉଁକାଳେ ନାହିଁ ।
 ଗୋପ ଭୁବନେ ମୁଖ୍ୟ ପାସ ଅଟୁ ତୁହି ॥
 ଧନବନ୍ତେ କୁବେର ନୋହିବ ସମାନ ।
 ଯାର ଶୁଣୁର ଏ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ନାନନ ॥

ତୁମ୍ଭ ଯାତ ପୁରୁଷର ଜନମ ଭ୍ରମି ।
 ଏହା ଗୁଡ଼ି ଝରୁରୁ ଆନଦେଶେ ଗମି ॥
 ବାରପୁଣ ପରାୟଣ ଭୁବନ ତ୍ୟକ ।
 କେଉଁ ଆଶ୍ୱରପଣୀରେ ହୋଇବୁ ଗଞ୍ଜି ॥
 ଏତେ ଗାନ୍ଧ ମଞ୍ଜିଷି ଚରଣକୁ କାହିଁ ।
 ସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ିଲେ ଲେଉଟିଲେ ଆଉ ନ ପାଲ ॥
 ମଧୁପୁରେ କଂସକୁ ନ ମିଳଇ ଯାହା ।
 ଚୋର ଚୋଟାରୁ ମଗାଇ ନିଅଇ ତାହା ॥
 ପୁର ଦିଶେ ମାନସ ଖୋ ପବନ ।
 ଉପବନ କାନନ କୁସୁମ ବନନ ॥
 ନଦୀ ଉତ୍ତରେ ପୁର ଅଟଇ ଦୁଆର ।
 ପଶ୍ଚିମରେ ନାନା ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧ ପୁର ॥
 ଆସୀମନ୍ତ ବେଳିଛି ମୁରୁଜ ପାଚେର ।
 ଏହାଗୁଡ଼ି ଆନ ଲେଉଟି କଥ ବରୁର ॥
 ମୋହ ଆଗରେ କହ ପୁରୁପ ବଚନ ।
 ସତ ପ୍ରକାଶ କର ନ କର ବଞ୍ଚନ ॥
 ଶୁଣି କୁମର କହଇ ବନୟ ମନ୍ତ୍ରଣ ।
 ଯାହା ପୁଛୁଲୁ ଗୋ ଦେବ ଶୁଣ ଏକାନ୍ତ ॥
 ସବୁଯାଉ କେବଳ ଏ ବେଢ଼ାର ରହ ।
 ଜୀବ ତେଜ ମର୍ଯ୍ୟଦା ରଣେ କେହୁ କେହୁ ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନମୟ ପ୍ରିୟା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ନନ୍ଦପୁର ନାମରେ ଦୁଃଖ ଅଟଇ ॥
 ସେହୁ କଂସ ରାଜାର ନିଯୋଗ ସେବନ ।
 ଚହଁ ଭୟ ନ କଲ ଏ ନନ୍ଦ ବାଳନ ॥
 ଏତେ ଦୁଃଖାନ୍ତେ କେହୁ ତ ନ କଲ କିଛି ।
 ଅତି ପ୍ରବଳ ଏଥୁ ଦେଲ ନନ୍ଦବନ୍ଧୁ ॥
 ନଦୀ କଳ ଜଗିଣ କୁଳବନ୍ଧୀ ହରେ ।
 ନିଶି ବୁଲି ଗଡ଼ଇ ପଶଇ ଘରେ ଘରେ ॥
 ଏତ ଅସୁବ ସୁନ୍ଦର ନବ ଅବଳା ।
 ସେ ତ ନାଗର କୁଳବନ୍ଧୀକୁଳକଳ ॥
 ନବ ଲବଣୀ ଛଇଲ ଶ୍ୟାମଳ କାନ୍ଦୁ ।
 ଛଟକରେ ନଟବର ବେଶ ବନାଏ ॥
 କେତେ ବାଳ ଜଗଣ ପୁର ରହିଥିବା ।
 ଏଥୁ ଜରି ବରୁରେ ଦୂରଦେଶେ ଯିବା ॥

ପ୍ରୋକ୍ଷିମାସୀ କହିଲେ ଏହି କଥାପାଇଁ ।
 ଏତେ ସୁଖ ସମ୍ପଦ ଗୁଡ଼ିକ ଲୋଡ଼ିବାଇ ॥
 ଏକ ବନରେ ମୃଗ ଶାଢ଼ୀକୁ ଚରନ୍ତି ।
 କିନ୍ତୁ କେଶରୀ ରହି ବିହାର କରନ୍ତି ॥
 ଅଛି ନକୁଳ ବିଳାସ ଏକ ବିଳାରେ ।
 ସଙ୍ଗେ ମେଳରେ ନ ଦେଖେ କିଛି ବଳରେ ॥
 ଯହିଁ ଯାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟେ ଥାଇଛି ଯୋଗ ।
 ଉଦେ ଅସ୍ତାଚଳେ ଥିଲେ କିଛି ସଂଯୋଗ ॥
 ଏହି ଶୁଭ କଥାକୁ ତୁ ବରୁର କର ।
 ମୋର ଆନନ୍ଦ କପାଇଁ ଏତେ ହୋଇ ଡର ॥
 ନେତ୍ର କପାଳ ନ ଦେଖେ ନିକଟେ ଥାଇ ।
 ଦୂର ଆକାଶେ ଥିଲେ ତାର ଚନ୍ଦ୍ରା ଯାଇ ॥
 ବ୍ୟାଘ୍ର ଗୁଣକ ରଖି ପାରେ ଏକ କରି ।
 ମୋର ଉପାୟେ ରାଧା ନ ଦେଖିବ ହରି ॥
 ଏଥୁ ଭଲମନ୍ଦ କଥା ଲଗଇ ମୋତେ ।
 ଗୋରୁରଣ କର ତୁହି ଅନ୍ତରା ମତେ ॥
 ମହାସଖା ପଡ଼ିବୁତା ସାଧବା ରାଧା ।
 କେନ୍ଦ୍ରେ ଲଗିବ ତା ଦେହେଁ ପୁରୁଷ ବାଧା ॥
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ଶୁଣିଣ ।
 ଲୋକବାଦକୁ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ କରି ॥
 କଳବଧ ଗୁଣରେ ଧର୍ମ ନାଶ ଯାଇ ।
 ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କରେ ପିତାଏ ପିଣ୍ଡ ନ ପାଇ ॥
 ନାଶ ଅଗ୍ନି ମାରକୁ ବଳାଇଲେ ବଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଦେଖିଲେ ମଞ୍ଜୁ ବ୍ରତ ଟଳେ ॥
 ଏହି ସକାଶ ଏଥୁ ଯାଇ ତ ଲୋଡ଼ଇ ।
 ରାଧା ରୂପ ଗୋସ୍ତ ରୁହିଁ ତନ୍ତ୍ର ଝୁଲଇ ॥
 ଯେବେ ରାଧାକୁ ଚାଖିବ ତୁମ୍ଭେ ବଞ୍ଚାଇ ।
 ଯେମନ୍ତରେ କୃଷ୍ଣ ଏହା ରୂପ ନ ରୁହିଁ ॥
 ଯେବେ କାପାଇ ଚଳିବ ଆମଣ ଦେଶ ।
 ତୁମ୍ଭ ବଚନ ପ୍ରମାଣେ ଗଲି ବିଶ୍ୱାସ ॥
 ତାଙ୍କୁ ଥଏ କରଇ ଦେଖା ପ୍ରୋକ୍ଷିମାସୀ ।
 ମନେ ପ୍ରମୋଦେ କଲେ ଦୁଃଖୀ ରୁଷି ॥
 ଯାଇ ଉପୋଧନ ବେଶେ ଗୋପେ ମିଳିଲେ ।
 ପ୍ରୋକ୍ଷିମାସୀ ଦେଖି ଚରଣରେ ନମିଲେ ॥

କରଯାନ୍ତି ଭଗବତ୍ କଟକ୍ତ ବିନୟେ ।
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ସୁଗଳକୁ କର ଭୋଗେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଯେସନେ ବିହାର ହୋଇବ ।
 ତୁମ୍ଭ ବଚନେ ଆମ୍ଭର ବିଶ୍ୱାସ ଯିବ ॥
 ରାଧା ଶାଶୁ ଜଟିଳା ଆକଟ ଅପାର ।
 ତଳେ ବୋହୂକୁ ନେଷୁ ନ କରେ ଅନ୍ତର ॥
 ମନେ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଧଇ ନ ଦିଅଇ ଯାଇ ।
 ବୃନ୍ଦା ବିରାଜି ଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପାଇ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଏଥୁକୁ ବୁଦ୍ଧି ଉପାୟ କହିବ ।
 ଯେଉଁ ରୂପେ ରାଧା ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଯିବ ॥
 ନନ୍ଦନର ଯମୁନା କୁଣ୍ଡ ଗମନେ ।
 ଶାଶୁ ଏଥୁ ବିରାଜି ନ କରେ ଯେସନେ ॥
 ଏହା ଦେଖଇ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ-ଲୀଳା ହୋଇବ ।
 ତୁମ୍ଭ ବିହନେ ଆନ ବଚନେ ନୋହିବ ॥
 ଗୋପେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଛି ଯେମନ୍ତ ।
 ତୁମ୍ଭ ବଚନେ ଲୀଳା ହୋଇବ ଚେମନ୍ତ ॥
 ମୁନି ବୋଲିଲେ ସ୍ୱରୂପ ତୁମ୍ଭ ବଚନ ।
 ମୋତେ ରାଜଣ ବୋଲିଲେ ସପ୍ତଲୋଚନ ॥
 ଗନ୍ଧା-ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଲକ୍ଷ୍ମୀ ମଳା କରେ ଯେମନ୍ତ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ଉପାୟ କରିବ ଚେମନ୍ତ ॥
 ଏହି ସମୟେ କଳ ତୁମ୍ଭେ ସମରଣ ।
 ବେନି ଏଇ କଳିତାଳ ମଳ ନାବନ ॥
 ତାହାମୁଖୀ ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ମନ୍ତ୍ର ଶାସନେ ।
 ଦୁର୍ଗା ବସୁଧାଧିକ ପିଳନ ସମାଧନେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନେ ମେ ରାଧା ସକାଶ କରିବେ ।
 ସେବା ସେବି କଳିତାଳ ମନ ଦେବେ ॥
 କୁନ୍ଦଳତା ଲଳନୀ ଧନ୍ୟା ପ୍ରମାଣେ ।
 ବିବ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀସମାନେ ସନ୍ଧ୍ୟାବଳୀ ନାଗେଶ ॥
 ଏହି ବିଧିରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବ ।
 ଶାଶୁ ରୁଷିଣ ଅନୁର କଳିଥିବ ॥
 ଅତି ରୂପଲଳା ବୋହିବ ଗୋଚର ।
 ଏହି ନିମିତ୍ତ ବ୍ରଜେ ହୋଇଛି ପ୍ରଭୁର ॥
 ଏତେ କହିଣ ବିଜେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପୁରେ ।
 ଦେଖି ଜଟିଳା ପୁଲକ ମୁନି ପୟରେ ॥

ବ୍ରହ୍ମ ସମାନ ମୁନି ବିଜେ ମୋ ଭୁବନେ ।
 ପାଦେ ଓଳଟି କରଯୋଡ଼ି ଲୁକି ମନେ ॥
 ବହୁ ବିନୟ ବଚନେ କଲ ଭଜନ ।
 ଦେଖି ମୁନି ସନ୍ତୋଷେ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ॥
 ପୁଅ ବଧୂକୁ ଆଣି ପାଦେ ଓଳଗାଇ ।
 ଅଧୋବଦନେ ଗୁଆ ଆଡ଼େ-ଉଡ଼ା ହୋଇ ॥
 ମୁନି କଲ୍ୟାଣ କରି କରନ୍ତି ପ୍ରଣାମ ।
 ଏହା ଦେନ ତୁମ୍ଭର ଏଡ଼େ ଶୁଭଦଶା ॥
 ପୁଣି କୁମାର ଗୁଣି କପାଳ କଣ୍ଠେ ।
 ସୁଖ ଭୁଞ୍ଜି ପାରିଲେ ଅରଷ୍ଟ ମେଣ୍ଟାଇ ॥
 ଶୁଣି ଜଟିଳା ମୁନି ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଶ୍ରେ ମୁନି ମୋ ଜୀବନ ଗୁଡ଼ି ॥
 କହ ଶିଷ୍ଟ ଶଣ୍ଡନ କେବଣ ପ୍ରକାର ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ବଧୂ ତୋର ପ୍ରତିକାର ॥
 ଗ୍ରହଗଣ ସବୁର ପୂଜି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବ ।
 ସବୁ ଗ୍ରହ ଶିଷ୍ଟ ଶାନ୍ତି ତେବେ ହୋଇବ ॥
 କାମ କୁସୁମ ବନବାଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ।
 ଜାତି ପଦ୍ମନାଭର କମଳ କୋମଳେ ॥
 ନିତି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବ ॥
 ଶିଷ୍ଟ ଶଣ୍ଡିଚନ୍ଦ୍ର ସୋମ ନାମ ବହୁବ ।
 ପାଶେ ଶରଣ କହନ୍ତି ଗୁପ୍ତ ବାଣୀ ॥
 ତୋର ବଧୂ ସବୁ ଗୁଣେ ଯେ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ॥
 ହିରଣ୍ୟ ରତି ପାଦପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମାନ ନୁହେଁ ।
 ପତିବ୍ରତା ସାଧନା ସବୁଗୁଣ ବହେ ॥
 ଏଣୁ ସଦା ସମ୍ପଦ ଯେ ଥିବ ତୋହର ।
 ଯଶଃ ଆୟୁଷ ବର୍ଦ୍ଧନ ଧନ ଭଣ୍ଡାର ॥
 ଶିଷ୍ଟ ଶଙ୍କଟମାନେ ନ ପାରିବେ ବାଧୁ ।
 ଶତ୍ରୁମାନେ ଦେଖିଲେ ହେବେ ମିତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ॥
 ଏହାକରେ ସମ୍ପାଦିବ ଯେବଣ ପାକ ।
 ଅତି ସ୍ବାଦୁ ସୌରଭ ସୁଧାରୁ ଅଧିକ ॥
 ଏହାକରେ ଜଳ ପୁଷ୍ଟି ଦେବତା ଇଚ୍ଛେ ।
 ପୂଜା ଦେନବାକୁ ରବି ନିତ୍ୟେହେଁ ବାଞ୍ଛେ ॥
 ଏହୁକଥା ବିଶେଷରେ କହୁଛି ତୋତେ ।
 ନିତି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜିବ ଯେମନ୍ତେ ॥

ଶୁଣି ଜଟିଳା ପୂଜିଲ ମୁନି କରଣେ ।
 ବଧୂ ପୂଜିବ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ॥
 ଦୃଢ଼ କରଇ ମୁନି ଅନୁରାଗେ ହେଲେ ।
 ନନ୍ଦ-ମନ୍ଦିର ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
 ଦେଖି ନନ୍ଦଗଣୀ କଲେ ତରଣେ ପୂଜା ।
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣାମ କରି ଉଡ଼ା ନନ୍ଦଗଜା ॥
 ମୁନି ବିନୟ ଦେଖି କହେ ଦୟା କରି ।
 ଦୁଇକାଳେ ପୁଅ ପାଇଲ ରାମହରି ॥
 ଆୟୁବୁଦ୍ଧି ବଳବାନ ହେବ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଯାଗ ତ୍ୟାଗ ଗ୍ରହଶାନ୍ତି କରିବୁ ନିତ୍ୟ ॥
 ବୃଷଭରୁ ନନ୍ଦନୀ ଅଟେ ମହାସଖା ।
 ତାଙ୍କ ପାକ ଭକ୍ଷଣେ ନ ପଡ଼େ ବିପତ୍ତି ॥
 ଯଶ ଆୟୁଷ ଦୃଢ଼ି ବଳବାନ ହୁଏ ।
 ରଣେ ଅଜୟ ତନୁପୁରେ ପୂଜାପାଏ ॥
 ତାଙ୍କୁ ଅଶାଈଶ ପୁରେ ପାକ ସମ୍ପାଦି ।
 କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନେ ନାଶ ଦୃଷ୍ଟ ଦାନବାଦି ॥
 ତତ୍ତ୍ୱ ବଚନ ଆତ୍ମ ଥିବ ହେତୁ କରି ।
 ତୋର ପୁତ୍ରକୁ ଛନ୍ତି ଅନେକ ବଇରି ॥
 ଶୁଣି ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦେନ ବେନ ନନ୍ଦନ ।
 ମୁନି ତରଣ ତଳେ କଲେକ ବନ୍ଦନ ॥
 ପାଦପୁଜି ପୁଷ୍ପକର ମଉଳରେ ସିଞ୍ଚି ।
 ତୁମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣେ ଯହିଁ ତହିଁ ଥିବେ ବଞ୍ଚି ॥
 ମୁନି ରାମ କୃଷ୍ଣ ତନୁପୁରଣ କରଇ ।
 ଆନନ୍ଦରେ ନୟନରୁ ଲୁହ ମୁଞ୍ଚିଲେ ॥
 ଏମନ୍ତରେ ଦୁର୍ବାସା ମୁନି ଗଲେ ତଳି ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣର ଲେଳି ॥
 ବୃନ୍ଦା ଦେନଶ ସଙ୍ଗେ କରୁଣା ବାନସ ।
 କହେ ଗୌର୍ବମାୟୀ ପାଦ ଦର୍ଶନ କରି ॥
 ଶୁଣି ଶୁଣିରେ ଅତି ଶୋଭା କାନନ ।
 କାନ୍ତ ଆଗମନେ ଯେହ୍ନେ କାନ୍ତା ଲପନ ॥
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ନାନା କୁସୁମ ବିକଶେ ।
 ହାସ ମଧୁମାସ ଅଳ-ଧୂନ ପ୍ରକାଶେ ॥
 ଦେବରଥ ଆଗ୍ରାଣେ ଲେଉଟି ତଳଇ ।
 ସାହାସଣା ଦେନଶ ମଦନ ଗୋଡ଼ାଇ ॥

ସର୍ବ କୁଶଳ ନୟନ ବନକୁ ଜିଣି ।
 ନକେତେ ଦିନେ ବିନେ କରନ୍ତୁ ଠାକୁରାଣୀ ॥
 ସର୍ବେ ଅନେକକାଳୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାଟ ଚାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ॥
 ଏବେ ନିରୁତ କୁଞ୍ଜ ହୋଇଛି ପ୍ରକଟ ।
 ବନ୍ଧୁ ଗୁରୁଗଣେ ଯାହା ନୟନୁଟ ॥
 ଗୋପକୁମର ସଙ୍ଗେ କୁକୁଡ଼ଳ ରସ୍ୟ ।
 ଦିନୁଦିନୁ ସେ ବନ ଭିତରକୁ ପଶେ ॥
 ଦିନେ କଳ୍ପଶ୍ରୀ ପଣି ନ ଦେଇ ଡରାଇ ।
 ଗୋପପୁତ୍ର ଆସେ ଏଣିକି ବଳିଆଇ ॥
 ପୁଣି କଂସ-ରାଜାର ମଲ୍ଲ ଅର୍ଦ୍ଧାୟୁର ।
 ଆଜି ବଣନ ଆସିଣ କି କରଇ ବିଚାର ॥
 ବୃନ୍ଦାବନର ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ।
 ଦେବା ବୋଲେ ତାହା ସବୁ ଅଛଇ ଜାଣି ॥
 ଯାହା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହା କରିବା ସଜ୍ଜନ ।
 ବାମାକୃଷ୍ଣ ଯୁଗଳେ ଉପାୟ ବିଧାନ ॥
 ଏବେ ଶୁଣୁ ଯାଇଣ ଗୁପ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦା କର ।
 ବନବିହାର ମଧୁର ରସ ସମ୍ଭାର ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳେ ନିରୁତ କୁଞ୍ଜ ପୁଷ୍ପଶେଷ ।
 କୁଣ୍ଡଳଜଳ ଯନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡପଭଞ୍ଜ ॥
 ପାକଶାଳା ଭୋଜନ ଲୁଳା ପାଶାଖେଳା ।
 ଅଭିଷେକ ସ୍ଥାନେ ଶଙ୍ଖି ତୋରଣ ଦୋଳା ॥
 ରାସରଙ୍ଗ ଭୂମିସ୍ଥଳ ବିଶ୍ରାମ ପୀଠ ।
 ଲତାତରୁତଳ ସଞ୍ଚୟନ ନିବିଡ଼ ॥
 କଳ୍ପପାଦପ ତଳେ ମାଧବ ମାଣ୍ଡୁଆ ।
 କୁରୁଦବଳି ରୂପେ କେତକା ରୁଦୁଆ ॥
 କୁନ୍ଦକଢି ମାଳାରେ ନାଗେଶ୍ଵର ଝୁମ୍ପା ।
 ଶତଦଳ ଯେବେ କର ଥୋପା ଥୋପା ॥
 ଅସ୍ତ୍ରପ୍ରସାଦ କୁଞ୍ଜ ଏକୂଳକ ଜଣା ।
 ସେବା ସଂସାଗରେ କିଛି ନୋହିବ ଉଣା ॥
 ଭୂମି ସମତଳ କରି ବାଲୁକା ସଞ୍ଚି ।
 ପୁଷ୍ପ ବନନ ହେବ ଠାବେ ଠାବେ ଘଣ୍ଟି ॥
 ମଧୁପ୍ରସର ଅଶନ ସେ ଫଳସାଗ୍ୟ ।
 ଆସେ ଆଇଣ ଦେଖି କରିବ ସଂସାଗ ॥

ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବାହାରରୁ ଯାହାର ମୂଳେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଲେ ହୋଇବ ଯାହା ଯେତେବେଳେ ॥
 କୋଟି କୋଟି କାମଧେନୁ ତାର ଯହିଁରେ ।
 କିସ ଅମୃତ ଥିବା ହୋଇବ ତହିଁରେ ॥
 କିସ ନ ଜାଣି ଭୁଲୁକୁ କହିବା କିସ ।
 ଯେତେବେଳେ ଦାମୋଦର ହୋଇବେ ତୋଷ ।
 ଆଜି ଗୋପପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଏ ବନେ ଡରାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତରେ ଅଦାୟୁରକୁ ମରାଇ ॥
 ବ୍ରହ୍ମଗାୟତ୍ରୀ ଜପି କରିବ ଉପାୟେ ।
 ବନେ ଯେହ୍ନେ ବରଷେ ନ ଆସିବେ ପୋଏ ॥
 ତେବେ ପରମନାଥ ଗୁପ୍ତଲୀଳା ହେବ ।
 ମହାମଧୁର-ରସ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ନୋହିବ ॥
 ଏତେ ବୋଲଣ ଦେବା ବାହାରରୁ ତଳେ ।
 ଧ୍ୟାନେ ବସିଲେ ସମାଧିଯୋଗ ନିଶ୍ଚଳେ ॥
 କାମଗାୟତ୍ରୀ ପ୍ରସାଦେ ସକଳ ସାଧୁ ।
 ହେତୁ ଗୋଚରେ ତହିଁରେ ଲଗାଇ ଗୁଢ଼ି ॥
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ରସ ଶୁଣି ଯୁଜନ ।
 ମଧୁକଟକରେ ଥାଇ କଂସରାଜନ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମହିମା ଶୁଣି ନିରନ୍ତରେ ଡରେ ।
 ଯେଣୁ ମଳେ ପୁତନାଆଦି ମହାମଲ୍ଲେ ॥
 ସମକୃଷ୍ଣ ବିନାଶ ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଭାବ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାୟୁର ନାମେଣ ମଲ୍ଲ ମହାବଳୀ ॥
 ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସେ କହିଣ ଗୋକୁଳେ ପେଷି ।
 ଭ୍ରାତବରାଜ ସମକୃଷ୍ଣ ଆସ ନାଶି ॥
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ସର୍ବ ଅଜଗର ରୂପେ ।
 ରହିଅଛି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଗିରି ସମୀପେ ॥
 ଏକଦିନେ ମାତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ରାସଆଉଁ ବନେ କାଲି ନେବୁଁ ବାହୁର ।
 ଭୁଞ୍ଜିଗଲେ ଉତ୍ତର ଖରା କରେ ଟାଣ ।
 ବେଶ୍ଵରେଣ ଏ ଖରାକାଳ ଅଗ୍ନିବାଣ ।
 ଭାତପୁଡ଼ା ସଜାଡ଼ିବା ଦିଅ ମା ବାନ୍ଧ ।
 ସବୁପୋଏ କରିଣଅଛୁଁ ଏହିଗୁଢ଼ି ॥
 ରାମ ନଦୀ ନ ଶୁଣୁ ଆଗହୋଇ ଯିବୁଁ ।
 ଶୀତଳରେ ଯାଇଣ ତରୁତଳେ ଥିବୁଁ ॥

ବାଟବାଲି ତାତଣ ଚରଣ ଫୋଟକା ।
 ଚାଲି ନ ପାରି ମହା ବିକଳେ ତାଟକା ॥
 ଶୋକେ ବୋଲନ୍ତି ମାଏ ନ ପାରିଲି ତୋତେ ।
 ଏଡ଼େ ଦୁଃଖକୁ କୁହୁଁ ଅପୋଷା କେତେ ॥
 ରାମ ସାମନ୍ତ ଭୂତରେ ସେବକ ଲୋକ ।
 ବନତର ହୋଇଣ ଭାତପୁଡ଼ା ରଜ ॥
 ଯାନ ଚଢ଼ିବା ପଡ଼ିବା ଶ୍ରେଣ ଶୁଦ୍ଧି ବା ।
 ଯୁଗ ତେଜଣ ଦେହକୁ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜି ବା ॥
 ବଢ଼ା ରଖିବାରେ ତୋର ବଳିଲି ମନ ।
 ଖଠାଦେଉଛୁ ଲେଖନ କେ କରୁ ଆନ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ମାତା ଯା'କର ବାରଣ ।
 ବୃନ୍ଦା ଯେମନ୍ତ ଦୁଃଖ ସେ ଯୁଗ କାରଣ ॥
 ଶୁଣି ମଉନେ ମାଏ ବାନ୍ଧ ପୁଡ଼ାଭାତ ।
 ବେଳ ଅଏଁଲା ଦଧି ଲବଣ ସହିତ ॥
 ଲଢ଼ୁ ସର ଶାକର ଯେ ଛେନାଖରଡ଼ା ।
 ନାରିକେଲ ରସକୋର ଅମୃତମଣ୍ଡା ॥
 ରାସ ନ ପାହୁ ବେଗ କଲେ ଗାଈଦୁହଁ ।
 ବଢ଼ା ଘେନି କୁମରେ ହେଲେ ଏକମୁହଁ ॥
 ଅନ୍ନପୁଡ଼ା ଧରି ଅଛନ୍ତି ଯେହା କର ।
 ଶିଫା ବେଶୁ ବଜାଇ ହୋଇଲେ ବାହାର ॥
 ମାତା-ଯଶୋଦା ନୟନୁ ଲୋଚକ ବହେ ।
 ଶୋକେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦ ଚିତ୍ତ ନିଶ୍ଚଳ ନୁହେଁ ॥
 ସଙ୍ଗକୁମରଙ୍କ କର ଓପୁ ଧରଇ ।
 ପଥ ଶବଦେ ନୟନ କର୍ଣ୍ଣ ଡେରଇ ॥
 ବନେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଆସିବ ବେଗ ।
 ବଣା ହେବଟି କୃଷ୍ଣ ନ ଛାଡ଼ିବ ସଙ୍ଗ ॥
 ମୁହଁ ଅଛୁଣି ହୋଇଣ ଚାନ୍ଦିଣୀ ଥର ।
 ତୁମ୍ଭ ଆସିବା ଦେଖିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଇବ ॥
 କହୁ କହୁ ଲୋଚକେ ବସନ ଚନ୍ଦ୍ରଇ ।
 ପୁଅ ଗମନେ ଇଷ୍ଟନଦବଙ୍କୁ ଚନ୍ଦ୍ରଇ ॥
 କେତେଦୂରେ ମିଶିଣ ନ ପାରିବ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 ପୋଏ ବେଗେଣ ଛଡ଼ାଇ ବଢ଼ା ଅଡ଼ାଇ ॥
 ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ରବି ଉଠଇ ।
 ବରୁ ବାଳକର ବୃନ୍ଦାବନ ଶୋହଇ ॥

ପୋଏ ଡମାଳି ଗୀତ ଗାଇଣ ନାଚନ୍ତି ।
 ଏକ ଆରେକ ବାଡ଼ି ମେଲଇ ପାଞ୍ଜିନ୍ତି ॥
 ରଙ୍ଗ ଜଞ୍ଜିରେ କାନ୍ଥ କାନ୍ଥେଣି ଘଣ୍ଟିରେ ।
 ପାଦେ ନୁପୁର ଘାଗୁଡ଼ି ଶବଦ କରେ ॥
 ଝଲ ଝଲ ଝଲ ଚମ୍ପା ଲମ୍ବେ ପାରୁଣେ ।
 କେନା କଙ୍କଣ ଫୁଲ କର୍ଣ୍ଣ ଅବତଂସେ ॥
 ହାରପଦକ ବନମାଳ ଯେ ଗଳାରେ ।
 ରଙ୍ଗଗୁଞ୍ଜି ଗୁଞ୍ଜିରାପାଟି ମଉଳିରେ ॥
 ଶିଖିପୁଛ ବାକରୁଲ ବେଗ ବନାଇ ।
 ଦେଖାନେଣି ବେଗ ଏକ ଆରେ ଅନାଇ ॥
 କେହୁ ରହଇ ଆଗରେ ଓଗାଳି ବାଟ ।
 ତାଳ ବାଇ ଉକୁଟାଇ କରନ୍ତି ନାଟ ॥
 କେହୁ କାହା ଭାତପୁଡ଼ା ନେଇ ଲୁଚାଇ ।
 ଏକ ଆରକକୁ କନ୍ଦୁ କଥା ବଞ୍ଚାଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ପ୍ରମୁଦେ ଗୁହାରି କରନ୍ତି ପୁଏ ।
 କେହୁ ମେଲ ତେଜଣ ଆଗଭଳି ଧାଏଁ ॥
 ବଟୁ ବୋଲଇ ରେ ଭାଇ ଧାଇଁଛୁ ଆଗେ ।
 ଆଜି କିଜାଣି ସିନା ଯାଅ ବେଗେ ବେଗେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନିମନ୍ତେ ଦେଇଛୁ ଆଜି ।
 ଷଡ଼ରସ ଯୋଗାଡ଼େ ଦେବ ବନଭୋଜୀ ॥
 ଆଗେ ଗଲପୁଅଙ୍କୁ ଏଥେ ଭାଗ ନାହିଁ ।
 ଏହା ଜାଣିଟି ହରି ପଛେ ଅଛି ରହି ॥
 ପ୍ରିୟା ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତିରେ ନ ପାରଇ ଚାଲି ।
 ତାକୁ ଛାଡ଼ି କେମନ୍ତେ ଯିବା ଆଗ ବଳି ॥
 ପୋଏ ବୋଲନ୍ତି ଉପାୟ ଲୋଡ଼ ଉଣ୍ଡାଇ ।
 ସ୍ଥାନବଳ ଖଣ୍ଡିଆ ନ ପାର ଗୋଡ଼ାଇ ॥
 ଯାଇବେଗ ଆବୋରି ଘେର ସ୍ବାପୁଫଳ ।
 ବଟୁ ଯେମନ୍ତେ ପଛେ ନ ପାଇବ ଭଲ ॥
 ଏତେ ବିଚାରି ବରୁ ଅଡ଼ାଇଲେ ବେଗେ ।
 ମହା ଅଜଗର ରୂପ ଦେଖିଲେ ଆଗେ ॥
 ପୁଅ ମୁଖରେ ପୋଏ ଯାଉଥିଲେ ଚଳି ।
 ରହିଅଛି ପଣ୍ଡିତ ମୁଖେ ମହାବଳୀ ॥
 ମହାରାୟଙ୍କର ଘୋର ପାଟି ବିସ୍ତାରି ।
 ବନ-ଭୂମି-ଦିଗ-ପଥ-ନଦ ଆବୋରି ॥

ଦନ୍ତମାନେ ଦିଶନ୍ତି ଗିରିଶଙ୍କ ପ୍ରାୟ ।
 ମେଘମାଳା ଯେସନେ ରସନା ବୁଲୁଏ ॥
 ଦେଖି କୁମାରେ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ ପାଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି କିସ ଅଦଭୁତ ଏହି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ମେଘ ଏଟି କାମରୂପୀ ।
 ଖର ନିଶ୍ଚାସ ବାତେ ତରୁଳତା କମି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଏହୁ ବନପୋଡ଼ି ଧୂମ ।
 ବେଗରେଣୀ ଏ ଅନ୍ଧକାର ଲତା ଘୁମ ॥
 କାଳତପ ପ୍ରାୟ ଲେଟନକୁ ବୁଲଇ ।
 ବିଷରସନା ବଡ଼ବାନଳ ବୁଲଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଧୂସର ଆଗେ ନ ପଶ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ନିକଟେ ନାହିଁ ପୀତବାସ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଡାକନ୍ତି ରହ ରହ ପୋଏ ।
 ସର୍ପ ଉଦରେ ନ ପଶ ମୋ ଯିବା ଯାଏ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧା ଭୃଞ୍ଜି ହୋଇଛି ପିଛାଳିଲ ପଥ ।
 ନିଶ୍ଚାସ ସହରନ୍ତେ ପଶେ ଯୁଥଯୁଥ ॥
 ଯେହେ ନଦିସ୍ରୋତେ ଭାସେ କୁଳୁ ଖସିଲେ ।
 ସେହିଭାବେ ବହୁ ବାଳ ଗର୍ଭେ ପଶିଲେ ॥
 ସର୍ପ ଉଦରେ କୃଷ୍ଣକୁ ଦିଶନ୍ତି ସବେ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧା ପାଟି ନ ପାଡ଼ଇ କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେ ।
 ବିଷଜ୍ଵାଳା କୁମରେ ନ ପାରନ୍ତି ସହି ।
 ହରି ପଶିଲେ ଗୋକୁଳ ଆକୁଳ ରୁହିଁ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧା ପାଟି ପାଡ଼ିବ ବୋଲେ ହେଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ନନ୍ଦଗ୍ରାମ ଗିରିବ ରଜନରେ ଆଜ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଭାବେ ଲତା ତରୁ ଝାଡ଼ିଲିଲେ ।
 ଝଡ଼ି ଫୁଲଫଳପତ୍ର ମଉଳି ଗଲେ ॥
 ଧାର ବହି ବରଷେ ବିରହ କାତରେ ।
 ଖର ମୁଗ କାତର ନେତ୍ର ଲେଟକରେ ॥
 ଲଘେ ଲେଟନ ବଚନ ମନ ବସୁରି ।
 ଶ୍ୟାମ ଚକ୍ରକଣ ରୁଚୁ ରୁପ ଅନୁସରି ॥
 ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ଗଗନ ଅବନୀ କମିଲ ।
 ଭୟେ ବୃନ୍ଦା କାମଗାୟତ୍ରୀକ ଜପଇ ॥
 ନଦୀ ପବନ ନ ବନ୍ଦି ପୁନଃ ରବି ।
 ଅର୍ଦ୍ଧା ପ୍ରତାପ ଛଳରେ ଲୁଚିଲ ଛବି ॥

ଜଗତର ଆରତ ଜାଣିଲେ ଶ୍ରୀହରି ।
 ଅର୍ଦ୍ଧା କଣ୍ଠମୂଳେ ଥାଇ କାୟା ବିସ୍ତାରି ॥
 ମହାପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅନଳ ପ୍ରଳୟ ଜଣି ।
 ତାକୁ ଚରି ବାହାର ହେଲେ ବେଶୁପାଣି ॥
 ବଜ୍ରା ବାଳକ ଗର୍ଭ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଅର୍ଦ୍ଧା ଶିର ପରେ କଲେ ନୃତ୍ୟ ବିହାର ॥
 କୃଷ୍ଣ ନୃତ୍ୟ ରୁହିଁଣ ସକଳ ହରଷେ ।
 ପୁଷ୍ପ ସଙ୍ଗେ ଅମୃତ ଗଗନୁ ବରଷେ ॥
 ଶୁକ ଶାଶୁ କୋକିଳ ମଙ୍ଗଳ ଭାଷନ୍ତି ।
 ବନପରିମଳ ଦିଗ ଶୋଭା ଦିଶନ୍ତି ॥
 ଧୀରେ ବହେ ଶୀତଳ ମଳୟ-ମରୁତ ।
 ଅଦଭୁତ କୃଷ୍ଣ-ବାଳଲୀଳା ଚରିତ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧା ଅଦନାଶି ଅଙ୍ଗେଣ ସମ୍ଭାଳିଲେ ।
 ପୁଚ୍ଛଦଶରେ ଓଲଟାଇ ତଳେ ମିଳିଲେ ॥
 ଏବେ ଦୁର୍ଗମ ବୋଲି ତହୁଁ ଲେଉଟିଲେ ।
 ଯମୁନାରେ ଗାଧୋଇ ବଜ୍ରା ପାଣି ଦେଲେ ॥
 ସ୍ଥାନ ନିର୍ମଳ ଦେଖି ଭାତପୁଡ଼ା ଫେଇ !
 ସବେ ଭୁଞ୍ଜି ବସିଲେ ଏକସ୍ଥାନ ହୋଇ ॥
 ଶାଳ ଢଳାଶ ସିଂହାଳ ପତରେ ଦନା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଗୁଆଖୋଳପା କଲେ ଚାରି କନା ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କଦଳୀ ଧନ କୁଣ୍ଡଳୀରେ ପାରି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ମୁଗୁନି ପଥର ଧୋଇ ସଜାଡ଼ି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ମୁହିଁ ନ ପାରଇ ଲେଡ଼ି ।
 ଅନ୍ଧ ଭୁଞ୍ଜିବ ମୋର ଏହୁ ପୁଡ଼ା ଫେଡ଼ି ॥
 ମଧ୍ୟ ବସି କୃଷ୍ଣ କହେ ହସି ଭୂମିରେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର କି କି ଆଖିଛ ଦେଖାଅ ମୋହରେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ମୋ ଅନ୍ଧ ଦେଖ ଶ୍ରୀହରି ।
 ଆଖିଅଛି ମୁହିଁ ଦୟାଶଙ୍କର ଭରି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣ ଦେଖ ମୋର ଭାତ ।
 ସର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଲବଣୀ ଅଧାମର ଦୃତ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଦୁଗଧ ଗୋଳଆଇ ଆଖିଛ ଅନ୍ଧ ।
 ସରୁ ନିର୍ମଳ କେନ୍ଦ୍ର ମଞ୍ଜିଫୁଲ ବର୍ଣ୍ଣି ॥
 ନାନା ଅଡ଼ଙ୍ଗ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କେନ୍ଦ୍ର ଆଖିଅଛି ।
 ଭୁଞ୍ଜି ଭୁଞ୍ଜାଇ ମଧ୍ୟରେ ନନ୍ଦର ବହି ॥

କେନ୍ଦ୍ର ସୁସ୍ଥାୟ ଚୁଣି କୃଷ୍ଣକୁ ଯାଚନ୍ତି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଧରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ॥
 ଏକ ଆରାଜ ନାହିଁ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ବିଚାର ।
 ବହୁ ଚୁଣି ଆକାଶେ ବୋଲେ କି ପ୍ରକାର ॥
 ଯଜ୍ଞସଭାକୁ ଭୁଞ୍ଜିଅଛି ଗୋପାଳ ମେଳେ ।
 କେନ୍ଦ୍ରେ ଧର୍ମସ୍ଥାପନା କରିବ ଶୟଳେ ॥
 ଆଜ ଜାଣିବା ବୋଲି ମିଳି ବଢ଼ି ପାଶେ ।
 କମଣ୍ଡଳେ ଭରିଣ ରହିଲେ ଆକାଶେ ।
 ବଢ଼ି ପାଶେ ନ ଦେଖି କୁମରେ ଅନାଇ ।
 ଲେଉଟିଆଣିକୁ ବୋଲି କୃଷ୍ଣରେ ଜଣାଇ ॥
 ହରି ବୋଲନ୍ତି ସବେ କରନ୍ତେ ଭୋଜନ ।
 ଏକା ଯାଇଁ ଲେଉଟି ମୁଁ ଆଣିବି ବନ୍ଧନ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ଉଠିଲେ ଅଳ୍ପ ବାମ କରେ ।
 ବେଳକରନ୍ତି ଅର୍ପଣ ଆଙ୍ଗୁଳି ସନ୍ଧରେ ।
 ତୁଣ୍ଡେ କବଳ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ ଗୁଣ୍ଡି ।
 ବାମକାଶେ ସିଂହା ଯେ ଆବର ଲଉଡ଼ି ॥
 ବନେ ଲେଉଟିଣ ହରି ବାଛୁରି ନ ଦେଖେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ମିଳିଲେ ପାଶେ ॥
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ବଚନ ମନେ ହେତୁ ପାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ଏକା ଗଲେ ବୁଲି ମିଶିଲେ ଧାଇଁ ॥
 ଭଜନେ ମେଳ ହୋଇ ଲେଉଟିଲେ ବନେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ନ ପାଇ ଲେଉଟି ଭୋଜନସ୍ଥାନେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ନ ଦେଖି ବାଳକ ବିଧାତା ହରି ।
 ନିଜ ସ୍ଥାନେ ଚଳିଲେ କମଣ୍ଡଳେ ଭରି ॥
 କୁମାରକୁ ନ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ଶେଷମନ ।
 ହରି ଜାଣିଲେ ବିଧାତା ମାୟାବିଧାନ ॥
 ଶୈଳ୍ପମାର୍ଯ୍ୟାଙ୍କି କଲେ ମନେ ସୁମରଣା ।
 କାମ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଶାଙ୍ଗୋପସନା ॥
 କଳ୍ପପାଦପମୁଳେ ଯୋଗମାୟା ତଳେ ।
 କାମଧେନୁ ପ୍ରସାଦେ ଜାତ ବଢ଼ିବାଳେ ॥
 ରୂପ ଲକ୍ଷଣ ବେଶ ବୟସ ଯେମନ୍ତ ।
 ହାସ ରସ ଗନ୍ତମର୍ତ୍ତ ବଳ ତେମନ୍ତ ॥
 ଗତ ମତରେ ପ୍ରବେଶ ଗୋକୁଳେ ଆସି ।
 ଲେଉଟି ରହିପଥେ ମିଳେ କି ବ୍ରଜବାସୀ ॥

ଗତହନୁ ଜନନୀଙ୍କ ଶ୍ରେୟ ବିଶେଷେ ।
 ହରି ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗ ଲଭି ବାହୁଲ୍ୟରେ ॥
 ନିଜମତେ ଗୋଦହନ ସାନ ଭୋଜନ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଚରାଇ ବିହରନ୍ତି ବନେବନ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ଏ ଦୁହେଁ ସଙ୍ଗେ ।
 ଆଗେ ଆଗରେ ବସ୍ତ୍ର ବାଳଶେଳ ରଙ୍ଗେ ॥
 ମୁନି ବଚନେ ଜଟିଳା ଅବଧାନରେ ।
 ଧନଦୃଷ୍ଟି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଆରାଧନରେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆୟୁଷ ଯଶ ହେବ ଶଷ୍ଠ ନାଶ ।
 ବଧୂ ହସ୍ତରେ ପୂଜା କରଇ ଦାନଶ ॥
 ଦ୍ଵିଜକାମିନୀ ନାନ୍ଦମୁଖୀ ଅତି ସହ ।
 ବଧୂ ସମର୍ପି ଜଟିଳା ଆକଟେ କହ ॥
 ମୋର କୁଳମଣ୍ଡଳରୂପ ଜେମାଦେଇ ।
 ନନ୍ଦକନ୍ଦାଇ ଯେମନ୍ତେ ନ ଦେଖେ ଗୁଲ ॥
 କୁଳବଧୂ-ବଧୂକୁ ବଧୂନ୍ତୁଦ ସେହ ।
 ତାହା ଭୟରେ ବାହାର ନୁହନ୍ତି କେହ ॥
 ଏହି କଥା ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ସବୁକୁ ମାଗଇ ।
 ନାନ୍ଦମୁଖୀ ବୋଇଲେ ଏ ମୋତେ ଲାଗଇ ॥
 ସେ ବନେ ପୁରୁଷ ନୁହନ୍ତି ଆତସାତ ।
 ଶ୍ରୀକୁଣ୍ଡ ବଳି ନ ଯାଏ ଯଶୋଦାସୁତ ॥
 ଯିବା ଆସିବା କେବଳ ହେବ ଉଚ୍ଛ୍ଵର ।
 ପୂଜା ବଡ଼ାଇ ବେଶେ ଆସିବୁଁ ମନ୍ଦର ॥
 ସେହୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଧୃଷ୍ଣ ଦେଖିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଆନେମାନେ ବେଢ଼ିତୁକୁଁ ସଙ୍ଗେତେ ॥
 ବଳଶାଖ ଅର୍କବାର ମିଶ୍ରରୂପରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜାକୁ ଶୁଭଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ॥
 ପୂଜା ଯୋଗାଡ଼ ଦେନ ସନ୍ତମେ ବାହାର ।
 ସଖୀଗଣ ନିଯୋଗ ସେବା ଯେ ଯାହାର ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ଦ ଦଧିମାନ ଆଗେ ଧରିଲେ ।
 ହୃଳହୃଳ ଦେଇଣ ମଙ୍ଗଳ ଗାଇଲେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୀଣା ଅବା ତାଳ ମର୍ଦ୍ଦଳବାଏ ।
 ଡ଼ମ୍ପ ଅମୃତ ନାନାଦ ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଏ ॥
 ଛନ୍ଦ ଶୁମର ଚାରିଲ ଖଣ୍ଡ ବିଞ୍ଚଣୀ ।
 ପଥରପରିମଳ ଛବିଚନ୍ଦନପାଣି ॥

ଅତି ଉତ୍ସୁକେ ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ବୃନ୍ଦା ସୁଗଣ ଦେନ ପାନ୍ତୁଛି ଅଇଲେ ॥
 ସମ୍ମାନ ସକାଶେ ଆଗେ ପଥ କଡାଇ ।
 ଧୀରେ ଧୀରେଣ ଦେଖ ରେଣ ବଢାଇ ॥
 ତରୁ ଲତା ମଧୁ ପୁବ ପୁଷ୍ପ ବରଷେ ।
 ଧୀର ପବନ କାନନ ଜୀବ ହରଷେ ॥
 ଶୁକ ପିକ ସାରି କରନ୍ତି ଶୁଭଧ୍ବନି ।
 ଦିଗ ପରିମଳ ସୌମ୍ୟ ଦିଶେ ଅବନୀ ॥
 କେତେଦୂର ଯାଇଣ କୁଣ୍ଡ ନରେଖିଲେ ।
 ନିଜ ଆତ୍ମା ପ୍ରାୟ ବୁଦ୍ଧି ତହିଁ ରଖିଲେ ॥
 ପରିମଳ କୂଳ ଗୁରୁ ବୁନେ ଚକ୍ଚକଣ ।
 ଶୁଚିକର ପାବକ୍ଷେ ବେଢା ତଡ଼କୋଣ ॥
 ସ୍ବାଦୁ ସୁଗନ୍ଧ ଶୀତଳ ପାତଳ ଜଳ ।
 ଅତି ନିର୍ମଳ ତଳ ବାଲି ଝଲଝଲ ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ଦର୍ଶନ ଗମନ ଲଳସେ ।
 ପଦ୍ମବଦନ ବିକାଶ କୁମୁଦ ହସେ ॥
 ନେତ୍ର ମୀନ ଚଞ୍ଚଳ ତରଙ୍ଗ ଅପାଞ୍ଚ ।
 କୋକନଦାଧର ଶୁଭ୍ର ଅଳଙ୍କାର ॥
 ଜଳମାଳ ଚକ୍ରର ସୁବାହୁ ମୃଗାଳ ।
 କୁଚ ସୁତପବାକ ଗମନମୁଖର ॥
 କଳରବ ନୁପୁର ଶବଦ ରୁଚିର ।
 ପୁଷ୍ପ-ପରାଗ-ଭୂଷିତ ଦଳ ସୁଚିର ॥
 ବକପତ୍ତି ହାର ମୋତି ଅତି ରୂପକ ।
 ମନ୍ଦ୍ୟ ଘାପଦଣ୍ଡି ହେମ ସ୍ନାତପଦକ ॥
 ଜଳଚର ନିକର ରବ ହୁଲହୁଲ ।
 ଦେଖି ଅତି ମୋଦେ ରାଧା ଶରଧା ବଳି ॥
 ମୋର ମିତ୍ର ଏ କୁଣ୍ଡ ବୋଲିଣ ପ୍ରଣୟି ।
 ମୁଖ ପଖାଳ ଶ୍ରମ ନାଶି ଜଳ ପଣି ॥
 ଶୁଣି ସଜନୀ ପାଣି ଆଣି ମୁଣ୍ଡ ସିଞ୍ଚି ।
 ପାନ କରିଣ ମୁଖ ଶ୍ରମ ତୃଷା ବଞ୍ଚି ॥
 ବନେ ବନେଣ ପଶିଣ କୁସୁମ ତୋଳି ।
 ଅତି ଚନ୍ଦ୍ରଳ ଗନ୍ଧ ଗନ୍ଧ ହୁଲହୁଲ ॥
 ଲତା ତରୁ ଭାରି ପଲ୍ଲବ ଫଳ ଫୁଲେ ।
 ମଣିବାଲୁକା ସଞ୍ଚୁଡ଼ି ସମତୁଳେ ॥

କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଅଛି କାହିଁ ।
 ଦେଖି ନରେଖି ସଖୀ ଶୁଣି ହୋଇ ଚାହିଁ ॥
 କେହୁ ବୋଲେ ଅଛି ଅଧ୍ବାଦଣ ଲକ୍ଷଣ ।
 ମହାପୁରୁଷ ଚନ୍ଦ୍ର ଅତି ବିଚିତ୍ରଣ ॥
 କେହୁ ବୋଲଇ ସକଳ ଲୋକ ସୁରଣେ ।
 ତେଣୁକରି ସବଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ଚରଣେ ॥
 ବ୍ରହ୍ମାକର ଦଣ୍ଡରେଖା ବଞ୍ଚୁକ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଶିବଙ୍କ ପିନାକ ଯେ ବଳ ଅଧ୍ୟ ଶନ୍ଦ୍ର ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟରଥଧ୍ବଜ ଦଳରାଜ ବିରାଜେ ।
 ଅଷ୍ଟବସୁ ଏ ଅଷ୍ଟକୋଣ ଅଙ୍ଗୁର୍ଯ୍ୟେ ॥
 ଶତ ଶତ କୋଶ ଖର୍ଯ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ମୁଳରେ ।
 ବିନ୍ଦୁମତେଣ ରହିଅଛି ନିଶ୍ଚଳେ ॥
 ଶଙ୍ଖନୟ ପଦ୍ମନୟ କୁବେରପଦେ ।
 ଗଜାନନାଙ୍କୁଶ କାମଧେନୁ ଗୋଷ୍ଠଦେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ବରୁଣେବ ସରସ୍ବତୀ ।
 ମୁନିଗଣ ସ୍ଥାନ ସବମଙ୍ଗଳସ୍ବୟି ॥
 କାମକେତନ ମୀନ ଯି ଗୁଣ ଯି କୋଣେ ।
 ଆରାଧନ ଲଭଇ ବାସ ଅମଳାଣେ ॥
 କେହୁ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ପୁରୁଷ ସେହୁ ।
 ଆମ୍ଭ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କି ଅନୁଗତ ସେହୁ ॥
 ବିଜେ ଜାଣିଣ ଶୁଭ ଅବନୀ ପ୍ରକାଶେ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠପତାକା ମୀନ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ବାସେ ॥
 ପଦ୍ମ ଗୋଷ୍ଠ ଆଦିରେ ଚିତ୍ତିତ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଦ୍ରବ ପାତାଣ ପଦଗନ୍ଧ ଅଛି ବନ୍ଧ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟେ ଚନ୍ଦ୍ରା କର ପରି ଲିଖନ ।
 ରାଧା ଗୁମୁରେ ନେଇ କର ଏ ଦର୍ଶନ ॥
 କୁଣ୍ଡ ସ୍ଥାନ କର କୂଳେ ସୁବେଶ ହୋଇ ।
 ପାଦପଦ୍ମକୁ ଚାହିଁ ଅନୁରାଗ ବନ୍ଧି ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସା ପ୍ରବେଶ ଏମନ୍ତ ସମୟେ ।
 ରାଧା ଓଲଟି ଅବଲୋକନ ଭବୟେ ॥
 ଦେଖ ମନକୁ ଜାଣି କହନ୍ତି ବଚନ ।
 ତୋର ନିଜ ପତି ପାଦପଦ୍ମର ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ପଦ୍ମରୂପୀ ତପନ ଏ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର ।
 ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭ ଲଭ ଅନୁରୂପ ବର ॥

କାମଗଜମନ୍ତ୍ର କାମଗାୟନ୍ତ୍ରୀ ଦେଲେ ।
 ଜପ କଲେ ପ୍ରାଣନାଥ ମିଳିବ ଲଭଲେ ॥
 ବନଗମନେ କହିଲେ ପାଦୁକା ମନ୍ତ୍ର ।
 ବୃନ୍ଦା କାଳ ଏଥର ସର୍ବ ବୃନ୍ଦାନ୍ତ ॥
 ଏତେ କହିଣ ଦେବ ବଜ୍ର କର ଗଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସଖୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ଗଲା ପୁଛୁଲେ ॥
 ଏହି ଚନ୍ଦ୍ର ପାର ରୂପବର୍ଣ୍ଣ କି ତାର ।
 ଲେଖି ଦେଖାଇଲେ ଧନ୍ୟ ବୋଲିଲା ଆର ॥
 ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରା ସେ ବାଣି ଶିରେ କର ଦେଲେ ।
 ପୁଣି ବୃନ୍ଦା ବଦନକୁ ଚାହିଁ ବୋଲିଲେ ॥
 ଏହି ସୁରୁଷ ଲକ୍ଷଣ ଗୁଣ କି ଜାଣ ।
 ବୃନ୍ଦା ବୋଲିଲେ ଏକାନ୍ତେ କହିବି ଧୂନୀ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ପରବରଣ ମଧ୍ୟାହ୍ନ କାଳ ।
 ପୂଜା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ସ୍ଥଳ ॥
 ଶୁଦ୍ଧସ୍ପତିକ ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ ମଣ୍ଡପରେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟମଣି ପ୍ରତିମା ବିଜୟ କେଶର ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ପଟ ଆବାହନ କରଇ ।
 ଶବ୍ଦରୂପର ଚରଣଦ୍ବୟ ଧରଇ ॥
 ମୁନିକନ୍ୟାଗଣ ଗ୍ରାସ୍ୟ ସମ୍ଭାର କର ।
 ମଧୁ ଦୁର୍ଗଧ ଦଧି ଘୃତ ଶଶିକୁ ଲର ॥
 ମହାସ୍ନାନ ପାଦ ଅର୍ଘ୍ୟ ଆସନେ ଦେଇ ।
 ଧୂପପାତ୍ର ଗନ୍ଧସ୍ତମ୍ଭ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ॥
 ହଳହଳ ନାମବାଦ୍ୟ ମଙ୍ଗଳଗୀତ ।
 ଉପରୁର ସେବା ସେବି ଖଟଶୀ ନୃତ୍ୟ ॥
 ରାଜପୁଷ୍ପ ଆଞ୍ଜଳିକ ଦେଇ ପାଦେ ପଡ଼ି ।
 ମନ ଚାହିଁ ନିଶ୍ଚଳେ ରହେ କର ଯୋଡ଼ି ॥
 ଦ୍ବିଜତରୁଣୀ ଆଣି ପ୍ରସାଦକୁ ଦେଲେ ।
 ଶିରେ ଦେନି ରଥା ଲେଖି ଦେଲେ ॥

ଦେବାକ୍ଷିନ ବଢ଼ାଇ ନବରେ ଆସଇ ।
 ଗଢ଼ି ଗଡ଼ଗୁଣରେ ଗୋସ୍ଥ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଆଗେ ଚଳେ ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ଦେଖାଇ ।
 ମନବଚନ ଲେଖନ ତହିଁ ରଖାଇ ॥
 ପୁର ପ୍ରବେଶ ପାଦ ପଖାଳେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଶ୍ରମଶାନ୍ତେ ଭୋଜନେ ସେବି ଜେଷ୍ଠାସେବା ॥
 ବ୍ରଜବିହାର ତୃତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 କୃଷ୍ଣପଦ ସହସ୍ରଦଳ ଏ ଦଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ॥
 ଦାସମାନସପ୍ରସକ୍ତ ବିଳସେ ରସ ।
 ଶୁଣି ସୁଜନଜନେ ନ ଦେନିବା ଦୋଷ ॥
 ଜୀବକାୟ ଶ୍ରୀକଣ୍ଠ ଦାସଗୋସାଇଁ ।
 ମହାରସ ଦେଶଭାଷା ପାଦେ ବସାଇ ॥
 ଭାଗବତ ଦଶମ ମୂଳ ହେମସୂତ୍ର ।
 ରତ୍ନ-ରୂପକୃତ-ଲୀଳାମୃତ ଚରିତ୍ର ॥
 ମୋର ମନ ରୁଚିକର ଗୁଚ୍ଛ ବାଛି ।
 କଣ୍ଠେ ବହି ଭବବ୍ୟାଧି ନ ବାଧୁ କିଛି ॥
 ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ଅଳ୍ପ କ୍ଷୀମାର୍ଗ ଶିର ।
 ପାଦ ଭଗବାନ ପଦ ଭ୍ରମରବର ॥
 ସଦା ବ୍ରଜ ସଦାମତ ହରିଭକତ ।
 ଭୋଗ ପହଣ୍ଡି ଗୁଣିବି ମୋହନ ଜାଣି ॥
 ଏହି ସମୟେ ବୋଲି ହେଲୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦାଶରଥ ଦାସ ସେବେ ପଦ୍ମଚରଣ ॥
 ସାଧୁଜନେ ମୋହର ନ ଦେନିବା ଦୋଷ ।
 ଭୁବ୍ଧ ଚରଣକୁ ମୋର ସର୍ବଦା ଆଶ ॥
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଆଦି କରଥୁବ ସେବାରେ ।
 ଏହି ଅନୁଜ୍ଞା ମାରଇ ନିଶି ଦିବାରେ ॥

ତୃତୀୟ ବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଶ୍ରୀ ବ୍ୟାକୁଳ୍ପାର୍ଣ୍ଣବତୀ ।

ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି

ଭୂତକଳି ବାଣୀରେ ଗାଳିବ ।

ଜୟ ଜୟ ଗୋକୁଳ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ଜୟ ଜୟ ଯମୁନା ଶ୍ରୀ ଜୟ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ॥
 ଜୟ ଜୟ ବ୍ରଜଭୂମି ଜୟ ରାସସ୍ଥଳ ।
 ଜୟ ବର୍ଣ୍ଣାବଟ ଜୟ କଳ୍ପତରୁତଳ ॥
 ଜୟ ଶ୍ରୀ ମାନସଗଙ୍ଗା ବିଶ୍ୱାମ ଶ୍ରୀଘଟ ।
 ଜୟ ଶ୍ରୀ ଚଉଶାଳୀ ଧୂର୍ଘା ପୂଜାତଟ ॥
 ଜୟ ଶ୍ରୀ ଭେଜନଲୀଳା ଜୟ ଶ୍ରୀ ସଂକେତ ।
 ନିଭୁତ ନିକୁଞ୍ଜି ରାଧା କୃଷ୍ଣର ଏକାନ୍ତ ॥
 ଜୟ ଦୋଳାଳୀଳା ପିଣ୍ଡାଶାଳା ବର୍ଣ୍ଣାହର ।
 ଜୟ ଜୟ କେଳି ମାପପାଦପ ଚଉର ॥
 ଜୟ ଜୟ ଜୟ ଭଦ୍ର ଶ୍ରୀ ଲୌହଭଣ୍ଡିର ।
 ଖଦିର ବହୁଳା ସେ କୁମୁଦା ମନୋହର ॥
 ମହା, ତାଳ, କାମ୍ୟ, ମଧୁ, ବୃନ୍ଦାବନ ଆଦି ।
 ଜୟ ଜୟ ଦ୍ୱାଦଶ ବନ ଏ ପରସିଦ୍ଧି ॥
 ଚଉବଂଶ ଉପବନ ଛତଶ ଏ ମିଶି ।
 ଜୟ ଜୟ ବ୍ରଜଭୂମି କେଶ ଚଉରାଶି ॥
 ପଦ୍ମାକାର ମଣ୍ଡଳ ବୃହାନ୍ତେ ଶୋଭାପାଏ ।
 ଧରଣୀ ତରୁଣୀ ମୁଖକମଳ ପରାଏ ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମକୃଷ୍ଣ ନୟନଯୁଗଳ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଶିର ଶୁଭ ନାସାଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ॥
 କାଳନ୍ଦୀ ଅଳକା ବେନି ତଟ ବେନି ଗଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ରବଣଯୁଗଳ ଭଦ୍ରକୃଷ୍ଣ ଶିବକୃଷ୍ଣ ॥
 ଭୂଷ୍ଟ ସେ ମାନସଗଙ୍ଗା ଓଷ୍ଠ କୋକନଦ ।
 କଞ୍ଜିଦଳ କେଶର ରସନାଧର ରଦ ॥
 କୋକିଳ ବଚନ ଶ୍ରୀ ସ ମଳୟ ପବନେ ।
 କୃଷ୍ଣମଧୁକର ମଧୁରସ ଆଶ୍ରୟନେ ॥
 ସବଦା ନିବାସ କୃଷ୍ଣ ସୁସ୍ଥବାସ ବଟ ।
 ଧରଣୀ ସୁରଭ ସ୍ଥାନ ଶର ସେ ମୁବିତ ॥

ଏମନ୍ତ ସେ ବ୍ରଜଭୂମି ଯଦା ମୋ ଆଶ୍ରୟ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲାଗଇ ସବଜନାଶ୍ରୟ ॥
 ଜୟ ଜୟ ଧରଣୀ ଏ ପରମଶୋଭିତ ।
 ଯମୁନା ମାୟାର ମାଳ କଣ୍ଠରେ ଶୋଭିତ ॥
 ପଦକ ଏ ବ୍ରଜଭୂମି ଦ୍ୱାର ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ରାଧାକାନ୍ତ କନକରେ ଅଙ୍ଗ ଶୋଭାବନ ॥
 ମଣିସଖା ନାନା ରତ୍ନ ବେଢ଼ିଣ ବିରଜେ ।
 କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମର୍ଜିତନାୟକ ତଥା ମନେ ॥
 ଏହି ଆଭରଣେ ମହା ସ ସାର ମୋହଇ ।
 ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଭରା କିନ୍ତେ ବହଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ସେ ବୃନ୍ଦାବନ ମୁଖିମନ୍ତ ହୋଇ ।
 ବୃନ୍ଦା ନାମ ଧରି ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେବା ପାଇଁ ॥
 ନିଜଗଣ ଧରି ବୃନ୍ଦାବନରେ ନିବାସ ।
 ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଭଗବତ୍ତ ଚରଣେ ବିଶ୍ୱାସ ॥
 ସେହି ଦେବୀ ମହିମା ସେ ନ ଜାଣଇ ଶୁଭ ।
 ଜୟ ଜୟ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଯୋଗମାୟା ମୁଖି ॥
 କାମ ସେ ଗାୟତ୍ରୀ କାମସଞ୍ଜେ ଉଦାସନା ।
 ରାଧା-ମାଧବର ଲୀଳା କରେ ଉଦ୍ଦୀପନା ॥
 ମନ୍ଦମୟୀ ମନ୍ଦଦାୟୀ କୁଶଳ କୁଶଳା କାମଦା ।
 ବ୍ରଜପୂଜା ଶିବୋପାୟୀ ସୁଶୀଳା ବରଦା ॥
 ତପସ୍ୱୀନାଗବିଭୂଷା ଧର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ଅବଲୋକନରେ ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡି ସୁଖ ପାଇ ॥
 ଜଗତ-ତାରଣୀ ଜନ-ଧାରଣୀ କାରଣୀ ।
 ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ସାର ଗୋଚର ନ ଜାଣି ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଚରିତରେ ସଦା ବିନୋଦନୀ ।
 ଗୁଣାଶ୍ରୟୀ ଗୁଣମୟୀ ଗୋକୁଳପାଳିନୀ ।
 ନାମି ପରମେଶ୍ୱର ଜଗତର ମାତା ।
 ସଂସାରଆଦି ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ଚଉବଗ ଦାତା ॥

ଅପାର ମହିମା କିଏ କହିବ ତାହାର ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବାଞ୍ଛା ପିଣି ବଧାନ ଯାହାର ॥
 ସେ ଦେଖ ଚରଣ ମୋର ସବଦା ମାନସ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ-ଚରିତ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ରସ ॥
 ନବଅନୁରାଗ ବେନି ଉନ୍ମାଦ ମାନସ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ଦରଶନ ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ।
 ସ୍ବପନରେ ସମାଗମ କୃଷ୍ଣବରହଣୀ ।
 ସହଚରୀ ସୁବରୁଣ ଭଗବତୀ ବାଣୀ ॥
 ପ୍ରୀତି ମଣି ରୂପ ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ ଆତୁର ।
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗୀମଞ୍ଜିତ ଦେଖି ମଦନେ କାତର ॥
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଆସେହିଣ କୁଣ୍ଡବନ ଚାହିଁ ।
 ପ୍ରଥମରେ ବୃନ୍ଦାଦେଶ ଭେଟି ପୁଣି ପାଇ ॥
 ରାଧା ମୁଖ ଦରଶନ ମହାଶ୍ରବ ଜାତ ।
 ସେହି ମୁହିଁ, ମୁହିଁ ସେହି ଜନ ଜଳବତ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନଲୀଳା ଏହା ସୁମଧୁର ରସ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଏ ଗୁଡ଼ିକର ମୁଦିଲ ପ୍ରକାଶ ॥
 ବଞ୍ଚାବାଳ ଲବ୍ଧବିଧି ଅପ୍ରାପ ମୋତନ ।
 ସଂକ୍ଷେପ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ସୁର ଏ ତେନ ।
 ବିସ୍ତାର କହିବ କେତେ କେତେ ମୋର ବୁଦ୍ଧି ।
 ଏ ବ୍ରଜବିହାର ଅକଳିତ ବାସନ୍ତି ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରୁ କିଛି କରଇ ଲେଖନ ।
 ଏକମନ ହୋଇଣ ଶୁଣିବା ସାଧୁଜନ ॥
 ନୟନ ନଳକୁସର ନାରଦ ଚରଣରେ ।
 କହ କହ ଶ୍ରୋ ମୁନି ଚରିତ ଏ ଉଦ୍ଧରେ ॥
 କହନ୍ତି ନାରଦ ଶୁଣି କୁସର ନନ୍ଦନ ।
 ତୋର ଭାବେ ହରି ମୋର ହୃଦୟେ ପ୍ରସନ୍ନ ॥
 ପରମଗୁପ୍ତ କଥା ଶୁଣି ସ୍ଥିରମନେ ।
 ରାଧା ଉତ୍କଳଶ୍ରୀ ପାଦପଦ୍ମ ଦରଶନେ ॥
 ଦେଖିବ କରୁପେ ରୂପ ମନେ ବିରୁରଜ ।
 ଗୁଣକର୍ମ ଶୁଣିବାକୁ ଶରଧା ବଳଇ ॥
 କୁଳବଞ୍ଚା ମହାସତୀ ବେଢ଼ାରେଣ ଭାବ ।
 କି ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି ସଖୀ ବୋଲି ଲଜ କରି ॥
 ସଖୀକ ସଙ୍ଗରେ ନାନାପ୍ରସଙ୍ଗ ବାରତା ।
 ହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ଏକା ପାଦପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରା ॥

ଏମନ୍ତେଣ ଚନ୍ଦ୍ରା ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ଦେଖି ଘାଟଣ ।
 ଛୁମୁରେ ପ୍ରକାଶ କରି ଦେଖାଇ ବିଶ୍ବାସେ ॥
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସଖା ସଙ୍ଗେ ବଞ୍ଚା ରଖି ରଙ୍ଗେ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ପୁଲିନ ଯମୁନା ଲଗେ ଲଗେ ॥
 ପାର ବଳ ଲକ୍ଷଣ ସୁସ୍ଥବ ଶୋଭା ବେଶ ।
 ଛଇଲ ଚାହୁଁ ଛବି ଚାହିଁ ମନ୍ଦହାସ ॥
 ସୁରୂପ ସୁସ୍ଥବ ଲେଖିଅଛି ସେ ଚରୁଣୀ ।
 ନ ଜାଣି ପଲକ ଚାହିଁ ନୃପତି ଦୁଃଖୀ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଜାଣି ଜଣାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାଇ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।
 ଅନୁରାଗେ ନୟନରେ ନ ଦେଖଇ ଆନେ ॥
 ଦେଖ ସଖୀ ଯମୁନା ଏ ପରମଳ କୁଳ ।
 ଦେଖ ଦେଖ ଗୋବତ୍ସା ଚରଣ ଗୋପବାଳ ॥
 ଧବଳମୁରତି ଏ ସୁନ୍ଦର କଳବର ।
 ଦୃଢ଼ିତଲେଚନ ଏହୁ ସେହିଣୀକୁମର ॥
 ଶ୍ରୀଦାମ କନ୍ଦରେ ବାହୁଭର ଦେଇ ଉଭା ।
 ମାଳବାସ ପରିଧାନ ସିଂହା ବାମେ ଶୋଭା ॥
 ଦେଖିଣ ରାଧିକା ଅଙ୍ଗେ ବାସ ଘୋଡ଼ାଇଲେ ।
 ସଙ୍କୁଚିତେ ରହିଣ ବଦନ ଆଡ଼େ କଲେ ॥
 ତହିଁ ଅନ୍ତେ ଦେଖି ସୁବଳାଦି ସଖାଗଣ ।
 ନଟବର ବେଶ ଛବି ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ॥
 ବେଶୁ ବେତ ଲଞ୍ଜିତ କେ ଅନ୍ୟପୁତ୍ରା କର ।
 ବଞ୍ଚାକୁ ଅଡ଼ାଇ କେହୁ ନାଚେ ଧୀରେ ଧୀରେ ।
 ଦେଖ ସଖୀ କଦମ୍ବ ମୂଳରେ ନବଦନ ।
 ନନ୍ଦରନନ୍ଦନ ରୂପ ନବନ ମଦନ ॥
 ପୀତାମ୍ବର ବେଶୁ ବନମାଳା ଶିଖିଚୂଳ ।
 ଭୃଗୁଜୀ ଭଞ୍ଜିରେ ଉଭା ଶୋଭା ସବୁଳ ॥
 ସାତୁକ୍ୟ ବାଧାରେ ରାଧା ଚାହିଁଣ କାତର ।
 ପାଷାଣ ଚରଣ ଯହିଁ ଯୁବତୀ ମାତର ॥
 ପୁଷ୍ପବାଣ ମରମେ ବିଛଇ ଘନ ଘନ ।
 ସହର ଲେଡ଼ିନେ ମହା ଉଦ୍ଧତ ଯେ ମନ ॥
 ନିରୋପି ନିଶ୍ଚଳେ ସେହି ଭାବ ହୋଇ ରହି ।
 ସ୍ବେଦ ସୁବନ୍ତେଣ ଦମ୍ଭେ ପବନ ଲେଡ଼ଇ ॥
 ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରୋମାବଳୀ ମପ ପୁଷ୍ପପ୍ରାୟ ।
 ଭୁଣ୍ଡି ଜାଡ଼ି ଦେହ କମ୍ପେ ରମ୍ଭାତରୁ ପ୍ରାୟ ॥

ଶୀତଳସମୀରେ ସଖୀ ଶୀତ କଲ୍ଲ ମତେ ।
 ସମ୍ଭାଳନ୍ତେ ବିକାର ପ୍ରକାଶ ହୁଏ ଗାନ୍ଧେ ॥
 ସଜଳଲଗନ ନିଜ ଅଞ୍ଚଳେ ପୋଛଇ ।
 ପରାଗ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ମିଛେନ୍ତୁଁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
 ଦମଦମ ଉର ଓଷ୍ଠ ସୁରଙ୍ଗ ଭୁଟଇ ।
 ପ୍ରଶର ନିଶ୍ୱାସ କେଶ ବସନ ପିଟଇ ॥
 ମନ ମତ୍ତ ନୟନ ସେ ଏକଲସ୍ତେ ମିଶି ।
 ଲଜ୍ଜାଭୟ ମଦନ ବିବେକ-ଜଳେ ଭସି ॥
 ଗୁହଁ ଗୁହଁ ଧଇର୍ଯ୍ୟକୁ ନ ପାରେ ସମ୍ଭାଳି ।
 କୋଳ କରୁଁ ଲଳିତା ଉପରେ ମୋହ ଢାଳି ॥
 ଦେଖି ବେଗେ ଧରି ଅଙ୍ଗେ ଆଉଛୁ ବସାଇ ।
 ସଖୀ-ଦୁଃଖେ ମତ୍ତ ଖେଦ ସମୁଦ୍ର ଭସାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ନାସେ ହସ୍ତ ଦେଇ ଶ୍ରବଣ ପୂଜଇ
 ପାଦପାଣି ମଞ୍ଚାଳି କେ ନାଟିକା ଦେଖଇ ॥
 ଶୀତଳ ଜଳକୁ ସିଞ୍ଚି ଧୀରେ ଧୀରେ ବଞ୍ଚି ।
 ପଟ ମୁଦାଇଣ କଞ୍ଚିଦଳ ଶଯ୍ୟା ରଞ୍ଜି ॥
 ଏକ ଆସର ଗତାଗତ ନନେ ଲଙ୍ଘିତେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରର ଏ ଅନୁରାଗ କି ହେବ ସାକ୍ଷୀତେ ॥
 ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଯେହୁ ଯାହା ସଙ୍ଗେ ଯାଗ ।
 ଅନୁରାଗ ବଢ଼ନ୍ତୁ ବେଗରେ ହୁଏ ଚଢ଼ାଇ ॥
 ଅନ୍ତଃସୁରେ ରଖି ଅତି ଯତ୍ନ ଜଣିଥିଲେ ।
 ମନ ନିଶ୍ଚୟ ବଳିଲେ କେ ରଖିପାରେ ଭଲେ ॥
 ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଟିଳା ସେ ନ ଜାଣି ଯେମନ୍ତ ।
 ପଲଙ୍କର ପଡ଼ୁଡ଼ାଇ କରଇ ସତେଇ ॥
 ଯେହା ସେବା ଆବୋରଣ ସଖୀ ଚଉପାଶେ ।
 ନୃପପୁତ୍ରା ହୃଦୟରେ ମଦନ-ହୃଦାଶେ ॥
 ତନୁପତ୍ତି କି ଅଙ୍ଗ ଲେପି ଚାହୁଁଥିଲେ ।
 ସଜଳକମଳ ଦଳ ଶଯ୍ୟା ଅନୁପମ ॥
 ଜେମାନଦର ଯେତେବେଳେ ସଜଳତା ଲେଖି ।
 ଏକମାତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରର ନେତ୍ରେ ଲାଗିଅଛି ॥
 ହୃଦୟେ ପଶିବା ଦୂରତ ମରମେ ରହିଲ ।
 ଆନ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ତାର ସରଗ ନୋହିଲ ॥
 ନୟନ ବୁଜିଲେ ରୂପ ହୃଦୟେ ଦିଶଇ ।
 ଶାସୁରପେ ନାନାରଙ୍ଗେ ମନେ ବିଲସଇ ॥

ଏମନ୍ତେଣ ନିଶି ଆସି ତନୁର ନେଲି ।
 ଛନଛନ ହୋଇ ନେତ୍ରେ ନୟନ ମାଡ଼ିଲି ॥
 ନକତେବେଳେ ନିଦ୍ରାଗତେ ଦେଖଇ ସୁପନ ।
 ଅଭିନବ ଦନଶ୍ୟାମ ମଦନମାହନ ॥
 ଚରଣ ସୁରଙ୍ଗ ପଦ୍ମ କେଶର ଅଙ୍ଗୁଳି ।
 ପରାଗେ ଭୁଷିତ ଅଗ୍ର ନଖପତ୍ର ଝୁଲି ॥
 ନୁପୁର ମର୍କଟପଦ୍ମ ମଧୁକର ଧ୍ୱଜ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରର ଚନ୍ଦ୍ର ଅବନୀ ପୁରାଣକୁ ଘେନି ॥
 ଓଲଟ କଦଳୀକାଣ୍ଡ ବଳନ ଧୂଳୀକୁ ।
 ବିସ୍ମୟନୀୟମୟ ନ ପାଇ ନୟନୁ ॥
 ସିଂହକଟିତଟେ ପୀତପଟ୍ଟନ ଶୋଭିତ ।
 କୁଞ୍ଚିତ ସୁରଙ୍ଗ ପଡ଼ି ଆଗରେ ଲମ୍ବିତ ॥
 ସ୍ୱପ୍ନାଶ୍ରେୟ ମୋହସାର ମେଖଳା ଜଡ଼ାଉ ।
 ନାନା ରତ୍ନ ଖଞ୍ଜିଣୀରେ ଦିଶେ ଦାଉଡ଼ାଉ ॥
 ଶୁକଳସୁରଙ୍ଗପଟ୍ଟ ଦୋହଡ଼ା ବେଢ଼ାଇ ।
 ଦେଖି କୁଳବତୀ-ମତ୍ତ କୁଳକୁ ଛୁଡ଼ାଇ ॥
 ମଣିହାର ପଦକ ବିସ୍ତାର ହୃଦୟରେ ।
 ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ଦନସାରେ ॥
 ନବନୀରଦରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
 କମ୍ପକ୍ଷ୍ମେ ବନମାଳା ଉଡ଼ୁଗଣ କି ସେ ॥
 ଆକାଶଲମ୍ବିତ ବାହୁ ମରକତ ସ୍ତମ୍ଭ ।
 ହେମରତ୍ନ ବଳୟ ମୁଦ୍ରାଙ୍କା ହରେ ଦମ୍ଭ ॥
 ମଦନ-ମୁକୁର ମୁଖ-ଚକ୍ର ଚଟ୍ଟି ।
 ବିମ୍ବାଧର ମୁଦ୍ରାସ ଭୁବନମଣ୍ଡଳ ॥
 ସୁସାଦନାମରେ ଗଜମୋହବର ଶୋଭେ ।
 ତଳଧୂଷେ ଅଗ୍ର କି ଅନୁତ ବିନ୍ଦୁ ରହେ ॥
 ମାଳୋତ୍ତଳ ଲେପନ ଯୁଗଳ କାମବାଣ ।
 ଆକର୍ଷଣ ଅପାଙ୍ଗ ଭୂର ଭ୍ରାନ୍ତି କମାଣ ॥
 କାମିନୀ ହୃଦୟ ଭେଦି କର ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
 ନାଟକ ବେନି ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଚୁରୁଗଣ୍ଡ ॥
 ଦଳନ କପୋଳେ ଅଛି ଚନ୍ଦନର ପାଟି ।
 ପଦପୁତ୍ରା ଦେଖିଲେ ଧଇତ୍ୟ ଯାଏ ପାଟି ॥
 ଅକଳଙ୍କ ଖଣ୍ଡ-ସୁଧାକର ଉଦେ କି ସେ ।
 ମିଶ ସମାଦରେ ପଶ୍ୟାସ ହୋଇ ସାସେ ॥

ମଦନ ଅମୋଦପାଶ କଶଳୟୁ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅଳକାୟୁକଳ ବେଢ଼ି ମୋହେ ଶିଭୁବନ ॥
 ସମ୍ପଦ ରକ୍ଷଣେ ମାଳ ପାତେଶ୍ୱ ବେଢ଼ାଇ ।
 ବଦନ ଲବଣ୍ୟ ଯେତେ ମଦନ ବଢ଼ାଇ ॥
 କରୁଟ ମୁକୁଟେ ଶ୍ରୀରାମାୟୁକ ବିରଜେ ।
 ଯୁବକଙ୍କ କୁଳଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଳକାର ଗଞ୍ଜେ ॥
 କୁଞ୍ଜତରୁର ଚୁରୁ ଚୁଡ଼ା ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧ ।
 କେତକୀପାଶୁ ଡା ବେଢ଼ା କେଶପୁଷ୍ପ ଶୋଭା ॥
 ଶରଣ ପଶିଣ କାମ-ରଫୁକୁଳ ଜଣି ।
 ତରସ ଟେକାଇ କ ଦେଖାଇ ବଢ଼ିଯୁଣି ॥
 ଏମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପେ କୃଷ୍ଣ ପଲଙ୍କେ ବସିଲେ ।
 ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ପ୍ରୀତିବଶେ ବଚନ ଶ୍ରବିଲେ ॥
 କରପଦ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଦେଇଣ ଆଶ୍ୱାସି ।
 ଚନ୍ଦନ ଶୀତଳ ତରୁ ତପତିକ ନାଶି ॥
 ଅଗ୍ରସର ବିମ୍ବାଧର ଚନ୍ଦନଲଳସେ ।
 ସଲଗ୍ନ ବଦନ ଆଡ଼େ ଉଦ୍ଧାଡ଼ିବା ବାସେ ॥
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ନିଦ୍ରା ତେଜ ଜେମାଦେଇ ।
 ନ ଦେଖିଣ ଆହା ନାଥ ବୋଲି ବଳପଇ ॥
 ଶୁଣି ଆଳୀ ପାଶେ ମିଳି ପୁଷ୍ପନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସେ ।
 ଅକାରଣେ କାରୁଣ୍ୟ ଯେ କରୁ ନିଶିଶେଷେ ॥
 ଶାଶୁ ଯେ ନୟନ ଶୁଣି କ ବୋଲି ବୋଲିବେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀଗଣ ଶୁଣି ଯେ କଲିବେ ॥
 ଶୁଣି ବାମା ସଂକୋଚରେ ମଉନ ହୋଇଲେ ।
 ବିଶାଖା ବଦନ ଚୁର୍ଚ୍ଚି ଲଳିତା ବୋଇଲେ ॥
 ସୁପନ ବିକାରସ୍ୱବେ କରେ ଏ ରୋଦନ ।
 ସବଦା ତ ବାଘ ହୋଇ ଲାଗିଛି ମଦନ ॥
 ସୁଚକା ଚମ୍ପକଲତା ହୋନ୍ତି କୁହାକୁହି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରଭମାର ରୂପ ହୃଦୟ ରିରଇ ॥
 ନିଦ୍ରାଗତେ ସୁପନରେ ଦେଖିଲ ସ୍ୱରୂପେ ।
 ବିଚ୍ଛେଦେ ରୋଦଇ ଅତି ବିରହ ସନ୍ତାପେ ॥
 ରଙ୍ଗଦେଶ ସୁଦେଶ ଏ ବେନ ଜନ କଥା ।
 ଜେମାଦେଇ ମରମରେ ଫୁଲଶର ବ୍ୟଥା ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟ କୁମରରେ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ି ।
 ସେହିରୂପ ଭାବେ ବାଳୀ ପଲଙ୍କେ ପହୁଡ଼ି ॥

ଭୁଞ୍ଜବଦ୍ୟା ଶଶିରେଖା କର୍ଣ୍ଣେ କୁହାକୁହି ।
 ନ ଦେଖି ନ ଶୁଣି ଜେମା ଏଡ଼େ ତ ବିରହ ॥
 ସାକ୍ଷାତେ ଦେଖିଲେ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ଯିବ ମିଶି ।
 ଧର୍ମ୍ୟକୁ ଧରି ନ ପାରିବ ଏ ସୁନେଶି ॥
 ପ୍ରକାଶ ନ କରି ଯେହାମତେ ଅନୁସରି ।
 ପ୍ରାତଃକାଳେ ଯେହାମତେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ॥
 ଦୃଢ଼ା ଦରଶନେ କଲେ ଫଳପୁଷ୍ପ ଦେନ ।
 ଦେଖିଣ ସନ୍ତାପିତରୁ ନୃପତିନୟନ ॥
 ଏକାନ୍ତେ ପୁଷ୍ପ ଜେମା ଶୁଣ ବନେଶ୍ୱର ।
 କହ ମୋତେ ନନ୍ଦସୁତ ଚରଣ ବିସ୍ତାର ॥
 କସ କସ ମହିମା କେବଣ ଗୁଣ କର୍ମ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟେ ଦେଖି ସଖୀ ମନ ହେଲା ଭ୍ରମ ॥
 ଆଜ ରଜନୀରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲ ସୁପନେ ।
 କୋଟିଗୁଣେ ଶୋଭା କସ କହିବ ବଚନେ ॥
 ମନ୍ଦହାସେ ମନକୁ ରଖିଲେ କରି ବନ୍ଦ !
 ନୟନକଟାକ୍ଷ-ଶରେ ମରମକୁ ରୋଦି ॥
 ଶରଦପୂର୍ଣ୍ଣିମା ମୁଖ ଆହ୍ୱାନଦେ ।
 ଲେଚନ ଚକୋରହୁଦ କୁମୁଦ ପ୍ରମୋଦେ ॥
 ବଚନ ଅମୃତେ ଅନ୍ତଃ ପ୍ରେମଲତା ବଢ଼ି ।
 ଶ୍ୟାମଳ ତମାଳତରୁ ଅବଲମ୍ବ ଲେଖି ॥
 ସେହିରୂପ ଧେଣିବ ଶୁଣିବ ସେହି କଥା ।
 ଏହା ବିନା ଯେତେ ମୋତେ ଲାଗେ ଚରୁବ୍ୟଥା ॥
 ହରଷେ ବୋଲନ୍ତି ଦୃଢ଼ା ଶୁଣିବା ଭୋ ସଖି ।
 ନନ୍ଦସୁତ ମହିମା ଯା ଶୁଣିଅଛି ଦେଖି ॥
 ତନିଦିନ ହୋଇଣ ଧୂତନା ହୃତ କଲି ।
 ଉଠିଆରି ଦିନ ପାଦେ ଶକଟା ଶ୍ରବିଲି ॥
 ତୃଣାବର୍ଣ୍ଣ ଉଡ଼ାଇଣ ଗଗନେ ନାଶିଲି ।
 ଅମରକାର୍ମିନୀ ନେତ୍ରକଳେ ତୋଷିଲି ॥
 ବନ୍ଧନରେ ଯାମଳା ଅର୍ଜୁନ ମୋକ୍ଷ କଲେ ।
 ବଞ୍ଚା ରଖି ବନେ ବଞ୍ଚାଧରୁକୁ ମାଇଲେ ॥
 ଭ୍ରୁରଙ୍ଗି ମଳିକା ମାତା କୋଳନେଇ ବିକେ ।
 କୋଳିକାଳ ଡାକିଲେ କୁମାରେ ଏକେ ଏକେ ॥
 ନନ୍ଦର କନ୍ଦରେ ଥାଇ ଶୁଣିଲେ ମୋହନ ।
 ବାହାର ହୋଇଲେ ଘରୁ ଅଞ୍ଜଳୀଏ ଦେନ ॥

ଶୁକଳେ ଚରଣବନ୍ଧ ଅବନ ବସନ୍ତ ।
 ମହାମରକତ ହେମ ଗୋପପୁର ମାତ୍ସ୍ୟ ॥
 ଦେଖିଣ ଶବରୀ ବେଗେ ପାତଳକ ମାତା ।
 ଧାନ ଘେନି ଦିଏ କୋଳି କର ପୁରୁଷଣ ॥
 ଶୁର ବରଷୀର ଯେ ଖଜୁରୀ ଜାମୁନକାଳି ।
 ଯେତେ ଦେଲେ ନ ପୁରଇ କୃଷ୍ଣର ଆଞ୍ଜୋଳି ॥
 ଯେତେ ନେଇଥିଲୁ ସେ ସକଳ ଆଖି ଦେଲୁ ।
 ତଥାପି ଦେଖିଲେ ବାଳ କର ନ ପୁରୁଲୁ ॥
 ଟୋକାଇ ସେ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖି ବିଷାଦ ଶବରୀ ।
 ସର୍ବସ୍ତ୍ରପୁରତ ନେଲୁ ଶୁଦ୍ଧାନନ୍ଦଣ ହରି ॥
 ସେହିଦିନୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହୋଇଲୁ ତାର ନାଶ ।
 ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ସେହୁ ନନ୍ଦରାଜାଶିଷ୍ୟ ॥
 ଆଶ୍ରିତ ଶ୍ରୀନନ୍ଦ କୋଟଣ ହୋଇଅଛି ବନ୍ଦୀ ।
 ଗୋପବଧୂ-ହୃଦପଦ ସଦୃଶ ଦୁର୍ଗତ ଛନ୍ଦ ॥
 ବକାମର ଚିରି ବନେ ବନେ ବିହରିଲେ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳେ ଅର୍ଘ୍ୟପୁର ସଂହାରଲେ ॥
 ଗୋକୁଳ ରଖିଣ ମହାଭର ଉଶ୍ମାସିଲେ ।
 ମୋହେ ବନଜାବମାନେ ସଙ୍ଗେ ବିଶ୍ମାସିଲେ ॥
 ଯାରେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶିରଜାର ପୂଜାରମ୍ଭ ।
 ସ୍ଥକିତ କାଳିନ୍ଦୀ କୁଳ ଲଘି ପାଦ ଲଗଇ ॥
 ରୂପଗୁଣ ଲକ୍ଷଣ କି କହିବ ତାହାର ।
 କୋଟି କାମ ସମ ନୁହଁ ପାଦକୁ ଯାହାର ॥
 ଅଶ୍ଳାଦଣ ଶୟାଳିତ ମରଜ ପପୁର ।
 ଗୋପୀ କୁଚକୁଳୁମରେ ଦିଶଇ ଗଉର ॥
 ମୃଗମଦ ପଶାବଳୀ ଲୁଣି ସଂହରା ।
 ରଙ୍ଗଅରବିନ୍ଦ ମକରନ୍ଦ ଗନ୍ଧ ଲୁଙ୍ଘ ॥
 ରୁଣୁଣୁ ନୂପୁର ସ୍ଵରରେ କୋଳାହଳ ।
 କଳହଂସ ଗମନରେ ଲବଣ୍ୟ ଶଇଳ ॥
 ନଖପନ୍ଥ ଜାତ ପୁଷ୍ପମାଳ ବିକାଶଇ ।
 କୁଚ ପୂର୍ଣ୍ଣକଲସେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରକାଶଇ ॥
 ଅନଙ୍ଗ ଅନଳ ତାପ କରଇ ଶୀତଳ ।
 ତେଣୁ ଗୋପରମଣୀ ତା ଇଚ୍ଛନ୍ତି କୁଶଳ ॥
 ଡମ୍ବରୁ କଟିରେ ପୀତପଟ ପହରଣ ।
 ଘଣ୍ଟିସାର ରସନା କଙ୍କିଣୀ କୁଣକୁଣ ॥

ଶିଶୁ କଣି ଡିଣ୍ଡି ମ କି ବଜାଇ ମଦନ ।
 ରତି କେଳି କଳାରେ କରଇ ପ୍ରମୋଦନ ॥
 କୁଳବଞ୍ଚକୁଳ କରେ କୁଳଟା ଦୁଷଣ ।
 ସଙ୍ଗାଗୁଡ଼ ବିଚଳିତ ବଜାଇ ଘୋଷଣ ॥
 ଶ୍ରୀହରି ଚନ୍ଦନେ ସୁବଳିତ କଲବର ।
 ବେଶ କରେ କଙ୍କଣ ଧ୍ବଜନ ମନୋହର ॥
 କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ବେଢ଼ିଣ ମୁକୁତାବଳୀ ମୋହେ ।
 ମନ୍ଦହାସେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ବଦନ ମନ ଶୋହେ ॥
 ଶରପତ୍ର ନେତ୍ର ଅନ୍ତେ ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ।
 କାମିନୀହୃଦୟ-ଦ୍ଵାର-ଧରଣ୍ୟ ଛେଦନ ॥
 ନାନା ଗଜମାତ୍ର କନ୍ୟା ମକରକୁଣ୍ଡଳ ।
 ଗ୍ରହଗଣ ଉଦୟେ କି ଚନ୍ଦ୍ରମାମଣ୍ଡଳ ॥
 କସ୍ତୁରୀ ତଳକ ଯେ ଘଟନ ଭଲପଟ ।
 ବେଢ଼ିଣ ଅଳଙ୍କାରବଳୀ କରୁଟ ମୁକୁଟ ॥
 ଶୁଭର ଶକୁରଚୂଡ଼ା ସେବଣର ଗଣ ।
 ଶିରେଣ ଶ୍ରୀଗଣ୍ଡ ଶଫ କୋଦଣ୍ଡର ପ୍ରଣ ॥
 କଟୋର ବସୁଧ ଶ୍ୟାମ ଛଇଳ ଛଟକେ ।
 ଦେଖିଲେ ନ ପଡ଼େ ଆଖି ପଲକ ଅଟକେ ॥
 ଅନେକ ଜନ୍ମରେ ତପ କରୁଥିବ ଯେହୁ ।
 ବହୁ ପୁଣ୍ୟ ରମଣୀ ହୋଇବ ତାର ସେହୁ ॥
 ଭାବେ ବଣ ଆନେ ପୁଣ ନୁହନ୍ତି ପ୍ରାପତ ।
 ଶୁଣି ଘଟାର ଶରଧା ବଳଲୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ॥
 ସେହୁ କୁମରକୁ ସଖି ଭେଟାଇବୁ ମୋତେ ।
 ହସ୍ତ ଧରି ବିନୟରେ କହୁଅଛି ତୋତେ ॥
 ଦେଖିବି ବନରେ ଗୋରୁରଣ ଲାଲରଙ୍ଗେ ।
 ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତୁମ୍ଭ ଉଦୟୋଗେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବଦନା ବୋଲେ ଶୁଣ ନଳିନୀପୁଷ୍ପ ।
 ନାୟମୁଖୀ ବିନ୍ଦୁମଣ୍ଡା ସନ୍ଧ୍ୟାଧ୍ୟାୟିନୀ ॥
 ଭୁଲିଯାଉଁ ଘେନି ଏ ମିଳନ କରାଇବେ ।
 ମୋହର କଳରୁ ଜନ ଉପରୁ ତରବେ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ଅଗମେ ହୋଇବ ଦରଶନ ।
 କାନ୍ତ ମୁଖ ଅବଲେକେ ବିଧତ ମୋଚନ ॥
 ବୃନ୍ଦା ତହୁଁ ଶୁଣ କର୍ମ ଶୁଣ ନୃପପତ୍ନୀ ।
 ବିରହବିହରଣ ବଢ଼େ ଉତ୍ସାହ ମମତା ॥

ଜେମାଦେଈ ବିରସ ଦେଖିଣ ସଖୀଗଣ ।
 ବିରସରେ ବସିଣ କରନ୍ତି ବିରୁରଣ ॥
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଶୀଘ୍ର ଯେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରାଣସଖୀ ।
 ଏହାର ଅବସ୍ଥା ଆମ୍ଭେ ନ ପାରିବୁ ଦେଖି ॥
 ତେଜଲୁ ବିବିଧ ଭୋଗ ଭୋଜନ ସୁବେଶ ।
 ପଦନନସ ବିନ୍ଦୁଧର ନାହିଁ ନିଦ୍ରା ହାସ ॥
 କୋକଳ ବଚନ ଶୁଣି ତମକ ପଡ଼ଇ ।
 ହଂସଲୁ ପଲ୍ୟଙ୍କ ତ୍ୟକ ଅବନ ଗଡ଼ଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ତପନ ମଣି ପଶଇ ସଦନ ।
 ଦପଣେ ନ ରୁହେଁ ଏବେ ଆପଣା ବଦନ ॥
 ଧୈର୍ଯ୍ୟବତୀ ଅତି ମତି ପୃତି ଅସମ୍ଭାଳେ ।
 କହୁଁ କହୁଁ ବଚନରେ ପ୍ରଳାପ ବିହରଇ ॥
 ଅଙ୍ଗଭୋଗେ ଅନୁରାଗ ନ କରଇ ଭଲେ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାଣେ ଲେତକ ଯେ ପୁରୁଆଇ ଡୋଳେ ॥
 ପରୁରଲେ ନ କହଇ କହିଲେ ନ ଆସେ ।
 ଦୁଃଖେ ରହେ ଚକୋର ସେ ଯେସନ ଉଁଆସେ ॥
 ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଅନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରା ତାର ରହି ।
 ଧୈର୍ଯ୍ୟବତୀ ଯେଣୁ ତେଣୁ ଫେଡ଼ଣ ନ କହି ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସା ଭଗବତୀ ବନେ ଯା କହିଲେ ।
 ନିଜ କାନ୍ତ ପାତ ପଡ଼ୁ ଆରାଧ୍ୟ ବୋଇଲେ ॥
 ସେହିଦିନୁ ସଖୀ ଅନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଯେ ଭାସିଲୁ ।
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ମନେ ଧରିବୁ ହୋଇଲୁ ॥
 ସେହି ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ରପଟିଟ ରୁହିଣ ବିରହ ।
 ମହାସତୀ ପତିବ୍ରତା ହୋଇଲୁ ସନ୍ଦେହ ॥
 ପୋର୍ଣ୍ଣମୀସା ବଚନ ଦୁହଇ କେତେ ମିଛ ।
 ଯାହା କହିଲେ ସେ କଥା ଅଟଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
 ଚୁନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କ ମନକୁ କେମନ୍ତେ ଆସଇ ।
 ଶୁଣି ତା ବିଶାଖା ସଖୀ ବଚନ ଶୁଣଇ ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମୀସା ଭଗବତୀ ବଚନ ସେ ଧତ୍ୟ ।
 ପୁରବ ଯାହା ଶୁଣିଅଛି ବଚନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ॥
 କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଏହି ଗୋବିନ୍ଦର ସ୍ଥାନେ ।
 ପୁରଣ କହନ୍ତି ତହିଁ ମିଳି ମୁଖମାନେ ॥
 ଶୁଣି ଦାମାଦର ବ୍ରତ ପୂଜାଫଳ ଯେତେ ।
 କହନ୍ତି ବିହୃତ ସେ ଅନେକ ବ୍ୟୁମତେ ॥

ରାଧା ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲି କାହିଁ ତ ନ ଶୁଣି ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଜଗତେ ବଖାଣି ॥
 କେବଣ ଶାପରେ ପତି ପାଇଲୁ ମୃଗାଣୀ ।
 ଭୋଗ ନୁହେଁ ମଧୁ ଯେହ୍ନେ ସସ୍ତ୍ର ମଧୁମାଛି ॥
 ମୁଖରେ ଅନଳ ଦେଇ ଆନେ କରେ ଭୋଗ ।
 ନ ଧରି ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଦୋଷ ଦେବତାକୁ ଯୋଗ ॥
 ସେହିମତି ଅଭିମନ୍ୟୁ ହୋଇଛି ଜଗିଆ ।
 ନିଷ୍ଠେ ଭୋଗ କରିବ ଗୋ ସେ ନବରଙ୍ଗିଆ ॥
 ବୋଇଲୁ ବିଚିତ୍ରା ସଖୀ ଶୁଣି ଏକକିନ୍ତେ ।
 ଅବିବାହି କାଳରେ ଚରିତ ଯେତେ ଯେତେ ॥
 ଜେମାଦେଈ ରୂପ ଶୁଣି ଶୋଭା ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣେ ।
 ହୋଇଲେ ଅନେକ ବର ନୃପତିନନ୍ଦନ ॥
 ମହା ମହା ରାଜାମାନେ ରଣେ ଅଞ୍ଜଳିତା ।
 ବରଣ ନ କଲେ ଦେଖି କାହାକୁହିଁ ପିତା ॥
 ରୂପଗୁଣେ ସୁନ୍ଦର ଯେ କନ୍ଦର୍ପ ସଦୃଶ ।
 ରେଷଭରେ ବାହୁଡ଼ି ନ ଯାନ୍ତି ନିଜ ଦେଶ ॥
 ଅନେକ ଯେ ଦିନ ରହି ହୋଇ ଏକମନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦରାଜଦବକୁ ସେ କଲେ ଦରଶନ ॥
 ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ତହିଁ ନରେଶକୁମରେ ।
 ନୃପତି ଦୁହିତା ଏଥୁ ପ୍ରାପତି କାହାରେ ॥
 ବିଶ୍ଵନାଥ ଦେବକୁ ଯେ କରଇ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ପ୍ରମାଣ ଜାଣିଲେ ନକହୁ ନୋହିବା ବିମନ ॥
 ବରଜାତି ହୋଇ ତାକୁ ବିଷା ଯେ କରଇ ।
 ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଛବିକୁ ଧରଇ ॥
 ଉଚ୍ଚାରି ଏମନ୍ତ ସତ୍ୟ ସକଳ ଯେ ଗରେ ।
 ନାନା ପୁଷ୍ପ ଚଢ଼ାଇଲେ ଗୋବିନ୍ଦର ଶିରେ ॥
 ଜାଣି ଯୁଦ୍ଧ ସେବଣ ମାଳତୀ ରଙ୍ଗବାଣ ।
 କନିଅର ମଞ୍ଜି କୁନ୍ଦ କୁମୁଦ କଞ୍ଚନ ॥
 ତରୁଟ ତରର କୁରୁଷ୍ଠକ ନାଗେଶ୍ଵର !
 ତମକ ବକୁଳ ହୁଅଅନା ଇନ୍ଦୀବର ॥
 ନିଆଳୀ ମାଳତୀ ଗଙ୍ଗାଶିଖରୀ କମଳ ।
 ଗଉସ ଦୁଦୁସ କି ପାଟଳୀ ମଲୋପ୍ତଳ ॥
 ପୁନ୍ନାଗ ରଙ୍ଗଣୀ କେନ୍ଦୁ ତୋଷେ ଚଢ଼ାଇଣ ।
 ଏକେ ଏକେ ଫୁଲ ଦେଲେ ମନେ ମନାସିଣ ॥

ଯାହା ପୁଣି ବୃଷଭ ଶିରର ହେବ ଆସି ।
ତାହାର ରମଣୀ ଏ ହୋଇବ ନୃପଶିଖି ॥
ଏମନ୍ତ ଭାବରେ ନାନା କୁସୁମ ଚଢ଼ାଇ ।
ଗୁମ୍ଫାରୁ ଉଦ୍ଭାବିତ ମାନସ ବଢ଼ାଇ ॥
ଏମନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ପୂଜାବଧି ଉତ୍ସବ ସମ୍ଭାରେ ।
ରାଜାରାଜ ଚତୁରଙ୍ଗବଳ ଆରମ୍ଭରେ ॥
ଏକ ଲୟ କରି ସର୍ବ ନୟନ ନିବେଶି ।
ପୂଜା ଅନ୍ତେ ଶିରରୁ ରଜତଚନ୍ଦ୍ର ଖସି ॥
ବୃଷଭ ଶିରର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ବିକାଶଇ ।
ଆହାଲ୍ଲାହେ ସର୍ବ ବୀର ତେଜକୁ ନାଶଇ ॥
ବାହୁଦୃଶ୍ୟ ଛନ୍ଦ ଶୀତେ ଦନ୍ତୁର କମ୍ପଇ ।
ଗୋପେଶ୍ଵର ଗୋପେଶ୍ଵର ଭୟେ ନକ ଜପଇ ॥
ମୃଗମୟ ବିଚିତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣାବଳୀ ।
ପଡ଼ନ୍ତି ଉତ୍ତମଶ୍ଳୋକ ସର୍ବଜନ ମିଳି ॥

(ଶ୍ଳୋକ)

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଧୁର ମୂର୍ତ୍ତି
ଗୋକୁଳେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନଃ ।
ପୀତାମ୍ବର ଶୁଭ୍ରବର୍ଣ୍ଣ
ସ ରାଧା ପ୍ରାଣ-ବନ୍ଧୁଭଃ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମଧୁର ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋକୁଳ ନଗର ।
ନବଦଳ ମୋହନ ସୁନ୍ଦର ମର୍ଦ୍ଦିନୀରେ ॥
ନନ୍ଦରନନ୍ଦନ ପୀତାମ୍ବର ବନମାଳ ।
ବେଶୁ ଶିଖି ପୁଚ୍ଛ ରାଧା-ବନ୍ଧୁଭ ଯେ ମୂଳ ॥
ବେକୁଆ ସେବକ ଗୁମ୍ଫା ଗହଳ ଛଡ଼ାଇ ।
ଏକ ଆରଜରେ ସେହି ଶ୍ଳୋକକୁ ପଢ଼ାଇ ॥
ପତିଶ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମନ ପାଇ ରାଜାରାଜ ।
ଯାର ନାମ ନିହି ଶିବ ଶିରର ଭୃଷଣ ॥
ତାର କଥା ନେବାକୁ କେ ହେବ ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
ଏତେ ବୋଲି ଯେ ଯାହାର ଗତି ନରନାଥ ॥
ସେହିକାଳେ ଏମନ୍ତ ଅଛଇ ମୁହଁ ଜାଣି ।
ଶୁଣି ତହିଁ ଏମନ୍ତ ଚମ୍ପକଲତା ଭଣି ॥
ବିଚିତ୍ରା କହିଲେ ଯାହା ସତ୍ୟ ସେ ବଚନ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ କନ୍ୟା ଯେବେ କଲେ ପରଦାନ ॥

ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାରାଜ ଶୁଣି ହେଲେ ବେଗେ ମମଳ ।
ବଳେ ଦେନପିବା ଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣରତ୍ନମାଳୀ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଲ ଅଦଭୁତ ।
ଗୋପେଶ୍ଵର କୋପାନଳେ ହେବ ଭସ୍ମୀଭୂତ ॥
ମହାସଙ୍ଗା ମନ୍ଦଚନ୍ଦ୍ର ସର୍ବେ ଯିବ ନାଶ ।
ଶୁଣି ଯଦି ଦୁଷ୍ଟ ରାଜା ବାହୁଡ଼ି ନିରାଶ ॥
ରଙ୍ଗଦଶା ବୋଇଲେ ସେକାଳ କଥା ପଛ ।
ଗୌର୍ବମାୟୀ ନଦୀ ଯାହା କହିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ଭୂତ ଯେ ଭବିଷ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣମାନ ଏହୁ ଜାଣେ ।
ତହିଁକି ସଂଶୟ ସେ କରିବା ଅକାରଣେ ॥
ସୁନ୍ଦରୀ ବୋଲନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଯେହୁ ଗୋ ଯାହାର ।
ବଳକାଳେ ବହି କରେ ମିଳନ ତାହାର ॥
ଉତ୍ତମ ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ ଉତ୍ତମଜନେ ଶ୍ରେଣ ।
ଶବ୍ଦରେ ମାଣିକ୍ୟ ଥିଲେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଯୋଗ୍ୟ ॥
ସିନ୍ଧୁ ମନ୍ତ୍ରରୁ ସେ ସୁଧା ଅସୁରେ ପାଇଲେ ।
ଶ୍ରମ ତାହାଙ୍କର ଏହା ଦେବତା ଖାଇଲେ ॥
କୃପା ଯେ ଧନ ପାଇ ଯେହୁେ ରଖିଥାଇ ।
ଯାହାର ଯେ ଧନ ତାକୁ ବହି ବଳେ ଦେଇ ॥
ନିଶ୍ଚୟ କୃଷ୍ଣର ରାଧା ଭେଦ ଏଥି ନାହିଁ ।
ନୋହିଲେ ଏହାର ମନ ଏଡ଼େ ଉଚ୍ଛା କାହିଁ ॥
ଭୁଞ୍ଜବିଦ୍ୟା ବୋଇଲେ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ବତ ।
ଜେବଳ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖି ହୁଏ ଦ୍ରବ୍ୟଭୁତ ॥
ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ କନ୍ଦପ ସାଷାତେ ବିଜେ କଲେ ।
ଚେତବନ୍ତେ ଯେ ଚିତ୍ତ ତାର ନ ବଳିବ ଭଲେ ॥
ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରସଙ୍ଗେ କହିଲେ କାନ୍ତ ରସେ ।
କାମକଳା ସଙ୍ଗୀତରେ ମନ ତା ନ ରସେ ॥
ଏବେ ନିଜ କାନ୍ତ ପାଦ ସଙ୍କେତ ଚିହ୍ନରେ ।
କାହାକୁ ନ ଗଣେ ସେହୁ ଭାବନା ଅନ୍ତରେ ॥
ଦରଦ୍ର ପାଇଲେ ଧନ ଯେହୁେ ତା ଲୁଚାଇ ।
ହସ୍ତ ବିହସ୍ତ କରଇ ଲୋକଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇ ॥
ନ ସୁଖ ଜାଣିଲେ ଧନ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
ସେହିଭୂମିପ ରାଧିକା ଆମ୍ଭରେ କଲି ଭେଦ ॥
ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଯେ ବୋଲଇ ଆଗୋ ସଖି ।
ତାର ମନୋରଥକୁ ଉପାୟ କର ଦେଖି ॥

ଆନନ୍ଦ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଏତେ ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ।
 ବନ୍ଧନ ମଦନ-ବାଣ ହୃଦୟ ଦହୁଛି ॥
 ଆମ୍ଭ ଲଜିଥିବା ଆଉ କେବଣ କାରଣ ।
 ଜେମା ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ସେ ସକଳ ସଖୀଗଣ ॥
 ଏମନ୍ତେ ସାଲ୍ୟେ ବସି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ବନ୍ଧାସେ ।
 କେବଣ କାରଣେ ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁ ତୁ ମାନସେ ॥
 କିସ ମନୋରଥ ତୋର ଆମ୍ଭ ଆଗେ କହ ।
 ତୋର ଦୁଃଖ ଦେଖି ନ ରହଇ ଆମ୍ଭ ଦେହ ॥
 ଅନ୍ତର ନ ରଖି ଚିତ୍ତେ ଲଜ୍ଜାକୁ ନ ରଖି ।
 କପା ଏତେପରି ସ୍ବରୂପ ସେ କହ ସଖି ॥
 ତୁ ଶିଳା ଚନ୍ଦ୍ରାଭରେ ଲେଟକ ପକାଉ ।
 ଅଳଙ୍କାର ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ସୁଖାଉ ॥
 କିସ ଅପ୍ତବ ତୋତେ ନ କହୁ ତ ଫେଡ଼ି ।
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଥିଲେ ଦେବୁଁ ଲେଡ଼ି ॥
 ଶୁଣି ଶୁଣା ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ଶୁଣି ପ୍ରାଣସଖି ।
 କୁଳାଗୁର ହୋଇ ବ୍ରତ ନ ପାଉଲ ରଖି ॥
 ଯେବଣ ପୁରୁଷ ପାଦଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖିଲ ।
 ଆପଣା ଲଜ୍ଜାରେ ଚିତ୍ତ ତହିଁରେ ରଖିଲ ॥
 ଚକ୍ରପାଣି ଚକ୍ରା ଲିପିଥିଲେ ଯେଉଁ ରୂପ ।
 ଦେଖିଲ ମାତ୍ରକେ ବାପା ହୋଇଲ କନ୍ଦର୍ପ ॥
 ଆଜ ରଜମାରେ ସ୍ବପନରେ ସେ ପୁରୁଷ ।
 ପାଶେ ବସି ଉରେ କର ଦେଖଇ ମୃଦୁହାସେ ॥
 ଉଠିଣ ଗୁହ୍ୟ ଚିତ୍ତରେ କେହି ନାହିଁ ।
 ଚରଣେ ଧରି ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ ଦେଖିଲେ ସେହି ॥
 ବୁଝା ତହିଁ ଶୁଣିଲ କୁମର ଗୁହ୍ୟକର୍ମ ।
 ତେଜେବେଳୁଁ ଚିତ୍ତରେ ହୋଇଲ ସଖୀ ଭ୍ରମ ॥
 ପଞ୍ଚସ୍ବର ମଧୁର ମୁରଲୀ ବାସେ ସେହୁ ।
 ସବଦା ମୋ ହୃଦୟ ତରଳ କରେ ସେହୁ ॥
 ଏତେ କଥାରେ ଯାହାର ଅନୁରାଗ ବଢ଼େ ।
 ରହେ କି ସେ ବିରହଣୀ ଲଜ୍ଜାର ଉଦାତ୍ତେ ॥
 ଏ ପାଞ୍ଚ କଥାରେ ସଖି ବଳିଲ ମୋ ଚିତ୍ତ ।
 ଧରି ନ ପାଉଇ ଦେହ କହୁଅଛି ସତ୍ୟ ॥
 ବିଷ ସୁଧା ଦୁଇରୁ କଥାଏ ମୋତେ ଦିଅ ।
 ଏତେ କହି ମଉନ ସେ ବୁଝିବୁଁ ସିଅ ॥

ବୋଲନ୍ତି ସକଳ ଶୁଣି ନୃପତିଦୁହିତ ।
 ଏ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ ସେ ଟି ନନ୍ଦରାଜପୁତ ॥
 ସେ ତୋହର ପ୍ରାଣନାଥ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞା ।
 କାହାର ବା ବଳ ତାହା କରିବ ଅବଜ୍ଞା ॥
 କରିବା ବିଧାନ ସଖି ଥୟ କର ଦେହ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଲଭିବୁ କାନ ଆତୁର ସେ ନୁହ ॥
 ମନକୁ ସମ୍ଭାଳ ସଖି ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ।
 ପ୍ରାଣନାଥ ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇବୁଁ ଭଲେ ॥
 ଅବୋଧ ନାୟିକା ଅଟେ ବୋଧ ନ ଭେଦଇ ।
 ନନ୍ଦପୁତ ଶୁଣ କର୍ମେ ମନ ତା ଶେଦଇ ॥
 ଜେମା-ଦେବୀ ଦୁଃଖ ଦେଖି ସକଳ ସେ ଆଳୀ ।
 ବୟସେ ଅଧିକା ସେ ଦୃଢ଼ତା ନାମେ ବାଳୀ ॥
 ତାହାକୁ ସାମର୍ଥ୍ୟେ ଘର ରଞ୍ଜିତ କରି ।
 ଧନ ବସ୍ତୁ ଅଳଙ୍କାର ଶରୀରରେ ଭରି ॥
 ବନ୍ଧାସ କହିଣ ତାକୁ ପେଶି କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ।
 କେମନ୍ତ ଚରିତ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ତ କାହିଁ ରସେ ॥
 ଜେମାଦେବୀ ରୂପ କାନ୍ତି ଶୁଣି କି ନାହାନ୍ତି ।
 ଗୋବତ୍ସା ଚରଣ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଥାଆନ୍ତି ॥
 କେତେ ବଡ଼ ସାହସ ପାରିବଟିକି ଭେଦ ।
 ଦଣ୍ଡ ଭେଦ ଶାମ ଆଦି ଜାଣିବ ସମ୍ପାଦ ॥
 ଶୁଣି ଦୃଢ଼ କହଇ ସେ ମଧୁର ଉତ୍ତର ।
 ରମ୍ୟ ନାଗରବର ସେ ନନ୍ଦକୁମର ॥
 ପୂର୍ବ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲ ଏତେ ଦିନେ ।
 କର୍ଣ୍ଣେ କଥା ଶୁଣି ରୂପ ଦେଖିବି ନୟନେ ॥
 ଏତେ କହି ହରଷରେ ତଳିଲ କୁଣ୍ଡଳ ।
 ସର୍ବସୁଖ ସ୍ଥଳ ବନେ ନୃପତି ଦୁହିତ ॥
 ବନେ ପୁଷ୍ପ ତୋଳି କୃଷ୍ଣରୂପ ଅନୁସରେ ।
 ତମାଳ ତରୁକୁ ଦେଖି ଗୁହ୍ୟ ସମ୍ପାଦେ ॥
 ମୟୂର ମଣ୍ଡଳେ ଶିଖି ନୃତ୍ୟକୁ ଦେଖଇ ।
 ହରିଣୀ ପଲରେ କୃଷ୍ଣସାର ନିରେଖଇ ॥
 ନବଦଳ କୋଳେ ଦେଖି ବିଜୁଳିର ଲତା ।
 ପୁଲକ ହୁଅଇ ଶ୍ରବେ ବୁଝିବୁଁ ମୃତା ॥
 କାଳିନ୍ଦୀ ଜଳରେ ପଶି କରଇ ବିହାର ।
 କୃଷ୍ଣର ସ୍ବରୂପ ଶ୍ରବେ ନୁହଇ ବାହାର ॥

ଯେତେ ଆଚରଣ ତାର କୃଷ୍ଣରସେ ମନ୍ଦେ ।
 ଲୌକିକ ଭାବରେ ସଖୀସଙ୍ଗେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜେ ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ଆରାଧ୍ୟ ବଦନେ ଅର୍ପଣ ଦେଇ ।
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନକୁ ପତି ପାଇବି ମାଗଇ ॥
 ଜଣାଇ ବିନୟ ଭାବେ କରୁଛୁ ମୋହ ।
 ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି କରେ ପ୍ରବେଶଇ ॥
 ଦେଖିଣ ହରଷ ରାଧା ବିରାଜି ଚିତ୍ତରେ ।
 ଯେବେ ମଣି ପ୍ରବେଶ ତୁ ମୋହର ହୃଦରେ ॥
 ମୋର ନିଜ ପ୍ରାଣନାଥ ହୃଦୟରେ ଲମ୍ବ ।
 ଯେମନ୍ତ ସେ ପାଦପଦ୍ମ ହେବ ଅବଲମ୍ବ ॥
 ସତ୍ୟ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ମୋହର ପ୍ରସନ୍ନ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ଦେଖିଣ ମୋତେ ବିଅ ଦରଶନ ॥
 ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲ ମଣି ରାଧା ଆଜ୍ଞା ମାନ ।
 ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡଳ କୁଳେ ମିଳେ ଫୁଲଧଣ୍ଡା ଦେନ ॥
 ପୁର ବଜନ ବାହୁଡ଼ି ତରୁଣୀ ଶିଶୋମଣି ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତର ଶୁଣ କୃଷ୍ଣର କାହାଣୀ ॥
 ଏକଦିନ ସଖା ଦେନ ଗୋକୁଳ ସୁନ୍ଦର ।
 ଗୋବତ୍ସା ଚରାଇ ପଶେ ଗହନକନ୍ଦର ॥
 ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ଶୀତେ ବହେ ମଳୟମରୁତ ।
 ବିକାଶ ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ସଜ୍ଜିତ ତରୁ ତ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀମତୀ ମିତ୍ର ହୋଇଲଇଁ ବନ୍ଧା ।
 ଏହି ଦିଗ ଗହନ ତ ନ ଯାଇ କଳନା ॥
 ଏକମନେ ଭଜନେ ତହିଁ ଚଳିଗଲେ ।
 ନିବିଡ଼ ଲତକା ବାଡ଼ି ପାତର ଦେଖିଲେ ॥
 ସମ୍ପଦେ ଉକ୍ତ ତରୁ ଲଗି ଦେବେ ଦେହେ ।
 ନିସନ୍ଧରେ ଲତାଛନ୍ଦା ଶୀତେ ଶେଷ ନୁହେ ॥
 ଘୋର ଘନ ନିବିଡ଼ ବିସ୍ତାର ମହାଗୁଡ଼ ।
 ପଣି ନ ପାରିଣ ମତ ଅତି ଶେଷ ବଡ଼ ॥
 ବାଟ ଖୋଜି ଯ ଲମ୍ବେ କେତେଦୂର ଗଲ ।
 ଗିରିବର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳରେ ମିଳିଲେ ॥
 ଦିଗବାରି ଅନୁସରି ଗିରି ପାର ଉଠି ।
 ସ୍ୱର୍ଗସୁଖ ତୁଳ ସେ ଅମୃତମୟ ଯୁଷ୍ଟି ॥
 ବିବିଧ ସେ ଲତା ତରୁ ଫଳଭରେ ଭରି ।
 ବିହରନ୍ତି ନାନାପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ କରି ॥

ଚଉପଦ ଚକ୍ରକ୍ଷ ପାଷାଣ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।
 ପ୍ରତିକ ପ୍ରକାଳ ହେମ ମରକତ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
 ମନୋରମ କମଳୟ ସୁଷମ ସୁଶୀଳା ।
 ପୀତ ବାଡ଼ି ଅପସର ପଲଙ୍କ ମୁରୁଲୀ ॥
 ମେଢ଼ ସେ ମଣ୍ଡପ ସିଂହାସନ ଛ ପ୍ରକାର ।
 ବିଶ୍ୱକର୍ମା ନିର୍ମାଣରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ॥
 ନିବିଡ଼ ବଟପୀ ଜାତି ରହିଛି ସୁସଞ୍ଜେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ତଳ କେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଅଛି ଉଦ୍ଦେ ॥
 ଗବାକ୍ଷ ପଲଙ୍କ ସନ୍ଧ୍ୟା ପବନ ଭେଦଇ ।
 ସେହି ମାର୍ଗେ ମନସିକ ନାଗଜ ସରଇ ॥
 କୁସୁମ ବିଶିଖ ମଧୁକର ଧ୍ୱନି ଯନ୍ତେ ।
 ପିକ ଡାକ ଶବଦରେ ରତ୍ନରାଜ ମନ୍ତେ ॥
 ଲତା ତରୁ ଅଛାଦନେ ମନ୍ଦର ଆକାର ।
 ଦେଖିବା ମାନ୍ଦବେ ଅଙ୍ଗେ ମଦନ ବିକାର ॥
 ଦେଖି ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ବେଶୁଧର ।
 ଦେଖ ଦେଖ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଶୋଭା ଗିରିବର ॥
 ଏଡ଼େ ସୁଖ ସ୍ଥାନେ ମିତ୍ର ଦିନେ ହେଁ ନ ଆସି ।
 ବଜ୍ରା ଚରାଇ ଏ ପାଷାଣେ ଥିବା ବସି ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି କପାଳ ଏ ସ୍ଥାନ ନ ଦେଖାଅ ।
 ନିତ୍ୟହିଁ ଯମୁନା କୁଳେ ଗୋବତ୍ସା ରଖାଅ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଭାଷଇ ।
 କନ୍ଦର୍ପ ସେ ଦର୍ପ ଧୂସେ ସେ ଏଥେ ଆସଇ ॥
 ତୁଳାକୁ ଆଞ୍ଜୁରନାଶ ସଙ୍ଗରେ ଗୋଡ଼ାଉ ।
 ମନମଥ-ନାବ କାମସାଗରେ ବୁଡ଼ାଉ ॥
 ଏଥୁର ତ ଦବ୍ୟ ନାଶ୍ୱାନନକ ବିହାର ।
 ଭେଟ ପଡ଼ିଲେ କେ ତୋତେ କରବ ବାହାର ॥
 ପିତାର ଅଦେଶ ନାହିଁ ଅଇଲ ଏ ଗିରି ।
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦେ ହସି କରେ କର ମାର ॥
 ଭୋ ମିତ୍ର ଏ ବନେଶୁର କଲ ଦରଶନ ।
 ଏହୁ ଗିରିବରକୁ କରବା ଆରାଧନ ॥
 ଠାବେ ଠାବେ କୁଳିଣ ଦେଖନ୍ତି ଭଜନେ ।
 କାହିଁ ରହି କାହିଁ ଶୋଇ କାହିଁ ବିହରଣ ॥
 ଫୁଲ ତୋଳି ମାଳା ଗୁନ୍ଥି ହୃଦରେ ଲମ୍ବାଇ ।
 ସ୍ୱାଦୁଫଳମାନ ତୋଳି ଭୂଞ୍ଜି ସୁଖ ପାଇ ॥

ଅମୃତ ସମାନ ଫଳ ସ୍ପଟିକ ଚଉକା ।
 ସ୍ନାନ ପାନ କରି ସୁଖ ବଢ଼ଇ ଅଧିକା ॥
 ସୁବାସିତ କୁସୁମ ଯେ ପଡ଼ିଣ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ।
 ନିଜ ଅଙ୍ଗ ଢଳ ଢଳ ଜଳରେ ଦିଶନ୍ତି ॥
 କେତେବେଳେ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସିତ ଚଉସମ ଉଠି ।
 ଦିଗ ବାରି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଦେଖାଇ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ॥
 ତଥୁ ମଧ୍ୟେ ସ୍ୱଧାକୁଣ୍ଡ ବନ ଶୋଭା ଦେଖି !
 ମନ ଘେନି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଲୁ ଚଢ଼ି ଆଖି ॥
 ପାରେଇକ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ପାରାବତ ଖସି ।
 ସେହ୍ନେପେ କୂଳରେ ମିଳିଲେ ହରି ଆସି ॥
 ଚରୁଳତା ଉଦ୍ଭାତରେ ନ ପାରିଲେ କଳ ।
 କେତେଦୂରେ ବନରେ ଶୁଭ୍ର ଫୁଲଫୁଲ ॥
 ଶ୍ରବଣ ଡେରିଣ ଶୁଣି ଅନୁସରି ତଳେ ।
 ପଥ ପାଇ ପୁଲିନ୍ଦ ପଲ୍ଲୀରେ ଯାଇ ମିଳେ ॥
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗି ମଲ୍ଲିକା ଦୁଇ ପୁଲିନ୍ଦ କୁମାରୀ ।
 ମୋହନ ମୂରତି ରୁହିଁ ମଦନରେ ଦାରି ॥
 ଅଳସୀ ହୋଇଣ ଚରୁ ଅବଳମ୍ବେ ରହେ ।
 ମନ ମତି ନୟନ ସହିତେ କୃଷ୍ଣ ଦେହେ ॥
 ଅମୃତ ଆମ୍ବାନ କରି ଦେବଦୃଷ୍ଟି ହୁଏ ।
 ହୃଦପଦେ ଶ୍ରବଣ ବିଳାସେ ସୁଖ ପାଏ ॥
 ଦେଖିଣ ସୁବଳ ମଧୁମୃଦୁବାଣୀ ଶୁଣି ।
 ରୂପ ରୁଣେ ସୁନ୍ଦର ଯେ ବେନି ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ॥
 କି ଅବା ସ୍ୱର୍ଗର ତୁମ୍ଭେ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ଅଟ ।
 କେବଣ ଦେଶରେ ଘର କାହା ପାଦେ ଖଟ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଶବରସୂତା ଶୁଣ ହେ ସୁନ୍ଦର ।
 କେବଣ କାରଣେ ବୁଲ ଏ ବନଜଘର ॥
 ଅପୂର୍ବ ମୋହନରୂପ ଦେଖି ନାହୁଁ ଏଥ ।
 କୋମଳ ଚରଣ ବ୍ୟଥା କରିବ ଏ ପଥ ॥
 ପୁଲିନ୍ଦନନ୍ଦନା ବେନି ଭଣିନା ଯେ ଅଟୁ ।
 ଲଳନ ପଲ୍ଲବ କୋଳ ମଧୁ ନନ୍ଦ୍ର ଖଟୁ ॥
 କାହାରୁହିଁ ନୋହୁଁ ଆମ୍ଭେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଦାସୀ ।
 ତାହାଙ୍କ ଚରଣେ ସେବ ଏ ବନେ ବିଳସି ॥
 କାହାର କୁମର ଏଥୁ କମ୍ପାଇ ଅଛଇ ।
 କୋମଳ ଲଳିତ ତରୁ ଦୁଃଖ ଯେ ପାଇଲ ॥

ଶୁଣି ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବୋଲନ୍ତି ଆମର ବାଳୀ ।
 ଏ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ସୁବା-ସୁବତ୍ତ-ସଙ୍ଗାଳ ॥
 ରସିକ ନାଗରବର ରସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ମଦନବନ୍ଦନ ପୁଷ୍ପବାଣ କରେ ଚର୍ଚ୍ଚୁ ॥
 ବନ ଶୋଭା ଦେଖିଣ ଯେ ଏଥୁ ଅଛଇ ।
 ବଣା ହୋଇ ଯୋଗେ ତୁମ୍ଭେ ଚୋଟକୁ ପାଇଲୁ ॥
 ଶିଶୁ ପରେ ଉଠି ଯେ ଅଛଇ ତନିଜଣେ ।
 ହଳହଳ ଯନ୍ତ୍ରବାଦ୍ୟ ଶୁଭୁଅଛି ଏଣେ ॥
 ବୋଲଇ ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗୀ ଏହୁ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ସ୍ଥଳ ।
 ଦେବଗଣେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟେ କାହିଁ ମେଳ ॥
 ତାଙ୍କ କୃପା ନ ଥିଲ କେ ଏଥୁପରି ପାରେ ।
 ଜାଣିଲି ସୁଦୟା ଦେବୀ କରନ୍ତି ତୁମ୍ଭରେ ॥
 ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦନାଦ ଅନେକ ଶୁଭ୍ର ॥
 ଏତେ ବୋଲି ସୁଦୟା ଯେ ଚରଣେ ନମଇ ॥
 ଗୋପୀ-କୁଚକୁମରତନ୍ଦନ ପଟକ ପାଦ ।
 ତୃଣେ ଲଗି କୁଚସଙ୍ଗୀ ଛେନେ କାମଶେଦ ॥
 ନାନା ସ୍ୱାଦୁଫଳ ଆଖି ଶ୍ରବେ ସମର୍ପିଲେ ।
 ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପମଧୁ କଦମ୍ବଳ ଦେଲେ ॥
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗୀମଲ୍ଲିକା ଶ୍ରବେ ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ।
 ପ୍ରୀତିବଶେ ଚରୁତଳେ ଶୟନେ ଛଣ୍ଡାମିଲେ ॥
 କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଘେନି ଚଢ଼ି ଗଲେ ଚଳି ।
 କେତେବେଳେ କଖଟୀ ବାନସ ଆସି ମିଳି ॥
 ପୂର୍ବ ଅବଲେକ ଲୋକେ ଗୁହଁଇ ନିରେଖି ।
 ଡାଳେ ଡାଳେ ଡେଇଁଣ ହୁଅଇ ଶି, ଶି, ଶି ଶି ।
 ସୁବଳ କହଇ କୃଷ୍ଣ କର ନିଉଛଇ ।
 ପୂର୍ବ ଏହିଠାରୁ ଆମ୍ଭେ ବାହୁଡ଼ି ଅଛଇ ॥
 ଚେନେ ଏହି ମକରଟୀ ଉଭୟ ଯେ ଥିଲ ।
 ଏବେ ପୁଣି ସ୍ୱାଭାବିକ ବିକାର ବଢ଼ିଲ ॥
 ଦେଖି ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଯେ ମଧୁ ଫଳ ଥୋଇ ।
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗୀ ମଲ୍ଲିକା ମଲ୍ଲିମାଳକୁ ଲମ୍ବାଇ ॥
 ପାଇଣ ସନ୍ଦେଶ ମନେ ବାନସ ଉଲ୍ଲାସ ।
 ଆଗେ ବାଟ କଢ଼ାଇଣ ମନରେ ହରଷ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ମୋହନ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସଖା ।
 ଏହୁ ବନନାୟିକା କରୁଅ ମୋତେ ଦେଖା ॥

ଶୁଣୁଥାଇ ଏହୁ ବନ ନ ପାରିବୁ ଶୋଧୁ ।
 ଏତେକାଳେ ସମ୍ମୁଖ ଦୋଳାଣ ଅଛି ବଧୁ ॥
 ପୁଣ୍ୟ କୁଳ ତହିଁ ଶୁଣି ଉତ୍ସାହ ବଳାଇ ।
 ଏହିଯାଏ ଆସିଣ ଯେ ଗଲକ ପଳାଇ ॥
 ଯେହୁ ଭଙ୍ଗାଇଲ ସେହୁ ଏବେ ରେସନ ।
 ଯାହା କହିଥିଲ ତାହା ହେବ ଦରଶନ ॥
 ବୋଲେ ବଟ ହରି ଅଟ୍ କାମିନୀ ଲମ୍ପଟୀ ।
 ତୋହ ସଙ୍ଗେ ଥିଲୁ ଥାଇ ସଳଳ ଅରିଷ୍ଟି ॥
 କାର୍ଯ୍ୟ ଲଭି ଉପକାର କିଛିହିଁ ନ ମାନ୍ତି ।
 ଯୋଗେଣ ଭଲଲେ କଥା ମିଛବୋଲି ଦେନ୍ତି ॥
 ପୁଅକୁ ଟିକାଇ ମେଲି ଲଗାଇ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଏବେ କପି । ବୋଲୁ ପଥ କଡ଼ାଅ ଆଗରେ ॥
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଇଷିତେ ଚରଣେ କର ଦେଇ ।
 ଗୁପ୍ତ ମରମ ଯେ ପ୍ରକାଶ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ॥
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଭିତ୍ତି ବଟ ବୋଲେ ମଲି ମଲି ।
 କଖଣି ବାନସୀ ଗତ ପଥେ ଆଗେ ଶୁଣି ॥
 ଚନ୍ଦନ ଯେ ଲତା ତରୁ ଗମେ ବାଙ୍କେ ବାଙ୍କେ ।
 ସେଠାରୁ ଲେଉଟି ଚଳେ ଗତପଥ ଥୋକେ ॥
 କଖଣିକ ଚନ୍ଦ୍ରସର ଭିତରେ ପଶିଲେ ।
 ବନ ଶୋଭା ଦେଖିଣ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସିଲେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ଶୁଭସୁଖ ପାଇ ଶୁଭସଂସାଗ ।
 ଅପୂର୍ବ ମୋହନ ବନ ବୃନ୍ଦାଦେଶ ବାସ ॥
 ପଟାନ୍ତର ଦେବା କି ନନ୍ଦନ-ବନ କଣି ।
 ପୁଷ୍ପ ଗନ୍ଧ ଆମାଦରେ କୃଷ୍ଣ ମନ କଣି ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ପରଶେ ଲତା ତରୁ ।
 ସ୍ଵରଶ୍ରୀ ଉତ୍ସାହ ନିବୃତ୍ତ ତାହା କହିପାରୁ ॥
 ନବାଙ୍ଗନା ଆଗମନେ ନାୟକ ସେସନ ।
 ମଦନମୋହନ ମନ ଉଦ୍ଧତ ତେସନ ॥
 ସମତୁଲ ଅବନୀ କପୁର ଧୁଲିରଜ ।
 ବିଶାଳ ବିସ୍ତାର ନବଦଳ ଅବନୀଜ ॥
 ତମାଳ ରସାଳ ଶାଳ ଅଶନ ଅସିନୀ ।
 କୁମ୍ଭୀ କେନ୍ଦୁ କଦମ୍ବ ଯେ କନ୍ୟା କଳା ॥
 ପୁନ୍ନାଗ ନାରଙ୍ଗ ନାଗାନ୍ତର ନାଗବନ୍ଧା ।
 କରମଙ୍ଗା କଞ୍ଚନ କନକ କୁରୁବିଳା ॥

ବକୁଳ କପିତ୍ଥ କୋବିହାର କଳ୍ପତରୁ ।
 ପାରିଜାତ ଅଗ୍ରହ ଚନ୍ଦନ ଦେବଦାରୁ ॥
 ପାଳଧୁଆ ବେଲ ଯେ ମହଲ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।
 କରଞ୍ଜି ହିଞ୍ଜିଳ କଥା ଜଳ କଳ କଳ ॥
 ଲେମ୍ବୁ ନିମ୍ବ ମାଟଙ୍ଗ ପୁନ୍ନାଗ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ।
 ତାଳ ଗୁର ଖଲ୍ଲ ନଡ଼ିଆ ବାଡ଼ି ବାଡ଼ି ॥
 ବାସଙ୍ଗ ଲବଙ୍ଗ ଗଙ୍ଗଣିଭୁଳୀ ଶିମିଳି ।
 ଜମ୍ବିଲ ଜମ୍ବୁ ଯେଉଁଠ ବଟ ଯେ ପାଟଳୀ ॥
 ପିଆଶାଳ ବେତ ଯେ ପନସ ମାଳ ମାଳ ।
 କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଉଆଡ଼ ଲେମ୍ବୁ ଯେ ମହାକାଳ ॥
 ହୁଣ୍ଡାଅନା ଗଣ୍ଡିଅନା ସଜନା ସୁନାଶ ।
 ଜାକିପଳ ଅଳାକଟ ମରତ ଗମ୍ଭାଶ ॥
 ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ଦାସକ ପୁଲି ଗୁନ୍ଦାଆ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଅଶୋକ ବିଶୋକ ତମ୍ବା ରମ୍ଭା ଗନ୍ଧଗନ୍ଧ ॥
 ହରିଡ଼ା ବାହାଡ଼ା ଯେ ଆମ୍ବଡ଼ା ନରକୋଳି ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଭଲେ ଯେ ସତ୍ତପ ପିପ୍ପଳ ॥
 ଧଣିଆ ଜୁଆଣି କିନ୍ତୁ ମେଥୁ କୋଠି କୋଠି ।
 ଫୁଲବନେ ମରୁଆ ଦସଣା ପଟିପଟି ॥
 ଜାଗାଯାଏ ସେବଣା ମାଳିନୀ ଛଦାଛଦ ।
 ଜାଳିଲୁ କୁମୁଦକୁମ୍ଭ ମଲି ମଦାମଦ ॥
 ତରର ତରୁଟ ନବମାଳିକା ରଙ୍ଗଣୀ ।
 ବଧୂଲି ମନ୍ଦାର କେନ୍ଦୁ କେନ୍ଦୁ ଅଗଣି ॥
 ମାଧବୀ ଅଳାକରେ ସ୍ତବକ କେଣି କେଣି ।
 ଯଥାପି ଯଥାପି କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ହୋଇଅଛି ମଣି ॥
 ଦାଡ଼ିମ୍ବ ପାତାଳ ପାଟିଅଛି ଶୁକ ଖାଉଁ ।
 ନାନା କଳ୍ପକୁଳ ଯେ ଦେଶଜ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ॥
 ଗୁଣବତୀ ଶୁଭେ ବସି ଗୁଣିଲ ନିଶେକେ ।
 ପଦ୍ମ ଯତ୍ନବତୀ ପଳାଇ ବାଙ୍କେ ବାଙ୍କେ ॥
 ତରୁତାଳେ ନେପାଳି ଯେ ମୁଧା ଥିଲ ବସି ।
 ଦେଶିକା ହିନ୍ଦୀରେ ସେ ନିକଟ ତଳ ଖସି ॥
 ମାଳକଣ୍ଠ ଦେଶି ନବରୋ ନାଟ ଆରମ୍ଭିଲେ ।
 ନାନା ପଣି କୋଳାହଳ ମଙ୍ଗଳ ସୁରିଲେ ॥
 ଦାସକ ଉପରେ ବସି ଶୁଭେ ଯାଉକା ।
 ଜୟ ଜୟ ଗାନ୍ଧାର୍ବିକ ଜୟ ଶ୍ରୀ ରାଧିକା ॥

ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମଧୁମଙ୍ଗଳରେ ପ୍ରଣୟଲ ।
 ପୁଣି ଯାହା କହିଥିଲ ସାରିକା କ୍ଷଣିକ ॥
 ଏହି ବନେ କଥାଏ କଥାଏ ଭେଟିଅଛି ।
 ଭାଗ୍ୟବଳେ ଯୋଗବଳେ ଭେଟିବି ମୃଗାଣୀ ॥
 ଯେବଣ ଯେ ତରୁଲତା ତଳେ ଯାଇଁ ମିଳି ।
 ପ୍ରଣତ ଚରଣେ ପୁଷ୍ପ ବରଷି ମଉଳି ॥
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ମଧୁମଙ୍ଗଳ କହଇ ।
 ଦେଖ ତରୁଲତା ଅନୁରାଗ ବରଷଇ ॥
 ଝଙ୍କାର କରଇ ଅଳୀ ମଞ୍ଜିକତ ପରେ ।
 ଜାଣି ତୁମ୍ଭ ବିଜୟ ସେ ଜୟଶଙ୍ଖ ପୂରେ ॥
 ଏହି ବଣେ ଦ୍ଵିଜଗଣ ମଙ୍ଗଳ ଭାଷନ୍ତି ।
 ମଧୁଧାରା ତ୍ୟକି ତରୁ ଆନନ୍ଦ ପାବନ୍ତି ॥
 ରସାଳ ବଉଳ ଦେଖ ଗୁମର ଢାଳଇ ।
 ଆଲଟ ବଞ୍ଚିଣୀ ଖଟି ପଛବ ଗୁଲଇ ॥
 ଦେଖ ମାଳକଣ୍ଠ ନାଟ କରେ ତୋଷଣତ୍ଵେ ।
 ପୁଚ୍ଛଛନ୍ଦି ତୋଳ ରାତ୍ର ରାତ୍ରୀ ସଙ୍ଗତେ ॥
 ଦେଖ ଏହୁ ମୃଗଗଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଗୁହାନ୍ତି ।
 ତୋ ମୁଖ ଅମୃତ ସୁଖ ସୁଧାକୁ ପିବନ୍ତି ॥
 ଅନୁକୁଳ ପବନ ବହଇ ଶୀତଗନ୍ଧେ ।
 ତୋର ଆଗମନ ଦେଖି ସକଳ ଆନନ୍ଦେ ॥
 ଦେଖ ମହାରୁଦ୍ର ତୃଣ ପୁଲକ ଯେ ହୁଏ ।
 ଦେଖ ରମ୍ଭା କମ୍ପମାନ ଜରଜର କାୟେ ॥
 ପର୍ଯ୍ୟପଟୀ ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ପୁଷ୍ପ ମାଳ ମାଳ ।
 ହୁଳହୁଳି ଦିଅନ୍ତି ସକଳ ପକ୍ଷୀକୁଳ ॥
 ଭଦ୍ରାଳୟା ଗନ୍ଧେ ଅଛି ଭଦ୍ରାଳୟା ପଣି ।
 ସର୍ବସ୍ତ୍ର ଭଦ୍ରାରେ ଶଙ୍ଖଗଲ ବସିଅଛି ॥
 ଶ୍ଵେତପାଦାବତଗଣ ଉଡ଼ନ୍ତି ଆକାଶେ ।
 ଶଙ୍ଖପଦ ପଲ ପଲ ଚଳନ୍ତି ଚୈତାଶେ ॥
 ବେନି ପଦେ ଉଭା ହୋଇ ଗୁଲନ୍ତି ନକୁଳେ ।
 କୁହୁକୁହୁ ଡାକଇ ଯେ କୋକିଳ ବକୁଳେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନଷ୍ଟ ହେଲ କହୁଅଛି ଏହୁ ।
 ସାରିକା ବଚନେ ହରି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବ ଯହୁଁ ॥
 ନିଉଁଛୁଳି ପକାଉ ଅଛନ୍ତି ଗୁହୀ ଗୁହୀ ।
 ଅରଣ୍ୟ ଶିମୁଳ ଫଳ ପାଟି ଉଡ଼େ ଯାହା ॥

ବଟୁ ବଚନରେ ହରି ପୁଲକିତ ହୁଏ ।
 ମଳୟୁଅନଳ ଶୀତ ମନ୍ଦଗନ୍ଧେ ବହେ ॥
 ସୁବଳ ବୋଲନ୍ତି ସର୍ବ ତରୁଲତା ଗୁହୀ ।
 ନ ଫଳିବା ହୋଇ ଏବେ କହ ଅଛି କେହି ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଏଥୁ ସର୍ବେ ଛନ୍ତି ଫଳି ।
 ଏକା ମୋର କରମ ଯେ ଏଥୁରେ ନ ଫଳି ॥
 ବୋଲଇ ବଟୁ ଯେବେ ତୁହି ବାଞ୍ଛାବଟ ଅଟୁ ।
 ଆମ୍ଭ ହରି ବାଞ୍ଛାଫଳ ତତକାଳେ ଭେଟୁ ॥
 ଏତେ କହି ସିଦ୍ଧ ତରୁ କଲେ ଆରାଧନ ।
 କେତେଦୂରେ ଦିଶିଲେ ଅପୂର୍ବ କନ୍ୟାଗଣ ॥
 ଫଳପୁଷ୍ପ ପଛବ ଯେ ମଧୁ ସତପୁନେ ।
 ବିହରନ୍ତି ବୃନ୍ଦା ଆଦି ବନଦେବାମାନେ ॥
 ଭଦ୍ରାସ୍ତ୍ରୀୟା ଲେହନା ଉଣିବ ମହତଳ ।
 ଖନ୍ଦର ବହୁଳା ଯେ କୁମୁଦା କାମ୍ୟବାଳୀ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ବୃନ୍ଦା ଆଦି ଦ୍ରାବଣ ଏ ସଖୀ ।
 ଉପବନବତୀ ଏ ଛତିଶ କନ୍ୟା ଲେଖି ॥
 ସକଳ ମଧ୍ୟରେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଯଥେଶ୍ଵରୀ ।
 ସିଦ୍ଧ ଦେହ ବହି ରାଧା ସେବା ଅନୁସରୀ ॥
 ଠାକୁରଣୀ ବିରହରେ ହୋଇଣ କାତର ।
 କୃଷ୍ଣ ଆଗମନକୁ ହୋଇଣ ତତପର ॥
 ବସନ୍ତ ପବନ ଅନୁକୁଳ ଯେ ହୋଇବ ।
 ହୁଳହୁଳି ଶୀତବାଦ୍ୟ କଣ୍ଠେ ଶୁଣାଇବ ॥
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗ ମଞ୍ଜିକା କହି ଉତ୍ସାହ ବଢାଇ ।
 କକ୍ଷଣୀ ବାନସୀ ବାଟ ଆଣିବ କଢାଇ ॥
 ତରୁଲତା ଫଳପୁଷ୍ପ ଶୁଭ ବିକାଶିବେ ।
 ବନଗାବେ ସୁସ୍ଵରଣ ମଙ୍ଗଳ ଭାଷିବେ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ଯନ୍ତ୍ର ଗୁଳି ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ।
 ବିହରନ୍ତି ବନେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଅନୁସରଣ ॥
 ନବଦଳ ଫଳପୁଷ୍ପ ମଧୁ ସମ୍ପାଦନେ ।
 ନାନାଫୁଲ ତୋଳି ମାଳ ଗୁନ୍ଥି ଯତନେ ॥
 ତରୁଲତା ନିଉଁଛନ୍ତି ହୁଳହୁଳି ଦେଇ ।
 ଏକ ଯେଣେ ଯାଇ ତେଣେ ଆରକ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
 କେହୁ ଡାଳ ଲୁଆଇଣ କୁସୁମ ତୋଳଇ ।
 କେହୁ ପକ୍ଷୀଫଳ ତୋଳି ଠୁଳ ଯେ କରଇ ॥

କେନ୍ଦ୍ର ହେମ ପାଶେ କରେ ମଧୁ ସ୍ବଚୟନ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବସି ପୁଷ୍ପ କମ କରଇ ରଚନ ॥
 ଆଲଟ ଚୁମ୍ବର ରୁନ ପଲଙ୍କ ପଡ଼ୁଡ଼ ।
 ଠାକୁରାଣୀ ଲାଗି ମାଳ ନେ କରେ ନିବାଡ଼ ॥
 ଗଭୀରବତୀ ଅଳଙ୍କା ଯେ ଝିଡ଼ା ଥୋପା ମଣ୍ଡା ।
 ଅବତଂସ ହାରମାନ କରଡ଼ିଆ ଧଣ୍ଡା ॥
 ବୃନ୍ଦାର ଆଦେଶେ ପଶି ପଥେ ପୁର ଜଗି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଦନ ଚାହିଁ ହେଲେ ଅନୁରାଗୀ ॥
 ଅଜ୍ଞାତ ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ହେଲେ ବେଶୁଧାରୀ ।
 ଦେଖିଲେ ପୁରୁଷଗଣ ବୃନ୍ଦା ବନଗୁରୀ ॥
 ନ ଚଳି ପୁନଶ୍ଚ ରାହ କମ୍ପମାନ କାୟେ ।
 ବେନପାଶେ ବେନସଖୀ ଅବଳମ୍ବ ରାହେ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଆଦି କନ୍ୟା ଚାହିଁ ତମକି ପଡ଼ିଲେ ।
 କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଲତା ଉଡ଼ାଡ଼ିଲେ ॥
 ଅନ୍ତର ହୁଅନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧୁତା ବହୁଳ ।
 କନ୍ୟାଶ୍ରବ ଯେନ ଚନ୍ଦ୍ରଲତା ନୀଳ କୋଳ ॥
 ହାହା ପ୍ରାଣସଖୀଗଣ ଏହିଠାରୁ ଥିଲ ।
 ମୋହେ ଦେଖି ନିଆଁ ଭୁଲି ହୀଡ଼ା ଭଗ୍ନ କଲ ॥
 ଆମ୍ଭ ଆସିବାର ଭୁଲି ଧୁଳିପ୍ରଦ ନୋହି ।
 ହାହା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ମୁଖ ଲୁଚାଇ କାହିଁ ॥
 ଯେତେ ପୁଣ୍ୟଫଳ ହେତେ ଦର୍ଶନ ହୋଇଲ ।
 ଛଟକ ମାତ୍ରକେ ଚିତ୍ତ ଅଟକି ରହିଲ ॥
 ଭୁଲି ସାଦୃଶ୍ୟରେ ଗୋପ ନଗର ନ ଦେଖି ।
 କି ଅବା ଅମରବତୀ ଅଇଲ ଉପେକ୍ଷୀ ॥
 କାମଛତଳ ଅବୋଧ ନାୟିକା ଗୁଣ ବଡ଼ ।
 ଆସନ୍ତ ମିତ୍ର କେମନ୍ତ ଦେଖିଲ ଭୁଲେ କହ ॥
 ଛଟକ ଭଙ୍ଗିମା ଠାଣି ପୁଲକଇ ଦେହ ।
 କିମ୍ବଦ ମାତ୍ରକ ଏତେ ଲାଗାଇ ମୋହ ॥
 ଯେବଣ ବିମୋହି ମିତ୍ର ଥିଲ ଏହିଠାଇଁ ।
 ଆଗା ସଖୀ ଚାହାନ୍ତି ବଦନ ଲେଉଟାଇ ॥
 ଚରମ ଦେଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ଶୋଭା ଦିଅ ।
 ଦେଖୁଁ ଦେଖୁଁ ଲତା ଭିତରର ଗଲେ ପଶି ॥
 ଲତାଡ଼ାଳ ନୁଆଁଇଣି ଫୁଲ ତୋଳୁଥିଲେ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବାଳୀ ଛୁଡ଼ି ପଲାଇଲେ ॥

ଦେଖ ଲତା ଉପରକୁ ଯାଉଅଛି ଟେକି ।
 ମୋର ଶାବ ଦେହ ଏଡ଼ୁ ଗଗନେ ଯିବ କି ॥
 ଉଦ୍‌ଗିଷ୍ଠେ କର ଯେ ବଡ଼ାଉ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ।
 ଦେଖ ଅବଳରେ ପାଦ ଅଗ୍ର ଅଛି ବସି ॥
 ତୋଳନ୍ତେ କୁସୁମ କହୁଁ ଉଡ଼ୁଲ ଛୁଡ଼ିଲ ।
 ଉର୍ଣ୍ଣନାଭ ଜାଲ ଯିବା ଛଟକେ ପଡ଼ିଲ ॥
 ଚନ୍ଦନ କୁକୁମ ମୃଗମୟ କୁଚ ସଙ୍ଗେ ।
 ଲତା ପଲ୍ଲବରେ ଲାଗି ଅଛଇ ସଂଯୋଗେ ॥
 ଏ ମୋର ହୃଦୟେ ଆଣି ଲଦାସି ଶ୍ରେ ମିତ୍ର ।
 ଅନଙ୍ଗଅନଳ ଲଭୁ ପ୍ରିୟ ହେଉ ଚିତ୍ତ ॥
 କଣକ ଯା ପଟେ ଲାଗି ପାଲଟି ରହିଲ ।
 ତରତର ଛଡ଼ାଇଣ ଅଳପେ ଚାହିଁଲ ॥
 ନୟନ ବିଷମ ବାଣ ମରମେ ବାଜିଲ ।
 ନୋହିଲେ ଧରନ୍ତି ଯାଇଁ ଚେତନା ହଜିଲ ॥
 ଫଳିତଲ ତୋଳିବାରେ ଭୁଜ ତୋଳି ବାମା ।
 ଦିଶୁଥିଲ ବିଦିତରେ କୁଚଗମ୍ଭୀରୀ ॥
 କି କହିବ ବଚନରେ ବିରୁଦ୍ଧ ଚକିତ ।
 ଦର୍ଶନେ ଲଳସେ ସିନା ରହିଲ ପୁନଶ୍ଚେ ॥
 ବଟୁ ବୋଲେ ଅଟୁ ଯେଣୁ ନିଶାନ ମଦନ ।
 ଦେଖି କୁଚଗମ୍ଭୀ ଭାସୁ ବାସ ଆଜ୍ଞାଦନ ॥
 ଗଭୀର ସହିତେ ବନେ ଉରେଣ ପଶିଲେ ।
 ମାର ନରପତି କର ପୀଡ଼ାକୁ ସାସିଲେ ॥
 କୁଆଁରୀ ଯୁବକ ସେହୁ ଜାଣିଲଇ ତାକୁ ।
 ଦେଖି ଦେଖି ଲେଉଟିଲ ତୋ ପର ପୁରୁଷକୁ ॥
 ସୁବଳ ବୋଲନ୍ତି ସେହୁ ନୁହନ୍ତି ସୁଳାୟା ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଚୟିନୀ ସେହୁ ପରସେବକାୟା ॥
 ନିଜ ଆତ୍ମସୁଖ ନାହିଁ ପରସୁଖ ସୁଖୀ ।
 ଗହ ପୁଷ୍ପ ଅଶନ ତାମୁଳ ସମ୍ପଦ ରଖି ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ନାଗରୀ ନାଗଙ୍କ ଯେହେ ଶୁଭ ।
 ଦେଖା ଦେଇ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ାଇ ରହନ୍ତି ॥
 ଉତ୍ତମ ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷଣ ଏ ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଚୟିନୀ ।
 ନିଜକାନ୍ତ ମନପ୍ରାପ କରନ୍ତି ମୋତନ ॥
 କଥା କହୁଁ କହୁଁ ଦୃଷ୍ଟି ସବୁଦିନ ପଡ଼େ ।
 ଗହଳ ଦେଖିଲେ ବନ ପଶି ତହିଁ ଲେଉଡ଼େ ॥

ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ମୋର ଏତଡ଼ ନିୟୁର ହୋଇଲି ।
 ଦରିଦ୍ରରେ ଧନ ଦେଖାଇଣ ତ ହରିଲି ॥
 କେଶେ ଲୁଚାଇଛ ତନ୍ତ୍ରବଦନ ଦେଖାଅ ।
 ଚରକାର ଲୋଚନେ ପୁଣି ଅମୃତ ଚଖାଅ ॥
 ଅନ୍ତରେ ରହିଣ ବାଳୀ ପିଞ୍ଜା ନ ଚଳଇ ।
 ମରମ ବଚନ ଶୁଣି ତୁ ତରଳଇ ॥
 କେତେଦୂରେ ପୁଣି ଯେ ଦିଶିଲେ କନ୍ୟାଗଣ ।
 ଛପିଛପି ଲତା ଉଡ଼ାଡ଼ରେ ତିନିଜଣ ॥
 ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ କହନ୍ତି ବିନୟେ ।
 ବନେଶ୍ୱରୀ ହୋଇ ବନବାସୀରେ ନିଦ୍ରାୟେ ॥
 ନିର୍ମଳ ଜଳ ସନ୍ନିଧି ଲୁଣାଉଁ ଅଇଲେ ।
 ତୃଷା ଶାନ୍ତି ନ ଜରେ କି ଅନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣର ବଚନ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦାବେଶୀ ଭାଷେ ।
 ଯେବଣ ରୁଚକ ତୃଷା ହରେ ଘନରସେ ॥
 ସେ ପୁଣି ଅବଳା ମନ୍ଦର ଆଦର ନ ବଢ଼େ ।
 ମର୍ଦ୍ଦିତନାୟକ ହେମ ପିଞ୍ଜଳେ କି ଶୋହେ ॥
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ସୁବଳର ମୁଖକୁ ରୁହିଲେ ।
 ମୟ ମୟ ହସି ପ୍ରଭବଚନ କହିଲେ ॥
 ମଧୁକର ସର୍ବସ୍ୱ କୁସୁମ ରୁମ୍ଭଇ ।
 ଭଲ ମୟ ମକରନ୍ଦରସରେ ରସଇ ॥
 ଭେଦ ନ କଲିକୁ ସେହୁ ସର୍ବ ପୁଷ୍ପବନ୍ଧୁ ।
 ଯୁବଜରହକୁ କେ ପୁରୁଷ ଲିଙ୍ଗେ ନିନ୍ଦୁ ॥
 ହଳହଳ ବୁଝାଣୁ ତ ଆଶିଷ କଡ଼ାଇ ।
 ନୟନେ ଦଶନ ମନେ ଉତ୍ସାହ ବଢ଼ାଇ ॥
 ମୁଖପଦ୍ମ ପୁରନ୍ତି ଆଦ୍ରାଶେ ଆଶା ବଢ଼େ ।
 ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ମିଶି ବନ୍ଦ୍ୟାଧର ପାନ ନେତ୍ରେ ॥
 ପଞ୍ଚବିଧ ସୁଖଦକୁ କାରୁ ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ସପ୍ତବିଧେ ଦେଲୁ ବେନି ହେଲୁ କି ବଢ଼ଇ ॥
 ସନ୍ନିଧେ ଯେ ଗୁଣ ସଖି କହିବାକୁ ହେଉ ।
 ସୁଫଳ ହୋଇବ ଅଙ୍ଗ ବଞ୍ଚିତ ଯେ ନୋହୁ ॥
 ମୁନିମନମୋହନୀ ଅପୂର୍ବ କନ୍ୟାଗଣ ।
 ଭାଗ୍ୟବତଳ ମିଳିଲୁ ଯେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗତେଣ ॥
 ବହୁକାଳ ଅନୁସରି ପାଇଲ ଦଶନ ।
 ସଦୟ ହୃଦୟ ସଖି ହୋଇବା ପ୍ରସନ୍ନ ॥

କୃଷ୍ଣର ବିନୟ ବାଣୀ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦାବଣୀ ।
 କୃତାଞ୍ଜଳି ନୋଇ ପୁଣି କାକୁସ୍ଥେ କହନ୍ତି ॥
 ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦନ ତୁମ୍ଭେ ଅଖିଳବନ୍ଧନ ।
 ଦାସୀ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି କର କିସ ପ୍ରୟାଜନ ॥
 ଠାକୁରଣୀ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ ଯେଉଁ ଅଙ୍ଗ ଯୋଗ୍ୟ ।
 ହୁଅଇ କି ବଳେ ତାହା ପରିରୁଷା ଶ୍ରେୟ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ନାଗରରୂପ ସିଦ୍ଧବନ ମୋହୁ ।
 ତୁମ୍ଭର ଉପର ଠାକୁରଣୀ ଅଛି କେହୁ ॥
 ଏମନ୍ତ ଯେ ଶୁଣି ବୃନ୍ଦା ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶି ।
 ବୃଷଭାନୁ ଜେମାଦେଶ ଦାସୀର ମୁଁ ଦାସୀ ॥
 ତାଙ୍କ ପଦ ଚରପଚେ ଚଉର ଝୁରୁର ।
 ଏଥୁରେ କି ହେବ ଲଳା ପଶର ବିସ୍ତାର ॥
 ବିହର ରଜକୁମର ରଜଜେମା ସଙ୍ଗେ ।
 କଉତୁହଳ କେଳରସ ବଢ଼େ ନାନାରଙ୍ଗେ ॥
 ରାଧାଠାକୁରଣୀ ରୂପ ରୂପେ ପଟାନ୍ତର ।
 ଜାମୁନଦେ ମଳମଣି ଯେମନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ॥
 ଠାକୁରଣୀ ନାମ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲ ସଭାରେ ।
 କର ଯୋଡ଼ି ସଖୀଗଣ ନମସ୍କାର କରେ ॥
 କୋଳାହଳ ଗାନ୍ଧି ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରୀରାଧିକେ ।
 ଜୟ ବୃଷଭାନୁ ଜେମା ଜୟ ଗାନ୍ଧବିକେ ॥
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାଇଣ ହରି ବୋଲେ କହ କହ ।
 ଦାସୀ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଜଡ଼େଜନେ ମୋହ ॥
 ଠାକୁରଣୀ ପୁଣି ତୁମ୍ଭ କେଡ଼େ ଶୋଭାବନ ।
 କହ ଗୋ ସୁନ୍ଦରୀ ଶୁଣି ଶରଧା ମୋ ମନ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଯେ ବୃନ୍ଦା ପୁଣି ଗୋକୁଳନାଗର ।
 ସର୍ବଗୁଣ ଆଶ୍ରିତ ସେ ଲବଣ୍ୟସାଗର ॥
 ମନ୍ଦାଭାବ ସୁରୂପିଣୀ ଗୁଣେ ଗଣୟଣୀ ।
 ଶୋଭା ଲେଖି ଉପମା ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ନ ଦିଶି ॥
 ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ କିଛି ଅବା କହିବ ବଚନ ।
 ଶୁଣି ଯେବା ହୋଇଣ ପାରିବ ସ୍ଥିରମନ ॥
 ରମା ଉମା ସାବଣୀ ଯେ ଶରୀ ରତ ଆଦି ।
 ଯାର ରୂପ ଶୋଭା ଗୁଣ ନରତେ ସମ୍ପାଦି ॥
 ତାରଶୋଭା କହିବାକୁ କାହିଁ ମୋ ଯୋଗ୍ୟତା ।
 ଯେଣୁ ଉପଗତେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଅଛ ଶ୍ରୋତା ॥

ତେଣୁ କିଛି କହିବାକୁ ହେବ ଭରଜନ ।
 ପବନ ହୋଇଲି ଯେ ସଫଳ ଆଜ ଦିନ ॥
 ସୈଲେନ୍ଦ୍ୟମୋହିନୀ ସବୁଗୁଣେ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।
 ଶୁଭଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ତରୁଣୀ ଶିଶୁମଣି ॥
 ଧାତା ଯେବେ ଏହୁଶୋଭା ଗୋଚର ପାଆନ୍ତା ।
 ସୁନ୍ଦରୀ ସଂସାର ଯେ ରଚନା ନ କରନ୍ତା ॥
 ଶୁଭରାଜ ଚଟକ ଶୋଭା ଛଟକ ତାହାର ।
 ନୟନ ଜାଣଇ କେତେ ବରକୁ ବାହାର ॥
 ଚକ୍ରକଣ ଗଉର କାନ୍ତି କୋମଳତା ଦେଖି ।
 ହୃଦୟରେ ଚମକ କେତେକ ଭାବ ମାଣି ॥
 ହରିହାରଦଳର ଅନନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଝାସି ।
 ତରଳରେ ଜୟନଦ ଶରଣ ଯେ ପଶି ॥
 ଶରଣବତ୍ସଳ ଆରୁଣ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ବନ୍ଧେ ।
 କୁକୁମାରୀ ସଦୃଶ ସବୁ ଅନୁଗତ ରହେ ॥
 ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ ସୋମ ସମ ଇଚ୍ଛା କରେ ।
 କୁମୁଦ ଆକାରେ ସେ ମୁଗ୍ଧିକା କୋଳେଧର ॥
 ମୋତିପୁଞ୍ଜୀ ବସଣ ପ୍ରାୟଶ୍ଚଳ ଶୋଭା ଜ୍ୟୋତି ।
 ବେନପାଶେ ତାଟକ କି ଶୁଦ୍ଧ ବୃହସ୍ପତି ॥
 ଚାହିଁ ଶୁଭନେତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ମୃଗ ଅଙ୍ଗ ଧର ॥
 ମୃଦୁହାସ ପିୟୂଷ ସ୍ଵରାସ ବନ୍ଧେ କରେ ॥
 ଶବ୍ଦ ବହି ଉଦେ ହୋଇ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।
 ଦେଖିଣ କୁମୁଦ ଯେ ହସଇ ଆଇ ଜଳ ॥
 ବଶ୍ୟକର୍ମୀ ବୋଲେ ଶଶୀ ନୋହିଲୁ ସମାନ ।
 ଭ୍ରାତୃକି ଛଟକ ଓଷ୍ଠ ସୁରଙ୍ଗବିହାର ॥
 ପଦଗର କୁନ୍ଦରଦ ତୋର ହେବ କାହୁଁ ।
 ଦାନବର ଯୋଗ୍ୟ ତେଣୁ ଭୋଗକରେ ରାତ୍ର ॥
 ଦେବତାଏ ମିଳଣ ଅମୃତ ବାଣିନେଲେ ।
 ରଜନୀଭାବନା ଦେଖି ଛୁଡ଼ି ପଳାଇଲେ ॥
 ମଳିନୀ ଦିଶିଣ ଶଶୀ ଦିନୁଦିନ କ୍ଷୀଣ ।
 ଠାକୁରଣୀ ଚରଣରେ ପଶିଲ ଶରଣ ॥
 ଏକ ଏକ କଳା ମିଶି ନଖରାଣେ ରହେ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନେ ପଞ୍ଚଦଶ କଳା ସେବ ଶୋହେ ॥
 ମହତ୍ତ୍ଵ ସ୍ଵରଣେ ଶଶୀ ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଶେଷକଳା ଶିରରେ ବହିଲେ ମହାଦେବ ॥

ମୃଗକର ଧରଣ ଯେ ତାଣ୍ଡବେ ପ୍ରମୋଦେ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଦେଖି ଲେଉଟ ଯେ ଚରଣ ପ୍ରସାଦେ ॥
 ଶୁକ୍ଳାଶୁ ଘେନଣ ରବିହୋସ ଚିତାକାଟି ।
 ଶୀତଗୁଣ ପବନ ଭୁବନେ ନେଲେ ବାଣି ॥
 ଶୂନ୍ୟପିଣ୍ଡ ତପନ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ଆଲିଙ୍ଗନ ।
 ବିଧିନାମ ଅଙ୍ଗୀକାର କଲେ ଭଗବାନ ॥
 କୃଷ୍ଣପଦ ପଞ୍ଚଦଶ ଚିତ୍ତ ଯେ ହୋଇଲେ ।
 ଦେବଗୁରୁ ଜଉତିଷ ପାଞ୍ଜିରେ ଲିଖିଲେ ॥
 କଳକଣ ମଉନ ବ୍ରତରେ ତପେ ଥିଲ ।
 ଏହି ପୁଣ୍ୟଦିନ ଚିତ୍ତ ନାମେ ଡାକ ଦେଲ ॥
 ଶୁଣି ପ୍ରମୋଦିତ ମନ୍ତ୍ର ମଳୟ ପବନେ ।
 ମଦନବର୍ଦ୍ଧନ ନବପଲ୍ଲବ କାନନେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚକ୍ର ଶଶୀ ସହ ଚରଣେ ରହିଲ ।
 ତେଣୁ ଠାକୁରଣୀ ମନେ ସୁଦୟା ହୋଇଲ ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ମଳରସ ଆହାର ପାଇ ।
 ଦୁଃଖକଳା ନବଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ ଉଦ୍ଧା ହୋଇ ॥
 ଶୁଭଦିନ ବୃଦ୍ଧି ଜନେ ଶରଧା ବଢ଼ାଇ ।
 ଦେଖି ବହି ରସନାନ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ବେଢ଼ାଇ ॥
 ଦିନରାତି ପରା ଅଭିଷେକ କରାଇଲେ ।
 ଗଙ୍ଗାଘର ନିଉଡ଼ିଣ ଛନ୍ଦ ଧରାଇଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣର ଯେ ବିନ୍ଦୁ ପଡ଼େ ଅଭିଷେକ ଜଳେ ।
 ନାନା ରହସ୍ୟ ଚାରି ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ॥
 ରଜନୀରମଣୀ କୋଳେ ପାଉଅଛି ଶୋଭା ।
 କରଣ ଅମୃତ ଦଶଦିଗେ ପୁରେ ପ୍ରସା ॥
 ବନ୍ଦାପନାବେଳେ ତାର କନ୍ୟା ମୋହ ହୋଇ ।
 ଝିଅ ଦେଇ ପ୍ରଜାପତି ଶୁଣୁର ବୋଲଇ ॥
 ରତ୍ନପତି ପ୍ରୀତି ଇଚ୍ଛା ମିଶ୍ର ଯେ ହୋଇଲ ।
 ଠାକୁରଣୀ ଆଶ୍ରେ ଏଡ଼େ ସମ୍ପଦ ପାଇଲ ॥
 ବନ୍ଦା ତହୁଁ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଜରଜର କାୟେ ।
 ଲେଖନ ଅଧରସୁଧା ସେବ ମିଶି ବହେ ॥
 ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡଳ ଠୁ ହୋଇ ପ୍ରବାହ ଆଗମେ ।
 ମନ୍ଦ୍ୟ ନଳା ଫିଟି ରାଧାକୁଣ୍ଡର ସଙ୍ଗମେ ॥
 କମ୍ପମାନ ପୁଲକ ବସନ୍ତ ହରି ଦେଖି ।
 ସାହିତ୍ୟିକ ବାସୁଲ ଚାହିଁ ବନ୍ଦା ଉପଲକ୍ଷି ॥

ବରୁଣେ କହିବ ଯେବେ ସବାଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣନା ।
 ଦ୍ଵାବ ସବା ଅଙ୍ଗ ଜଳ ହୋଇଯିବ ସିନା ॥
 ଏତେ ବରୁଣେ ପରୁରଇ ପାସୋରଇ ।
 କି କାରଣେ ରୋମ ପୁଲକିତ ଲୁହ ବହି ॥
 ବୋଲେ ହରି ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷ କହିଲଟି ଯାହା ।
 ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ନୟନେ ଉଦ୍‌ଗାରଲ ତାହା ॥
 ଶରୀର ମଧ୍ୟର ସାର ବୋଲଉ ଯେ ତୁହି ।
 ଅପୁର ପୁରୁଷ ଶୋଭା ଶୁଣୁଅଛି ମୁହିଁ ॥
 ହୃଦୟେଣ ସମ୍ଭାଷଣ ପୁଲକଇ ଅଙ୍ଗ ।
 ତୁହି ବାରେ ଦେଖିବାକୁ ନୋହିଲୁ ଯା ଯେ ଗ ॥
 ଏହି ଅପମାନେ ନେତ୍ର ଲୋଚକ ତେଜଇ ।
 କହ ଏବେ କେମନ୍ତ ଏ ଶାନ୍ତିକି ଭଜଇ ॥
 ହରି ବୃନ୍ଦା କଥା ହେଉ ବଟୁ ଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ ।
 କଉତୁହେ ସମାପ୍ୟା ଯେ ପରୁରନ୍ତି ରଙ୍ଗେ ॥
 କୁଇଁ ରୁହିଁ ପରଶର ଶୁଣି କେ ଦ୍ରବଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ରୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର କାନ୍ତିମଣି ଯେ ପ୍ରବଇ ॥
 ଅନଳ ପ୍ରରଣ ଲାଗି ତରଲଇ ଦୃତ ।
 କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣାସୁନ ଶୁଣି ପାଷାଣ ତେମନ୍ତ ॥
 ତହୁଁ ଏ ଅଧିକ ବଟୁ ବୋଲେ ଇଙ୍ଗୀତରେ ।
 ସୁବଳକୁ ହସି କହେ କରତାଳ ମାରେ ॥
 ବଟୁ କଟୁ ବଚନରେ ଛଳ ସଖୀ ବୋଲେ ।
 ଅନେକ କାଳରୁ ଶୀଳା ଜଳେ ବୁଡ଼ିଥିଲେ ॥
 କେବେହେଁ ଯେ ଅନ୍ତଃତାର ଜଳରେ ନ ବୁଡ଼େ ।
 ଯୁବଶରତନ ହିଆ କାମାନଳେ ପୋଡ଼େ ॥
 ଶ୍ୟାମଦନ ଲବଣ୍ୟ ସଲିଳ ସଙ୍ଗ ମାନ୍ଦବ ।
 ଏକହୋଇ ନିମଜ୍ଜିତ ଯିବେ ଗାତେ ଗାତେ ॥
 ଶ୍ରୀପୁ ବୋଲ ଆମ୍ଭେ ପୟସପେଟୀର ଲକ୍ଷଣ ।
 ତୁମ୍ଭେ ବହୁ ପଦ୍ମପଲ ରସାଳର ଗୁଣ ॥
 ବୋଲଇ ଲେଖିତା ମୋହ ତହୁଁ ଶୁଣ ବଟୁ ।
 କିନ୍ତୁ ସେ ଜାଣଇ ସ୍ଵାଦୁ ନ ଜାଣଇ ତଟୁ ॥
 ଶୀରର ସଙ୍ଗତେ ମର ଅଭେଦ ମିଶଇ ।
 ଦୃତ ମିଶିଲେଣି ଶ୍ରୀ ସେଗଲ ଦିଶଇ ॥
 ସଖୀ ସେ ଜାଣନ୍ତି ରସ ମଧୁର ରୁଚୁଣ ।
 ତୁମ୍ଭେ ସଖା ଜାଣ ବନେ ରଖିବା ବାଛୁଣ ॥

ବୋଲଇ ସୁବଳ ସବୁ ଜାଣିବା ଏଠାଇଁ ।
 ବୃଷଭାନୁକୁମାରୀକ ପାରିଲେ ଭେଟାଇଁ ॥
 ବୃନ୍ଦା ବୋଲେ ଶୁଣି ବହୁ ଗଲେଣି ତରଳ ।
 ଦେଖିଲେ ଧର୍ମ୍ୟ କେହ୍ନେ ପାରିବେ ସମ୍ଭାଳ ॥
 ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳ ହିମାଦ୍ରକୁତ ଭେଦ ।
 ଲବଣ୍ୟ ନିର୍ମଳଜଳ ବହେ ରୂପନୟା ॥
 ପଞ୍ଚଶର ବରଷାରେ ବଢ଼ି ଲଢ଼େ କୁଳ ।
 ନେତ୍ରପାତ୍ର ତରଙ୍ଗରେ ଭ୍ରାକୁଟୀ କୁଟିଳ ॥
 ମନ୍ଦହାସ ଯୋଗ ଅତି ବଚନ ଗନ୍ଧୀର ।
 ସବଳୀ ଶାନ୍ତିନାଭ ଭଉଁଷ ଟୋପର ॥
 ପଡ଼ି ବୁଡ଼ି ଗଡ଼ି ଅସମ୍ଭାଳେଣି ଭାସିବ ।
 ଅଶକତ କାୟେ କାମ କୁନ୍ଦୀର ଗାୟିବ ॥
 ବିବେକ ଯେ କୁଳ ତରୁ ହୋଇବ ଭଞ୍ଜନ ।
 ଆସି ନ ପାରିବେ ତହିଁ ହୋଇବେ ଧନ୍ଧନ ॥
 ଉଦ୍‌ଗାରବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ଧବେ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହିଁ
 ତେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଦୋଷ ନ ଦେବଟି ଆଉ ।
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ମୋଦେ ଗଦଗଦେଣ ବଚନ ।
 ବୋଲେ ମୋ ନୟନ-ମାନ ସେ ସୁଖ ସଦନ ॥
 ହରଷ ମାନସ ହାସ୍ୟ ଶ୍ରୀତ୍ଵାରେ ସରିତ ।
 କୁଚ-ତୁମ୍ଭୀ ଅବଲମ୍ବେ ସୁମତ ତରିତ ॥
 ଏତେ କହି ବୃନ୍ଦାର ଯେ ହସ୍ତକୁ ଧରିଲେ ।
 କୃତ କୃତ ହୋଇ ହରି ଶିରେ ଲଗାଇଲେ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଜଗିଣ ଥିବ ଏହି କୁଣ୍ଡ କୁଳ ।
 ଦଣ୍ଡନ ପାଇବ କାଲି ଧୂର୍ଯ୍ୟଜିତା ବେଳେ ॥
 ଏହିଠାରୁ ସଖା ଦେନ ଆଗକୁ ନ ଯିବ ।
 ଜଟିଳା ଜାଣିଲେ ଶେଷସାଗର ମଜ୍ଜିବ ॥
 ଏତେ କହି ବୃନ୍ଦାଦେବ ଯେହ୍ନାସ୍ଥାନେ ଗଲେ ।
 କୁଣ୍ଡ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ॥
 ନିର୍ମଳ ଶୀତଳ ଜଳ ସ୍ଵାଦୁ ସୁପବିତ ।
 ନିଜ ନାମ କୁଣ୍ଡେ ହରି ହୋଇଲେକ ମିତ ॥
 ମଧ୍ୟ ନଳା ଫିଟି ରଥା କୁଣ୍ଡରେ ମିଶଇ ।
 ଦେଖି ହସି କୃଷ୍ଣେ ମଧୁରାଙ୍ଗ ଗୁଣଇ ॥
 କୁଣ୍ଡ ରୂପେ ବେନି ଅଙ୍ଗ ହୋଇଛ ସଙ୍ଗମ ।
 ଆନୁମାନକର ଏ ତ ଅଟଇ ଅଗମ୍ୟ ॥

ଦେଖ ହେ ସୁବଳ ନଳା ମନ୍ଦା ବେନିଜଳ ।
 ବରକନ୍ୟା କର-ବନ୍ଧନ କି ଗଣିଆଳ ॥
 ଶତପଥ-ମୁକୁଟ ସେ ଜଳ ମାଳ ନାମଳ ।
 ଅସରଳା ଯୁଗା ସେ ବରଣ ପୁଷ୍ପ ମାଳେ ॥
 କମଳ କୋରକେ ଛାନ୍ଦ ଶଙ୍ଖପୁନି କରେ ।
 ବିରହରେ ସୁମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ଧ୍ବନି ଶୁଭରେ ॥
 କଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଲତା ମୋଦ କୁସୁମ ବର୍ଣ୍ଣନ୍ତି ।
 ଦେଖ ମଧୁ ଧାରା ମଧୁ ହରସେ ପ୍ରବନ୍ଧ ॥
 କାମାନନ୍ଦେ ହୋମଦନ୍ତେ ଅବଳା ଭିକ୍ଷୁକ ।
 ଶୁକ ଆଦି ଦ୍ବିଜ ବେଦବଚନ ପଢ଼ିଲେ ॥
 ନବଦଳ ବକୁଳ ଶୁମର ଖସିଗଣ୍ଡା ।
 ଅର୍ଘ୍ୟଦାନ ହରସେ ପଦ୍ମିନୀ ପୁଲକିତା ॥
 ରଜ ବାଣୀ ଅମର ଚନ୍ଦ୍ର ଲ ଘୋଷାବଳୀ ।
 କେଶରନିକର ଅଳି ଧ୍ବନି ହୁଳହୁଳି ॥
 ଆଳତ ବନ୍ଦାଇ ଧୀର ପବନ ଗତିରେ ।
 ଜଳେ ଜଳବିନ୍ଦୁ ସବୁ ମୋଡ଼ ସଦୃଶରେ ॥
 ଦୀପଦଣ୍ଡି ମୃଣାଳ ଏ ମଣ୍ଡପ ଯେ ମନ ।
 କୁନ୍ଦବେଣୁ ପଲ୍ଲବ ଏ ବସନ ଅଗନ ॥
 କଇଁକଢ଼ି ମୋଡ଼ଦଡ଼ ଅଛଇ ବିଧାନ ।
 ସଙ୍କୁଚିତେ କନ୍ୟାସଖୀ କୁମୁଦମାଗଣ ॥
 ମଞ୍ଚ କଞ୍ଚପାଦି ବରଜାତଏ ଅଛନ୍ତି ।
 ମୁଖ ଦେଖାଇଣ ପୁଣ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚନ୍ତି ॥
 ଗରପୁଷ୍ପ ଆମୋଦିତେ ହୋଇଛନ୍ତି ଧମା ।
 ହଂସକୁଳ ଆତିଯାତ ପଦ୍ମନାଭ ଦେନ ॥
 ସମୁଧା ସମୁଧ ହୋଇ ବିଭାକୁ ବଢ଼ାଇ ।
 ଜଳଜମ୍ବୁ ଯୁଆଖିଲା କଉଡ଼ି ପକାଇ ॥
 ବେନି ଅଙ୍ଗ ଚରଣ ଚଞ୍ଚଳ ଉତ୍ସାହରେ ।
 ପଦ୍ମିନୀ ବକାଳରେ ମଧୁସଂଧ୍ୟା ମଧୁକରେ ॥
 କୁଣ୍ଡିରୁପେ ରାଧା ମାଧବର ବିଭା ଦେଖି ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ କହେ ଉପଲକ୍ଷି ॥
 ଆମ୍ଭକୁ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୃଷ୍ଣ ଦେବାର ଉଚିତ ।
 ଶୁଣି ହରି ତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ହୁଏ ପୁଲକିତ ॥
 ପରମଳ କୁଳ ଦେଖି ଠାବେ ଠାବେ ବୁଲି ।
 ନିଜକୁଣ୍ଡ କୁଳେ ମଣି ଜ୍ୟୋତି ଦିଶେ ଝଲି ॥

କୁସୁମ ଗଭରପରେ ଅଛି ଥୁଆ ହୋଇ ।
 ଦେଖି ହରି ଦେନି ବେନି ସଖାକୁ ଚିହ୍ନାଇ ॥
 ବୋଲଇ ବନ୍ଧ ବିଭା ଯତ୍ନକୁଳ ଭ୍ରମ ପୁଣି ।
 ସୁବଳ ବୋଲଇ ଏହୁ କନ୍ୟା ଚତୁର୍ଥାମଣି ॥
 ବିଦୁଷ ବୋଲଇ ଏହୁ କନ୍ୟାର ଏ ଦୁତି ।
 ଆସିଣ ଭ୍ରମରେ ଆଗେ ଲଗାଉଛୁ ପ୍ରୀତି ॥
 ଅମ୍ଭେ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଲଭିଲ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭରେ ।
 ଯୁବକେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାପତ ନହାଇବ ପୁଲକେ ॥
 ପୁଣ ପୁଣ ହରି ମଣି ପ୍ରଣାମେ ମୋଦରେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଧାରାରେ ଗୁନ୍ଥି ଲମ୍ବାଇ ହୃଦରେ ॥
 ଏମନ୍ତେଶ ରବି ମେରୁ ଉଦ୍ଭାତକୁ ଗଲେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ବାଳ ଦେନ ଗୋପେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
 ଜନନୀ ପାଳନ୍ତି ପୁଅ ଅତି ମେହ ବହି ।
 ଆଜ ତ ଉତ୍ତର ବାପ କଲ କାହିଁପାଇଁ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅମା ବସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ହଜି ।
 ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲ ତେଣୁ ଆଶନ୍ତେଣ ଖୋଜି ॥
 ବଳରାମ ମୋର ସଙ୍ଗେ ଅଭେଟ ହୋଇଲେ ॥
 ବଞ୍ଚା ଲେଡ଼ି ଆଶନ୍ତେଣ ବହୁତ ବୋଇଲେ ॥
 ସେହୁ ନ ରଖନ୍ତୁ ବଞ୍ଚା ରଖିବି ମୁଁ ଏକେ ।
 ଶୁଣି ଯଶୋବତ୍ସା ଲୁହ ପଡ଼େ ଥକେ ଥକେ ॥
 ଚୋ ଦିଉଛଇ ଭାଲେ ଯାହା ଅଛି ଲିହି ।
 ଭୁଞ୍ଜିବୁ ତା ସିନା ମୋର ବୋଲେ କିଷ ହୋଇ ॥
 ରାମ ରାଜା ହୋଇ ଗୋପେ ସମ୍ପଦ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
 ତୋର କର୍ମେ ଅଛି ଦେହ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜିହେବ ॥
 ଏତଦ୍‌ବୋଲି ଯଶୋବତ୍ସା ଗୁଡ଼ ଚରାୟରେ ।
 ସଖା କେଳେ ଯାଇ ପୁଣ ଗୋଦଦାହନ କରେ ॥
 ପୁରାଣେ ସଭା କଲେ ନୃତ୍ୟଗୀତ ରଙ୍ଗେ ।
 ବିବିଧ ଭୋଜନ ବନ୍ଧୁ ସୁବଳର ସଙ୍ଗେ ॥
 ନିନତ ଭୁଲି ଗଜଦନ୍ତ ପଲକେ ପଡ଼ୁଡ଼ି ।
 ରାଧା ବାଧାରେଣ ନିଦା ନୟନେ ନ ମାଡ଼ି ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳର ସଙ୍ଗେ ବିଭୁର ଏକାନ୍ତେ ।
 ରାଧା ସନ୍ତୁଷ୍ଟି କରଇ କରିବା କେମନ୍ତେ ॥
 ବେଘରେ ନୃପତିକେମା ଯୂର୍ଯ୍ୟମୁକା କରେ ।
 ଆମ୍ଭକୁ ଦେଖିଣ ପୁଣ ବଞ୍ଚାୟଣ ଧରେ ॥

ଦେଖାଦେଖି ପରଚିତ ଆଗରୁ ନୋହିଛି ।
 ଦେଖିଲେ ଅନ୍ତର ହୁଏ ନ ପୁଣି ମୁଗାଣୀ ॥
 ବହୁ ଆକଟନ୍ତି ଶାଶୁ ନଶିତ ତାହାର ।
 ଜାଣିଲେ ସେ ନ କରିବେ ମନ୍ଦରୁ ବାହାର ॥
 ଏଥକୁ ଉପାୟ ଆଗଣ କରିବା ବିଧାନ ।
 ବଟୁ ବୋଲେ ହରି ତୁହି ଶୁଣ ସାବଧାନେ ॥
 ଚକ୍ରର ନାଶ୍ୟ ଅଛି ଦୁଃଖ ତାର ନାମ ।
 ତାହାକୁ ପେଶିଣ ଯେ ଜାଣିବା ସବୁ ମର୍ମ ॥
 ବୋଲେ ହରି ଚାଲି ଯିବା ତାହାର ସଦନେ ।
 ଏତେବୋଲି ବାହାର ହୋଇଲେ ବେନିଜନେ ॥
 ଦୁଃଖ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଘାପ ଜାଳି ବସି ବାଳୀ ମନରେ ହରଷ ॥
 ରାଧା ଅନୁରାଗ ବାସ ଅଳଙ୍କାର ପାଇ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ଏକା କରି ଦେଖିବଇଁ ॥
 ରାଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା କାମବାଧା ବେଦନା କହିବ ।
 କେମନ୍ତେ ଶ୍ରେ ଇଷ୍ଟଦେବ ବିପଳ ନୋହିବ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଏ ଦୁଇ ମିତ ଦେଖିଣ ପୁରତେ ।
 ଶୁଭ ଯୋଗ ସଙ୍କ୍ରନ୍ତରେ ଭେଟିଲି ତୁମ୍ଭେ ॥
 ଚରଣ ପଖାଳ ଦୁଃଖ ଆସନେ ବସାଇ ।
 କେଣେ ବିଜେ କଲ ଧୀରେ ବଚନ ଭାଷଇ ॥
 ବୋଲଇ ବିଦୁଷ ଶୁଣ ଚକ୍ରର ସିଦ୍ଧାଣି ।
 ଏ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ରାଧା ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣି ॥
 ବିରହକାନ୍ତର ହୋଇ ଚିତ୍ତ ଅଟକାଇ ।
 ମନୋଭାବ ସମ୍ଭାରଣ କଲ କଟକାଇ ॥
 ସାହା ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନକ ଭେଟାଇବ ।
 ମହାଦେବର ମଦନ ଅନ୍ଧାର ତୁଟାଇବ ॥
 ଶୁଣି ଦୁଃଖ ସ୍ୱରୂପ କହଇ ଏଅନ୍ତରେ ।
 ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ବିରହଣୀ ରାଧା ସନ୍ତତରେ ॥
 ମନସ୍ତ କରି ଲଜ୍ଜା ଅଙ୍କୁଶ ନ ମାନି ।
 ଗୁରୁଜନେ ବଞ୍ଚାଇଲି ଲୁଚାଇ ସଜନୀ ॥
 ଗୋବତ୍ସା ଚରଣ ଶୟନ ମୁଖେ ବଜାଅ ।
 ନ ଦେଖି ସଦନେ ଥିଲୁ ମନକୁ ମହାଅ ॥
 ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମ ଚକ୍ର ଚିତ ଆଶ୍ରୟନେ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଛଳେ ପଦ୍ମରୂପ ପୂଜଇ ବିଧାନେ ॥

ତୁମ୍ଭ ଗୋରୁରଣ ଲାଳା ଚିତପଟେ ନେଖି ।
 ସୁଖୀ ହୁଏ ନଟବର ବେଶ ଛଳ ଦେଖି ॥
 ସେହିରୂପ ନୟନରେ ଦେଖଇ ସୁପନ ।
 ବୃନ୍ଦା ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ପୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ଲପନ ॥
 ବେଳୁବଳ ଅନୁରାଗ ଅନ୍ତର ବଢ଼ଇ ।
 ମୋହ ଯାଇ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଶୁଣି ପଡ଼ଇ ॥
 ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗରେ ଭେଟ କରଇବା ପାଇଁ ।
 ଅଳଙ୍କାର ବସନ ଅଛଇ ଦେଖ ଦେଇ ॥
 ଆସିଣ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନେତ୍ର ଚକ୍ର ନ ଯାଇଲ ।
 ଅନୁସରି ବନରେ ଅନେକ ଦୂର ଗଲି ॥
 ଖେଦଭରଣ ଆସି ପୁରର ବସିଛି ସନ୍ତାନେ ।
 ଦଶନନ୍ତ ଅମ୍ଭେ ନୟ ପ୍ରବେଶ ମନେ ॥
 ନବପ୍ରିୟ ଭାବ ଅନୁରାଗରେ ଚରଇ ।
 ଦୁଃଖ ମୁଖ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଣିଲ ଦେହ ॥
 ଭରଣା ବଳିଲ ଉପାଦାନେ ଛଳ ଛଳ ।
 ଅନୁରାଗ ଭାବ ଉଦୟଗ ଘନ ଘନ ॥
 ହେମହାର ଯେନ ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଦେଲେ ।
 ଅନେକ ବନସ୍ତେ ଶୁଣି ବଚନ କହିଲେ ॥
 ମନୋବଦୀ-ଗଡ଼-ସନ୍ଧି କବାଟ ଫେଡ଼ିଲେ ।
 କାମାନଳ ଦହନରେ ଅମୃତ ଇଡ଼ିଲେ ॥
 ଚାଲି ଜେମାଦେଇ ପାଶେ ଥିବ ଯେଉଁଠାଇଁ ।
 ତାହା ବେଶ କରି ମୋତେ ଆଖିବ ଭେଟାଇ ॥
 ଦୁଃଖ ବୋଲଇ ଅନ୍ତଃସ୍ୱର ଆକଟ ଅପାର ।
 ନାନାରୂପେ କରଇବେ ପଶି ତ ନ ପାର ॥
 ଯେ ଅଗମ୍ୟ କଥା ବାବୁ କରିବାକୁ କହ ।
 ମାସ ଉପବାସୀ ହୋଇ ପାରଣା ନ ସହ ॥
 କାଳି ବନେ ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖା ବେଳେ ଭେଟହେବ ।
 ଏହି ଗତିରକ ମାସ ଦୁଃଖେ ସୁଖେ ଥିବ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ହାତ ଧରି ପାଶେଟି ଆସଇ ।
 ବୋଧ କହି ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ରଜନୀ ପାହି ଚପନ ଉଦୟେ ।
 ନାଦୀମୁଖୀ ଆସି ମିଳେ ବଳରାମ ଠାଏ ॥
 ମଧୁର ବଚନେ ମନ ପ୍ରମୋଦ କରଇ ।
 ଏ ଗୋପ ନବରେ ପାଟଛନ୍ଦକୁ ଧରଇ ॥

ବୁଦ୍ଧ ପିତା ଭାବ କିଛି ଉଦ୍ଘାସ କରାଏ ।
 ଏହା ନ କରିବା ବନେ ବାହୁଣୀ ଚରଣେ ॥
 ବନ୍ଧ ଦେଖା ଦେଖି ସାନ କମ୍ପା ନ କରିବେ ।
 ଏବଂ ଜଞ୍ଜାଳକୁ ପିତା କେମନ୍ତେ ପାରିବେ ॥
 ଗୋଧନ ପାଳନ ଗୋପ ଚିନ୍ତାହିଁ କରିବ ।
 ଚେତେ ମିନା ନନ୍ଦ ଅଶକ୍ତରୁ ତରବ ॥
 କାନ୍ଦ ଆହୁତ ଆପଣେ ଆସିଅଛି ନେଇ ।
 ଆଜି ଯିବେ ମାୟା ସୁନାମ ଧନ ଦେଇ ॥
 ଶୁଣ ଉପହାର କର ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ଯାଇ ।
 ଏକା ବାଳକମଳେ କୃଷ୍ଣ ରଙ୍ଗ ବସ୍ତ୍ର ଗାନ୍ଧି ॥
 ହଉ ବାଲି ବଳରାମ ସନାତନ କରଲେ ।
 ଶ୍ରୀରାମକୁ ଦେଖଣ ଆସ୍ଥାନ ତରଳ ଗଲେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ନାଦୀମୁଖୀ ପାଇଁ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ମିଳି ।
 ବୋଲେ କାଲି ଯହିଁକି ଉଚ୍ଛାଦ ଅଛି ବଳି ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ଆଜ୍ଞା ରଖ ସୁଫଳ ହୋଇବ ।
 ବଳାଇ ରହିଲେ ଆଜି ଏକା ତୁମ୍ଭେ ଯିବ ॥
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ହରଷକୁ କେ ପାରିବ କହି ।
 କାନନେ ଗମନ ନାଦୀମୁଖୀ ମୁଖ ଶୁଣି ॥
 ଗୁରୁ ପୁଷ୍ପା ମାଧବ ସେ ଶୁଧା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ।
 ମିଶ୍ରଯୋଗ ହେବ ଶୁଭ ମିଥୁନ ଲଗ୍ନରେ ॥
 ଦିନେଶ ଦିବସ ସତାଇଣ ମେଣ୍ଟାଣେ ।
 ବସନ୍ତ ସମ୍ପର ଧୀର ଅନୁକୂଳ ଯୋଗ ॥
 ଗୋବତ୍ସ ଗୋପାଳ ବାଳ ଦେଶ ସଙ୍ଗେ ଚଳି ।
 ଗତିପଥ ଅନୁସର କୃଷ୍ଣ କଲେ ମିଳି ॥
 ବସ୍ତ୍ର ରଖି ନାନାଲିଳା ରଙ୍ଗେ ବଦନେ ।
 କେମାଦେଶ ଗମନ ପଥକୁ ଅନୁସରେ ॥
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଧା ପାଶେ ମିଳେ ଦୁଇ ।
 କହଇ କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଅନୁରୋଧ ପ୍ରୀତି ॥
 ଏ ତୁମ୍ଭର ରୂପଗୁଣ ବୁଝା ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ।
 ଯେତେ ମୁଖ ଶ୍ରେଣ କୃଷ୍ଣ କିଛିହିଁ ନ ଜାଣି ॥
 କିଶୋର ବୟସ ନବ ବିରହ କାତରେ ।
 ଲଳିତ ଲଢ଼ୁଲି ଅଙ୍ଗ ଅନଙ୍ଗ ଘାତରେ ॥
 ତୋର ନାମ ସେନା କରି ରଖେ ଅଛି ରହି ।
 ଅହନିଶ ଶ୍ରବେ ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଶୁଣି ॥

ସାହା ହୋଇ ଦାରୁଣ ମଦନ ଭୟ ଖଣ୍ଡି ।
 ନୋହିଲେ କରିବ କାଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ପିଣ୍ଡି ॥
 ଗୋବତ୍ସ ଚରଣ ବନେ ବସି ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି ।
 ବିଳମ୍ବ ନ କର ବେଗେ ତଳ ନଗା ମୁଗାଣି ॥
 ଦୁଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ପ୍ରାଣନାଥର ବିରହ ।
 ଭଜଣିବା ହୋଇ ଦେନ ସଜନୀ ସମ୍ବଦ ॥
 ସ୍ଥାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଦେବାକ ନେ ବିଜେ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଅର୍ପଣେ ହୃଦୟକୁ ସନ୍ତୋଷେ ॥
 ଜୟଶଙ୍ଖ ମଦୁର କାହାଳି ଗୀତାରବା ।
 ତମ୍ଭ ତାଳ ଅମୃତ ଦେଶେ ଯେହା ନୟନା ॥
 ଖଦି ପଟା ଗୁମର କେ ବିଚଣୀ ବିଞ୍ଚଇ ।
 ପାଏତା ପାଡ଼ଣ କେନ୍ଦ୍ର କୁସୁମ ସିଞ୍ଚଇ ॥
 ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ଯେ ପଡ଼ନ୍ତି ଦୈନିକାତ୍ମ ।
 ଦଧିମାଛ ମୁଖକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଆଗେ ଧରି ॥
 ଶୁକ୍ରଦେବ ଦେଖାଇ କେ ପାରୁଥା ଉଡ଼ାଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଗନ୍ଧ କେମା ଚରଣ ବଡ଼ାଇ ॥
 ବେତ ଧରି କେଉଁ ନାଶ ଖଣ୍ଡିଆ ଡାକରେ ।
 ମଣିଆ ମଣିଆ କେ ଡାକଇ ଉକ ସ୍ଵର ॥
 ଧୀରେ ଧୀରେ କେଉଁ ନାଶ ପଡ଼େ ମଣାଇଁ ।
 କେବେ ଯୁବକ କର ଯୋଡ଼ଣ ଜଣାଇଁ ॥
 ଧୂପକାଠି ଦର୍ଶନ କେବେ ନାଶ କରେ ।
 ନକ ମାନ ପରଣ କେ ବିଡ଼ିଆଲଗି କରେ ॥
 କେ ଛନ୍ଦ ଚରଣ ଧରେ କେ ମେଘାତମ୍ଭର ।
 ମଣ୍ଡିତ ଦେହାଛୁ ଶୋଭା ଅବନୀ ଅମ୍ଭର ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରେଣୀନାଳୁଆ କେ ବସନରୁଜୁଡ଼ି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଳଙ୍କାର ମୂଳାସନ ଚରପେଡ଼ି ॥
 ନଳିନୀଦେବ ଅଶନ କେ ଦେନାଇ ତଳାଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଯାଶ ଶୁକ ପିକ ପିଞ୍ଜର ଧରଇ ॥
 ମାଳିନୀ ଯୋଗାଡ଼ ପାଠ ଚଉକ ପାଦୁକା ।
 ନାନାବିଧ କଉତୁହଳ କେବେ ନାହିଁକା ॥
 କର ପ୍ରସାରିଣ ଅନୁସର କେନ୍ଦ୍ର ବାଳୀ ।
 କାହା କର କର ଦେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଶୁଣି ॥
 ଏମନ୍ତ କାନନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ନକରଣ ଦେଶ ବୁଝା ପାଶ୍ଚେଟି ଅଇଲେ ॥

କେତକା କୁସୁମ ଛତ ଚମ୍ପାପୁଷ୍ପ କମେ ।
 ଭୁଞ୍ଜର ବାରଣେ ଶିରେ ଧରିଲେ ପୁଷ୍ପମେ ॥
 ଖଗମୁଗ ଉତ୍ସୁକରେ ଧାମନ୍ତି ହରଷେ ।
 ଚରୁ ଲତା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଗଉର ବକଷେ ॥
 ବିଦ୍ୟୁଲ୍ଲିତା ଜ୍ୟୋତି ଜଣି ଦିଗ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ।
 ଠାକୁରଣୀ ବିଜେ ଜାଣି ଛନ୍ଦ କୃଷ୍ଣ ମନ ॥
 ତର ତର ଉତ୍ସବେ କଦମ୍ବ ଶାଖେ ଉଠି ।
 ଜେମାଦେଇ ଗମନରେ ନିବେଶିଣ ଦୃଷ୍ଟି ॥
 ତଳେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳେ ହରି ଭାଷେ ।
 ଶ୍ରେ ମିତ ଏ ଦିଗୁଁ ତ ସମୁଦ୍ର ଘୋଷିଆସେ ॥
 ଏତେ ବୋଲି ବେଗେ ବେଗ ବୃଷରୁ ଖସିଲେ ।
 ଦେଖିଣ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହସିଲେ ॥
 ଯାହା ଶୋଭା ଶୁଣି ଏହୁ ତରଳ ବହଇ ।
 ତାହା ରୂପ ଦେଖିଣ ଏ କେମନ୍ତେ ରହଇ ॥
 ସମୁଦ୍ର ନୁହଇ ହରି ଜେମାଦେଇ ବିଜେ ।
 ଲବଣ୍ୟବାରିଧି ରାଧା ସଖୀଗଣ ମାୟେ ॥
 ହୁଳହୁଳ ଗୀତ ବାଦ୍ୟ ସିନ୍ଧୁ ଘୋଷ ଜାଣି ।
 ଲହରୀ ପରସ୍ପେ ଦିଶେ ଏ ରୂପରଣେଶୀ ॥
 ଅକଳତ ଗୁଣାବଳୀ ଗଞ୍ଜର ତରଙ୍ଗ ।
 କୃଷ୍ଣବେଶୀ ନୟାଡ଼ିତ ଭେଦେ ସଂଯୋଗ ॥
 ଭାଲଚନ୍ଦ୍ର ବାଲମିଷ ଉଦୟ ପ୍ରକାଶେ ।
 ନେତ୍ର ମଳ୍ଲ କୁଚ କଳ୍ପ ପରି ପୁଷ୍ପ ଦିଶେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ବାସ୍ଥୀ ନାସା ମୋତି ଦନ୍ତପତ୍ର ସଦୃଶ ।
 ମୁଖହାସ ଓଷ୍ଠ କୋକନଦ କଇଁ ପଦ୍ମେ ॥
 ସୁବାହୁ ମୃଣାଳ ଗ୍ରୀବ ଶଙ୍ଖ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
 ହୃଦୟରେ ମୋତିହାର ସୁରନୟା ମିଶେ ॥
 ଆଭରଣ ରତ୍ନକରେ ରତ୍ନାକର ନାମ ।
 ଉର୍ଜ୍ଜ୍ଵା ନାଭି ହିରଳୀ ହି ବେଶୀ ସଙ୍ଗମ ॥
 ବାଲିବନ୍ତ ଜୟନ ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଭାଗା ନଖ ।
 ଏହୁ ଶୀର୍ଷ ଆଶ୍ରେଣ ଖଣ୍ଡିତ କାମଦୁଃଖ ॥
 ଫେନଗଣ ଚରଣ ଯେ ନାବ କି ଭାସଇ ।
 ସାତୀସର ତଳନ୍ତେ ଏ ବୋଇତ ଆସଇ ॥
 ମୁକୁର ଚନ୍ଦ୍ରମା ରାମା ଅନୁସରି ରହେ ।
 ଅନେକ ରୂପକ ସିନ୍ଧୁ ଏକ ଠୁଳ ହୁଏ ॥

କାଳିନ୍ଦୀ ନଦୀ ରୂପରେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ମିଶ ।
 ବିପଦତ ହେଲେ ହୁଏ ମହା ସୁଖ ରସ ॥
 ଧଇର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦରଗିରି ବାହୁ ରକ୍ତୁଛନ୍ଦେ ।
 ମନ୍ଥନ କରି ପୟୋଧି ସୁରପୁର ମଧ୍ୟେ ॥
 ନାନାରସ ଜାତ କରି ସୁଧା ପାନ କର ।
 ଦାରୁଣ ମଦନବାଣ ବ୍ୟଥା ତାପ ହର ॥
 ପାରିଲେ ଭରସା କର ନ ପାରିଲେ ଘୃଷ୍ଣ ।
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ତଳେ ଉଠି ଲତା ତଳେ ଲୁଚ ॥
 ଅନ୍ୟ ନାଶ ନୁହନ୍ତି ଯେ ରୁହାନ୍ତେ ମୋହିବୁ ।
 ଆଜି ସେ ଜାଣିବ ଧୈର୍ଯ୍ୟେ କେମନ୍ତେ ରହିବୁ ॥
 ନୃପତିଦୁହିତା ଏ ସୁବଞ୍ଚଣିଭାମଣି ।
 ଯେବେ ବଣ କରିବୁ ଏହାକୁ ବେଶୁପାଣି ॥
 କେବେ ସେ ବହିବୁ ଶିରେ ଶିଖିପୁଛବାନା ।
 ଏଠାରେ ନାଗର ପଣ ଜଣା ଯିବ ସିନା ॥
 ହସି କୃଷ୍ଣ ଉଲ୍ଲସିଣ ବାନ୍ଧେ ବାହା ମାରି ।
 ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରେ ମିତ ମୋତେ କଲି ତୁମ୍ଭ ପରି ॥
 ଅଗ୍ନିଜ୍ଵାଳେ ଶୀର ପୁର ଉଛୁଳୁ ଯେ ଥାଇ ।
 ଧୀର ହୋଇ ରହଇ ସେ ମର ସଙ୍ଗ ପାଇ ॥
 ଶୀତକାଳେ ଜଳ ଚାହିଁ ଶୀତେ କମ୍ପ ଥାଇ ।
 ପଶିଣ ମଜ୍ଜିଲେ ଯେହ୍ନେ ଶୀତଭୟ ଯାଇ ॥
 ସେହିରୂପେ ତାର ସଙ୍ଗ ହେବ ଯେତେବେଳେ ।
 ତେତେବେଳେ ନାଶହେବ ବିକାର ସକଳେ ॥
 କାମବ୍ୟାଧି ଚେଷ୍ଟା କରିଅଛୁ ନାନାମତେ ।
 ରାଧା ଔଷଧରେ ବାଧା ନ କରିବ ମୋତେ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ମିତ୍ର ମାତ୍ର ସାହା ହୋଇଥିଲେ ।
 ଏ ନୃପନିନ୍ଦନା ସଙ୍ଗ ଲଭିବି ମୁଁ ଭଲେ ॥
 ଏମନ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ପାଶେ ମିଳି ହସ ହସ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ଚାହିଁଣ କହେ ବଚନ ସନ୍ଦେଶ ॥
 ତୁମ୍ଭର ଚରିତ ଯେ ଜଣାନ୍ତେ ଜେମା ପାଶେ ।
 ପଡ଼ିଲେଣି ଦୃଢ଼ ଯେହ୍ନେ ଜଳଇ ହୃତାଶେ ॥
 ପୁଣି ପୁଣି ପୁଛଇ ମୋ ପ୍ରାଣନାଥ କାହିଁ ।
 କହିଲି ବନରେ ଛନ୍ଦି ତୋର ଭେଟ ପାଇଁ ॥
 ମୋତେ ଆଗ ପେଶି ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଆସଇ ।
 ଉପାଧି ଦେଇଣ ତୋରେ ସଜନୀ ପେଶଇ ॥

ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପୁଲକିତ କମ୍ପପ୍ରମୁଦେ ।
ମିତ ଉକତ କି କଥା ନ କହେ ଆରମ୍ଭେ ॥
ଏମନ୍ତେଶ ବୃନ୍ଦା ରାଧା ଶ୍ରୀମୁରେ ଜଣାଇ ।
ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନନ୍ଦନ କୁଣ୍ଡ କୂଳେ ଛନ୍ଦି ରହି ॥
ମୃଗୟା କରଇ ଶ୍ୟାମ କାମତମ ଘୋରେ ।
ଶ୍ୟାମଳ ମଞ୍ଜୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଗରେ ॥
କଟିଦଣ୍ଡି ସ୍ଵରେଣ ସୁସ୍ଵରେ ବଂଶୀସୁନେ ।
ଶ୍ରବଣ ନୟନ ମତ୍ତ ହରିଣାକ୍ଷୀଗଣେ ॥
କଟାକ୍ଷ ବିଷମବାଣ ଭ୍ରୁ ଶୁପରେ ଯନ୍ତ୍ର ।
ଅପାରାଜ ଆକର୍ଷଣ୍ଡ ମୂର୍ତ୍ତି ମଦହାସେ ମନ୍ତ୍ର ॥
ସନ୍ତନ୍ତେ ମରମେ ବାଜି ବିବେକ ହଜଇ ।
ଦେଖି କାମକରତ ସେ ପୁଣି ପ୍ରହାରଇ ॥
ନ ପଳାଇ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବହି ବପରତ ଏହି ।
ନିଜ ଧଇର୍ଯ୍ୟକୁ ତେଜ ସୁଧାଗୁଣରେ ରହି ॥
ତୋରତ ଉଦେଶିଣ ହରି ଏ ବନେ ଲେଉଟଇ ।
ଲଭିଲେ ମୃଗୟା ଜୟ କରି ବାହୁଡ଼ଇ ॥
ସାବଧାନେ ହୋଇ ଏଥେଁ ବିଜୟ କରିବା ।
ବିଶ୍ଵାସ ସଜନୀ ପେଶି ଆଗେଣ ବରବା ॥
ଲଳିତା ବୋଇଲେ ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ ଅଟଇ ।
ଠାକୁରାଣୀ କହେ ଏନ୍ତୁ ମନକୁ ଖଟଇ ॥
ବିଶ୍ଵାସ କରିଣ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ପଠିଆଇ ।
ଜାତପୁଷ୍ପ ମାଳା ଯେ ଚନ୍ଦନ ପାନ ଦେଇ ॥
ହରଷେ ଭୁଲସୀ ବନ୍ଦନ ବନରେ ତଳିଲେ ।
କେତେଦୂରେ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ ମିଳିଲେ ॥
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଦେଖି ସଖା ପଛଦୁଆ ଲୁଚି ଦେଲେ ।
ଅବଳଗମ୍ଭ ହରି କଳ୍ପପାଦପର ମୂଳେ ॥
ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ବୃନ୍ଦା ଦୃଢ଼ କହେ ଦେଖ ନନ୍ଦ ନାଗର ।
ରାଧିକାର ପ୍ରିୟସଖୀ ପ୍ରସବଣ ଆଗର ॥
ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପାଶ୍ଚେଟି ପଞ୍ଚଶ୍ରଦ୍ଧ ଦଣ ଆସି ।
ମୃଦୁ ମଧୁଲଳିତେ ଭୁଲସୀ ହସି ହସି ॥
ବୃଷଭାନୁ ଜେମାଦେବି ଏ ବରଣ ବଧ ।
ଯେ ଭୁମ୍ଭର ମନୋରଥ ହେବ ସବିଧିବି ॥
ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ହେମପାତ୍ର ମସ୍ତକେ ଲଗାଇ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗ ଚନ୍ଦନ ଘେନି ମାଳାକୁ ଲମ୍ବାଇ ॥

ତାମୁଳକୁ ଶୁଖିଣ ପ୍ରସନ୍ନମୁଖେ କହେ ।
କେଉଁଠାରେ ଜେମାଦେବି ବିଜେକରି ରହେ ॥
ଭୁଲସୀ ବୋଇଲେ ମୋତେ ଶ୍ରୀମୁକୁ ପେଶିଲେ ।
ସଖୀଗଣ ଘେନିଣ ସେ ମୂର୍ତ୍ତ୍ୟସ୍ଥାନେ ଗଲେ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଭେଟ କେଉଁଠାରେ ହେବ ।
ଭୁଲସୀ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏହିଠାରେ ଥିବ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ସକଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣଗଣ ରଖି ।
କୁଣ୍ଡଳ ବିଜେ କରିବେ ଦେଖଣ ପ୍ରାଣସଖୀ ॥
ବୃନ୍ଦା ଘେନି ବେନିଜନ ମିଳନ କରିବେ ।
ଲଜା ପଟେ ସଖୀ ଅପସରି ପଛ ହେବେ ॥
ମନସିଜ ରହିଣ ସୁଗଳ କରାଇବେ ।
ବେନିଜନ ଚର ମନୋରଥ ପୁରାଇବେ ॥
ମେଲଣି ହୋଇଲେ ଯିବ ଠାକୁରାଣୀ ପାଶେ ।
ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଅଶ୍ରୁଜଳ ହରଷେ ବରଷେ ॥
ନଖାଗ୍ରେ ସେ କାଳିମାରେ ପ୍ରେମପତ୍ର ଲିଖି ।
ମୋଦେ ମୁଦି ଚନ୍ଦନ ଚନ୍ଦନ ମୁଦ ଦେଇ ॥
ଗଳାମାଳା କମଳ ସହଚେ ଦୃଢ଼ କରେ ।
ବୃନ୍ଦା କହି ପେଶିଲେ ସେ ଭୁଲସୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
ନେତ୍ର ଟେକି ଏ ଦିଗରେ ନୃପତି ଦୁଃଖୀ ।
ଏମନ୍ତେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ସେ ବେନି ଚରୁଣୀ ॥
ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ଦେଖି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରାଧେ ।
ବେନିବାମା ହରଷରେ ଜଣାଇ ସାଲ୍ଲୀଧେ ॥
ଦେଖିଲୁଁ ନାଗରବର କୁଣ୍ଡଳ ଶ୍ରୀଗେ ।
ବସିଅଛି ବନମାଳୀ ତୋର ଅନୁରାଗେ ॥
ସମୀର ସୁଗନ୍ଧେ ବହେ ତୋ ଅଙ୍ଗ ସୁଗନ୍ଧେ ।
ଚରଣ ପରାଗ ରେଣୁ ଘେନଇ ଆନନ୍ଦେ ॥
ଶିରରେ ଲଗାଇ ମାଳା ଗଳାରେ ବଢ଼ିଲ ।
ଚନ୍ଦନ ଘେନି ଶୀତଳ ହୋଇଲି ବୋଇଲୁ ॥
ତାମୁଳ ଚର୍ବିଣ ହରି ମହାସୁଖ ପାଇ ।
ଗଳାତ କମଳମାଳା ଲେଖ ଲିଖି ଦେଇ ॥
ବୋଲେ ବାଳା କୃଷ୍ଣମାଳା ହୃଦରେ ଲମ୍ବାଅ ।
କାନ୍ଦାବାନଳ ଜଳୁ ଅଛଇ ଲିଭିଅ ॥
ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ବର୍ଣ୍ଣାବଳୀ ପବିତ୍ରା ଦେଖାଅ ।
ଅମିୟ ଯିହୁଣ ଶିଳ ଜୀବନ ରଖାଅ ॥

ଏତେ କହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଲ୍ଲସିମାନି ଯେନ ।
 ହୃଦୟେ ଲମ୍ବାଇ ଆଗେ ଲଗାଇ ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ॥
 ଶତସ୍ତ୍ରୋ ଶ୍ରୀଲେଖ ଯେନ ହୃଦୟେ ଲଗାଇ ।
 ପ୍ରେମ ମୁଦ ଗୁଣ୍ଠି ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା କରେ ଦେଇ ॥
 ମୁଦପେଡ଼ି ପଡ଼ି କର୍ଣ୍ଣମୂଳରେ ଶୁଣାଇ ।
 ନେନ ପ୍ରସମଜନେ କାଳୀ ନଖେ ଲେଖାଦେଇ ॥
 ଗୁଣମଣି ପ୍ରାଣଧନୀ ଗୁମୁକୁ ଚଟାଉ ।
 ପୟର କମଳେ ମନ ଭ୍ରମରେ ଖଟାଉ ॥
 ବୃନ୍ଦାବାଣୀ ତରଙ୍ଗିଣୀ ବନ୍ଧନେ ମୁଁ ଭାସି ।
 ଗୋଡ଼ାଇ ଓଗାଇ ଆଗେ କାମଗ୍ରାହୀ ଗ୍ରାସି ॥
 ନାମଲତା ଅବଳମ୍ବ କରଣ ରହିଛି ।
 କୁଳେ ଆସିବାକୁ ମୋର ସସ ନାହିଁ କିଛି ॥
 ଅଶକ୍ତ ଦେଖି କୁଳେ ଉଦ୍ଧରିଲୁ ଯେବେ ।
 ମନୋଭାବ-ପରସ୍ତ ଉଚିତ ବୁଝି ତେବେ ॥
 ନଖପତ୍ତି ଜାତି ପୁଷ୍ପ ମାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ବହି ।
 ଚନ୍ଦନ ବୋଲି-ତାମ୍ବୁଳ ଖୁଞ୍ଜି ପୁଣ ପାଇ ॥
 କଣ୍ଠାଜନ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖନ୍ତେ ବିଦିତେ ।
 ମଦନ ଦାରୁଣ ଖଣ୍ଡ ନ ଯାଇ ପରାନ୍ତ ॥
 ପୁଣ ପୁଣ ମରମେ ସଜାଇ ପଞ୍ଚବାଣୀ ।
 ଉଦ୍ଧରି ରଖିଲୁ ଲୋକେ ଆନ କରେ ପୁଣି ॥
 ପାରିଲେ ସମ୍ଭାଳ ନ ପାରିଲେ ତହିଁ ମେଲି ।
 ଅଶକ୍ତ କୁଳେ ଲାଗି ଏତେ କଲବଳ ॥
 ଅର୍ଦ୍ଧାକାର ପରାନ୍ତ ମହତ ଜନକୁ ।
 ଦଣ୍ଡ ଗଡ଼େ ନନାଦୁ ଶ୍ୟାମ ବୁଦ୍ଧି ଯେ ଏଥକୁ ॥
 କୋଳରେ ରଖିଣ କୁତ କନ୍ଦରେ ଲୁଗୁଅ ।
 ଦୋହାଇ ବଞ୍ଚିବ ବାହୁ କାମକୁ ଦୁଃଖୀ ॥
 ସଚେତ କର ଅଧରୁ ଦେଇ ସୁଧାପାନ ।
 ନରକ ସେ ରଖିବା ହେବ ଭାସିଗଲୁ ଜନ ॥
 ଉଦ୍ଧରେ ଲାଗିଲୁ ମୋର ଦୋଷ କର ଶମା ।
 ଏ ଗବନ କାମିନୀ କହିବାରୁ ତ ଜାଣିମା ॥
 ଶୁଣି ଶବ୍ଦ ପୁଲକରେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହି ।
 କଥା ସ୍ବେଦ ଗଦଗଦ କଣ୍ଠ ଜାଡ଼ି ବାହି ॥
 ପୁଣ ପୁଣ ଲେଖି ଯେନ ଲଦଇ ସେ ହୃଦୟ ।
 ପ୍ରମୁଦ ହୋଇ ଆଗକୁ ଯେ ନ ଚଳଇ ପଦେ ॥

ଲଳିତା ବୋଇଲେ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି ।
 ଆମ୍ଭ ପ୍ରତିଭାଷା ଦିଅ ବୃନ୍ଦାବାଣେ ଲିଖି ॥
 ଶୁଣି ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ଯେ ଲେଖନପତ୍ର ଯେନ ।
 ଲେଖିଲେ ସରସବାଣୀ ମନେ ମନେ ଗୁଣି ॥
 ମୁଦ ଯେନ ଜେମାଦେଇ ହୃଦରେ ଲଦିଲେ ।
 ଉରଜ ବଦନ ଭାଲେ ଲଗାଇଣ ଦେଲେ ॥
 ଯେନେନ ହରଷେ ବୃନ୍ଦା ଚଳେ କୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଦେଖି ନାଗର ହୁଅନ୍ତି ହସହସ ॥
 ବୋଇଲେ ଗୋ ବନେଶ୍ବର ମୋରତ ପରସନା ।
 ତୁମ୍ଭରେ ସେ କରି ହୁଏ ଏତେ କଥାମାନା ॥
 ଗଗନଚନ୍ଦ୍ରମା କରଗତକୁ ଆଣିଲୁ ।
 କି ଦେଇ ଶୁଣିବ ମୋର ଜୀବନ କିଣିଲୁ ॥
 କାଳେ କାଳେ ତୁମ୍ଭରେ ଯେ ହୋଇଥିବ ଶୁଣି
 ମହତ ବିଚକ୍ତ ଜନ ବିଦପୁରୁ ଜାଣି ॥
 କାମ କୋପାନେ ଚରକାଳରୁ ଦଗଧ ।
 ସୁରନୟ ଗୁଡ଼ାଇଣ ମିଳିଲୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ॥
 ଭୟ ଅକୁସୁଲ ଅମିୟ ବାଣୀ ସିଞ୍ଚି ।
 ପଲ୍ଲବ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲେ ଲଭେ କି ସରସ୍ବତୀ ॥
 ଶୁଣି ବୃନ୍ଦା ବୋଲେ ହସି ଶୁଣ ହେ ତମାଳ ।
 ଧଳାଧିରେ ଥିଲେ ସମୟରେ ଲଭିଫଳ ॥
 ପଥେ ଶୁଣି ତୁମ୍ଭ ପ୍ରେମ ପଟିକା ସୁକେଶୀ ।
 ବିଜାର ବାଧନ୍ତେ ପଦେ ନ ପାରଇ ଆସି ॥
 କି କି ଲେଖି ପଟିକା ତୁମ୍ଭକୁ ଅଛି ଦେଇ ।
 କୃତ କୃତ୍ୟେ ଯେନ ହରି କରାଣିକ ହୋଇ ॥
 ଚନ୍ଦନ ତାମ୍ବୁଳ ମୃଗମଦ ଗରଗର ।
 ଶୁଣି ଲଗାଇ ଶିର ରମ୍ପି ହୃଦୟର ॥
 ପଡ଼ି ନ ପାରିଣି ସପତ୍ନ ବୃନ୍ଦାକରେ ଦେଲେ ।
 ମରସ ନରକେ ବୃନ୍ଦା ପଟିକା ପଡ଼ିଲେ ॥
 ‘ଜୀବବନ୍ଧୁ ଶୋଭାସିବ ପଦନଶ ଶଶି ।
 ହୃଦୟ କୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଚରକାର ଲଳସୀ ॥
 ନବଜଳଧର ବରଷାରେ ନୟନବିଦି ।
 ନିଜ ଦେହ ନିମଜାଇ ମହା ଜଳେ ପଡ଼ି ॥
 ମନହଂସୀ ମିଶେ ଭାସି ଶରଧା ବଢ଼ାଇ ।
 ନୟନମାନ ଅପାଙ୍ଗତରଙ୍ଗେ ବୁଡ଼ାଇ ॥

ଅନଙ୍ଗ ବାହନେ ନାଚେ କୁଣ୍ଡଳେ ଆକର୍ଷି ।
 କରୁଣା-ବୋଇତେ ଏଥୁ ପାରିକର ଆସି ॥
 ପାଦପଦ୍ମ ପିଞ୍ଜରରେ ପୋଷିଣ ରଖିବା ।
 ବନ୍ଦ୍ୟାଧର ପୁଧାପାନ ଦେଇଣ ଡୋଷିବା ॥
 ଲେଖା ଅପରାଧ ଶମା କରିବା ହୋଇବେ ।
 ଜେମାରେ ଦଇନ୍ୟ ବୃନ୍ଦାଦେଶ ଜଣାଇବେ ॥
 ଶୁଣି ହରି ତରୁ ଘାରି ପ୍ରେମେ କର କର ।
 ଭାବନାର ଭାବଭାଷା ଭାବ ଗର ଗର ॥
 ବନେଶ୍ୱର କର ଧରି ସନ୍ତୋଷେ ପୁଞ୍ଜଇ ।
 କହ କହ ରସମୟୀ କି କହିଅଛଇ ॥
 ବୃନ୍ଦା ବୋଲଇ ଗୁଣ ଏହା ବନେଶ୍ୱର କହିଛୁ ।
 ଅବଦାନ ନାୟିକା କାନ୍ତ ଅଶ୍ରେୟ ହୋଇଛୁ ॥
 ଆଲୋଚନା ଲଳିତା ଲବୁଲି ନବବାଳା ।
 ନାହିଁ ଅନୁଭବ ନବ ମନୋଭବ କଳା ॥
 ସେବା ଅପରାଧ ଦୋଷ ମନରେ ନ ଦେଖି ।
 ସାଶୁ ଶୁକ ପଡ଼ାଇ ସୁସ୍ୱରୁବାଣୀ ଶୁଣି ॥
 ପୁଧାଧିପ ସନ୍ତ ସେହେ ଶୁଞ୍ଜନ୍ତି ଦେବତା ।
 ରସ ରଖି ରସ ଭୋଗ କର ନିଜ କାନ୍ତା ॥
 ସମାଗତ ପ୍ରଥମେ ଗୁଆଁସ ନାଶ ଦଶା ।
 ଜାତ ହୁଏ ଲଜ୍ଜା ଛନ୍ଦମନ ଅଭରସା ॥
 ହମେ ହମେ ଲଜ୍ଜା ବଢ଼ି ତରୁକୁ ବେତଇ ।
 ଏକାବେଳେ ବେତାଇବା ଲେଉଟିଲେ ଛୁଡ଼ଇ ॥
 ଭୁଞ୍ଜି ତ ରସିକବର କିସ ବା ଅଧିକେ ।
 ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ଇଷିତେ କମ୍ପଇ ଅଙ୍ଗ ଝାଙ୍କେ ॥
 କେତେବେଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବେ ଜେମାଦେଇ ।
 ଦର୍ଶନ କରିବା ସେ ପ୍ରମୁଦେ କିସ ଦେଇ ॥
 ମୋହଠାରେ ଅନୁଗ୍ରହ ଅଛୁଟିକି ବୁଝେ ।
 କୃପା ଅବଲୋକନେ ହସିବେ ମନ୍ଦେ ମନ୍ଦେ ॥
 କି ଅବା ମାନସ ହୋଇ ମୁଖେ ମୟ ମୟ ।
 ପାଦ ଅଗ୍ରେ ଶିଖ ଦଶ ପାଦେ ଓହ୍ଲାଇ ॥
 ଏମନ୍ତ ଅନ୍ତର ସେ ଦେଖିଲେ ମନମଥ ।
 ନିମିଷେ ବିଶ୍ରାମ ନ କରିବ ଶରପଥ ।
 ଆଗମ ଜାଣି ପାଗୁଛି ନ ଗଲି ଯା ଏଥୁ ।
 ଏହି ଅପରାଧ ଦେଖ ଲେଉଟିଲେ ପଥୁ ॥

ଦାରୁଣ ମଦନ ଆଉ ରଖିବ କି ଭଲେ ।
 ନ ପୁଣ ନ ଆସନ୍ତି ମୋ କରମ ବିଫଳେ ॥
 ରମ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ଶ୍ରମେ ଶ୍ରମ ପାଇ ରହି ।
 ବନମାବ କଉତୁକ ଦେଖେ ଅବା କାହିଁ ॥
 ଗୁରୁଜନ ଦେଖି ଅବା ପଥ ନିରୋଧଲେ ।
 ଭୟ ଦେଖାଇଣ ଅବା ସଖୀ ନିଷେଧଲେ ॥
 ମୋରେ ବାଞ୍ଛାହୋଇ କାମବାଞ୍ଚେ କି କଟାଳି ।
 ଜାଣୁଅଛୁ ମୋହର ହୃଦୟ ପରିକଳି ॥
 ଯାଅ ଯାଅ ବୃନ୍ଦା ବନେଶ୍ୱର ଆଶ ପ୍ରାଣସଖୀ ।
 ନିମିଷକ କୋଟିଯୁଗ ହେଉଛୁ ନ ଦେଖି ॥
 ବୃନ୍ଦାଦେଶ ବୋଲେ ହରି ନୁହସି ଆରତ ।
 ଏହିସଖି ଠାକୁରଣୀ ଆଖିବ ଭରିତ ॥
 ଏବେ କହି ବୃନ୍ଦାଦେଶ ଶୀଘ୍ରହୋଇ ଗଲେ ।
 ଯୁଦ୍ଧଘଣ୍ଟେ ଜେମାଦେଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମିଳେ ॥
 ଦୁରୁ ଚାହିଁ ବୋଲେ ଗଲ ଆସ ଆସ ପାଶେ ।
 ଏକାନ୍ତେ କହ କଥା ମରମ ବିଶ୍ୱାସେ ॥
 ପ୍ରାଣନାଥ ଦର୍ଶନ ପାଇଲ କେଉଁଠାରେ ।
 କେଉଁ ଅବକାଶରେ କେମନ୍ତ ବେଶ ଧରେ ॥
 ଆଦରେ ପରି କା ପଡ଼ି କିସ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
 ଅନ୍ତକୁ କି ଭାବାରବା ଅଜୀକାର କଲେ ॥
 ବୃନ୍ଦାଦେଶ ବୋଲେ ଧୀରେ ଶୁଣ ଗୋ ଘଧିକେ ।
 ଯେତେ ପୁଞ୍ଜାକଲୁ ସେହୁ ତୋ ତହୁଁ ଅଧିକେ ॥
 ଶ୍ୟାମକୁଣ୍ଡ କଲେ ତରୁ ଅବଲମ୍ବେ ଉଠା ।
 ନଟବର ବେଶ ଚୋର ମଣି ଉରେ ଶୋଭା ॥
 ଏହିଦିଗେ ଶ୍ରବଣ ନୟନ ଅଛି ଡେରି ।
 ଆଗକୁ ପାଏ ଆସିଣ ପଛ ଅନୁସରି ॥
 ଆଗମ ଉପାଦେ ଚିତ୍ତ ଧରି ନ ପାରଇ ।
 ନୟନେ ପଞ୍ଜରଶୟନ ରଚନା କରଇ ॥
 ପଦେ ପଦେ ବିଚଳିତ ସଚଳିତ ନେତ୍ରେ ।
 ପାଦପୁଟି ଆସି ନ ଦେଖି ଶେଷ ଚାନ୍ଦି ଚିତ୍ତେ ॥
 ଏକାନ୍ତେ କାନନେ ଭ୍ରମଇ ତୋତେ ଖୋଜି ।
 ନ ଦେଖି ବନ୍ଧୁପୁ ମନେ ଖରଣ୍ଡାସ ତେଜି ॥
 ମୋତେ ଦେଖି ପାଗୁଛି ଆସିଣ ଗଲେ ଦେଖି ।
 ଆଦରେ ପରି କା ଦେଖି ଲଗାଇ ମୂର୍ଦ୍ଧନ ॥

ଲେଖକେ ନ ପାରି ପଡ଼ି ମୋତେ ପଡ଼ାଇଲେ ।
 ଶୁଣି ବେଳୁଁ ବେଳ ଅନୁରାଗ ବଢ଼ାଇଲେ ॥
 ବେଗେ ଘେନିଆସ ବୋଲି ପଠିଆଇ ମୋତେ ।
 ମନମଥ ଘାତେ ପଥ ଚାହୁଁଥିବେ ତୋତେ ॥
 ବଳମ୍ବ ନ କର ସଖି ବେଗ ହୋଇ ଯିବା ।
 ପ୍ରାଣନାଥ ବରଦ-ଅନଳ ଲଗାଇବା ॥
 ପୂଜାସ୍ଥଳ ସକଳ କାମିନୀଗଣ ରଖି ।
 ସଙ୍ଗରେ ଘେନିଲେ ଏକା ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ସଖୀ ॥
 ଛଦ୍ମରେ ବନରେ ପଶିଲେ ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ।
 ବୃନ୍ଦା କର ଧରି ପଥେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଭାଳି ॥
 ଦିନେହେଁ କୃଷ୍ଣକୁ ସଖୀ ଦେଖିଲି ସେ ନାହିଁ ।
 ଛନ୍ଦ ହୋଇ ସଲକ୍ଷରେ ନ ପାରିବି ରହିଁ ॥
 ଶିଖମୁଖ ପୋତ ପ୍ରମଦ ରହନେଶ ହରି ।
 ଚାହିଁ କହି ଇଷିତେଣ ନେବେ କୋଳ କରି ॥
 କେଶ ଆଉଁସିଣ ମୁଖ ଦେବେ ସେ ରମ୍ଭନ ।
 ସଖି ତେଜେବେଳେ ଦେହେଁ ଥିବ କି ମୋ ଜ୍ଞାନ ॥
 ମୋର ଉରଜସଂସ୍ପର୍ଶ ମନ ଥିବ ରଖି ।
 ଘୋଡ଼ାଇ ଲେଉଟେ ପୁଣି ପୁଣି ଫେଡ଼ି ଦେଖି ॥
 ଉରେ ଉର ଲଗାଇ ଭିଡ଼ିବେ ନିବିଡ଼ରେ ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ହସୁଥିବ ଲତା ଉଡ଼ାଡ଼ରେ ॥
 କୁଞ୍ଜଗୃହ ଗତେ ଦେଇ ତାଙ୍କର ଆୟତେ ।
 ବାହୁଡ଼ିବ ଲବଣ୍ୟ ସାଗର ମେଲି ମୋତେ ॥
 ବସବକ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୀର ଆଗେ ପଳାଇବେ ।
 ଶିଖାଇଲୁ ତରତ କପାଳ ମନେ ଥିବେ ॥
 ମନସିକ ତାଡ଼ିଣିଆ ହୋଇଥିବ ବାଘା ।
 ତେଜନା ବୁଡ଼ାଇ ହସଇବି ମନୋବୁଦ୍ଧି ॥
 ଉକଣ୍ଡିତା ହୋଇ ରସେ ଭାଷଇ ସୁକେଶୀ ।
 ସଖୀ ସେ କହନ୍ତେ ଜାଣି ଘେନାଇ ବଶେଷି ॥
 ଏମନ୍ତେଶ କୁଣ୍ଡଳିକେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 କେତେ ଦୂରେ ରହି କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଚାହିଁଲେ ॥
 ତମାଳ ତରୁ ତଳରେ ଚକ୍ରକଣ କାଳିଆ ।
 ପୀତପଟ ଶିଖି-ପୁଚ୍ଛ ମୁକୁତାମାଳିଆ ॥

ବେଶୁନାଦ ଗଞ୍ଜର ମଧୁର ମୃଦୁହାସେ ।
 ମେଘ ନଗ ନଦୀ ମହାରୂପ କି ପ୍ରକାଶେ ॥
 ଚକିତେଣ ଛନ୍ଦ ହୋଇ ବୋଲେ ମହାଦେଇ ।
 ଶାଢ଼ୀଘେର ନରେ ନବଦନ ଉଦେ ହୋଇ ॥
 ବୋଲେ ବୃନ୍ଦା ଶୁଣି ରାଧା ସ୍ଵରୂପ ବଚନ ।
 ଏହି ଶ୍ୟାମଦନ ଉଦେ ତୋ ତାପମୋଚନ ॥
 ଶିଖେଣ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଶଙ୍ଖକୋଦଣ୍ଡକୁ ଜଣି ।
 ପୀତାମ୍ବର ସୁନ୍ଦର ରୂପର ବେଶୁଣାଣି ॥
 ମନସିକ ସୁରରାଜ ଧନୁ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ।
 ବନ୍ଧନବାଣେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଦଳ ଦର୍ପ ହରି ॥
 ଉପହାର ବକମାଳା ଘନେ ଶୋଭା ଦିଶେ ।
 କାମଦାବାନଳ ଘଡ଼ସିନ୍ଧୁ ଘୋଟି ଆସେ ॥
 ଏ ଦନକାଳରେ ସଖି ପୁଣି ସବ ଜନ୍ମ ।
 ଲବଣ୍ୟ ଅମୃତ ଚନ୍ଦ୍ର ରୂପକ ପିବନ୍ତୁ ॥
 ତନୁ-ମାପ ଧ୍ରୁଫୁଲ୍ଲିତ ପୂର୍ଣ୍ଣିକାମ-ହୃଦେ ।
 ବରଷାରେ ବରଷା-ମାନସହଂସୀ ମୋଦେ ॥
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ କୁତ ହେମଗିରି ଘୋଡ଼ାଇବ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମନଦୀ ବଢ଼ାଇବ ॥
 ମେଘ ଛଳେ ଅରୁଣ ଅଧର ମୁଖଗଣୀ ।
 ଭଲ ନ ଦିଶିବେ ଏ ହୋଇଣ ମିଶାମିଶି ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରଗୋପ ତାମ୍ବୁଲରେ ଗଣ୍ଡଭୂମି ମଣ୍ଡି ।
 ତେଣୁ ତୋର କୋକିଳ ବଚନ ବାହି ଜାଡ଼ି ॥
 ଦେଖ ଶିଖେ ଶିଖିକ ଏ ଟେକ ଅଛି ପୁଚ୍ଛ ।
 ଶ୍ୟାମଦନଛଳେ ବନ ଅନ୍ଧାର ଧୂଳି ॥
 ଦୁରନ୍ତର ବରଷାରେ ଜରଜର ହୁଡ଼ି ।
 କୁଞ୍ଜ-ଅଟ୍ଟାଳରେ କାନ୍ଦକୋଳେ ପୁଣେ ରହୁ ॥
 ତମାଳ ଗହଳ ଏ କି ନିବିଡ଼ ରଜନୀ ।
 ମୁଖରମ୍ଭ ଔଜ୍ଜ୍ଵାଲ୍ୟରେ ଚାଲି ଗୋ ସଜନୀ ॥
 ପୁଣି ନବାଲେ ରାଧା ବନକନ୍ଦରେ ପୁଟାଉ ।
 ଅଶକ୍ତେ ପବନରେ ଉଠାଣି ଉଠାଉ ॥
 ଦୂରେ ରହି ରହିଲେ ସେ ଦେଖିଲେ ସୁନ୍ଦର ।
 ବୋଲେ ସଖୀ ସ୍ଵରୂପରେ ଏ ମାଳକନ୍ଦର ॥
 ଶିରବର ଲବଣ୍ୟ ସାଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ଯେତେ ।
 ଶୁଣି ତୁ ସକଳ ସଖୀ କହଇ ଅଗ୍ରତେ ॥

ଶିଖରୀଶରେ ଦେଖ ଶିଖୀଏ ଖେଳୁଛି ।
 ଜଳଦ-ଚକ୍ରର ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳ ଚଳୁଛି ॥
 ବଦନ-ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଦେ ସର୍ବ ଆନାନ୍ଦଦ ।
 ହିଂସାତେଜ ସିଂହ ନାଚେ ମୃଗ ସଙ୍ଗେ ମୋଦେ ॥
 ଚକ୍ରମୃଗ ନାସା ଶୁକ୍ରଚକ୍ର ମୋହପାଳ ।
 ଓଷ୍ଠ ପଦ୍ମବନ୍ଧୁ ଦୃଢ଼ମତେଶ ନିଶ୍ଚଳ ॥
 ଶ୍ରବଣ ଲବଣ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳତା କଶଳୟେ ।
 ବସନ୍ତ-କୁଣ୍ଡଳପତ୍ନୀ ଦୋଳ ଖେଳେ କିଏ ॥
 ଦଶନ ଦାଡ଼ିମୁଗଳ ପାଟିଶ ଦିଶନ୍ତି ।
 ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳ ମର୍ଜିତ ମୁକୁର ଶୀଳାଦ୍ରାଘି ॥
 କଳକଣ୍ଠ ବଚନ ଏ ବେଶୁରସ୍ତ୍ର ଗୀତେ ।
 ସ୍ୟାଂର ସମୀର ଭେଦ ସୁସ୍ଵର ସଙ୍ଗତେ ॥
 ହସ ହସ୍ତୀଶୁଣ୍ଠ ପଦ୍ମ ପଲ୍ଲବ ବଳୟ ।
 ସୁଧାଂସୁ ତୁଳସୀପୁଷ୍ପ ଅଗର ମଳୟ ॥
 ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ବିସ୍ତାର କୌସୁର ରହସ୍ୟରେ ।
 ଗଙ୍ଗାଦି ଅଗସ୍ତି ବନ୍ଦ ମିଳି ଅଭିସାରେ ॥
 ବ୍ୟାଘ୍ରନଖ ପଦକ ଏ ରହଣୀଳାତୟ ।
 କଟିକେଶରୀର ଦେଖି ସଖୀ କର ଭୟ ॥
 ନାଭିକୋଟର ଗର୍ଭରେ ରହିଅଛି ବୁଡ଼ି ।
 ସର୍ବ ଚକ୍ର ଦେଖାଇ ଲବଣ୍ୟଲତା ଯୋଡ଼ି ॥
 ନିତମ୍ବସ୍ଥଳ କୁଞ୍ଜଶୃଙ୍ଗ ସୁଚର୍ଚ୍ଚଳ ।
 ପାଦ କଳ୍ପପାଦମ ପଲ୍ଲବ ନବଦଳ ।
 ନଖପୁଷ୍ପ ଅଧ୍ଵାନନ ଚକ୍ର ପଳାମୃତ ।
 ଅମୃତ ସେ ଚଉବର୍ଗେ ହୁଅଇ ଲଭିତ ॥
 ଏ ଗିରି ଆଶ୍ରୟେ ଏହି ଚରୁଚଳ ରହ ।
 ପ୍ରେମସରୀର ଲଭି ରହ ଶାନ୍ତ କର ଦେହ ॥
 ମଞ୍ଜିର ମଞ୍ଜୁଳ ପତ୍ନୀ କୁଞ୍ଜର ପୁରୀ ।
 ସୁରଶାସ୍ତ୍ର ବଶାନ୍ତର ଶୁଣ ଏହି କାଣ ॥
 ବୋଲଇ ଶରଣ ବୁଝି ମୋର ତନୁ ତରଳାଞ୍ଜ ।
 କାଳିଦାନୀୟ ହୃଦୟ ସଳଖି ବଳାଞ୍ଜ ।
 ମନସିକ-ପ୍ରେତେ ପଣ ନ ପାରିବା ଆସି ।
 କୁଳ ଛାଡ଼ି ଧରଣର ମୋଇ ଯିବା ଭାସି ॥
 ବିଷପାଣି ପ୍ରେତରେ ଜାନି ମରାଜବା ।
 ନିକଟକୁ ଗଲେ କି ଏ ନୟନୁ ତରା ॥

ଜାଣୁ ଜାଣୁ ପଡ଼ି ଗଡ଼ ବୁଡ଼ିବା ଗଣ୍ଡରେ ।
 ହାହାକାର କରୁଥିବେ ଏ ଗୋପ ଦାଣ୍ଡରେ ॥
 ବୋଲଇ ସଜନୀ ସଖୀ ହେଲ ଗଞ୍ଜ ଭ୍ରମ ।
 ମଦନମୋହନ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଏ ଶ୍ୟାମ ॥
 ତୋର ରୂପ ଗୁଣ ଶୁଣି ଦୃଢ଼ିତ ବହଲେ ।
 ନିଜକୁଣ୍ଠେ ମିଶି କୁଣ୍ଠେ ସଙ୍ଗମ ହୋଇଲେ ॥
 ବେଶରେ କାଳିଦାନୀୟ ସୁରୂପ ବହଇ ।
 ଗୁଣବତ୍ତା ବଚନ ତ ଅନ୍ୟଥା ନୁହଇ ॥
 ଶ୍ୟାମଳ ମଞ୍ଜୁଳତନୁ ନିର୍ମଳ ସଲିଳ ।
 ମାଳୋତ୍ପଳନେତ୍ର ମୁଖ ବିକଶେ କମଳ ॥
 ମକରକୁଣ୍ଠଳ ଦେଖ ମକର ଖେଳୁଛି ।
 ବେଶୀ କାଳୀ ପତ୍ନୀ କି ଏ ଉଦ୍ଭାସ ରହିଛି ॥
 ମାଳକଣ୍ଠ ନିକଟରେ ଦେଖି ନ ତଳଇ ।
 ଅଳକା କୁନ୍ତଳ ଜଳତନୁ ବିକାଶଇ ॥
 କୋକନଦ ଅପାଙ୍ଗ କୁମୁଦ ହ୍ରାସ ମୋଦେ ।
 ବିକଶି ଦିଶଇ ତୋର ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ॥
 ଭ୍ରୁଭଙ୍ଗ ସୁସଙ୍ଗେ ଭଙ୍ଗ ମକରଦେ ବସି ।
 ହେମ ଗୁଣ୍ଠ ମୋକ୍ଷମାଳା ମଦନ ବଡ଼ଣୀ ॥
 ପଡ଼ିଲେ ନୟନମାନ ଅପାଙ୍ଗେ ଛଟକି ।
 ଅଧର ପ୍ରବାଳନାବେ ରହଇ ଅଟକି ॥
 ହସ୍ତ କାତଦଣ୍ଡ ପୀତପଟ ଏ ଅଝାଳି ।
 ହୃଦୟରେ ମଣି ନାନାରହସ୍ୟବେଦା ଜାଲି ॥
 ସେଦୃଶି ପଡ଼ିବ କି ଉଦ୍ଭାସେ ଏଥୁ ।
 ସତେ ଉଦ୍ଭାସକୁ କାମକେରୁଆଳ ହାତୁ ॥
 ଚକ୍ର ଚରଣ ଏ ଯିଭାଣି ତନିବାଳି ।
 ଏହାର କଳିଣୀ କଳରବ ହ୍ରାସ ବଳି ॥
 ମୟା କଞ୍ଚପାଦ ଅବତାର ଏ ଅବତାର ।
 ନିତମ୍ବସ୍ଥଳ ଦମ୍ପତୀ ଚନ୍ଦ୍ରବାକର ॥
 ସୁଧା ଅଞ୍ଜଳି ଗର୍ଭରେ ନାଭି ସେ ଭଞ୍ଜିରି ।
 ଜାନୁୟାର ପୁଲକରେ ମଦନ ବିହରି ॥
 କୁଣ୍ଠ ନୟନ ମାରତରରବ ତୋରେ ।
 ରଞ୍ଜିତ ହ୍ରାସଗାମୀ ତଳ ଗୋ ସଭାରେ ॥
 ଏ ନୟା ଧ୍ଵାନନ କାମସମ ତାପ ନାଶ ।
 ଚରଳାଳ ଭୃଣ ହରି ଲିଭିଅ ହୃତାଶ ॥

ପୁଣେଶ ବିହର ନିଜ ପ୍ରାଣନାଥ ସଙ୍ଗେ ।
 କାତର ନୋହିବ ସଖୀ ରକ୍ତକଳା ରଙ୍ଗେ ॥
 ତବ ଭାବ ଭାବ ସେବା ସେବ ମନ ଜାଣି ।
 ପଳବ୍ରତା ସାଧନା ତୁ ସଂଗ୍ରାମିଣୀ ॥
 ଯାହା ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ ତାହା କରିବୁ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ରସ ରଖି ଅତିଶ୍ରୀ ନୋହିବୁ ପରତୟ ॥
 ଅବ୍ୟୟ ବ୍ୟୟରେ ସଖି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହୋଇବୁ ।
 ରକ୍ତ ଅନ୍ତେ ଯେମନ୍ତେଶ ନାରାୟ ନୋହିବୁ ॥
 ପଳାଇ ଲେଉଟେ ବ୍ରୀଡ଼ା ନ ଦେବୁଟି ଗୁଡ଼ି ।
 ତାର ହେଲେ ଅନୁରାଗ ହିନେ ହିନେ ବଢ଼ି ॥
 ବୋଲେ ଜେମା ଯେତେ ସଖୀ ଦେଲ ଉପଦେଶ ।
 କେମନ୍ତେ ରଖିବ ଚିତ୍ତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହେଲୁ ଧ୍ୟାୟ ॥
 ବୁଡ଼ିଗଲା ଜନର କି ରାହ ବୁଝି ଦମ୍ଭ ।
 କରେ ଯାହା ପଡ଼ଇ ତା କରେ ଅବଲମ୍ବ ॥
 ଏମନ୍ତେଶ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ମିଳେ ।
 ଗଙ୍ଗା ଯେସନେଶ ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗମେ ଉଲ୍ଲୋଳେ ॥
 ମୁଖତନ୍ତ୍ରୁ ଚାହିଁ ଚଷ୍ମପଦ୍ମ ସଜ୍ଜିତେ ।
 ଚରଣକମଳେ ରହି ବୁଡ଼ି ଭୁଜମତେ ॥
 ଶାବଆତ୍ମା ନିବେଦିତ ମନ ନିଉଛୁଳି ।
 ପାଦପଦ୍ମ ପୂଜି ଯେତେ ବିବେକ ସଙ୍ଗୀଳି ॥
 ନିଶଗଣେ ନିଜଗଣ ରୂପ ବିକଶିଲ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଜେମା ଚିତ୍ତେ ଭ୍ରମେ ଆଶ୍ରୟଲ ॥
 ଏକା କୃଷ୍ଣ ବିଜେ ବୋଲି ସଖୀଗଣ ଭଣ୍ଡି ।
 ଏବେ ନ ସୁବଞ୍ଚିଗଣ ରହିଛନ୍ତି ବେଡ଼ି ॥
 ଏମନ୍ତ ପୁରୁଷ ପାଇ ପଶୁପରମଣୀ ।
 କିପାଇ ରହିବେ ପୂରେ ଦିବସ ରଜନୀ ॥
 କାର୍ଯ୍ୟ ନ ଲଭୁଣୁ ମୁଁ ତ ପ୍ରଘଟ ହେଉଛି ।
 ବିରୁଣା ଏହା ଖେଦଚିତ୍ତେ ପଛଘଣ୍ଟ ॥
 କୃଷ୍ଣ ମନ ଧନ ଲୁଟିଆଇ ଲେଉଟଇ ।
 ଗଙ୍ଗା କି ସାଗରେ ପଶି ଉଜାଣି ଟେକଇ ॥
 ରାଣି ରୂପ ଚାହିଁ ମୋହ ମଦନମୋହନ ।
 ତରଳହୃଦୟ ମନ ନିଶ୍ଚଳଲେଚନ ॥
 ବିଗଦଧ ଧୀରେଦାଉ ଲକ୍ଷଣ ବଢ଼ିଲେ ।
 ତଥାପି ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରି ନ ପାରିଲେ ଭଲେ ॥

ସାଜିବ୍ୟ ବାଧାରେ ଧାଇଁ ଧରି କୋଳ କଲେ
 ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ କାହିଁକି ରେ ଯାଉଛୁ ବୋଲଲେ ॥
 ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗ ପରିରମ୍ଭ ଦୁହେଁ ପ୍ରେମେ ଭାସି ।
 ଦଳିତ କଞ୍ଚଳ ହରିତାଳ ମିଶାମିଶି ॥
 ପ୍ରମୋଦେ ପ୍ରମୋଦେ ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।
 ଭୁଜେ ପରିବନ୍ଧ ମୁଖପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରାଣେ ॥
 ସେହି ମୁହଁ ମୁହଁ ସେହି ଦେହକୁ ପାଶୋରି ।
 ରସେ ତଳହଳ ଅନୁରାଗ ଭାବ ପୁରି ॥
 ବୋଲେ ବନେଶ୍ୱରୀ ଶୁଣ ପୁରୁଷଉତ୍ତମ ।
 ନବବଧୂ ସମାଗମେ ଯଥାଶକ୍ତି କର୍ମ ॥
 ଲୋକଅପବାଦ ଗୁରୁଜନ ବାଦ ବିଦ୍ଧ ।
 ନ ପଡ଼ିବ ଗ୍ରେହ୍ୟ କର ଜାଣି ଶୁଭ ଲଗ୍ନ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶେ ହରି ପ୍ରିୟା କର ଧରି ।
 ମାଧବୀ ମଣ୍ଡପେ ବିଜେ ଦେଶ ସହଚରୀ ॥
 ହଳହଳ ଦେଇ ପୁଷ୍ପ-ଆସନେ ବସାଇ ।
 ମଙ୍ଗଳ ପଡ଼ନ୍ତି ପ୍ରେମଉକତି ମିଶାଇ ॥
 ହିଜରଜମୁଖୀ ସଖୀ ବରଣ ବେଗରେ ।
 ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ସାହେ ମୃଗସଞ୍ଜ ଆରମ୍ଭରେ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ବିଷ୍ଣୁ ବିଷ୍ଣୁ, ତିନିବାର ଉଚ୍ଚାରିଲେ ।
 ଗଙ୍ଗା ଆଦି ପୁଣ୍ୟନଦୀ ସିନ୍ଧୁ ସୁମରିଲେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ପ୍ଲାପିଣ ବରୁଣ ପୂଜାବଧୂ ।
 ମନମଥ ମନୋରଥ ଯେଣେ ହେବ ସିଦ୍ଧି ॥
 ଦୁବାକ୍ଷତ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ ଆଳତି ବନ୍ଦାଇ ।
 ଏକ ସଖୀ ଆନନ୍ଦକକୁ ବଧାଇ ସଧାଇ ॥
 ଲଳିତା ଲଳିତେ ସେ ବିଡ଼ିପୁଲ୍ଲଗି କରେ ।
 ବିଶାଖା କର୍ପୁର ନାନା ଗନ୍ଧପାତ୍ର ଧରେ ॥
 ସୁରାପା ପକାଇ ଖଦ ବସନ ସଂଯୋଗେ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଚମ୍ପକକଳା ତାଳଇ ସରାଗେ ॥
 ରଙ୍ଗଦଗ ନାନା କଉତୁକ କଥା ଭଣି ।
 ସୁଦେଶୀ ସୁବାସ ପାଣି ଚନ୍ଦ୍ରହର ଦେଖି ॥
 ଭୁଞ୍ଜିବଦ୍ୟା ଉତ୍ସାହେ ବିବଧବିଧାନେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ରେଖା ଦର୍ପଣ ଧରି ସନ୍ନିଧାନେ ॥
 ଏହୁ ଅଷ୍ଟସଖୀଙ୍କର ମୂଳସେବା ଏହି ।
 ଅବକାଶ ଅନୁମତି ଯେତେବେଳେ ଯେହି ॥

ମଞ୍ଜୁଶ୍ୟମୁଦ୍ର ଛନ୍ତି ନାନା ସେବା ଖଟି ।
 କେତେକହିଁ ବିପ୍ରାରି ତା କହିବା ଗୋଟି ଗୋଟି ॥
 ଗାନ୍ଧବେ ଗାନ୍ଧବୀ ଚକ୍ରାନ୍ତସୁବ-ବଢ଼ାଇ ।
 ନାନା ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ଶିରେ ଗନ୍ଧକୁ ଚଢ଼ାଇ ॥
 ପୁଷ୍ପଦୋଳା ପଲଙ୍କେ ବିଜୟ ଚତୁଁ କଲେ ।
 ନବଦନ କୋଳେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସ୍ଥାନରେ ରହିଲେ ॥
 କିଶୋର କିଶୋରୀ ସୁଖେ ସଖୀ ପ୍ରମୋଦିତ ।
 ମୂଳଜଳେ ଯେହ୍ନେ ପୁଷ୍ପ ଲତା ପଲ୍ଲବିତ ॥
 ଧୀରେ ଦୋଳ ପଡ଼ିଯାଇ ରସେ ଗୀତ ଗାଇ ।
 ଶୁଣି ବେନ ଜନ ମନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ॥
 ଦୋଳାରୁ ଓଲଟି ବନେ ପଶିଣ ଫାଡ଼ନ୍ତି ।
 ନାନା ପୁଷ୍ପ ତୋଳି ଆଳି ଶିରେ ନିଜେ ଧରି ॥
 ରଂଧୁସ୍ଥାନ ଦେଖିଣ ବଶ୍ୟମ କଲେ କ୍ଷଣେ ।
 ସାଗ୍ନ ଶୁନ ପିତ ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ଡାକ ଶୁଣେ ॥
 ମୁଖପଦ୍ମ ଭ୍ରମନ୍ତେଶ୍ଵର ଭ୍ରମର ଭ୍ରମନ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ଦେଖିଣ ବୃନ୍ଦା ଉକ୍ତ କରନ୍ତି ॥
 କାମରାଜ ଡରାଇ ଏ ମଣ୍ଡଳ ବୋଡ଼ାଇ ।
 ଶୁଣି ଦେଇ ଓଗାଳଇ ଦେଖାଇ ବଢ଼ାଇ ॥
 ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭରେ ତାର ହୋଇଛ ପରାଜା ।
 ତେଣୁକରି ଦେଖାଏ ସେ ଶୁଭାର ଚରିତା ॥
 ପ୍ରିୟାରାମ ହରିହର ପାଇ ହେଲ ଚୋଷ ।
 ନାଗର ନାଗରୀ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ଶୁଣି ହସ ହସ ॥
 ଶ୍ରୀହସ୍ତେ କୁସୁମ ତୋଳି ଗୁନ୍ଧି ଗନ୍ଧମାଳ ।
 ଜାନୁରେ ବସାଇ ପ୍ରିୟା ମଦନଗୋପାଳ ॥
 କବରୀ ସାଞ୍ଜାଇ ଗନ୍ଧ ଯନ୍ତ୍ରରେ ମଣ୍ଡିଲେ ।
 ମକର ଲିଙ୍ଗରେ କରକର୍ମେଣ ହୃଦୟଲେ ॥
 କୁନ୍ଦ ପରାବଳୀ ଲିଙ୍ଗବାକୁ ବଢ଼ି ମନ ।
 ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ବଳେ ଆସନ୍ତ କରବାକୁ ବସନ ॥
 କୁପଣ ଧନରେ ଚିତା ପ୍ରାୟେ ଜେମାନଦେବ ।
 ଟପକର କୁଟିଳ କୃଷ୍ଣର ମନ ଚଢ଼ି ॥
 ସୁବର୍ଣ୍ଣସମୃଦ୍ଧ ନାନାରସେ ଗ୍ରାସା ଗ୍ରାସି ।
 ନେଷ ପ୍ରାନ୍ତ ଚକ୍ର ବୃଦ୍ଧି ଚଢ଼ି ଅଛି ମଣି ॥
 ଗୁପ୍ତବେଶ ନାଥ ଆଗ କର ଗୋପନ ।
 କୁମୁଦିନୀ ଅଳ୍ପଶ ଭୋଦନ୍ତେ ଗୋପନ ହୁଅନ୍ତି ॥

ଚତୁଁ କେତେଦୂର ଯାଇ ଶ୍ରମ ଭୁଷି ଦେହେ ।
 ଜଳକେଳି କରନ୍ତି ସେ କୁଣ୍ଡ ଅବଗାହେ ॥
 ଦିନବାସ ଜଡ଼ିଣ ଦଶଇ ଯଉବନ ।
 ରହିଲେ ଆକର୍ଷଣ ବୃଦ୍ଧି ସୁବର୍ଣ୍ଣାକରଣ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ନାଗର ଏହା ନୁହଇ ଉଚିତ ।
 ନାଭି ବଳ ସ୍ଥାନକଲେ ଅଧର୍ମ ବଦ୍ଧିତ ॥
 ଶୁଣି ପାଞ୍ଚ ସାତ ନାଗ ହୋଇ ଏକମେଳି ।
 କୃଷ୍ଣ ନୟନକୁ ଜଳ ମାରି କର ଗୁଳି ॥
 ପଛମୁଖ ହୋଇ ହରି ଡାକେ ନେତ୍ରେ ହସ୍ତ ।
 ଶୁଣି ହୋଇ କୁଳେ ଉଠି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସମସ୍ତ ॥
 ଚନ୍ଦନ ପିତ୍ତକା ନଳୀ ଧରି କୃଷ୍ଣ କରେ ।
 ମୃଦୁହାସେ ବାସେ ମାରେ ଯଉବନ ପରେ ॥
 ଲଜ୍ଜା ପ୍ରେମ ସହ ନେତ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ଆଲିଙ୍ଗନେ ।
 ପରିରମ୍ଭ କରି କର ଆଲିଙ୍ଗନେ ନୟନେ ॥
 କେତୁ ସଙ୍କୁଚିତେ ରହି ନେ ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ଇ ।
 କେବଣ ନାୟିକା ବାହୁ ଛନ୍ଦଣୀ ଲେଉଟଇ ॥
 କେତୁ ଅଙ୍ଗ ଡାଳି ରହେ କେ କରେ ବଞ୍ଚାଇ ।
 କୁଚକୁମ୍ଭ ସଞ୍ଚି କୃଷ୍ଣ ଲେବନେ ଲୁଚଇ ॥
 ଶତମୁଖ ପିତ୍ତକା ପଡ଼ନ୍ତେ ଘନ ଘନ ।
 ଗଉର ଲବଣ୍ୟ ତନ୍ମୁ ନିମଜ୍ଜେ ବସନ ॥
 ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ସବ ହରି ଅଙ୍ଗଶୋଭା ଦେଖି ।
 ଜାମୁନଦ ପଙ୍କେ ଖଞ୍ଜିଗୁଟ ଆଖି ଲୁଖି ॥
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରବଳ ଦେଖି ସୀମନ୍ତନୀ ଯୁଥ ।
 ପିତ୍ତକାରେ ଅଦୃଶ୍ୟ କଲକ ନେତ୍ରେପଥ ॥
 ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ବୋଲି ପମ୍ପର ମରରେ ।
 ଆନନ୍ଦ ସଞ୍ଚଣ ବୃନ୍ଦା ଅତି ଯତନରେ ॥
 ଜଳଧାର ହାରି ହରି ଚନ୍ଦ୍ର ଅବଲମ୍ବେ ।
 ଯୋଦନ ମୁରଲୀ ଧରି ବଜାନ୍ତି ପଞ୍ଚମେ ॥
 ଶୁଣିଣ କାମିନୀକୁ ମତ ବିଶୋଧିଲେ ।
 ଜଳଧାର ପମ୍ପର ସଂଯୋଗି ନ ପାରିଲେ ॥
 କାମାନ ହୋଇ ହସ୍ତ ଆୟୁଧ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଆପଣା ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଲେ ॥
 ସକ୍ଷୀ କରି ପଣା ଶେଳାଇଲେ ବେନ ଜନ ।
 ହାର ଜଣେ ହୁଡ଼ି କଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲିଙ୍ଗନ ॥

କେନ୍ଦ୍ର ହାରେ କେନ୍ଦ୍ର ଜଣେ ପଣାର ଆପ୍ତ ।
 ହାର ଜଣା ଉତ୍ତରରେ କୃଷ୍ଣର ସମ୍ଭବ ।
 ଚତୁର୍ଥ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଇ ବୋଲନ୍ତି ଏ ପିତ ।
 ଆମ୍ଭର ହାରକୁ ତୁମ୍ଭ ବଂଶୀ ଗୋଟି ଆଡ଼ି ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ଜଣିବ ଏ ଉତ୍ତରାର ନେବ ।
 ଆମ୍ଭର ଜିତାକୁ ତୁମ୍ଭ ବଂଶୀଗୋଟି ଦେବ ॥
 ଏମନ୍ତ ସେ ହୁଡ଼ି ରଖି ପାତନ୍ତେଶ ଦାନ ।
 ପଡ଼ିଲ ପଞ୍ଚତ ଜତେ ସୁବର୍ଣ୍ଣରତନ ॥
 ଲଳିତା ଉଚ୍ଛୁଡ଼ି ବଂଶୀ ଘେନିଲେ ଛଡ଼ାଇ ।
 ଏହି ବେଶୁଖଣ୍ଡି କୁଳବଞ୍ଚି ବୁଢ଼ାଇ ॥
 ଆଉ କିଏ ଏ ପିତକୁ ରଖ ଦାମୋଦର ।
 ଆମ୍ଭ କୁଚଗମ୍ଭକୁ ତୁମ୍ଭର ମୋତିହାର ॥
 ସମାନ ନୋହିଲେ ଅଙ୍ଗ ଭୂଷଣ ଯେ ନେବ ।
 ହାରିଲେ ତୁମ୍ଭ ଛକ୍କାରେ ମୋତି ଯାଏ ଦେବ ॥
 ହୁଡ଼ି ରଖି ଚୋଡ଼ କରି ପାତନ୍ତେ ସେ ବେନି ।
 ଡାକନ୍ତି ସେ ଦଶ ଚଉଦ ଯେ ଗୁରୁ ତନି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଡାକେ ଦୁଗା ଗୁରୁ ଦୁତିଆ ପଞ୍ଚତ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଡାକେ ବାମସ୍ଥା କେ ଡାକେ ବିଦ୍ୟୁବଂଶୀ ॥
 ଏକା କୃଷ୍ଣ ସକଳେ ସପଷ୍ଟ ଜେମା ହୋଇ ।
 ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଆଠ ପାତ ଜଣେ ଜେମାଦେଇ ॥
 ଦେଖିଣ ବଶାନ୍ତା କଣ୍ଠ ନେଲେ ହାର କାଢ଼ି ।
 ସୁରସା ଘେନିଲେ ଯେ କୁଣ୍ଡଳଯୋଡ଼ି ଫେଡ଼ି ॥
 ଚମ୍ପକଲତା ଯେ କରୁ କଙ୍କଣ କାଢ଼ିଲେ ।
 ରଙ୍ଗଦେଶ କଟିରୁ ଯେ କଙ୍କିଣି ଫେଡ଼ିଲେ ॥
 ସୁଦେଶ ଚରଣୁ ଯେ ନୁପୁର ଯୋଡ଼ି ଘେନି ।
 ତୁଳସିଦାମା ଅଙ୍ଗୁଳ ମୁଦ୍ରାକା ସଯତନେ ॥
 ଶଶିରେଖା ନାସା ଗଜମୋହନି ଘୋଷଇ ।
 ଏହି ସିନା ଆମ୍ଭ ସବ ମନକୁ ଦାଶଇ ॥
 ରହ ରହ ପ୍ରାଣସମ୍ପା ରହି ସେ ଡାକନ୍ତି ।
 ପ୍ରାଣନାଥ ମୋହର ଯେ ଅଳଗା ଦଶନ୍ତି ॥
 ସତ କେନ୍ଦ୍ର ବଳେ କର୍ଣ୍ଣକୁଣ୍ଡଳ ନେବାକୁ ।
 ହାତ କେନ୍ଦ୍ର ଗଲ ଗଲା ମୁକୁତାମାଳାକୁ ॥

କଙ୍କଣ କଙ୍କିଣୀ ସଖି କେମନ୍ତେ ଯେ ଫେଡ଼ି ।
 ଏତେବେଳେ ସଖି ଟିକେ ଦୟାହୀଁ ନ ମଡ଼ି ॥
 ମଞ୍ଜୁଳ ମଞ୍ଜୀର ଯୋଡ଼ି ନାହିଁ ତ ପଦରେ ।
 ଅଙ୍ଗ ଆଉରଣ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଚ୍ଛେଦ ଖେଦରେ ॥
 କେତେ ଅପମାନ କର ପ୍ରାଣଧନ ନାଥେ ।
 ନ ପାରେ ଅବସ୍ଥା ଏତେ ଦେଖି ନେହେ ॥
 ତୁମ୍ଭର କରଣ ଏବେ ଅଙ୍ଗୋଆଏ ଶଞ୍ଜି ।
 ତେବେ ସେ ହୋଇବ ମୋର ନେହେ ଶେଷି ॥
 ବୋଲନ୍ତି ସଜନୀ ଶଯ୍ୟ କୃଷ୍ଣର କି ଦୋଷ ।
 ବଂଶୀ ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଏ କରନ୍ତି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ॥
 ତୁମ୍ଭେ ଲଗାହୁଅ ଏବେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଥିବ ।
 ଆମ୍ଭର ହୋଇଣ ସେହୁ ବିବାଦୀ ନୋହିବ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ମଣ୍ଡନ କରିଲେ ସଯତନେ ।
 ବସିଲେ ସୁପକ୍ଷ୍ମପଳ ମିଷ୍ଟାନା ଶ୍ରେକନେ ॥
 ସ୍ବାଦୁଫଳ ଯତନେ ଅଶାଇ ବନେଶୁର ।
 ସଖୀ ଆଣିଥିଲେ ଯେ ମିଷ୍ଟାନା ନିର୍ଭୀକର ॥
 ଏକାସନେ ହରି ରହି ଶ୍ରେକନ କରନ୍ତି ।
 ଲଜ୍ଜା ତେଜ ଅଧର ଅମୃତେ ଲେଉଟଇ ॥
 ସଖୀଗଣ ଅବଶେଷ ଭୁଞ୍ଜି ଚୋଷ ହୋଇ ।
 ଆତମନ ସାରି ସଖୀ ତାମୁଳ ଭୁଞ୍ଜାଇ ॥
 ନିହତ ନିକୁଞ୍ଜ ଶେଷ ଯତନ ହୋଇଛି ।
 ପୁଷ୍ପଗବାକ୍ଷରେ ଧୀରସମୀର ବହୁଛି ॥
 ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦ୍ରାତପ ପୁଷ୍ପଗର୍ଭଦଳ ଶେଷ ।
 ଛୁଣି ସିଞ୍ଚ ସମଭୂଳ ଶ୍ରୀକର୍ଣ୍ଣର ରଜ ॥
 ତହିଁ ବରଜ କରାଇଲେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ।
 କୁସୁମ କବାଟ ପଡ଼ି ସଖୀ ଅପସରୀ ॥
 ମନୋଭାବେ ଗୋରର ନୁହଇ ଯେଉଁ ରସ ।
 ଅକଥନ ଲୋକରେ ସେ ନୁହଇ ପ୍ରକାଶ ॥
 ଚରକାଳ ବିରହର ତୃଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେ ।
 ଅସ୍ତବିଗ୍ରହ କୁଞ୍ଜେ ସଖୀ ଏହିଭାବେ ରହେ ॥

ପୁଷ୍ପରସ ମଧୁପାନେ ହୋଇଣ ପ୍ରମତ୍ତ ।
 ବେଳୁଁ ବେଳ ଅତିଶୟ ଲୀଳାର ଉଦ୍ଦତ ॥
 ବୃନ୍ଦାର ଆଦେଶେ ବୃନ୍ଦ ସାରିକା ଶ୍ରବଣ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ବିଳମ୍ବରୁ ଜଟିଳା ଆସଇ ॥
 ଶୁଣି ସକୁଚିତେଣ ବାହାର ବେନଜନ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା ଛଳରେ ଚଞ୍ଚଳ ରାଜ ମନ ॥
 ବିଷାଦେ ବିଚ୍ଛେଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଅକ୍ଷୟଳେ ଚଳେ ।
 ସଖା ବେନ ଘେନି ହରି ବସ୍ତ୍ରବାଳ ମେଲେ ॥
 ବଧୂର ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ଜଟିଳା ଆମନ୍ତେ ।
 ବିନ୍ଦୁମଣ୍ଡଳ କଥା ଶ୍ରୀମତୀ ମିଳି ତା ଅଗ୍ରତେ ॥
 ବୋଲନ୍ତି ମୁଁ ଥିଲି ତୋର ବଧୂ ସନ୍ଧିଧାନେ ।
 ଆଜି ପୂଜା ପୂର୍ଣ୍ଣତିଥି ଅନେକ ବିଧାନେ ॥
 ପ୍ରସନ୍ନ ପାଇଲେ ବର ବାଞ୍ଛାସିଦ୍ଧି ଫଳ ।
 ବଧୂ ଯୋଗେ ଉନ୍ମୁଳ ହୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭ କୁଳ ॥
 ପତିବ୍ରତା ସାଧନା ସେ ସଂଗ୍ରାସିବେମଣି ।
 ମଧୁର ବଚନ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ କଣି ॥
 ଧନ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ପୁଣ୍ୟରେ ପାଇଛୁ କୁଳବଧୂ
 ଧନ୍ୟ ଏ ଗୋକୁଳ ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସାଧୁ ॥
 ବୋଲଇ ଜଟିଳା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଧର୍ମେ ।
 କଲ୍ୟାଣ ଯେ କରୁଥାଅ ଏହି ଶୁଭ କର୍ମେ ॥
 ବିନ୍ଦୁମଣ୍ଡଳ କଥାଶ୍ରବଣ ମୋହିତ ହୋଇଲୁ ।
 ଆନନ୍ଦେ ବଧାଇ ବାସ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲୁ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜା ବଢ଼ାଇ ପ୍ରବେଶ ପ୍ରବେଶ ରାଜ ।
 ପୁରଜନେ ଆନନ୍ଦ କାମଳ ମୁଖ ରୁଦ୍ଧ ॥
 ସାୟଂ ପ୍ରବେଶଣ ହରି ବସ୍ତ୍ର ଲେଉଟାଇ ।
 ବେନଜନ ମନ ବେନ ନେଲେ ପାଲଟାଇ ॥
 ସ୍ଥାନ ସେ ସୁବେଶ ହୋଇ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଭୋଜନ ।
 ଦୋହନ ବଢ଼ାଇ ସକ୍ଷୀ ଘେନି ପ୍ରାୟଜନେ ॥
 ଘଟ ଶିରେ ବନ୍ଧି ଯେହ୍ନା ଘଟିଆଳ ନାଟ ।
 ନାନା ଗୀତ ଗାଉ ଗଉ ଆଇ ଯେହ୍ନା ଘଟ ॥
 ସେହିରୂପେ ମନୋବୁଦ୍ଧି ଲୟ ରାଧାଠାରେ ।
 ଲୌକିକ ମତରେ କରେ ନିତ୍ୟସମାପ୍ତରେ ॥
 ପଲଙ୍କେ ପଡ଼ୁଛି ସେହି ରସରେ ଶ୍ରବଣ ।
 ନିଦ୍ରା ଗଲେ ସ୍ବପନରେ ସେହି ସେ ଦଶଇ ॥

ଏଥୁ ଶତଗୁଣେ ରାଧା କାନ୍ଦୁଛନ୍ତିଦରେ ।
 ନିଶି ଶେଷେ ବନାଗମ ମନପ୍ରମୋଦରେ ॥
 ସ୍ଥାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ନୃପତିଦୁଲ୍ଲଖୀ ।
 ଦାସୀ ପରିବୃତ୍ତେ ବେଳ ସୁଦ୍ଧେ ପୁଣି ପୁଣି ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ନିତି ହରି ବଢ଼ାଇ ବାହାର ।
 ବଳବଦ୍ଧ ସହସ୍ରତଣ କାନନେ ବିହାର ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ଗୋପାଳେ ଗୋଧନ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେ ।
 ଚରନ୍ତ ଦେଖିଲେ ବସ୍ତ୍ରବାଳ ସନ୍ଧିଧାନେ ॥
 ହେମାଗ୍ର ବର ଗାଈ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଇଲେ ।
 ପ୍ରନୟନ ବସ୍ତ୍ରକୁ ଲେହଣ ପିଆଇଲେ ॥
 ଗୋପାଳେ ପୁସ୍ତକୁ ଧରି ହସନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରମନ ।
 କାଶି କାନ୍ଦେ ଗଲେ କେତୁ କରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥
 ଅତିଶୟ ସ୍ନେହ ଦେଖି ବିରୁଦ୍ଧ ରାମ ।
 ଦଶନ୍ଧି ସକଳେ ଏ କୃଷ୍ଣ ଅନୁପମ ॥
 ନିଜ ବସ୍ତ୍ରବାଳ ଅନ୍ୟତ୍ର ଛାଡ଼ି କାହିଁ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ପୁଛନ୍ତି ସେ ସଂଗ୍ରାସ ମନେ ବହି ॥
 ପ୍ରଣାମ କରିଣ କରଯୋଡ଼ି କହେ ହରି ।
 ବାଳକ ସଙ୍ଗରେ ମୁଁ ଭୋଜନଲାଳା କରି ॥
 ଭ୍ରମ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମା ଗର୍ବ ବହି ନ ଜାଣିଲୁ ।
 ମୋତେ ମାୟା କରି ବସ୍ତ୍ରବାଳ ହରିନଲୁ ॥
 ଏ ଗୋପନଗର ଚନ୍ଦ୍ରା ନୋହିବା ନିମିତ୍ତ ।
 ଉପାୟ କରିଣ ବସ୍ତ୍ରବାଳ କଲି ଜାତ ॥
 ଶୁଣି ରାମ ଚୋଷେ ହରି ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ।
 ଆନନ୍ଦ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଭଲ ରଖିଲୁ ବୋଇଲେ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ବରଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବେଦବର ।
 ଗର୍ବ ମନେ ପୁଣି ମିଳେ ଶ୍ରୀକୃତ୍ତାବନର ॥
 ବସ୍ତ୍ରବାଳ ହରି କମଣ୍ଡଳରେ ରଖିଲି ।
 କେମନ୍ତ ଆକୁଳ ହେଉଥିବେ ନ ଦେଖିଲି ॥
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ ହଂସ ଆଗେହି ବିଜୟ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ କୃତ୍ତାବନ ସର୍ବ ବ୍ରହ୍ମମୟ ॥
 ତରୁଳତା ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ଯଜ୍ଞ ଆରମ୍ଭରେ ।
 ପଦ ପୁଷ୍ପ ଫଳ ମଧୁ ଲବନ ସମ୍ଭାର ॥
 ଉଦରେ ଅନଳ ସ୍ଥାପି ସମିଧ ସେପନ୍ତ ।
 ଶୁକ ପିକ ଆଦି ଦ୍ବିଜ ନିଗମ ପଡ଼ନ୍ତି ॥

ମୁଗଗଣ ବୁଝୁଗଣ କରନ୍ତି ବିଚାର ।
 ସବ ଦେବ ହରିହର ଲେଖେ ପରିଚାର ॥
 ଦନମାଳା ଦେଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଅମୃତ ବରଦଣ ।
 ଦନଦଣ ଔଷଧୀଶ ଆହାଲଦ ରାସ ॥
 ଅସ୍ତ୍ରନୟ ଦେବଣ ସେ କୁବେର ରହଇ ।
 ମନ୍ଦଗନ୍ଧ ଶୀତଳଣ ସମୀର ବଦଇ ॥
 ଯମୁନା ସଙ୍ଗରେ ସେବା କରଇ ବରୁଣ ।
 କରପନ ପୋଡ଼ି ଦୁଇର ଅଛି ପରାସ ॥
 ଏମନ୍ତ ସକଳ ଦେବେ ବୁଝୁଗଣ ଆଦି ।
 ବୁଝୁଗଣ ଶୁଣିବାରେ ହୋଇ ଅନୁବାଦୀ ॥
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କାମଧେନୁ ସବବାଞ୍ଛି ।
 ସବଫଳ ପିଞ୍ଜି ବୁଝୁ ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ର ଭ୍ରମ ॥
 ମଣିମୟ ସିଂହାସନେ କମଳନୟନ ।
 କର ଯୋଡ଼ି ପୁତ୍ର କରେ ସହାୟନ ॥
 ଦେଖି ଭୟେ କମିମାନେ ଚିତ୍ତ ନିମନ୍ତ ଗଲ ।
 ଶରୀରରେ ଚୋରା ପାଇ ପୁଣିହିଁ ଚାହିଁଲ ॥
 ଦେଖଇ ପଶୁପଦବଣ ନବଦାନ ବଞ୍ଚି ।
 କାନ୍ଦଣ ବେଣୁ ବେଶ ବାନ କରେ କିଛି ଅଳ୍ପ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ କରରେ ଗୁଣି କବଳ ତୁଣ୍ଡରେ ।
 ଏକା ହୋଇ ବଞ୍ଚି ଲେଖେ ଗହନସ୍ତବଳ ॥
 ଚରଣେ ପଡ଼ିଣ ଚିତ୍ତ ଭୟେ ଥରହର ।
 ପୁତ୍ର ବଶାଣଇ ଉଦ୍ଧା ହୋଇ ଶିରେ କର ॥
 ନମସ୍ତେ ଗୋକୁଳପତି ଅଶିଳ ଜୀବନ ।
 ଶରଣରକ୍ଷଣ ନାଥ ମହିମା ଗହନ ॥
 କର୍ମଯୋଗେ ଫଳନଲାଭ ନାନା କର୍ମ କର ।
 ସ୍ବଗତଳ ଭୁଞ୍ଜି ପୁଣ ପଡ଼ଇ ଯାସାରେ ॥
 ଆତଜାତ ଶ୍ରମମାତ୍ର ତୁଷ କୁଟିବାରେ ।
 ଏ ମାଗର ଲୋର ପଦ ଲଭଣ ନ ପାରେ ॥
 ପାହାକୁ ଚୋହର ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦୟା ହୁଅଇ ।
 ତାର ନୀର ପାଦପଦ୍ମେ ଘାଲି ଉଠୁନଇ ॥
 ଏତ ଅଧିକାର ମୋତେ ଦେଇଅଛି ପ୍ରଭୁ ।
 ଚୋରତ ନ ଚାହିଁ କି ମୁହିଁ ଜାତ ହୋଇ ଗର୍ଭ ॥
 ଆନ ଜନ କାହୁଁ ଚୋର ପାଇବେ ଗୋତର ।
 ଗୁଣ କର୍ମ ମହିମା ଶ୍ରବଣେ ଅଗାଧର ॥

ଏଗାପୀ ଗୋପାଳ ଭାଗ୍ୟ କେ ଅବା କହିବ ।
 ଏହି ଅପରାଧେ ମୁଁ ପାଇଲି ପରାବ ॥
 ଶ୍ଳୋକଃ

ଆସାମହୋ ଚରଣରେଣୁ ଜୁଷା ମହଂ ସ୍ୟାଂ ।
 ମୃଦାବନେ କମପି ଗୁଳ୍ମଲତୋଷ୍ୟାନାଂ ॥
 ଯାଦୁସ୍ତ୍ରୀଜଂ ସୁଜନମାର୍ଯ୍ୟପଥଞ୍ଚ ହିତ୍ତା ।
 ଭେଜୁମୁକୁନ୍ଦପଦମ ଶ୍ରୁତିଭବିମୃଗ୍ୟାଂ ॥
 ଆଶା ମୋର ଏହି ପଦରେଣୁ ଥିବ ବହି ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଚରୁଲତା ଗୁଳ୍ମହୋଇ ରହି ॥
 ଏହିମତେ ବିନୟେ ଅନେକ ପ୍ରବ କଲ ।
 ଗୋବତ୍ସା ବାଳକ ବେଗେ ଆଣି ସମର୍ପିଲ ॥
 ଚରଣରେ ପଡ଼ିଣ ଶ୍ରେୟଇ ବେଦବର ।
 ଶ୍ରୀକରେ ତୋଳଣ ହରି କହନ୍ତି ମଧୁର ॥
 ମୋର ଦୁଃଖାତ୍ମା ତୁ କପାଇ ଶୋକ କରୁ ।
 ସମୟକୁ ଜାଣି ସିନା ବଛାବାଳ ହରୁ ॥
 ନୋହିଲେ ଗୁପତଲୀଳା ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତା ।
 ତୁହି ସିନା କରୁ ସବ ସର୍ଜନାର ଚନ୍ଦ୍ରା ॥
 ନିଜପୁର ଯାଇଣ ଜଗତ ଚନ୍ଦ୍ରା କର ।
 ଆଜ୍ଞା ଶିରେ ଦେନଣ ଗଲକ ବେଦବର ॥
 ଗତକାଳ ପୁଅକୁ ଦେନଣ ହରି ଗଲେ ।
 ବରୁ ଲେଖି ପୁଣ ମିଳେ ଭୋଜନର ସ୍ବର ॥
 ଦେଖି ପୁଅ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଭଲ ଭଲ ହରି ।
 ଲେଖି ଯାଇ କେତେବେଳେ ଆଣିଲୁ ବାହୁ ॥
 ଆମ୍ଭେ ଜଗି ବସିହିଁ ତୁମ୍ଭେ ଏଠାରେ ବସ ।
 ବାଳକ ମଧ୍ୟରେ ବସି ଭୁଞ୍ଜିହେଲେ ତୋଷ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ସାୟଂକାଳେ ବରୁ ବାହୁଡ଼ାଇ ।
 ଗୋପେ ମିଳେ ଅବାବଧ ପତାକା ଉଡ଼ାଇ ॥
 ସ୍ଥାନ ବେଶ ଦୋହନ ଭୋଜନ ସକ୍ଷ ଅନ୍ତେ ।
 ରଜନରେ ପଲଙ୍କେ ପଡ଼ି ନିଦ୍ରାଗତେ ॥
 ବୃଷଭାନୁ ନନ୍ଦନର ଭାବ ହୃଦେ ଗୁଣି ।
 ସେ ରସେ ଚଳସେ ଆନ ରସହିଁ ନ ଗଣି ॥
 ସେହି ସଖୀଗଣ ସେବା ଦେନଇ ମୁଁ ମନେ ।
 ଦାଶରଥୀ ଦାସ ସେବେ ପଦ ସମ୍ପାଦନେ ॥
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚତୁର୍ଥ ବୋଲି ସହସ୍ର ପଦରେ ।
 ଗୋପୀନାଥ ଦେବ ଭଜିଅଛି ଭାବରେ ॥

ରାଧାକୃଷ୍ଣ ନବ ଅନୁରାଗ ପ୍ରେମପାତ୍ର ।
ଜୀବର ପରମଗତି ଆନେ ନାହିଁ ପାର ॥
ବନ୍ଧୁ ଗର୍ଭ ଆଶ୍ରୟରେ ଗତ ମତେ ମତେ ।
ଉପାସନା ସଜାଣିପା ବଜ୍ରସ୍ଥର ବନ୍ଧନେ ॥

ପ୍ରଭୁ କୃପା କରେ ହୃଦୟ ମୁଁ କରେ ଲେଖନ ।
ସାଧୁଜନମାନେ ଏଥୁ ଦୋଷକୁ ନ ଦେନ ॥
ଶୃଙ୍ଖଳା ଦାସ ଗୋପାଳ ଚରଣ ଆଶ୍ରୟେ ।
ଦାଶରଥ ଦାସର ଏ ଶୃଙ୍ଖଳା ହୃଦୟେ ॥

ଚତୁର୍ଥବୋଲି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଶ୍ରୀରାଧାଗୋବିନ୍ଦ ଶରଣମ୍

ପଞ୍ଚମ ବୋଲି

ଶ୍ରୀ—ଖେମନ୍ତା ବୃନ୍ଦା

ଜୟ ଗୋକୁଳ ସୁନ୍ଦରୀନା ନନ୍ଦନଦନ ।
ଜୟ ରାଧା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଜଗନ୍ନାଥବନ୍ଧନ ॥
ଜୟ ସେବନୀୟ ଶ୍ରୀମଦଭକ୍ତଲଳ ।
ଜୟ ବୁଦ୍ଧାବନରତ୍ନ, ନେତୃତ୍ୱଦାୟକ ।
ନବକଳାମଳମଣି ମୁଦୁମଞ୍ଜୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ।
କୁଳବତୀ ଶ୍ରୀରାମ କାମ ଜନନୀ ମନୁ ॥
ଶ୍ରୀ ଗଙ୍ଗାର ସାଗରବନ୍ଧୁ ଧରଣ୍ୟେ ମେରୁ ।
ଭୁବନଜନବନ୍ଧୁ ଯେ ବାଞ୍ଛାକଳପତ୍ରରୁ ॥
ବେଣୁବାଦନେ ମଦନେ ଭେଦ ଗୋକୁଳନାଥ ।
ନଟବର ଦେଶ ଛବି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନବନ୍ଧୁ ॥
ନାଶି ପୂଜନା ଶକ୍ତି ଶ୍ରୀରାଧା ବଳାକୁ ।
ଅଦା ଧର୍ମ ଉଦ୍ଧାରକ ଶ୍ରୀ ବଳ୍ଲବାଳଙ୍କୁ ॥
ରାଧା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଆଦି ଗୋପବଳୀ ବଳମ୍ବି ।
ବଳ୍ଲବାଳ ଜାତ କରି ଧାରା ଗର୍ବକୁ ଧୂସରି ॥
ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଆନନ୍ଦ କର ଧୂଳିପତନ ।
ଶ୍ୟାମରତନ ଜୀବନଧନ ରୂପେ ମଦନ ।
ଖେଳେ ତପନନୟା ଶର ଗୋପାଳମନଳ ।
ବେନି ସହୋଦର ଭେଦ ଭରଣ ଦାନବଦଳେ ॥
ଶୂନ୍ୟ ଚରଣକମଳେ ମୟା ବିରହ ଶରଣ ।
ରେଣୁ ଉକୁଟି ଚରିତ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦୟ ମନ୍ଦନ ॥
ଦକ୍ଷ ସୁସଞ୍ଜ ଅଙ୍ଗୁଳି ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚା ବିଧାନ ।
ଶାନ୍ତି ଆଦି ପଞ୍ଚରସ ସ୍ୱସ୍ତି ଅନୁସନ୍ଧାନ ॥

ନର ଆଦି ପଞ୍ଚଭୂତଗଣ ପରେ ପରେଣ ।
ରତ୍ନ ପୃଥ୍ୱୀ ଅଙ୍ଗୁଳି ଚନ୍ଦ୍ର ଅନୁସମେଣ ॥
ରେଣୁକୁଣ ବଳ୍ଲବାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମ ସୁଶ୍ରୁତି ।
ଅସ୍ତ୍ରକୋଶ ପଦ୍ମ ନବଗନ୍ଧ ଦକ୍ଷ ପଦ୍ମ ॥
ବାମେ ବିନ୍ଦୁ ଚନ୍ଦ୍ରକାଶ ଧନୁ ଅମ୍ବର ମନ୍ତ୍ର ।
ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗୁଳି, ଧନୁ ପଦ୍ମପତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ॥
ଅତି ହରଷଣ ଦଶେ ନବ ନବ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ।
ଶୋଭା କମଳସ୍ୱ ମୁକୁଟ ଏ ଧରଣୀ ଶିରେ ॥
ପାଦପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ସୁଗନ୍ଧରେ ବାସଳ ।
ଦାସ ମାନସ ମଧୁପ ମଧୁପାନେ ରସଳ ॥
ବାଳ ଅରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରପାଦ ରଙ୍ଗିମା ।
ବନ୍ଧୁ ଆକାଶଦେ ଶୀତଳର ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରମା ॥
କୃଷ୍ଣ କୃଷିତ ନୁପୁର ସୁଦୃଢ଼ ଦାୟକ୍ତ ସାରେ ।
ଉଦୟ ଉତ୍ତରାଶି ନିକର ଏ ବସ୍ତ୍ର ପ୍ରଦରେ ॥
ଦେବ ଗୁଣ ଆଦି ଏହୁ ପଦ ଆଶ୍ରୟ ଉଦ୍ଧତ ।
ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜାଣି ମୁଁ ହେଲି ଶରଣାଗତ ॥
ସାଧୁ ଜନଙ୍କର କୃପାରେ କରଇ ପ୍ରକାଶ ।
ବ୍ରଜବିହାର ବୋଲି ପଞ୍ଚମ ପରମ ରସ ॥
ପଞ୍ଚଦଶାକ୍ଷରେ ଛନ୍ଦ ଅତି ଲଳିତ ଭାବ ।
ହରି ହୃଦୟରେ କରନ୍ତେ ମୋତେ ଏ ଅସମ୍ଭବ ॥
ଚାଳବନରେ ଧେନୁକା ଧୂସିଲେ ବଳଦେବ ।
ବନେ ବନେ ଅଧିକାର ସଖା ସର୍ବରେ ଭାବ ॥

ବେନି ବିରହରେ ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ବଚନ ।
 ନିମିଷକେ ତ କୁଞ୍ଜରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମିଳନ ॥
 ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ରାସ ନାନାରଙ୍ଗେ ମକରଧ୍ବଜେ ।
 ଫୁଲକୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ କଳିତ ଲଳିତ ଗଜେ ॥
 କାମ ଗଞ୍ଜିଣ କାମିନୀକୁଳ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧ୍ୟାୟି ।
 କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ ରତରଙ୍ଗେ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଶିଳସି ॥
 ବନେ ବନେ ବୁଲି ଏକ ଆରେ ଉପମା ଛଳି ।
 ବୃଷଭାନ୍ତୁ ଜେମା ସମାସ୍ୟାକୁ ନ ପାରେ ବଳି ॥
 ଉପଦେଶ ସାଯୋଗରେ ବୃନ୍ଦା ସେବେ ଚରଣେ ।
 ମଧୁପାନେ ମତ୍ତ ହୋଇ ରତ ସୁରତରଣେ ॥
 ପ୍ରାତଃକାଳେ ଶୁକ୍ଳଶିଖା କୁନ୍ଦଳତାକୁ ପେଶି ।
 ଜଟିଳାକୁ କହି ଶୁଭ ପୁରେ ଘେନାଇ ଆସି ॥
 କୃଷ୍ଣ ନିମିତ୍ତ ଅତି ଯତନେ ପାକ ସମ୍ପାଦି ।
 ବଳବନ୍ତ ହେବେ ହରି ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ଛେଦି ॥
 ଏହି ସହ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଗୀତ ହେବ ବିହାର ।
 ରାଧାକାନ୍ତ ଅପମାନରୁ କରିବେ ନିସ୍ତାର ॥
 ନଳକୁବର ନାରଦେ ପୁଣେ ବନ୍ଦ ପପୁର ।
 କହ ଶ୍ରେ ମୁନି ରାଧାଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସମାବୃତ ॥
 ଏହି ଅତି ଅମିୟତରତ ଶ୍ରବଣେ ପିଏ ।
 ତୁମ୍ଭ ବିନୁ ଏ ଗୁପ୍ତ ଲୀଳା କହିବ କିଏ ॥
 ଏଥି ଉତ୍ସାହେ ନିକରଣ କୃତ୍ୟ କଲେ ଶ୍ରୀହରି ।
 କହ ବୋଲି ମୁନି ପାଦଧୂଳି ଶିରରେ ବୋଲି ॥
 ଜଦଗଦରେ ମୁନିବର ପୁଲକିତ ହୋଇ ।
 ସ୍ତେଦ ପ୍ରମୁଦ ମୁ ଆଦି ହରି ଭାବକୁ ବଢ଼ି ॥
 ସାଧୁ ମହିମା ଶୁଦ୍ଧରେ ଶୁଣି ପରୁରେ ଯାହା ।
 ତୋର ଭାବେ ହରି ହୃଦେ ମୋର ପ୍ରକାଶେ ଚାହା ॥
 ପୂର୍ବେ ଲଳିତାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଇ ପରୁର ।
 ସେହୁ ଯାହା କହିଥିଲେ ନା କହିବ ବିସ୍ତାରି ॥
 ଏକ ଦିନକରେ ବଳରାମ ସଙ୍ଗେ ବିହାର ।
 ବନବିହାର ବେଶରେ ଘେନି ଆନନ୍ଦ ଆହାର ॥
 କେହୁ କାତ କାହିଁ କଟି ଘେନି ଦାଗୁଡ଼ି ସାରେ ।
 ଶିରେ ଚଉତିନା ଭାଲେ ବାନ୍ଧି ଚନ୍ଦନଗାରେ ॥
 କେହୁ ଜର୍ଯ୍ୟାପିନ୍ଧ କାହିଁ ଜାନ୍ତି ମୁକୁତା ଜାଲି ।
 କେରି କେରି ହେମଶିଳ୍ପିରେ ଝୁମି ଓହ୍ଲଇ ॥

କେହୁ ସବାଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦନ ରୁଆ ଚୁଲି ବନାଇ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଣାମନ୍ତ କାହା ବେଶ ଅନାଇ ॥
 କେହୁ ପିନ୍ଧିଣ ପତନି ନେତ ଗଙ୍ଗା ହୋଇ ।
 ଶିରେ ଟୋପି ଭାଲ ଟୋପି ଗୁରୁଚନ୍ଦନ ଶୋହ ॥
 ହାର କେହୁର କଙ୍କଣ ଘେନି ନୁପୁର ବାଜି ।
 ରଙ୍ଗମାଟି ଅଙ୍ଗେ ବୋଲି କେହୁ ପାଇକ ସାଜି ॥
 କେହୁ କରୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଶିରେ ନୁପୁର ବୁଲି ।
 ଛୁଞ୍ଚିଛୁଞ୍ଚି ଗୁଞ୍ଜିଗର ମୁଣେ ଧରି ତମାଳ ॥
 କେହୁ ନୃତ୍ୟକାରୀ ବେଶବାସ କାନ୍ଧ କାନ୍ଧେଣି ।
 କାମକନକ ଅନନକ ମୋହବିହାର ସାଜେଣି ॥
 ଆଗରୁ ବାଙ୍କରୁଳ ନାନା କୁସୁମ ଗନ୍ଧ ।
 ବାହେ ବାହୁଟି କୁଣ୍ଡଳ ହାର କଙ୍କଣ ଶୋଭ ॥
 ଗୁରୁ କଙ୍କଣ ନୁପୁର ବାଜେ ତାଳ ମାନରେ ।
 ରଙ୍ଗେ ନୃତ୍ୟ କରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଅବଧାନରେ ॥
 କେହୁ ମାଳବେଶ କାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ବିରୁଦ୍ଧ ମାଣି ।
 ଏକ ଆରେ ପଞ୍ଚାପଞ୍ଚ ହରି କରାଇ ସାଣି ॥
 କେହୁ ଗାଡ଼ି ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଧାନବ ରଞ୍ଜିତ ବେଶେ ।
 କେହୁ ମାହୁନ୍ତ ଗୋପାଳ ଗଜ କରରେ ବସେ ॥
 କେହୁ ଠେକା ପାଗ ଅଧାବଳି କେହୁ କାନେଟି ।
 କେହୁ ବାସ ଗୁଡ଼ିଆଇ କେହୁ ବାଘମୁହାଁଟି ॥
 କେହୁ ଭାଟ ବେଶ ଧରି ନିରାଶୁ ବାହୁ ତୋଳଇ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ କବିଭରେ କିଏବାର କରଇ ॥
 କେହୁ ଗୋରଚନ୍ଦନା ଚିତା କେହୁ କୁସୁମ ଟିକା ।
 କେହୁ ଅଳ୍ପପୁତ୍ରା କାନ୍ଧେ ବାଡ଼ି ଲଗାଇ ଶିକା ॥
 କେହୁ ସାତ ପାଞ୍ଚ ଅଳ୍ପ ଭାର କରି ବାହାର ।
 କେହୁ ବୋଲେ ମହାବୀର ଆଜ ହେବ ବିହାର ॥
 କେହୁ ଛତା ବାଡ଼ି କନ୍ଦର ଧରି ବଛା ଅଡ଼ାଇ ।
 ଶିଙ୍ଗା ବେଶୁ ଶୁଣି ଗୁଳିବଧୁ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
 କେହୁ ନିଖାଲ କେହୁ ରାମକୃଷ୍ଣ ମହିମା ।
 ନିନିଦରକାରୀ ନିଶ୍ଚଳ ଚାହିଁ ମୁଖଚନ୍ଦ୍ରମା ॥
 ବନଚନ୍ଦନ ଉତ୍ସବ ସବେ ଚଞ୍ଚଳ ମନେ ।
 ନଦୀପାର ହୋଇ ସବେ ପଶି ମହାକାନନେ ॥
 ମନ ସଙ୍ଗେ ପେଶି ବାହୁଡ଼ିଲେ ଗୋପସୁନ୍ଦରୀ ।
 ବନେ ଚରଇ ବାହୁରୀ ପୁଏ ରଙ୍ଗେ ବିହରି ॥

କେନ୍ଦ୍ର କମଳା ନାରଙ୍ଗ ଡାଳ ନୁଆଇ ଚୋଳି ।
 ନାନା ସ୍ୱାସ କୁସୁମ ତୋଳି ଗୁଚ୍ଛନ୍ତି ମାଳୀ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ମଧୁର ନାଟକୁ ଗୁଣ୍ଠି ନାଟ ଆରମ୍ଭେ ।
 ନନ୍ଦଠମାନଥା ଚରଣ ଉଦ୍ଧେବ ତୋଳି ସମ୍ଭବେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପିକ ଡାକ ଶୁଣି କୁହୁ କୁହୁ ଶ୍ରବଣ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଡାବୁକ ଧୁନିକ ଶୁଣି ଅନୁସରଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପକ୍ଷିକ ଉଡ଼ାଇ ଗୁଚ୍ଛ ଗୋଡ଼ାଇ ଧାଏଁ ।
 ମୃଗଗଣ ନିଶ୍ଚଳରେ ମୃଗ ପରାଏ ହୁଏ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ହଂସ ଗୁଲି ଗୁଣ୍ଠି ହଂସ ପରାଏ ଗୁଲେ ।
 ତରୁ ଡାଳେ ଡାଳେ ଉଠନ୍ତି କେ ବାନର ମେଲେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ନାନାଜାବ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲତାରେ ପଶି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ପକ୍ଷକାହାଳରେ ଗୀତ ଆଳାପେ ଘୋଷି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଶାଘୁଲ ଶ୍ରୀଲୁଙ୍କ ଧୁନି କରି ଡବଲ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବଜ୍ରା ନାମେ ଗଲ ମୁଦୁକଣ ଚରଇ ॥
 କେ କେ କେ ଡାକ କେଶୋଇ ଘୋଡ଼େ ଗଗନେ ଉଡ଼ି
 ଆନନ୍ଦ ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଗୋପସୁତେ ବିହରି ॥
 କାହା ପାଦତଳୁ ଭୂମିବାସୀ ପଡ଼େ ଉଡ଼େ ।
 ଭବସୁ ଚମକଣ ପଛେ ସଖା ଉପରେ ପଡ଼େ ॥
 ଏକ ଆରେ ହସି ହାସେ କରତାଳକୁ ଦେଇ ।
 କାହା ପଦଶ୍ଚ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶଶା ଗଲ ପଳାଇ ॥
 ଶିରେ ଝଡ଼ି ପଡ଼ୁଅଛୁ ନାଗେଶ୍ୱର ବକୁଳ ।
 ଜାତଲତକା ତଳରେ ଶୋଇଅଛୁ ନକୁଳ ॥
 ଶୁକ ଡାଳମ୍ବ ଡାଳରେ କୃଷ୍ଣ ମହିମା ଗାଏ ।
 ବେଢ଼ି ଏକ ଆନର ପ୍ରଜାଭର ଶୁଣନ୍ତି ସୁଧା ॥
 କାହିଁ କୃଷ୍ଣାଞ୍ଜନରଣ କାହିଁ କୁକୁଟ ଯୁଦ୍ଧ ।
 କାହିଁ ପୁଷ୍କରଙ୍ଗେ ଲୀଳାଳୀ ଆହାର ସଦ୍ଧ ॥
 କେଉଁଠାରେଣ କସ୍ତୁରୀୟ ଅଛନ୍ତି ରହି ।
 କୃଷ୍ଣ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ଆଦ୍ରାଣୀ ଗାଣ ନିଶ୍ଚଳେ ଗୁଣ୍ଠି ॥
 ଡେଙ୍ଗ ଖଜୁରିଗଛରେ ବାୟା ସିଆନ୍ତି ବସା ।
 ଅଧୋହାର ରଞ୍ଜଣ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧେ ବରା ॥
 କୁହୁ ମାରି କପୋତ ଉଡ଼େ ନାଦ କରନ୍ତି ।
 ପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ ଶୋଭାବନ ମହାସଞ୍ଚି ॥
 ବୃଷ ଫଳଭରେଣ ପ୍ରଗତ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଦେ ।
 ଲତା କୁସୁମ ବରଷି ମଧୁଧାରୀ ଆନନ୍ଦେ ॥

ଖଗ ମୃଗ ଦରଶନ ଲେଖେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 ଦେଖି ରାମକୃଷ୍ଣ ଭୁଲେ ଗୋପସୁତ ବଡ଼ାଇ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ମହଗନ ଶୀତେ ସର୍ମାର ବନ୍ଧେ ।
 ନକ୍ତାଳ ଆମୋଦନେ ରାମ ଶ୍ରୀଦାମେ କହେ ॥
 ସତ୍ତରର ଚନ୍ଦ୍ରଚକ ଗୁଣ୍ଠି ଏହି ଦିଗରେ ।
 ବାଟ କଢ଼ାଅ ତାଳବନକୁ ଯିବା ବେଗରେ ॥
 ଶୁଣି କର ଘୋଡ଼ ବୃଷଭାନୁ କୁମାର କହେ ।
 ତାଳବନରେ ଧେନୁକା ଘର କରଣ ରହେ ॥
 ଅତି ଦର୍ପିତ ଦାନବ ଭୟେ ନ ଯାନ୍ତି କେହି ।
 ଚିତ୍ତେ ଗୋପରେ ଅପୁର ତାଳ ଦେଖାତ ନାହିଁ ॥
 ଶୁଣି କୋପ ଗୁରୁତର ରାମ ଅଛୁଣ ଆଖି ।
 ତାଳବନକୁ ଧାବନ୍ତି ସବେ ବଚ୍ଛ ଉପେଷି ॥
 ତାଳ ଖାଇବା ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ସୁଧ ଉତ୍ସୁକ ମତି ।
 ଗଗନରେ ସୁରଗଣେ ଜୟଧ୍ୱନି କରନ୍ତି ॥
 ନକ୍ତେ ଦୁରେଣ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ସେ ତାଳବନ ।
 ଅତି ଉଚ୍ଚ ସଞ୍ଚ ଘଞ୍ଚ ଫଳଭରେ ଶୋଭନ ॥
 ଏକ ଏକ ଶାଖା ବିଶେଳରେ ସଳଖ ଚରୁ ।
 ଅଗ୍ରେ ପସି ଛବି ଗୁଚ୍ଛ ଫଳଭରେଣ ଗରୁ ॥
 ବାହା ମାରି ତାଳ କେନ୍ଦ୍ର ପାଡ଼ି ଝଙ୍କାଇ ଝାଡ଼େ ।
 ଭବସୁ ବୃକ୍ଷଣ ବାଜି ଅନେକ ଅବଳ ପଡ଼େ ॥
 ରାମ ଦୃଷ୍ଟେକ ଉପାଡ଼ି ବୃଷ ବୃକ୍ଷେଣ ପିଟି ।
 ସେତେ ତାଳଫଳ ଝଡ଼ି ତରୁତଳରେ ଲେଟି ॥
 କୃଷ୍ଣ ପାଦ ପ୍ରଜ୍ଵାଳନେ ତରୁ ପ୍ରଳମ୍ବ କରେ ।
 ତାଳବନ ଭାଙ୍ଗି କର କଳେକ ନିର୍ଭୟରେ ॥
 ତାଳ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବଦ କରେ ।
 ଶୁଣି ଧାଇଁଲେ ଧେନୁକା ଖରରୁପେଣ ଖରେ ॥
 କୋପେ ଆସନ୍ତେ ଅପୁରବଳ ବନ କମ୍ପାନ୍ତି ।
 ରବିସୁ ଖରବନକର ନରି ନରି ଜପନ୍ତି ॥
 ନକ୍ତ ବନ ଭର ଦେଖି ଘୋର ଚର୍ଚ୍ଚନ କଲ ।
 ନେତ୍ର ବଳନଦେବ ଅଗ୍ନି ମାଦବାତ ମାଇଲ ॥
 ଦେଖି ମନ୍ତ୍ର ଦୂତ ପାଦ ରାମ ଧରିଲେ ଦୃଢ଼େ ।
 ଦୃଷ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟେ ମହାଭୀତି ତାଳ ଅନେକ ଝଡ଼େ ॥
 ମୁଖି ଦୂଧର ପକାଇ ବଦନ୍ତେ ଜୀବନ ହାରି ।
 ନେତ୍ର ବଳନେ ପଡ଼ିଲେ କୃଷ୍ଣ ନିବାରି ॥

ଦେଖି ଦାନବ ମରଣ ଦେବ ପୁଷ୍ପ ବରପି ।
 ଲାଳ ଖାଲଣ ଗୋପାଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଣାମି ॥
 ତାଳଫଳ ଭର ବୁଢ଼ାଇଣ ପୁଏ ହରଷ ।
 ଦନନାଥରେ ଗୋପରେ ଆସି ହେଲେ ପ୍ରବେଶ ॥
 ଏକେ କୃଷ୍ଣପଦ ପୁଏ ନ ଗୁଡ଼ିନ୍ତି ଶରଣ ।
 ତରଳ ନ ରହନ୍ତି ମୁକ୍ତିମନ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେନ ॥
 ଅବକାଶ ନୁହେଁ ବୃଷଭନୁଜମା ମିଳନେ ।
 ବେନି ବରହ ଉପାୟ ରକ୍ଷ ଅନୁରାଧନ ॥
 ଏକଦିନେ ବୁଢ଼ଭାନୁଜେମା ସଖୀ ମେଳରେ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଫୁଲ ଡୋଳ ସର୍ପିତଳା ଛଳରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦରଶନ ଲଳସରେ ନେତ୍ର ବଞ୍ଚଇ ।
 ବୃନ୍ଦା ଆଦି ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗେ ସୁଖେ ବଞ୍ଚଇ ॥
 ବନପରିମଳ ମନୋହର ମଙ୍ଗଳମଣି ।
 ଦ୍ଵିଜକୁଳ ଧନ ଫଳବୃକ୍ଷ ମଳୟ ବାଜଇ ॥
 କର ଯୋଡ଼ି ବୃନ୍ଦା ଜେମା ଗୁମୁରୁରୁ ଜଗାଇ ।
 ଖରା ମୃଗ ଭରୁ ଲତା ବଦନାଲୟ ମଣାଇ ॥
 ଶ୍ରେ ୨ ବନେଶ୍ଵରୀ ଅଭିଷେକ କରନ୍ତି ଗୋବର ।
 ଜାନା ସୁଗାପ କୁସୁମକୁଳ ବରଷେ ଶିରେ ॥
 କାମଦେବନାମନ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସଖାଙ୍କୁ ଘେନି ।
 ସବଜନ ସର୍ପିତଳ ଧୂସି ପଡ଼େ ହୁଏ ଦଇନ ॥
 ଅଳ ମଞ୍ଜୁକଳ ପରେ ଶଙ୍ଖନାଦ କରଇ ।
 ମୟୂରମେଘି ମୁଣ୍ଡକୁମୁକୁ ଗୁମୁରେ ଧରଇ ॥
 ଶୁଭ ପିଠ ଆଦି ଦିନ ମଙ୍ଗଳ ଗାବନ୍ତି ।
 ମୃଗ ମୁଖ ଗୁଣ ଧରି ରୂପ ଶୋଭା ଶ୍ରବନ୍ତି ॥
 ଶୀତଗନ୍ଧ ଘେନ ସଧୀରେ ମଳୟ ମରୁତ ।
 ଭରୁ ଦ୍ରବ ଧାର ପ୍ରତି ଫଳଭର ପ୍ରଣତ ॥
 ରୁଚ ବକୁଳ ମୁକୁଳ ଦେଖି ଚୁମର ତାଳେ ।
 ନବପଲ୍ଲବ ବଞ୍ଚି ପଶା ପଡ଼େ ଗହରଳ ॥
 ଶିରେ କେଶର କୁସୁମ ହେମବନ୍ତୀ ଶୋଭନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମଣିମୟ ସିନ୍ଦୂରାସନ ରତ୍ନଆସନ ॥
 ଗୁରୁ ପୁଣ୍ଡରୀକ ଏ ମଣ୍ଡପ କୁସୁମେ ମଣ୍ଡି ।
 ଚଉଦିଗେ ବଞ୍ଚି ପଞ୍ଚୁଅଛି ପରା ଗୁଣ୍ଡି ॥
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଶ୍ରୀଫଳ ମଧୁ ଆଦି ବଧାନ ।
 ତମ୍ବାଳକ ଦ୍ରାପାବଳୀ ଏ ମଙ୍ଗଳାବେଶେ ॥

ବନେଶ୍ଵରୀ କରି ଆଶ୍ରୟ ଏ ସକଳ ଜୀବ ।
 ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତେ ସେବେ ଯମୁନା ଏ ସକଳ ଭାବେ ॥
 ଆୟୁମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେ ଜେମା ଦୟା କରିଣ ଥିବା ।
 ଅନ୍ତର୍ନିଶି ସନ୍ନିଧିରେ ଯେନ୍ଦ୍ରା କରିବୁଁ ସେବା ॥
 ଆଳ ଗୁରୁବାର ମୁଣ୍ଡେଥି ପୁଷ୍ପା ନବନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଗ ସନ୍ଦ୍ୟାଗରେ ଧରଥ ଛନ୍ଦ ॥
 ଏତେ କହି ମଣିସିନ୍ଦ୍ରାସନେ ବିଜେ କରଇ ।
 ଧନ ଧନ ଛନ୍ଦ ଗୁମର ଦେଶ ଧରଇ ॥
 ଚଉପାଟଣ ମିଳି ଦୁଳହଳ ବନ୍ଧୁ ବାଳୀ ।
 ବୃନ୍ଦା ଗର୍ଭଜଳ କୁମୁ ଘେନି ଶିରରେ ତାଳି ॥
 ଜାନ୍ତିମୁଖୀ ଦୁଃଖାଶତ ଦେଇ ଆଳତ କଲେ ।
 ବନଦେଶମାନେ ପଟ୍ଟିଆର ହୋଇ ରହିଲେ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଦ୍ଵାଦଶେ ଦ୍ଵାଦଶ ସଖୀ ଅଧିକାଶି ।
 ଧରବାପର ଶିରୋମଣି ବୃଷଭନୁ ଦୁଃଖିଣୀ ॥
 ଖରା ମୃଗ ଲତା, ଭରୁ ଆଦି ଆହାଲଦରେ ।
 ଅନ୍ତର୍ନିଶି ରତ ନଜ କାନ୍ତ ଅନୁମୋଦରେ ॥
 ପୌଷ୍ଠିମାସୀ କାମବାଜ ଗାୟତ୍ରୀ ଦେଲେ ।
 ଜପ କରିବା ମାନ୍ୟକ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧେ ମିଳେ ॥
 କାମଧେନୁ ବାଞ୍ଛାଭରୁ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ପ୍ରାପତେ ।
 ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ କୃଷ୍ଣ ବାଞ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣ ନମିତ୍ତେ ॥
 ବନେଶ୍ଵରୀ ଅଭିଷେକ ହୋଇ ବନଭ୍ରମଣେ ।
 ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ବଳାଇଣ ଗଲେ ନଜ ସଦନେ ॥
 ଏକଦିନେ ଗୋପସଭାରେଣ ଗୋକୁଳବୃନ୍ଦ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୋଳରେ ଧରି ବସିଛି ନନ୍ଦ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ପିତା ଆମ୍ଭେ ରଖିବୁଁ ଗାଈ ।
 ବନେ ବନେ ଚରଇବୁଁ ଦୁଧ ହୋଇବ ଫାଇ ॥
 ହେଉ କାଳୀଠାରୁ ରକ୍ଷ ଗାଈ ବଚାଇଲେ ତାତ ।
 ସବୁ ଦୁଷ୍ଟ ରକ୍ଷ ଖଣ୍ଡନ୍ତୁ ସେ ସୁରଭିମାତ ॥
 ଯେହି ନିଶି ବଞ୍ଚି ପ୍ରାତେ ପୁଏ ଗାଈ ଦୁହିଁଲେ ।
 ଏକଗୋଷ୍ଠି କରି ଗାବ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଧୁ ସେ ନେଲେ ॥
 ଗୋପ ଗୋପଥ ପୁଷ୍ପ ଗହଳେ ଭିଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ।
 ଦଶଦଶ ନ ଦଶଇ ଧୂଳି ପୁରି ଉଠିଲ ॥
 ଦେଖି ପୌଷ୍ଠିମାସୀ ବୋଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୁଣ୍ଡି ।
 ଏତେ ଗାଈ ଏକମେଳ ହୋଇ ଚରିବେ କାହିଁ ॥

ମୋର ବୋଲି କର ଗୋଛୁ ଗୋଛୁ କରିଣ ରଖ ।
 ବନେ ବନେଣ ସୁରଭି ଚରି ଲଭିବେ ସୁଖ ॥
 ଶୁଣି ସବୁ କୁମରକୁ ଏହି କଥା ଯୋଗାଇ ।
 ବୋଲେ ଗୋପାଳେ ନକ କୁମ୍ଭ ବୋଲି ପାରେ ଭଜାଇ
 ଯେଉଁ ବନରେ ଯାହାକୁ କୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ବଢ଼ିବ ।
 ସେହି ବନେଣ ସେହି ବନରେ ରହିବୁଁ ଗାବ ॥
 ଶୁଣି ପ୍ରୈଶ୍ଵିନୀସୀ ଭଗବତ୍ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ।
 ଅନୁରୂପେ ଅଧିକାର ମାଳ ବସନ ଦେଇ ॥
 ଶ୍ରୀମଧ୍ୟବନେ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀଦାମ ସଖା ।
 ମେଘପେନୁ ତନୁ ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ମଳପତାକା ॥
 ମଣିମାଳ ଆଭରଣ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗ ରକ୍ଷଣ ।
 ବନଦେଶ ମଧୁମତୀ ସଖୀ ମୋହିନୀ ଜାଣ ॥
 ସବୁସିଦ୍ଧି ବଳବୃଦ୍ଧି ବେନ ଜନ ଆଦରେ ।
 ସୁଖେ ଚରଣ ଗୋଧନ ଶିଖାନାଦ ବାଦ୍ୟରେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦୂରାବନପତି ସଙ୍ଗେ ସଖା ସୁବଳ ।
 କାମଧେନୁ ତନୁ ତମାଳକୁଳ ପୀତଦୁକୁଳ ॥
 କଉସୁଭ ହାର ଉରେ ଧରି ଦୁଷ୍ଟ ଦଳନେ ।
 ଦୂରାଦେଶ ସଖୀ ଲଳିତା ଏ ବେନ ବିଧାନେ ॥
 ବାଇ ମୋହନ-ମୂଲ୍ୟ ରଙ୍ଗେ ସୁରଭି ଚୋଷ ।
 ଯାହା ନାମେ ବଜାଇବ ସେହୁ ମିଳିବ ପାଶ ॥
 କାମଜାନନେ ଲବଙ୍ଗ ସଖା ସୁଭାସନେ ।
 ମାଳଗାବ ତନୁ ମାଳତୀବ ମାଳ ବସନେ ॥
 ମଲ୍ଲିମାଳ ଅଙ୍ଗେ ଆଭରଣ ଶୋଭା ଦିଶଇ ।
 ନନ୍ଦ୍ୟରାଗ ହାସରସେ କୃଷ୍ଣ ମନ ଚୋଷଇ ॥
 ପ୍ରୀତିକାମବତୀ ଅଧିଷ୍ଠାଣୀ ସୀମନ୍ତ ସଖୀ ।
 ଭେଷ୍ଟ ବାଦ୍ୟନାଦ କରି ସୁଖେ ସୁରଭି ରଖି ॥
 ବନକୁମୁଦେ ସୁବାହୁ ସଂଗେ ପ୍ରଣୟ ସଖା ।
 ଶ୍ୟାମ ଗାବ ବର୍ଣ୍ଣ ପାଣ୍ଡୁରକୁ ଛୁଟି ପତାକା ॥
 ହେମମାଳ ବଭୂଷଣ ଶିଂଶା ବଂଶୀ ଧାରଣେ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଂଗେ ରଙ୍ଗେ ରଖି କରେ ମାଳବିହାରଣ ॥
 ଦେଶ କୁମୁଦିନୀ ସଖୀ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଆଶ୍ରୟ ।
 କାଷ୍ଠ ତାଳ ବାଜନରେ ଯେନୁ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧ ॥
 ବସୁଦାମ ବହୁଳାରେ ସଖା ତନୁ ବିଳାସ ।
 ଶ୍ଵେତ ଗାବବର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ଗନ୍ଧବ ବନେ ନିବାସ ॥

ବଇଜନ୍ତୀ ମାଳା ଗଲେ ସେବା ଦର୍ପଣ ବାସ ।
 ଦେଶ ବହୁବଳୀ ସଖୀ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ବିଶ୍ଵାସ ॥
 ବନ୍ଦନାଳ ବାଦ୍ୟବାଦନରେ ସୁରଭି ବଣ ।
 ଦୁରୁ ଡରି ପଲାଇବେ ଅରି ନ ପଶି ପାଶ ॥
 ମିତ୍ର ସାଦାମ ଶହର ବନେ ବୃକ୍ଷର ସଖା ।
 ଗାବ ଶ୍ୟାମଳୀ ଶ୍ୟାମଳା ତନୁ ମାଳ ପତାକା ॥
 ଗୁଞ୍ଜିମାଳା ଆଭରଣ ଚନ୍ଦ୍ରକମ ସେବକ ।
 ଦେଶ ଶଦେଶ୍ଵରୀ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ସଖୀ ଶୁଭୁକ ॥
 ମନମୋହନ ମହୁସ୍ତ ସୁରେ ସୁରଭି ବୋଧ ।
 ନାମେ ମୂରଲୀ ବାଇଲେ ଯିବେ କୃଷ୍ଣ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ॥
 ତାଳବନରେ ଅର୍ଜୁନ ଗତି ସଖା ଦରଥ ।
 ଶୁଭ୍ର ସୁରଭି ଶୋଣିତ ତନୁ ବସନ ଶ୍ଵେତ ॥
 ରହୁଡ଼ାର କଣ୍ଠରେ ମୟୂରପୁଚ୍ଛ ପ୍ରଭରେ ।
 ତାଳବତୀ ସଖୀ ଅଳଙ୍କା ଯେ ବଳ ବିରୁରେ ॥
 ସୁଖେ ଗୋଧନ ରଖିଣ ତୁମ୍ଭେ କୃଷ୍ଣକୁ ସେବ ।
 ଦୁରେ ଥାଇଣ ସେବା ସେବିଲେ ପ୍ରାପତି ହେବ ॥
 ମହାବନେ ମହାମଲ୍ଲ ସଖାମଲ୍ଲ ସଂଗରେ ।
 ଗାବ ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ ଗଉରମ୍ବର ଅଙ୍ଗରେ ॥
 ବନମାଳା ଉରେ ମୟୂରର ଗୁମରେ ସେବ ।
 ମାତଙ୍ଗଶ୍ଵରୀ ସଖୀ ମଦନାବଳୀ ଯେ ଭାବ ॥
 ସରୁ ମାଦଳ ନାଦରେ ଗାବ ଆୟୁତ ହେବ ।
 ଯେଉଁସ୍ଥାନେ ଯେ ଲେଖିବ ସେହିସ୍ଥାନକୁ ଯିବ ॥
 ସ୍ତୋଳକୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ଶୁଣିର କାନନପାଳ ।
 ସଖା ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ ଦର୍ପଣ ଗାବ କପିଳା ପଲ ॥
 ତନୁ ଶ୍ୟାମଦନ ଶ୍ଵେତବାସ କଦମ୍ବମାଳ ।
 ସେବା ତାମୁଳ ଶୁଣି ରେଣୁସ୍ତ ହେବ ମଂଗଳ ॥
 ସଖୀ ବିନୋଦିନୀ ବେଶୁବାଦ୍ୟ ଗାବରକ୍ଷଣେ ।
 ପ୍ରୈଶ୍ଵିନୀସୀ ବନେ ବନେ ପେଶି ଏତେ ଲକ୍ଷଣେ ॥
 ଲେଖବନରେ ସୁବଳ ଭଦ୍ରପୁତ ସଙ୍ଗର ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ଗାବ ତନୁ ଶୁଣି ପିଙ୍ଗଳାମ୍ବର ॥
 କୁନ୍ଦମାଳା ଗାଳ ଧରେ ସେବା ମୂରଲୀ ଗୀତ ।
 ଦେଶ ଲଳିତବତୀ ସଖୀ ଶ୍ରୀୟା ଆଶ୍ରୟ ନିତ ॥
 ବରକାହାଳ ନାମେ ସୁରଭି ଶ୍ରବଣ ଡେରି ।
 ବରନାମେ ପଲାଇବେ ଶୁଣି ଶ୍ରବଣ କରି ॥

ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହେଲେ ଶୀବନେ ରକ୍ଷାପାଳନ ।
 ସଖା କଳ୍ପିଣୀ ଧବଳୀ ଗାବ ମେଘବରନ ॥
 ଶ୍ଵେତବାସ ପଦ୍ମହାସ ମାଳାରନ୍ଧ୍ର ସେବିତ ।
 ଦେଖ ଶ୍ରୀମତୀ ସଖୀ ବିଶ୍ଵାସଭାବେ ଭଜିତ ॥
 ଶାଶବାଦନେ ରବନେ ଚୁଣି ଧରନ୍ତି ମଧୁ ।
 କୋଟିପୁର ମଣେ ଯଶେ କୃଷ୍ଣବିଚ୍ଛଦ ବିନ୍ଦୁ ॥
 ଭଦ୍ରବନରେ ଶ୍ରୀଦାମ ସଖା ଅସ୍ତ୍ରଦ ସଙ୍ଗେ ।
 ଗାବତରୁ ବସନାଦି ଲବ ଅରୁଣରଙ୍ଗେ ॥
 ଗଲେ ନାଗେଶ୍ଵର ମାଳ ଧୁଳିପତକାଧାରୀ ।
 ଦେଖ ଭଦ୍ରାବତୀ ନିଦ୍ରାବତୀ ସଙ୍ଗେ ବିହର ॥
 ରବା ବାଦନ ନାଦେ ଗୋପନ କର ଆପୁଷ୍ପ ।
 ଏହୁ ଦ୍ଵାଦଶ ବନେ ଦ୍ଵାଦଶଗୋଷ୍ଠ ନିର୍ମିତ ॥
 ଉପବନ ଉତ୍ତରୀ ଉପସଖା ବରଗେ ।
 ଏହି ରୂପରେ ହାର ବସନ ସୁଦୃଢ଼ ସଙ୍ଗେ ॥
 ପ୍ରସନ୍ନରେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଶାଢ଼ୀ ବସନ ଦେଇ ।
 ଜଣେ ଜଣେ ଗଲେ ଉପଦେଶ ବଚନ କହି ॥
 ଜେଝାବନେ ସେବା ସେବ କୃଷ୍ଣ ହେବ ପ୍ରାପତ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦେ ଯା କହିବ ହେବ ଶ୍ରବଣଗତ ॥
 କାର୍ଯ୍ୟକାରଣେ ଗଲେ ଯିବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଶ ।
 ଅନ୍ୟ ବେଳେ ଗୋରୁରଣ ତେଜ ଗଲଣ ଦୋଷ ॥
 ସର୍ବ ବିଶ୍ରାମ ଘାଟରେ ଆସି ହୋଇବ ଠୁଳ ।
 ଏକମେଳ ହେବ ଏଥେଁ ଯିବାଆସିବା ବେଳ ॥
 ଏହୁ ବସନ୍ତକୋକିଳ ଜଗିଥିବେ ଯେ ଘାଟ ।
 ଆଗେ ପଛେ ଯେ ଆସିବେ ସଲଖିବେ ଏ ବାଟ ॥
 ନାମ ଅନୁରୂପେ ବନସଖା ଗାବ ସଙ୍ଗତେ ।
 କାନ୍ତହାର ବାସ ସେବା ଦେଖ ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ॥
 ଏକାଦଶ ସଙ୍କଟରେ ଅନୁବନ୍ଧରେ ଚିହ୍ନ ।
 ବାଦ୍ୟ ପତାକା ବାରି ସୁରଭୀ ଚଳିବେ ବନ ॥
 ଶୁଣି କୁମାରେ ଆନନ୍ଦେ ବାନ୍ତି ଯେଝା ବାଜଣା ।
 ପଲ୍ଲ ପଲ୍ଲ ଚଳନ୍ତି ଗୋପନ ନୁହେଁ କଳଣା ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶେ ଯୁଦ୍ଧସୁରା ଚଳିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମନ ରଖି ଯେଝା ବନେ ମିଳିଲେ ॥
 ଯହୁଁ ଗୋପସୁତ ଯେ ଯାହାର ଚଳିଲେ ବାଣ୍ଟି ।
 ଦେଖି ନାୟମୁଖୀ ବିନ୍ଦୁମୟ ସଖାସୁ ଭୁଟି ॥

କୃଷ୍ଣ ଏକାନ୍ତୋଇ ବୃନ୍ଦାବନେ ମିଳିବା ଚାହୁଁ ।
 ଜେମା ସାନ୍ନିଧ୍ୟେ ଦୁଃଖିକା ଯାଇ ଗୁପ୍ତେ କହି ॥
 ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ବିଧାନରେ ସୁନାୟିକା ବନରେ ।
 ପଥ ଚାହିଁଣ ଅଛନ୍ତି ଯମୁନାର କୂଳରେ ॥
 ପୁଣି ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ମନ ଅତି ଉତ୍ସାହ ହୋଇ ।
 ଭୁଲସୀଙ୍କି ପେଶି ଆଗେ ମାଳ ତାମ୍ବୁଳ ଦେଇ ॥
 ମୁହଁ ବାହାର ହୋଇଲି କହ ପ୍ରାଣନାଥକୁ ।
 ବସି ନିବେଶି ନୟନ ଥିବେ ଗତ ପଥକୁ ॥
 ଶୁଣି ହରଷେ ଭୁଲସୀ ଚଳି କୃଷ୍ଣେ ମିଳିଲେ ।
 ଜେମା ଚରିତ ଜଣାଇ ମାଳ ତାମ୍ବୁଳ ଦେଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବଲ୍ଲଭ ସଙ୍କଟ ପାଇ ପୁଲକେ ତରୁ ।
 ଚାହିଁ ବୋଲେ ମଧ୍ୟଗତେ ବେଗେ ରହସି ଭରୁ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ସେ ବିଜୟ ଜେମା ସୂର୍ଯ୍ୟସୁଜନେ ।
 ସେବାପର ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଯଙ୍ଗେ ଗତବିଧାନେ ॥
 ବେନଜନ ମିଳନରେ ଦେହ ବୁଦ୍ଧି ପାଶୋରେ ।
 ମନୋଭାବ କର ଯୁଗଳ ଭଜିଲ ରସରେ ॥
 ଦେଖି ବିଳମ୍ବ ଜଟିଳା ଗମେ ଏ ଅବସର ।
 ପଥେ ଜଗିଥିଲ ସାଥୀ ତାକ ଦେଲ ପାଶରେ ॥
 ଶୁଣି ସଲଜେ ସୁଦଶଗଣ କୁସୁମ ତୋଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଆତଙ୍କେ ଅନ୍ତର ଲତାଭିହାତେ ଗଲେ ॥
 ସଖୀମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଣ ଚଳି ଜଟିଳା ବୋଲେ ।
 ନବକୁଳବଧୁ କାହିଁ ବନଗହନେ ଗୁରୁଲ ॥
 ବୋଲଇ ବିଶାଖା ମାଏ ଆଜି ଅକ୍ଷୟିନୀ ।
 ପୂଜା କରିବାକୁ ନ ପାଇଲୁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଗ୍ରମି ॥
 ବିଶ୍ଵାମୀ ବୋଲ ଏକ ଦ୍ଵିଜ ମଧୁସୂଦନୀ ।
 ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ବରଣ ଯେ କଲୁ ବିଶ୍ଵାସୀ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଶିଖାଇ ତାଙ୍କୁ ବାଟୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ ।
 ଗ୍ରହଚୁରାଙ୍କି ଦୁଃଖ ଧ୍ରୁ ଗୁହ୍ୟ ମୂଳିନ ॥
 ଶୁଣି ଚୁଡ଼ି ବୋଲଇ ଭଞ୍ଜାଇ ଯେ ବିପ୍ରବାଦରେ ।
 ମୁହଁ ଯାଇଁ ବେନ ଜନ ଆଶିର୍ବାଦ ଆଦରେ ॥
 ଏତେ କହି ଯାଣିଗଣ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଜଟିଳା ।
 ପଥୁଁ ଚାହିଁଣ ବାହୁଡ଼ାଇ ଆଶିର୍ବାଦ ଗଲ ॥
 ଲତାଭିହାତ ସମୀପ ହରି ଶୁଣୁ ଯେ ଥିଲେ ।
 ବିପ୍ରବେଗେ ତରୁତଲେ ଧକତେଦୁରେ ବସିଲେ ॥

ଆମେ ବିଶାଖାକୁ କରି ବୁଢ଼ୀ ପ୍ରବେଶ ନହିଁ ।
 ବିପ୍ରବର ନେଇ ଚାହିଁ ଶିରେ କରଯୋଡ଼ଇ ॥
 କଟି ଯି କଳ୍ପବଦନ କରେ ପଞ୍ଜୋପସାତ ।
 ଶ୍ୟାମ ଚକ୍ରଣ ଲବଣ୍ୟତନୁ କମଳନେତ୍ର ॥
 ଛନ୍ଦ ଉତ୍ତମ ବୋଧତା ଉଦ୍ଧୃତ ପୁଣିରସନା ।
 ବାହୁମୂଳେ ହୃଦୟରେ ବେଶୁ ଅଶ୍ରୁଧରନଳ ॥
 ହସ୍ତେ ତମ୍ବାପାତ୍ରୀ କୁଣବତ୍ ପ୍ରସନ୍ନ ଅଛି ।
 ଶ୍ୟାମ ଗାୟନ କରନ୍ତେ ଶୁଣି ପ୍ରବଧ ପକ୍ଷୀ ॥
 କରି ପ୍ରସାଦ କଲ୍ୟାଣ ବୁଝା ନମସ୍କାରକୁ ।
 ବୋଲେ ଜଟିଳା ନେତ୍ରେ କରିବ ପ୍ରାଣୀପାରକୁ ॥
 ମୋର କଳବଧୁ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକା କରେ ଏ ବନେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମନଦୋଷି ବିଧାନେ ॥
 ହରି ବୋଲନ୍ତି ଆଜନୁରୁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଘଣ୍ଟା ।
 ଗାଗ ଗୁଣକଶିଷ୍ୟ ସଞ୍ଜଳ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଶିକ୍ଷା ॥
 ନାୟବଦନ ଅବଲୋକନ ଯହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ତହିଁ କେମନ୍ତେ କରିବା ଛୁଇଁ ସଞ୍ଜଳୁକ୍ତ ॥
 ବୋଲେ ଜଟିଳା ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ସଞ୍ଜଳ ଜାଣ ।
 ସାନନ୍ଦହୃଦ ବନ୍ଧୁହୃଦ ସେବକ କରେ ବରଣ ॥
 ଜାଣି ନ ଗଲେ ସୁକୁଚ ତାର ହୃଦ ଏହାର ।
 ଏହୁ ପୁରଣ ବଚନ ତୁମ୍ଭେ ବିଚାର କର ॥
 ପତିବ୍ରତା ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକା ତୁମ୍ଭେ ଅବଜ୍ଞା କର ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଏମନ୍ତେ ଆସି ମିଳେ ଗୁମୁର ॥
 ବୋଲେ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର ତୁମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ଖୋଜାଇ ।
 ଗୁଲ ପିବା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଖୁଞ୍ଚାଇ ॥
 ବୋଲେ ବୁଝା ବେନ ଜନ ଗୁହ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ।
 ପୂଜା ବଡ଼ାଅ ଦକ୍ଷିଣା ଧନ ଦେବଇଁ ନାଥ ॥
 ବିଶାଖାକୁ ଘେନି ବହୁତ ସେ ବିନୟ ହୋଇ ।
 ସନମତ କରାଇଣ ଘେନି ଅଇଲେ ଦୁଇ ॥
 ଏମନ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୁକାସ୍ଥଳେ ହେଲେ ପ୍ରବେଶ ।
 ବିପ୍ରବେଶ ଚାହିଁ ମନେ ରାଜି ଅତି ହରଷ ॥
 ବୁଝା ବୋଲେ ଆଜ ମୁହିଁ ଆଇ ପୂଜାବଦାଇ ।
 ଘାସ ପଟ୍ଟପାଟେ ବଧୁ ସବୁଆଙ୍ଗ ଘୋଡ଼ାଇ ॥
 ବିପ୍ରବେଶ ଧୋଇଣ କୁଣଆସନ ବସ ।
 ଜଟିଳାର ମୁଖ ଚାହିଁ ହସ ମଧୁର ଭାଷି ॥

ଆମେ ଆଜନୁରୁ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ନାଶ ନ କୁହିଁ ।
 କର ପ୍ରସାଦ ଶ୍ରୀଫଳ କୁଣ ଅଲଗା ଦେଉଁ ॥
 ଶୁଣି ସଖୀ ଜେମା କରଞ୍ଜଳ କରି ଧରଇ ।
 କୁଣ ଜଳ ଫଳ ଦେଇ ସଞ୍ଜଳୁକୁ କରଇ ॥
 ବିଧବଧାନରେ ରାମା ସବୁ ଆରାଧ୍ୟ ଅର୍ଥେ ।
 ମୂଳା ବଢ଼ାଇଣ ଦ୍ଵିଜବର ବାହାର ଶୀଘ୍ର ॥
 ବୁଢ଼ୀ ଉକ୍ତ କରିଣ ବୋଲେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ଵିଜ ।
 ମୋର ବଧୁକୁ କଲ୍ୟାଣ କର ଲଭୁ ତନୁଜ ॥
 ଦ୍ଵିଜ ବୋଲନ୍ତି ଏ ସବୁ ସୁଲକ୍ଷଣ ଅଙ୍ଗନା ।
 ଚାହିଁ ଜାଣିଲୁ କରପକ୍ଷୀ ଗର୍ଭବିହୀନା ॥
 ସବୁ ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହେବ ପୁଣିବଞ୍ଚ ନୋହିବ ।
 ବୋଲେ ଜଟିଳା କେମନ୍ତେ କୁଳ ଉଦେ ହୋଇବ ॥
 ଏଥୁ ପ୍ରକାଶ ବଧୁ କହ ତୁମ୍ଭେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଆଜ ଚନ୍ଦ୍ରାଉଦୟରେ ମୋର ଦେଲ ଉପାଇ ॥
 ଦ୍ଵିଜ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ପ୍ରାପତ ଯାରେ ।
 ସବୁ ମନୋରଥ ଫଳ ପିଇ ହୋଇବ ତାରେ ॥
 ନନ୍ଦ ଯଶୋବନ୍ତୀ କୃପା କଲେ ସେ ମଣିପାଇ ।
 ବୁଝିକାଲେ ପୁଅ ପାଇଲେ ସେ ଜାଣ କି ନାହିଁ ॥
 ବୁଢ଼ୀ ବୋଲିଲେ ଶ୍ଵେତ ବିପ୍ର ମୋର ଘେନିବା ସେବା ।
 ନିତ୍ୟ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟ ଜାଣି ଏଥୁ ଆସିବା ॥
 ମୁନି ଦୁର୍ବାସା ଶ୍ରୀପୌର୍ଣ୍ଣମୀସୀ ବେନ ଆଦେଶ ।
 ବଧୁ ପୂଜିବ ତପନ ବେନଦଶ ବରଷ ॥
 ଆଜୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସେ ଗୁହ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ବେନ ।
 ମନ ଶାନ୍ତି ଦେଲ ଯେ ତୁମ୍ଭ ଶ୍ୟାମଗାୟନ ଶୁଣି ॥
 ରାଜକର ହେମମୁଦ ବିପ୍ର ଦକ୍ଷିଣା ଦେଇ ।
 ବୁଢ଼ୀ ନିଜ କର ମୁଦ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ପାଇ ॥
 ନିଜବଦ୍ୟ ଯେ ସାମଗ୍ରୀ ବହୁ ବାନ୍ଧୁ ଅଞ୍ଚଳେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବରଣ ବୋଲଣ ଗଲେ ମନ ଚଞ୍ଚଳେ ॥
 ବଧୁ ଘେନଣ ଜଟିଳା ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
 ଶ୍ରୀ ନାଣିଣ ଶ୍ଵେତନ ନିତି ବିଧାନ କଲେ ॥
 ଯଦୁ ଜଟିଳା ଆଇଣ ଶ୍ୟାମ ବରଣ କଲ ।
 ସେହୁବନ୍ଧୁ ସଖୀଗଣ ମନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ହାସ ରସରେ ।
 ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ଇନ୍ଦ୍ରମଣି ଭେଟି ଧନୁନା ଶର ॥

ହରି ବୋଲନ୍ତି ପଡ଼ିଣ ଥିଲୁ ଜଟିଳା ଆଗେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଉପାୟେ ବଞ୍ଚି ଅଇଲୁଁ ଭାଗ୍ୟେ ॥
 କୋଟିପୁର ସୁଗଳରେ ପ୍ରେମ ନୋହିବ ପାର ।
 ସଖାମାତ୍ର ଭୟେ କେତେ ପ୍ରୀତି ଦେନବ ତାର ॥
 ଦିବା ମିଳନରେ ବିଦ୍ଧ ତାର ବହୁତ ହୁଏ ।
 ନିଶି ଆସିବେ ବନକୁ ଯେହ୍ନେ କର ଉପାୟେ ॥
 ଏତେ କହିଣ ପଣନ୍ତ ବେନି ଆଗେ ପ୍ରସାରି ।
 ମୋର ମାଗୁଣି ଯେମନ୍ତ ଆଣ ସେ ଅଭିସାରି ॥
 ବୋଲେ ବେନିବାଳୀ ବନମାଳ କହିଲ ଯାହା ।
 ଦୁଇସଖୀ ନିଶ୍ଚେ ତୁମ୍ଭର କରିବୁ ତାହା ॥
 ତୁମ୍ଭ ଗୋଧନ ହାଦଣ ବନ ପୁରୁ ଚରିଲେ ।
 ଜାଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୂରଦେଶେ ଗୋଗୋଷ୍ଠ କଲେ ॥
 ଶାଶୁ ଅନ୍ଧାରକାଣି ନଗର ନିଦେ ଅଚେତ ।
 ଆଜ ରଜମରେ ଢେଟାଇଲ କ ଦେବ ଦଉ ॥
 ହରି ବୋଲେ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରେ ଯେ କରି ।
 ସେହୁ ଅତି ପ୍ରଣୀତ ଏହୁ ଚଉଦ ପୁର ॥
 ଜୀବଦାତାକୁ ଦେବାକୁ ସମ କ ଆନ ଅଛି ।
 ଯାହା ମାଣିବ ତଥାପି ଦେବା ସତ୍ୟ କରୁଛି ॥
 ବାଳୀ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ତୁମ୍ଭ ବେନିଜନଙ୍କ ଲାଳା ।
 ସଖୀଭ୍ରାତବ ଯେ ଭାବିବ ସେହୁ ହେବ ଉତ୍ତଳ ॥
 ରାଜ ଦାମୋଦର ବ୍ରତ ଜଗତରେ ରହିବ ।
 ଯେହୁ କାଣ୍ଡିକେ ପୂଜିବ ସେହୁ ଗୋପି ହୋଇବ ॥
 ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ହରି ବୋଲନ୍ତି ହେଉ ।
 ସନ୍ଧିବିଧାୟିନୀ ନାମ ତୁମ୍ଭ ପୁରାଣ ରହୁ ॥
 ସତ୍ୟ ବଳିନୁ ନ କରି ତଳ ସଜନୀ ପାଶେ ।
 ଆଜ ରଜନୀ ଉପାୟ କରି ଆଣ ବନ୍ଧାସେ ॥
 ବାଳୀ ବୋଲନ୍ତି ସାଙ୍କଟସ୍ଥଳ ଯମୁନା କୁଳ ।
 ଅତି ମନୋହର କୁଞ୍ଜ କନ୍ତ ପାଦପ ମୂଳ ॥
 ଯିବା ଆସିବାକୁ ନିଜେ ଯେ ନିଜ ନ ସ୍ଥାନ ।
 ଦୂରା କରିବ ମନେ ଜାଣି ସବ ବଧାନ ॥
 ଆମ୍ଭେ ପେଟିଣ ରହିବୁଁ ଜଣି ଶାଶୁ ନନ୍ଦନ ।
 ନିଶି ଶେଷ ଯିବ ଯେହ୍ନେ ହାର ସଦନେ ନଦ ॥
 ଏତେ କହିଣ ତଳିଲ ବେନି ରାଧା ସନ୍ନିଧେ ।
 ଅନ୍ତଃପୁରରେ ଚଉଟିଲ ରାଜ ସଜନୀ ମଧ୍ୟେ ॥

ବୋଲେ ଜେମାଦେଈ ବେନିଜନ ବଦନ ଚାହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ କେଶେ ଥିଲ କିସ ଅବା ଦେଖିଲ କାହିଁ ॥
 ବେନିଏ ବୋଲନ୍ତି ଯାଇଥିଲୁଁ ଯମୁନା ଜଳେ
 କୃଷ୍ଣ ଦେଖିଲୁଁ ଗୋଧନ ରଖେ ଗୋପାଳ ମେଳେ ॥
 ବନେ ଉପାୟ କରିଣ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖଇ
 ତୋର ପ୍ରତିଅଙ୍ଗ ଶୋଭା କାମଭୟେ ଯୋଗଇ ॥
 ଗୁଣି ଗୁଣ ଗୀତ ଗାନ୍ଧାରେ ଯେ ଗାୟନ କରେ ।
 ନାନା ରତ୍ନାବଳୀ ହାରମାଳା ଗଳାରେ ଧରେ ॥
 କାମ ସଂଗ୍ରାମରେ ନାମ ଆଣେ କରି ରହିଛି ॥
 ସଖା ସୁହୃଦ ସଙ୍ଗେ ଅନଙ୍ଗଦଣ୍ଡ ଦେଉଛି ॥
 ନିଶି ପ୍ରବେଶ ହେଲେଣ ହେବ ବସନ ଘାତ ।
 ଯେଣୁ ଲୁଟିଲେ ତା ସୁଧାକୁମ୍ଭ ତେଣୁ କୋପିତ ॥
 ଆଜ ପାରିଲେ ପ୍ରାଣବାନ୍ଧବ ସାହା ହୁଅସି ।
 ଯେବେ ନ ଯିବୁ କୁସୁମକାଣ୍ଡେ ହୋଇବ ଧୂସି ॥
 ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ମୀନ ଚାପନାରେ ନିକ ବଞ୍ଚଇ ।
 ଶୁଣି ଶ୍ୟାମ ସୁହାଗିନୀ ନେତ୍ର ନର ମୁଞ୍ଚଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବିରହ ଅନଳ ଅଙ୍ଗେ ଜଳୁ ଯେ ଥିଲ ।
 ବେନି ବାଣୀ ଶୁଣି ସଜଳ ସଦୃଶ ହୋଇଲ ॥
 ଦିନୁ ଦିନୁ ଅନୁରାଗ-ଲତା ବଢ଼ୁ ଯେ ଥିଲ ।
 ପୁରୁ ହୃଦୟମଣ୍ଡଳ ବାହାରେଣ ମାଡ଼ିଲ ॥
 ପୁଷ୍ପ ବିକଶନ୍ତେ ସୁବାସ କି ଲୁଚଣା ଯାଇ ।
 ଲଜ୍ଜାବର ଶ୍ରୀ ପ୍ରୀତିନୟ ପ୍ରଣରେ ବହି ॥
 ମେରୁ ସମାନ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧୂଳିପ୍ରାୟ ଉଡ଼ିଲ ।
 ସିନ୍ଧୁ ସମାନ କୁଳମର୍ଯ୍ୟାଦା ଚକ୍ରଏ ହେଲ ॥
 ଛନଛନ ମନ ହୋଇ ସଖୀଜନେ ପରୁରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ଯିବା ଆଜ ନିଶିମନେ ବିରୁରେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ

ନନ୍ଦନୁ ପ୍ରିୟବାନ୍ଧବଃ ଶୁଭଜନଃ ଗଞ୍ଜନ୍ତୁ ମୁଞ୍ଚନ୍ତୁ ବା
 ଦୁର୍ବାଦଂ ପରିତୋଷୟନ୍ତୁ ପିତନାଃ ବଂଶେ

କଳକୋଃସ୍ତୁ ବା

ତାତୁକ୍ ପ୍ରେମ ନବାନୁରାଗମଧୁନା ମଣ୍ଡପ ମାନଂ ମୁଦା
 ଶତ୍ରଂ ନୈବ ନିବର୍ତ୍ତନ୍ତି ଶତମପି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ-

ପାଦାମୂଳାତ୍ ॥

ଗୀତ

ତାର ସୁଖ ସୁଖୀ ମୁହିଁ ଆନ ନ ରୁଚେ ମୋତେ ।
 ଗୋପେ କରନ୍ତୁ ସେ ବାଛପଛେ ସେ ଯେତେ ଯେତେ ॥
 ଲେକ ଅପବାଦ ଗୁରୁଜନ ସେ ଯେତେ ଗଞ୍ଜୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦୁବାଦ ଲାଗିଣ ଗୋପେ ଘୋଷଣା ବାକୁ ॥
 ବଂଶେ କଳଙ୍କ ସେ ରହୁ ମନ୍ତେ ମୁହିଁ ତାହାର ।
 ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଲାଗିଣ କୁଳୁଁ ହେବ ବାହାର ॥
 ଶରତପୁର କର ଜଣି ରଖିଥିଲେ ସଦୁରେ ।
 ଅହର୍ନିଶି ନୃତ୍ୟ କରେ ମୋର ହୃଦପଦ୍ମରେ ॥
 ଶୁଣି ବିଶାଖିକା ବୋଲେ ଶୁଣି ପୁଲକ ଦେଖି ।
 ବର ଶ୍ରୀକଳ କି ବଡ଼ା ନୟା ହୁଅଇ ରଖି ॥
 ନବଦନରେ ସେ ଶିଖି ଶୁଣି ତାପ ହେଉଇ ।
 ପ୍ରେମ ଭୁଗାଙ୍କୁର ହୋଇ ଲେକମା ଗୁରୁଜଇ ॥
 ରଜନୀକାନ୍ତ ପଜନୀ ସେହୁ ରସେ ଶ୍ରୀକୃ ।
 ଆନେ ଗତି ନାହିଁ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିବୁ ॥
 କଥା ହୁଅନ୍ତୁଣୀ ସାଂସୁକାଳେ ପ୍ରବେଶ ହୁଏ ।
 ଆଳୀ ଦେଉ ନୃପଦୁଃଖୀ ଅଟ୍ଟାଳୀ ବିଜୟେ ॥
 ଧେନୁ ଗୁଜର ଉପସ୍ଥିତ ସବୁ ଗୋପକୁମାର ।
 ଏକମେଳରେ ଉତ୍ତର ଗୋଷ୍ଠ ଗହଗହରେ ॥
 ପଛେ ଗୋକୁଳସୁନ୍ଦର ବିଜେ କୁମାର ମାୟେ ।
 ତନ୍ମୁ ଇନ୍ଦ୍ରମାଳସଖି ପାଦେ ନୃପୁର ବାଜେ ॥
 ଶ୍ରୀଶକଟିତଟେ ଝାନ ପୀତପାଟପତନୀ ।
 ନାଗେଶ୍ଵର ଓଡ଼ିଆଖିକ ସେ କୁଞ୍ଜକାନ୍ତଣି ॥
 ଲତାଜାଲମାଞ୍ଜି ମଞ୍ଜୀକଳ ଗଞ୍ଜିଉଳ ।
 ସୁରଙ୍ଗୀ ଥୋପି ଥୋପି କଟି ବେଡ଼ି ଓରଡ଼ାଳ ॥
 ଉରେ ବନମାଳା କଉତୁହଳର ବିସରଜ ।
 ବ୍ୟାସ ନଖପଦକ ଅଗସ୍ତି କୋରକ ସାଗଜ ॥
 ଶିରେ କେକପୁଚ୍ଛ ବଳୟ ସେ ମୁଦି ଅଙ୍ଗୁଳି ।
 ଗଲେ ଚମ୍ପକମାଳେକ କର୍ଣ୍ଣ କିଶ୍କୁକଡ଼ି ॥
 ଜବାଧରେ ହାସ ଜାତି ତଳପୁଷ୍ପ ନାସିକା ।
 ମୋତିପରାସ ତରଳ ଗୁରୁ ମଞ୍ଜିକଳକା ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନବଦନ ଶ୍ରମଜଳକଣାରେ ।
 ନେଷ ମଲୋୟୁଳ ଅଳି ବଳି କୁଶୁଆନାରେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଧବାକୁସୁମ ମଞ୍ଜିପତ୍ର ସୁଧମେ ।
 ଶିରେ ମୟୂରଚନ୍ଦ୍ରକା ଚନ୍ଦ୍ରାଗ୍ରାସ ମୁଷମେ ॥

ଗର୍ଭ କେତକା ପାଖୁଆସବେ । ଗୋହେ ଚୂଳକୁ ।
 ମହାମରକତଂଶି ହେମ ଗୋପ ମେଲକୁ ॥
 ବେଣୁ ଶୁଣି ଗୋପଚରୁଣୀ ଉଜାଟେ ଧାଉଁଲେ ।
 ନେମଚକାର ଭୃଷିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଚାହିଁଲେ ॥
 ଚାହିଁ ଗବାକ୍ଷରେ ପଶି ସଙ୍ଗେ ମୁଖ ବିଲେକ ।
 ସଦା ମଧୁ ପାସୟୁ ତରଳ ପାତଳ ଅଧିକେ ॥
 ନେମସ୍ଥଳ ମୀନ ଲରେ ଶ୍ୟାମଅଙ୍ଗ ଜୀବନ ।
 ନଗ୍ରନାଶ୍ଵାସି ପଶ୍ୟାସି ବନ୍ଦୀ ଅଣେ ଭୁବନ ॥
 ଅତି ମଳ ଉଦବେଗ ଜେମା କୃଷ୍ଣ ଲଳସେ ।
 ହାତ ମାରି କର ଭାଡ଼ି ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ଅଳସେ ॥
 ବାଧା ଜଡ଼ିତ ବକାର ବାଧା ଦେଖି ସଜନୀ ।
 ସୁବେଶରେ ଅଭିଧାର କର ଆଜ ରଜନୀ ॥
 ପଶି ବାଣୀ ସୁଧା ଜାଣି ଶ୍ରବଣକୁ ରୁଚଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନ ନିମିତ୍ତ ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ ସଞ୍ଚଇ ॥
 ମଧୁମାଳା କୃଷ୍ଣକୁ କନ୍ଦେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦେନ ।
 ଦେଖ ଅଟ୍ଟାଳି ବିଜୟେ ବୃଷଭାନୁନୟନୀ ॥
 ଶୁଣି ଚାହିଁ ହରି ପୁର ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରଭା ପ୍ରକାଶେ ।
 ପଦ୍ମ ଗନ୍ଧଶ୍ରୀ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମର ଗବାକ୍ଷ ପାଶେ ॥
 ରହୁତାଟକ ସୁଗନ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିଜାଲି ଝଟକେ ।
 କାମ କଲଗୁଡ଼ କୃଷ୍ଣନେମୀନ ଅଟକେ ॥
 ମନମଗର ନ ପାରେ ଯାଇ ସେ ଜାଲେ ବନ୍ଦି ।
 ପିତା ଦର୍ଶନ ସଙ୍କଳେ କରକମଳ ମୁଦି ॥
 ନାନ୍ଦୀମୁଖୀ ବୋଲେ ଶୁଣେ ହରି ଯୋଡ଼େଯାକର ।
 ପଦ୍ମମୁଦିତ ମିଳନ ହେବା କନ୍ଦେ ବିରୁଚ ॥
 ନନ୍ଦ ଦେଖି ବୋଲେ ବସୁନନ୍ଦ ବୃଷଭାନୁକୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ନମସ୍କାର କରୁଅଛି ହୃନ୍ମନକୁ ॥
 ବୃଷଭାନୁ ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ କଳ୍ୟାଣ କଲେ ।
 ନନ୍ଦ କୋଳେ ଧରି ଥୁଲି ଝାଡ଼ି ରୁମ୍ଭନ ଦେଲେ ॥
 ମାତାପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ ଶୀରଲେତକ ବହେ ।
 ଶିରକୁ ଆଧ୍ରାଣ କରି ଅଙ୍ଗ ଆର୍ତ୍ତସି ସ୍ନେହେ ॥
 ଗୋଷ୍ଠ ଗୋପନ ମିଳାଇ ହାର ମୁଗୁନଶୀଳେ ।
 ଶରଣ ଶରଣେ ଶ୍ରମ ନାଶି ପୁରେ ମିଳିଲେ ॥
 ସ୍ଵାନ ସୁବେଶ ଭୋଜନ ମାସ ଅତି ଯତନେ ।
 ପୁଣି ଗୋଷ୍ଠକୁ ବିଜୟେ ସାୟଂକାଳ ଦୋହନେ ॥

ପ୍ରାଚୀନକାଳ ପ୍ରାୟ ବାଳମେଳେ ଗାନ୍ଧୀ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନେ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର ବୃଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ନିଜପୁରେ ଅଛଇଲେ ॥
 ପୁଣି ପୁରବେଶ ହୋଇଣ ଅନ୍ଧ ଶକ୍ତିଜନ ବିଜେ ।
 ଶତ୍ରୁରସ ପ୍ରଳାରେଣ ମିଶ୍ର ହରଷେ ଭୁଞ୍ଜେ ॥
 ଆତମନ ଅନ୍ଧେ ମୁଖ ମାଜି ହିନବସନେ ।
 କରେ ତାମ୍ବୁଳ ମଣୋହି .ବସି ହବ୍ୟଆସନେ ॥
 ସଜକୁମରକୁ ଦେନ ଗୋପସତ୍ତାରେ ବିଜେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଜୋଳେ ଧରି ନନ୍ଦ ସତ୍ତାର ମାୟେ ॥
 ଗୁଣୀଗଣ ନୃତ୍ୟଗୀତରସ ପୁରଣ ବାଣୀ ।
 ବୃଦ୍ଧମାନେ ଯେ ଜହନ୍ତ ପୁରତନ କାହାଣୀ ॥
 ନାନାଦେଶର ପ୍ରସଙ୍ଗମାନ ଜଣାନ୍ତି ଶୁର ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଜଣେ କହେ କ'ଣ ସତ୍ତା ବିଭୁର ॥
 ବୋଲେ ମଥୁରାକଟକୁ ଏଇକ୍ଷଣି ଅଛଇ ।
 ବସୁଦେବ ସଙ୍ଗେ କଥା ସବୁ ହୋଇ ଜଣିଲେ ॥
 ମଞ୍ଜୁମାନେ ମଲେ ଗୋପେ କୃଷ୍ଣେ କୋପ ବଦ୍ଧତ ।
 ପେଣି ଅଛଇ ପ୍ରଳୟ ନାମେ ଏକ ଦଇତ ॥
 ଆକାଶରେ ଶିର ଲୁଗେ ଜୁଣ କର ଚରଣ ।
 ଅତି ଭୟଙ୍କର ଦେଖି ଲୋକ ଲଭେ ମରଣ ॥
 ଗୋପେ ଘୋଷଣ ଦିଅଅ ପୁରୁ ନୁହ ବାହାର ।
 ଯୋଗେପଡ଼ିବ ଯେ ଆଗେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ଆହାର ॥
 ନନ୍ଦ ଶୁଣି ଭୟ ପାଇ ମନେ ଦୋଷାଧି ରାଇ ।
 ରାଗେ ବାହାରୁନାହିବ କେନ୍ଦ୍ର ଡେଙ୍ଗୁ ରାଦେଇ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ଗୋପପୁର ଏକଆରେ ଲୋକ ଜାଣିଲେ ।
 ନେଲେ ନେଲେ ପ୍ରଳୟାଭୟେ ଶାସ ପାଇଲେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେବସ କର ବଦାଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ପଳାଇଲ ଥିଲ ମୋତେ ଗୋଡ଼ାଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଉପବନ ଅଗ୍ରବାରେ ଲୁଚିଛି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭୟ କରି ଘୁଞ୍ଚିଛି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ସେ ତାହା ପୁର କିସ କରିବ ।
 ଶମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଡେଇଁଲେ ହିନ ପ୍ରାଣ ହାରିବ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ବାଳକ ଏହି କରବେ କିସ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କ'ଣ ଏତେମଞ୍ଜୁ ନକଲେ ନାଶ ॥
 କେନ୍ଦ୍ରବାଲେ ଦଶଦିଗ ମେଳିଯାଇ ଧରିବା ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଦେଖିଲେ ତାଟିକାରେ ମରବା ॥

କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଦାଣ୍ଡରେ ଶୁଣି ବାଜେ ଘୋଷଣ ।
 ରାଗେ ବାହାର ନୋହିବ ଥିବ ଯେହା ସଦନ ॥
 ଦ୍ଵାରେ କବାଟ ଦେଇଣ ଯେହାପୁରେ ରହିଲେ ।
 ଚଳପ୍ରଚଳ ନୋହିଣ ନିଶ୍ଚୟଦ ହୋଇଲେ ॥
 ଗାଗବତନ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣି ନିର୍ଭୟ ନନ୍ଦ ।
 ଗୋପ ମନ୍ଦ ଯେ ଶିବ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶିବ କର ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ଯେ ଗୋକୁଳସତ୍ତା ବେଗେ ମଉଳି ।
 ନନ୍ଦନନ୍ଦନଙ୍କୁ ଦେନ ନିଜ ସଦନ ମିଳି ॥
 ବେନି ମାଏ ଆଗିନଦନ ଚଳେ ଯେଯାହା ଧୃତ ।
 ନିଦ୍ରା ଆଳସ୍ୟ ଘୂର୍ମିତ ହୁଏ କମଳ ନେତ୍ର ॥
 ଟଳଟଳ ହୋଇ ଚଳିପଡ଼େ ଧରଣ ମାଏ ।
 ମୁଖ ପ୍ରସାସନେ ପଶାଳ ନିଦ୍ରା ଘୃଣାଏ ॥
 ଗୋରୁରଣେ ଅଶକତ ଅତି ଅଶକତରେ ।
 ତନ୍ତୁ ନ ଚଳଇ ଶ୍ରମଭରେ ନିଦ୍ରା ନେତ୍ରରେ ॥
 ମୋରଦୁଃଖକୁ କାରଣ ତୋର ଚେରେଷ୍ଟା ଯେତେ ।
 ଏତେ ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ଘନ ଦୁଃଖୀ ଦେଖିବ କେତେ ॥
 ପାଦେ ନ ମାଡ଼େ କଠାଉ କରେ ଛତା ନ ବହେ ।
 ସଜକୁମାରେ ଧରନ୍ତେ ଧର୍ମକାହାଣୀ କହେ ॥
 ଶୁଣି କଣ୍ଠେ ଶର ବରଷା ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋମାତା ।
 କେନ୍ଦ୍ର କଠାଉ ମାଡ଼ିଣ ଶିରେ ଧରିବା ଛତା ॥
 ଏଡ଼େ ଧର୍ମପାଳ ହୋଇ ଦୁଃଖେ ଗଞ୍ଜାଉ ତନ୍ତୁ ।
 ଗର୍ଭଧାତୁ ଯେହୁ ତା ଲୁହ ରହେ କି ନୟନୁ ॥
 ଏତେ କହି ସରଣିଶରଣୀ ବହଳ ଦୁଃଖ ।
 ତମ୍ଭ ତାଗର ଗୋଟିକା ବାଡ଼ି ଯହିଁରେ ସଧ ॥
 ଅତି କଳିତ କରଣ ମାତା ଯନ୍ତ୍ର ଖୁଆଇ ।
 ଆପଣାର ରାଣ ଦେଇ କିଛି ଦୁଃଖ ପିଆଇ ॥
 ଆତମନ କରାଇଣ ମୁଖ ପଶନ୍ତେ ମାଜି ।
 ହବ୍ୟ ମନ୍ଦିରଣ ଚଳନ୍ତେ ପଳାଇ ଯାଜି ॥
 ନେତ୍ରକୁ ଅପସର ଜାତିପାଶୁଡ଼ା ପାଡ଼ି ।
 ପୃଷ୍ଠପେନ ପ୍ରାୟ ଶୟାଘରେ ଯାଇ ପଡ଼ି ॥
 ଜଳ ତଳେ ମିଶାଇ ମାଏ ଯେବେକେ ଦେଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଘଷିବ ବ୍ୟଥା ଯେମନ୍ତେ ଯାଇ ॥
 ନିଶ୍ଚୟଦ ହୋଇ ସେବ ନିଦ୍ରା ଯିବ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଯେହା ଧବନେ ଚଳିବ କୃଷ୍ଣ ନିଦ୍ରାର ଅନ୍ତେ ॥

ପୁରଜନ କଳରବ ଯବ ନିଷେଧ କରି ।
 ପୁଅ ଶୟନ କରାଇ ଗଲେ ବ୍ରଜଶିଖରୀ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଛଦ୍ମେ ଶୟନ ରାଜି ସଙ୍ଗେ ମନ ।
 ଛନଛନ ମନ ନିଦା ନ ଲାଗଇ ନୟନ ॥
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ବେଳ ଜଣି ଶୋଇଲେ ।
 ଦ୍ଵାରକବାଟି ଦେଇଣ ଦାନସ ଯଥାରେ ଗଲେ ॥
 ପୁରଜନ ନିଶବଦ ଜାଣି ଉଠିଲେ ହରି ।
 ପୂର୍ବଦାର କଳ ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ଵାରୋପ ବାହାର ॥
 ବ୍ୟାମୁଖତରୁ ଶୋଭା ନେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପକାଣ ।
 ମହାଅନ୍ଧକାରେ ଗମନ ମନେ ନ ପାଞ୍ଚ ପାଶ ॥
 ମନୋରଥ ମନମଥ କରି ସାରଥୀ ବଳେ ।
 ରତିରାଜ୍ୟ ସଙ୍ଗେ କୁଞ୍ଜପଦ୍ମନ ମିଳେ ॥
 ବାହୁପାଶ ଶୋଭକର ନାଶକ ବିରଜେ ।
 ଦନ୍ତ ଆୟୁଧ ପ୍ରଶସ୍ତପଦ୍ମା କର ବିରଜେ ॥
 ଏମନ୍ତେଶ କୁଞ୍ଜ କୁଞ୍ଜ ପଶି ରାଜି ଭବଦଶି ।
 ନବପଲ୍ଲବେ କୁସୁମଶଯ୍ୟା ରଞ୍ଜିତ ବସି ॥
 ଏଥୁଅନେ ଶୂନ୍ୟ ବୃଷଭାନୁଜମା ଚରନ୍ତି ।
 ନିଶି ଅଭିସାର ଲାଗି ଅତି ତଞ୍ଚଳ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ବୃନ୍ଦା ଖଟଣୀ କୁସୁମ ଗଭାମାଳ ଦେନାଇ ।
 ରାଧା ପ୍ରସନ୍ନଚନ୍ଦନ ବନଦତ୍ତା ଅନାଇ ॥
 ଦରଶନ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ବେନ ଶାକରେ ଦେଲେ ।
 ଅଭିସାର କର ବେଗେ କୃଷ୍ଣ ବିଜୟ ଲଗଲେ ॥
 ବନ ନିର୍ଜନ ହୋଇଲୁ ଅନ୍ଧକାର ଚମିଳି ।
 ପ୍ରଦୋଷର ଶେଷେ ଅଭିସାର କର ସୁନ୍ଦରୀ ॥
 ଫୁଲକୁଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଭୁଞ୍ଜ ସଙ୍ଗ ନ ପାଇ ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳ ଜରଜର ମକରନ୍ଦ ପକାଇ ॥
 ପଥ ନ ଚଳି ପଥକ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ରହିଲେ ।
 ଦଶ ଅଦୃଶ୍ୟ ସମୀର ଶୀତଗନ୍ଧ ବହିଲେ ॥
 କୁଳବତୀ ବ୍ରୀଡ଼ା ଦେନ ଦିବା ଅନ୍ତର ହେଲେ ।
 କାନ୍ତ କୋଳରେ କାମିନୀରହ ଶୋଭା ପାଇଲେ ॥
 ମାର ଶେଷରେ ଶର କର ବିରସା ପର ।
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନାମ ସୁମରେ ଚୋର ॥
 କୁଞ୍ଜେ କୁସୁମ ଶେଯାଇ ତୋ ପ୍ରତାପ ଆଶାରେ ।
 ତଳ ବିଲମ୍ବ ନ କରି ପ୍ରାୟ ପଡ଼ି ପାଶରେ ॥

ତୁମ୍ଭ ଅଭିସାର ହେତୁ ଗୋପେ ପ୍ରଜ୍ଞା ଭୟେ ।
 କେହି ବାହାର ନୁହନ୍ତି ଭଗବତୀ ଉପାୟେ ॥
 ଅନୁରୂପା ସଖୀ ଜଣେ ରଖି ଶୟନେ ଚଳ ।
 ସର୍ବାଙ୍ଗନକ ସଙ୍ଗେ ଯମୁନା କୂଳରେ ମିଳ ॥
 ନନ୍ଦ ଚଳେ ତଳେ ଯିବ ଧୀର ମଉନମତେ ।
 ଆଗେ ପଛେ ଥିବେ ସଖୀ ମଧ୍ୟେ ତଳ ଗୁପ୍ତେ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଉପଦେଶ ପାଇ ରାଜି ହରଷ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଶାଶୁ ନନ୍ଦେ ଶୋଇଲେ ଗୁଡ଼ ଚରଣ ଅନ୍ତେ ॥
 ବେଳୁ ବେଳ ଆନୁ ଆନ ରାଧା ଅଙ୍ଗ ବିକାର ।
 କୃଷ୍ଣେଷ ଯୋଗ୍ୟ ବେଶ ସଦା ଶୋଭାଳୁଛନ୍ତି ॥
 ସଖୀ ପ୍ରତୋଷ ସମୟେ ରାଧା ମଧ୍ୟେ ବସାଇ ।
 ଅଙ୍ଗେ କେପି ଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ତଥା ମିଶାଇ ॥
 କୃଷ୍ଣରୂପର ଚକ୍ର ଚରି ବେଶୀ ପାଲେଇ ।
 କଳାପାଟ ଝୁମୁ ଖଞ୍ଜା ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ମଣ୍ଡିଲେ ॥
 କୃଷ୍ଣବେଶୀ ହେମଗିରି ଶିଖି ବହୁ କ ଅଛି ।
 ଜଣି ନନ୍ଦେ ଶଇଳଖଣ୍ଡ ବଞ୍ଚିତ ଛକ୍ତି ॥
 କାମକନକ ରଥରେ ଲାଳ ପଡ଼କା ଜାଣି ।
 ହେମ ମସ୍ତକର ଶୋଭାଛୁ କିବା କାଳୀ ନାଗୁଣୀ ॥
 ଦେଖନ୍ତେ ଯେ ଅନଙ୍ଗର ଅଙ୍ଗେ ଦାରଇ ।
 ନବମେଦ ନବଶୁଣ୍ଠି ଧରି ଲାଭ ବହଇ ॥
 ଶୁଭଳ ମୃଗମଦ ଶବ ନେତେ କହୁଲେ ରଞ୍ଜି ।
 ଭୁରୁରୂପ ନେତ୍ରଦିବ ମିତ୍ର ମନକୁ ରଞ୍ଜି ॥
 ସାଙ୍ଗୋପାଙ୍ଗରେ ଅପାଙ୍ଗ ବାଣ ଆକର୍ଷଣ ଟାଣି ।
 ଶ୍ୟାମନାଗର ସଂଗ୍ରାମେ ସଜ ତରୁଣୀମଣି ॥
 କର୍ଣ୍ଣେ ଚାଟକ ଚନ୍ଦ୍ର କପୁର ମକର ଗଣ୍ଡେ ।
 ଚକ୍ରରେ ମୃଗମଦ ବିଦ୍ରବ ଦନ ମଣ୍ଡେ ॥
 ଲଳପୁଷ୍ପ ନାସେ ମରକତମଣି ବସଣି ।
 ଦନ୍ତ ମାଣିକ୍ୟ ଅଧର ତାମ୍ବୁଳରେ ରସାଣି ॥
 ଗଳେ ଲାଳମଣି ହାର ବାହେ ମର୍ଜିତ ଚାନ୍ଦ୍ର ।
 କନ୍ଦର ମର୍ଜିତ ବଳୟ କାରୁକ ନିବାଡ଼ ॥
 ଲଳପୁଷ୍ପର ସୁଗନ୍ଧ ହେମଅଙ୍ଗେ ଆକ୍ଷାଦେ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅନୁରାଗ ଫୁଟି କି ବାହାରେ ଆକ୍ଷାଦେ ॥
 ପଦେ ସୁମାଳ ନୃପୁର ଗୁରୁପାବକ ଲିଙ୍ଗି ।
 ବେଶ ସାରି ସହଚରୀ ରୁହିଁ ହୋଇଲେ ମୋହି ॥

ଶ୍ୟାମ ମୋହନ ମନ୍ଦର ମାଳା ଶ୍ରୀକରେ ଦେଲେ ।
 ହୁଳହୁଳ ଦେଇ ଶୁଭେ ଜୟ ଆଳତ କଲେ ॥
 ରାଜ ଅନୁରୂପା ଭୁଲସାକୁ ରଖି ଶୟନେ ।
 ପୁରୁ ବାହାର ସଜନୀମେଲେ ବନଗମନେ ॥
 ମଧୁମାସ କୃଷ୍ଣସପ୍ତମୀ ନିଶି ଅନ୍ଧାରେ ।
 ଖାଲ ଖୁଣ୍ଟ କଣ୍ଠକରେ ଗନ୍ଧ କଷ୍ଟ କଷ୍ଟରେ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଆଗେଣ କଢ଼ାଇ ପଛେ ଗମେ ସଜନୀ ।
 ମଧ୍ୟେ ଅଷ୍ଟସଖୀ ଦେନ ବିଜେ ଗଜଗମନୀ ॥
 ରସ ସରସବଚନେ ଜେମା ଲୁଣିତ ହାସେ ।
 ସତେ ଧୂଧାନିଧିଞ୍ଜେ ମୁଖଶୋଭା ବିକଶେ ॥
 ଲୋକ ଅଲୋକ ଶଙ୍କା ଭୟେ ହୁଏ ମଉନ ।
 ପାଦ ନଖପନ୍ଥ ଉଜ୍ଜଳରେ ପଥ ଶୋଭନ ॥
 ଅନୁରାଗ ପ୍ରେମଜଳେ ଚଳେ ହଂସଗମନୀ ।
 ଦେଖି ସଙ୍କୁଚ ଅଜଳ ପଦ୍ମାକାର ଅବନୀ ॥
 ବୃନ୍ଦାଦେଶ ଉପଦେଶ ମନ୍ତ୍ରପାଦୁକା ବଳେ ।
 ନୟନର କଳ୍ପବିଧି ତଳ କୁଞ୍ଜରେ ମିଳେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେହେଲ ପ୍ରାୟେ ବନଶୋଭା ପ୍ରକାଶେ ।
 ମକରନ୍ଦ ଉଦଗାର ପୁଷ୍ପବାସ ବିକଶେ ॥
 ରୁଆ ଚନ୍ଦନ ସୁଗନ୍ଧ ମୃଗମଦ ଆମୋଦେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭଜନର ଗୁଣ ଅଙ୍ଗ ପଦ୍ମ ସୁଗନ୍ଧେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଚକୋର ସଖୀ ।
 ପୂରେ ପ୍ରବେଶ ଅମୃତନିଧି ବରଦ୍ର ଦେଖି ॥
 ତୃଷା ସନ୍ନିଧେ ବହିଲ କବା ନୟା ଜାହାଣ ।
 ହର ତେସନ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭ ଲଭ ॥
 ବୃନ୍ଦା ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ ଆଗେ ସବୁ ଜଣାଇ ।
 ଅଳ୍ପ ଦୁଃଖେ ରାଜା ଆଶିବାର କହେ ମଣାଇ ॥
 ତୋର ଭାବେ ଯେତେଦୁଃଖ ସବୁ ସ୍ତମ୍ଭ ମଣିଲେ ।
 କୁଳବଂଶ ଏତେ ଦୁଗମେ କି ଆଶୟ ଆଶିଲେ ॥
 ଶୁଣି ଆନନ୍ଦରେ ହରି ଖଣ୍ଡ ପାଶୋଟି ଆସି ।
 ଗୁଣ କୋଳାଗ୍ରତ କରି କାମସାଗରେ ଭାସି ॥
 ରସେ ତଳହଳ ତରୁ ନେତ୍ର ଜଳେ ପୁରୁତ ।
 ବେଳୁ ବେଳୁ ବଢ଼ାଉଛୁ ପ୍ରେମଲୀଳା ସରତ ॥
 ମତି ତଟ ବୁଡ଼ି ଉପୁଡ଼ିଲ ଧର ପାଦପ ।
 ମିଶି ବହିଲ କି ସରସ୍ବତୀ ଯମୁନା ଆପ ॥

ଦେହ ବୁଝି ହଜାଇଲେ ବେନି ଅବଳମୁନେ ।
 କାମ ଅନୁକୂଳ ହୋଇ ବେନି କଲ ପାଳନେ ॥
 ଭୁଜେ ଭୁଜେଣ ବନ୍ଦନ ପଡ଼ି ଫେଡ଼ି ନ ଜାଣେ ।
 ଗନ୍ଧ ନିବିଡ଼ ରମ୍ଭନ ମୁଖଗନ୍ଧ ଆସାଣେ ॥
 ଏକ ଜୀବନେ ଜୀବନ ଚିହ୍ନ ଦୁହେଁ ମିଶିଲେ ।
 ମନୋଭାବ ଅନୁଭବେ ବେନି ରସେ ରମିଲେ ॥
 ସଖୀଗଣ ମଧ୍ୟେ ବିଜୟେ କଶୋର କଶୋରୀ ।
 ଦେଖି ସଭାର ହରଷ ସଦା ଦୁଃଖ ବିସୟାର ॥
 କୃଷ୍ଣ ନୟନ କଟାକ୍ଷବାଣ ମରମେ ଭେଦି ।
 ନେତ୍ର ନିଶ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ଚଞ୍ଚଳ ତରଳ ହୁଦି ॥
 ବୃନ୍ଦା ନିଜ ସଖୀଗଣ ଦେନ ସଭା ଆରାଧେ ।
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଅଗୁରୁ ଧୂପ ଫଳ ବିବିଧେ ॥
 ମଧୁ ତାମ୍ବୁଲ ଶୀତଳ ଜଳ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଆଦି ।
 ଯେତେବେଳେ ସେ ସାମଗ୍ରୀ ଲୋଡ଼ା ସଦା ସମ୍ପାଦି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗାପ ହୁଳା ବିହୁଡ଼ି ଏ ଜଳେ ଉଜ୍ଜଳ ।
 ନୟନର ବନଭୂମି ଜଳ ଦିଶେ ମଞ୍ଜୁଳ ॥
 ପୁଷ୍ପ ଚକଟି ସୁଗନ୍ଧ ମକରନ୍ଦ ବରଷେ ।
 ତରୁ ଗ୍ରୀବ ମଧୁଧାର ସ୍ରବ ଅତି ହରଷେ ॥
 ଜଳ ଯମୁନା ନିର୍ମଳ ଅତି ଶୀତ ସୁଗନ୍ଧେ ।
 ତଟ ତରଙ୍ଗ ଲାଞ୍ଜ କରେ ଦର୍ଶନ ପାବେ ॥
 ଦିଶେ ଦିଶେ ଦିଶେ ଦିବସ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରକାର ।
 କରେ କୋକିଳ ମଧୁର ଧ୍ବନି ଲୁଙ୍ଘ ଝଙ୍କାର ॥
 ନିଦ୍ରା ତେଜ ଖରା ମୃଗ ସେବେ ଆନନ୍ଦ ଚିତ୍ତେ ।
 ପୁଷ୍ପ ପ୍ରସାରି ମୟୂର ନୃତ୍ୟକରେ ଅଗ୍ରତେ ॥
 ଶୁକ ଶାଶୁ ବସନ୍ତରେ ତୋଷେ ଗାୟନ କରେ ।
 ବ୍ୟାମାଧବ ଚରିତେ ସବେ ଶ୍ରବଣ ଡେରେ ॥
 ନିଧୁବନ ପୂର୍ଣ୍ଣବିଧି ଉଦେ ପରମ ଶୋଭା ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣ ସଭା ଦେନ ସଙ୍ଗେ ସଜଳ ସଭା ॥
 ଦେଖି ପ୍ରେମାଦ ହୃଦକୁମୁଦ ଚନ୍ଦ୍ରଚକୋର ।
 ବିଷା ରାଧା ଅନୁରାଧା ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନିଷ୍ଠା ଆର ॥
 ଆହାଲଦେ ସୁଖୀ ଖରା ମୃଗ ଲତା ସ୍ଥାବର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ଭାବରୁ ବିଶେଷ ଗୁଣ ଆଦର ॥
 ସଦା ମୂର୍ତ୍ତି ଅକଳଙ୍କ ଶୋଭା ଦିବା ରଜନୀ ।
 ବିରହିଣୀ ନାଶ ପୁଷ୍ପମୋଚନ ପଦ୍ମନୀ ॥

ଚକ୍ଷୁ ଗଗନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଶୀଘ୍ରଲକ୍ଷେ ନ ଆସି ।
 ଶ୍ୟାକୃଷ୍ଣ ସେବା ସେବ ନିଶି ପ୍ରିୟାକୁ ଚେଷି ॥
 ଏହିରୂପେ ଶୁକ ଶାଶ୍ଵ ପତ ପ୍ରବନ୍ଧେ ଗାଏ ।
 ଶ୍ୟାକୃଷ୍ଣ ସକ୍ତ ସଖୀ ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ପାଏ ॥
 ମଣିମଣ୍ଡପେ ଶ୍ୟାମ ସମୀପେ ହେମବରମ୍ଭା ।
 ନବଜାମୁତେ ଚଢ଼ିତୁଲତା ପୁକତ ଜାଣି ॥
 ସଖୀ ଚଉପାଶେ ବେଢ଼ି ସେବେ ଜାସରସରେ ।
 ଉଗତମାଳ ପଦଳ ନାନା ପରିହାସରେ ॥
 ସଖୀ ଦେଖ ଲୁଙ୍ଗ ବାସଙ୍ଗ ଏ ପଲ ରୁମ୍ଭଇ ।
 ଆଜ ଭ୍ରମ ହୋଇ ପଦ୍ମମାର କୋଟଳ ରମଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୋକିଳ ରସାଳରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ସ୍ଵାଦ ସଉରଭ କପିଥୁକୁ କମ୍ପା ଏଡ଼ିଲ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଶୁକ ପୁଙ୍ଗଫଳେ ମନ ରସଇ ॥
 ଏବେ ତ କେଉଁଭାଗ୍ୟେ ଦାଡ଼ିମ୍ଭର ପାଶେ ଆସଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣସ୍ଵାଦ ମୃଗ ତୃଷାରେ ଧାମ ॥
 ତୃଷାଭରେଣ ଆରତ ହୋଇ ବଞ୍ଚିଅର୍ଥେ ଭ୍ରମ ॥
 ଯୋଗେ ଭାଗ୍ୟବଳେ ଗଙ୍ଗାଜଳେ ଅଛଇ ପଣି ।
 ପ୍ରେମ ପ୍ରଶର ସ୍ଵାନ୍ତ ନ ପୁଣି ଆସଇ ଭାସି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଆତସାତ ସେହୁ କରେ ପିତଳ ।
 ହେମ ପାଟଳେ ମଣଇ ସେହୁ ପିତଳ ତୁଲ୍ୟ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ଭାସରଗଣ୍ଡି ସେହୁ ଦେନଇ ।
 ଦେନସାରକୁ ପାଟଳେ ସେହୁ ସୁନା ମଣଇ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲନ୍ତି ମୁକୁତା ନାମ ଲେକେ ପ୍ରଭୁର ।
 ଗଜମସ୍ତୁକୁ ଶାମୁକୁ ଜାତ ବେନି ପ୍ରକାର ॥
 ଗୁଣ ଗହ୍ଵାଣ ସାଧବ ଉତ୍ତମକୁ ଦେନନ୍ତି ।
 ଅବିବେକ ଲେକ ଘାବକୁ ପାଷାଣ ମଣନ୍ତି ॥
 ସଖୀ ପଡ଼ଳରେ ବୃନ୍ଦା କୃଷ୍ଣ ଇତିତେ ଭାଷ୍ୟ ।
 ଶ୍ୟାମ ରଙ୍ଗରେ ମିଶିଲେ ଆନରଙ୍ଗ ନ ମିଶେ ॥
 ନବଦନ ଦେଖି ଶିଖିନୃତ୍ୟ କରଇ ଯେମୁ ।
 ପୁଛ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଲରେ ହରି ଦେଖନ୍ତି ତେଣୁ ॥
 ଭୁଞ୍ଜ ଅଙ୍ଗ ପଦ୍ମଗଗରେ ସେ ଧୂମର ଚୁନ୍ଦି ।
 ଶୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମମା କୁଚକୁକୁମେ ଶରଧା ବହି ॥
 ପିକ ବାଣୀ ଶୁଣି ଶ୍ୟା ବଚନରେ ଶରଧା ।
 କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣିଲେ ହରିବ କାମ ବିଷମ ବାଧା ॥

ନାନାରହେ ହେମପଦକ ଏ ଦୃଢ଼ବିଗରେ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ନାମାଶର ରହ ବନ୍ଧେ ତଥା ଯଥାରେ ॥
 ଏହୁ ରସିକନାଗର ସବରସ ଦେଇ ॥
 ରସ ପ୍ରିୟଣିରେ ରସବତୀ ରସ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ॥
 କାମେ ମୋହିତ ହୋଇଣ ଅନ୍ୟେ ପ୍ରତିକେଉଇ ।
 ଶ୍ୟା ସଙ୍ଗେ କାମ ମୋହନମୁରୁତ ଧରଇ ॥
 ନାଶୁଣିରାମଣି ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ୟାମ ପୁରୁଷଦାର ।
 ତିନିଭୁବନେ ନ ଥିବ ବେନି ସମାନ ଆଉ ॥
 ସଖୀଗଣ ପ୍ରହଳିକ ବୃନ୍ଦା ପ୍ରତି ବଚନେ ।
 ସକ୍ତ ସମାଧାନ ଶ୍ୟାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରସନ୍ନମନେ ॥
 ଶୁଦ୍ଧମୁଖଚନ୍ଦ୍ରେ କୃଷ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ ଚଳୋର ଭ୍ରମ ॥
 ଶ୍ୟାମ ମୁଖପଦ୍ମ ଶୁଦ୍ଧ ନେତ୍ରପଦ୍ମ ତୁମ୍ଭେ ।
 ବେନି ଜନକ ଲପନେ ବେନି ନୟନ ପଡ଼ି ।
 ପ୍ରେମଲଳସରେ ଆସି ନ ପାରଇ ବାହୁଡ଼ି ॥
 ନୃତ୍ୟ ନିମିତ୍ତେ ଏମନ୍ତେ ରଙ୍ଗହଳ ପ୍ରବେଶେ ।
 ସଖୀ ନାନା ଯନ୍ତ୍ର ବାଜ ଗାଏ ଲୋକାରରସେ ॥
 ପ୍ରିୟାମନ ମୋହିବାରେ ମଧ୍ୟେ ନାଗର ନାଟର ।
 ସବେ ଭ୍ରମଣେ ମଣନ୍ତି ହରି ମୋହି ଆରେ ॥
 ପାଦ ପ୍ରଭୁର ସର୍ବର ଅଗ୍ରେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧବା ।
 ତାଳମାନ ଅଂଗଭାଗ ନାନାରାଶେ ଶୁଦ୍ଧବା ॥
 ବାଜେ ନୟନ କଳିଣୀ ଧୂଳି ନୃତ୍ୟ ନୃତ୍ୟରେ ।
 ହସ୍ତ ହସ୍ତକ ମସ୍ତକ ଚିତ୍ତ ଆକର୍ଷଣେ ॥
 ପଞ୍ଚସୁର ଗୀତେ ଇଷିତେ ଅଧର ଗୀତମା ।
 ନେତ୍ର ଅପାଂଗ ବଞ୍ଚଣ ଶୁଲେ ଭୁବୁଭାଗିନୀ ॥
 ନାନା ଶିଖିରୁଲ ନାସେ ମୋହି ଚନ୍ଦ୍ର କୁଣ୍ଡଳେ ।
 ନାଟେ ଦନସୁନା ମନରେ କି ଦୁଃସନ୍ତୁଳେ ॥
 ନାଟେ ପୁଷ୍ପ ଲତା ତରୁ ତୃଣ ଫୁଟ ବହୁଙ୍ଗ ।
 ନାଟେ ଶତର କରେ ନୟା ମୟାତ ରାଗ ॥
 ଶୁଭ୍ରଶୁଭାଣି ଶୁଭ୍ରାଂ ପାଣିମାଣି ରହିଲ ।
 ରାଧସାଗରେ ଉପାଜ ପ୍ରିୟା ମନ ମୋହିଲ ॥
 ବିକଟିତ ପଦ୍ମ ମଧୁକର ମେଳ ମୃଦୁତ ।
 ନାଟେ ଲପନେ ଲପନେ ଲେଟେ ପ୍ରମି ଉଭିତ ॥
 ଗଣ୍ଡ ମୁକୁତରେ ତାଟକଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଷକେ ।
 ପ୍ରିୟା ଅନୁରାଗେ ନାଗର ଏ ମୁମ୍ଭେ ଛଟକେ ॥

କିଏ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମିଣୀ ଶଲଭେ ଚୁମ୍ବେ ପୁଷ୍ପବନ ।
 ବାଲୀ ପଦ୍ମଗନ୍ଧ କୃଷ୍ଣ ଅନ୍ତ ଉତ୍ସବେ ॥
 ଅନ୍ତେ ପ୍ରେମ ଜରଜର ବାହାରୋଶ ବାସତା ।
 ମୁଖ ଆନ୍ତେ କରି ଏ କି ଉଦ୍ଧୃତ ବୋଲେ ବନିତା ॥
 କାହା ଉରଜେ କରଜ ଶତ କରେ ଅନେତେ ।
 ତମକଣ ସେ ଚକ୍ରାଳୟ କଥା ରଞ୍ଜେ ଗୁପ୍ତରେ ॥
 କାହା ଚିତ୍ତୁ ଧରିଣ କରେ କର ବାରଇ ।
 ଯିବା ବେଶରେ କା ଉରପର ବାସ ହରଇ ॥
 ମାଳା ଦେଇ ଏ ବରଣ କଲ କାମଦଂଷାକୁ ।
 ଆଉ କାହା ମନ ଅଛି କାମକଳା ଶିକ୍ଷାକୁ ॥
 ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ନୃତ୍ୟରସ ବଣ କାମିନୀକୁଳ ।
 ଲଜ୍ଜାବଶୀ ହୃଦ କର ନୃତ୍ୟ ଶିଳ୍ପେ ପକଳ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରେମଭାବ ଭୟେ କୃଷ୍ଣ କରଇ କୋଳ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଛଦ୍ମମୟ କଳ୍ପନା ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରବଣ ମୂଳ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଞ୍ଚଳେ ସ୍ୱେଦକଣିକା ବଦନୁ ପୋଛେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର କର୍ମରୁ ତନ୍ମୟ ପୁଷ୍ପବନ୍ଧୁଣୀ ବନ୍ଧେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଆଲିଙ୍ଗ ଚୁମ୍ବେ କେନ୍ଦ୍ର ପଶା ତାଳଇ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଧୂପପାତ୍ର କେନ୍ଦ୍ର ଦର୍ପଣକୁ ଧରଇ ॥
 କାନ୍ତ ନୃତ୍ୟରତ ତଦଭାବେ ସେ ରସମୟୀ ।
 ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ରମିକବର ମନକୁ ମୋହି ॥
 ପ୍ରିୟା ସ୍ୱରୋଶ ଗାୟନ କରି ଯନ୍ତ୍ର ବଜାଇ ।
 ମନନୟନ ଶ୍ରବଣ ଆନନ୍ଦକୁ ନ ଯାଇ ॥
 ରସରସରେ ରସିକଗୁରୁ ରାଜ ନୟନ ।
 ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗରେ ତାଳମାନ ବଞ୍ଚାଏ ॥
 ଗୁଣଗାନ୍ଧବିକେ ସଙ୍ଗୀତ ସାହିତ୍ୟପଠନ ।
 ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତୁ ରମିକବର ଭାବକୁ ଦେଖ ॥
 ଗୁରୁଚରଣ ଗୁଣବା ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗ ତରଙ୍ଗେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣାଣୀ ଗୁଣୁଣ ହାସ ଅଧରରଙ୍ଗେ ॥
 ନାନାମତେଶ ଧୃତ ମୁଖପଦ୍ମ ଫେରାଏ ।
 ରସସାଗରେ ଧଳାୟିତ କୃଷ୍ଣ ଭାଷାଏ ॥
 ମନ ତେଜା ବୁଦ୍ଧି ସବୁ କୃଷ୍ଣ ରାଜରେ ଦେଇ ।
 ପ୍ରିୟା ପରମପଦ୍ମକୁ ହୃଦୟପୁଷ୍ପ ନିଧାଇ ॥
 ଭାବନାରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ରାଜ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗରେ ।
 ନାନା ନୃତ୍ୟ କରୁଛୁ ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗରେ ॥

ପୁଣି ବେନଜନ ଯନ୍ତ୍ର ବାଇ କରେ ଗାୟନ ।
 ସଖୀଗଣଙ୍କୁ ନୟନ ଦେଖେ ମୁଖ ନୟନ ॥
 ନାନା ନାଟକରେ ନାଟ ପରିବନ୍ଧେ ଉକୁଟେ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି ଶଙ୍କର ସଙ୍ଗ ନୟନକୁଟେ ॥
 ରାଗ ଶଙ୍ଖରାଜରାଜ ସେ ସକଳ ଶିଖର ।
 ଶ୍ରେଣେ ସବୁ ଅଙ୍ଗଶୈଳୀ ଦେଇ ଲୁଚି ହର ॥
 ପୁଣି ନାଗର ନାଗର ପରିବନ୍ଧ ନୟନ ।
 ସଖୀ ତାଳଅନ୍ତେ ମାନ ନୃତ୍ୟଦେଇ ଯତନ ॥
 ସଖୀବୃନ୍ଦ କରେ କରବନ୍ଧ ମଣ୍ଡଳ ହୋଇ ।
 ମଧ୍ୟେ କେଶାବ କେଶର ନୃତ୍ୟ ଅମୃତମୟୀ ॥
 ପୁଣି ବେନ ସଖୀ କରେ କର ମଧ୍ୟେ ନାଗର ।
 ରସରସରେ ଅନେକ ରୂପ ଲୀଳାସାଗର ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରସ ଦେଖି ସବେ ଆନନ୍ଦରେ ।
 ତରୁ ପ୍ରାଣଲିଖିତ ପୁଷ୍ପ ବରଷ ଶିରେ ॥
 ଗୋପୀବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମ ବେନ ମଧ୍ୟ ଗୋପିନୀ ।
 ରାଧାମଣ୍ଡଳରେ ଯେତେ କୃଷ୍ଣ ତେତେ ତରୁଣୀ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗୋତର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଆଶ୍ରୟେ ।
 କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଗୋପୀଦଳେ ପ୍ରକାଶେ ॥
 କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣରେ କୃଷ୍ଣରୂପ ଗୁଣ ବହନ୍ତି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ରମଣ କେନ୍ଦ୍ର ରମଣୀ ଜାଣି ନୁହନ୍ତି ॥
 ଗୋପୀ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ନୁହନ୍ତି ଏ ଏକଇ ତରୁ ।
 ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବଖାଣି ଜାଣି ଏ ଅନୁମାନ୍ତ ॥
 ରାଧା ଅନୁରାଧା ମଧ୍ୟେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବିରାଜେ ।
 ଅଂଶ ଅଂଶେ ବାହୁ ଦେଇ ରସମଣ୍ଡଳୀ ପାଜେ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ବିଦ୍ୟାଧର ଅପସର ଗୁଣ୍ଡ ମୋହିତ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଗୁଳ୍ମଲତା ଦେଖୁ ମନେ ବାଞ୍ଛିତ ॥
 ରସରସ ବହୁରୂପ ଶ୍ରୀମସାଗରେ ମନ୍ତ୍ରି ।
 ପୁଣି ନୟନ ରସରାଜ ବେଶକୁ ପାଜ ॥
 କଳକୁଟଣୀ ଯନ୍ତ୍ରରେ କମଳାୟ ମକର ।
 ଅଙ୍ଗ କନକ ନେତ୍ର ମାଣିକ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ମାଳାର ॥
 ମୁଖସୁବାଳେ ନିର୍ମଳ ଶୁଭ ଦଶନ ଶୁଭ ।
 ପୁଷ୍ପ ରାଗରେ ରସନା ଦିଶେ ବଦନ ତୋର ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ତରଣ ମର୍ଜିତ ନଖ ମୋଡ଼ ବିରାଜେ ।
 ପୁଷ୍ପ ଗୁରୁତ୍ୱ ଭାବରେ ଅଧରତନ ପାଜେ ॥

ଖଗପୁଞ୍ଜ ପଶୁକିଏ ଲେଲେ ରମ୍ୟାଗାର ।
 ଦିବ୍ୟ କନକ ମଣ୍ଡପାସନ ପୁଷ୍ପସରରେ ॥
 ଶୁଭ୍ରଚନ୍ଦନ ପଲଙ୍କରେ ଉପର ଛୁଏଣ ।
 ପୀତଂଶୁଳରେ ମୁକୁତାସାର ଦର୍ପଣମୟ ॥
 ଖଞ୍ଜା ରତନ ଝଲକପାଟୀ ମାଳଅମ୍ବର ।
 ଚଉକଣେ ଲମ୍ବେ କୁରୁବେଳା ଶୁଭ୍ର ଶୁମର ॥
 ଝିମ୍ପାପୁଷ୍ପ ଚମ୍ପା ଥୋପା ଥୋପା କୁନ୍ଦଳକରେ ।
 ମଧ୍ୟେ କେତଳା ପାଖଡ଼ା ମଣ୍ଡି ଯାଡ଼ିମାଳରେ ॥
 ମୂଳକ କେଶର କୁସୁମ ରକ୍ତପଦ୍ମ ବିବେଳ ।
 ବନ୍ଧୁଚନ୍ଦ୍ର ଉଦେ କି ଏ ନବଜଳଦ କୋଳ ॥
 ମୀନକେତନ ପତକା ଧୁଳ କେଶ ଚେନି ।
 ମନମଥ ମନ ମନ୍ଦି ଉଡେ ଏ ବନ୍ଧ ବକ୍ତେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାଚପ ଖଞ୍ଜି ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ସୁମର ।
 ପ୍ରଭାବାଡ଼ ପୀତ ନନ୍ଦନାସନ ଭୁଳ ସମ୍ଭାରେ ॥
 ତଥୁପରେ ବିନକ ମଦନମୋହନ ମୁରାୟ ।
 ବାମନାନ୍ତ ପରେ ନକାଶଳ ଧରି ଏ ପ୍ରିୟବନ୍ଧ ॥
 କାମଗଜ ଦିଗବିନେ କରେ ବାରବେଶରେ ।
 ବାମନ କୁସୁମ କୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ ଦକ୍ଷିଣ କରେ ॥
 ପାଦସରୋଜ ମଞ୍ଜୀର ଅନର୍ଗଳ ଗୋଡ଼ରେ ।
 ସିଂହକଟିକନଟ ପୀତପଟ ମେଖଳା ସାର ॥
 ବାମନ କେତକାର ହୁଷ୍ଟ ବାରନେତ ଉଡ଼ଇ ।
 ଦେଖି କୁଳବଂଶ ଯଥାରେ ତମକ ପଡ଼ଇ ॥
 ବାମନ ବାହୁଟି ଛାଟଣୀ ଅଙ୍ଗୁଳିରେ ମୁଦ୍ରିକା ।
 ସବାଙ୍ଗରେ ଚଉସମ ଲମ୍ବେ ନବମାଳକା ॥
 ପଦ୍ମ ପଦକ କୌସୁଭଦ୍ରାର ନନ୍ଦନମନ୍ଦରେ ।
 ମଧ୍ୟେ ଶୁଭର ନାୟକ ନାନାରହ ବେଡ଼ରେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଆଦି ହୁଏ ତାଗଣେ ଏକମେଳ କି ।
 ହରି ହୃଦୟ ନାୟକମଣ୍ଡଳେ ଜନ୍ମନମନେ କି ॥
 ବିମ୍ବାଧରେ ମନ୍ଦମୁଦୁ ହସି ତମ୍ବାଳ ଭୁଞ୍ଜେ ।
 କଣ୍ଠେ ମକରକୁଣ୍ଡଳ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ବିରାଜେ ॥
 ଭାଲେ କପୁଷ୍ପତଳକ ଦକ୍ଷ ସକ୍ଷ ଅଳକା ।
 ହେମପଟୀରେ ଖଞ୍ଜି ଶି ମୋହନଙ୍କ ଝଲକା ॥
 ରହକଣ୍ଠି ମୁକୁଟ ତାକୁ କୁସୁମ ଗଣ୍ଡା ।
 ଶିଖ ଶିଖ ଶିଖିପୁଞ୍ଜ ଗର୍ଭେ କେତଳା ଶୋଭା ॥

ପୁଷ୍ପବେଶର ଶୁମର ଝିମ୍ପା ଧନ୍ତୁ ମଣ୍ଡିତ ।
 ଭୁଞ୍ଜ ଗୁଣ ଟଙ୍କାରେ କେଉଁ ଦର୍ପ ଖଣ୍ଡିତ ॥
 ଫରହର ଉଡେ ନି ଭୁବନେ କେମିତିକା ।
 ଗାଷୀଚନ୍ଦ୍ର ମନମଥରେ ଏ ମନ୍ଦଥ ଏକା ॥
 ମନଗମନ ମକର ଯାନ ମଙ୍ଗବାକାର ।
 ଶାମାକୃଷ୍ଣ ପକ୍ଷି ବିନକ ଗୁଣ କେ କହ ତାର ॥
 ମୁଣ୍ଡିମନ୍ତେ ନବମଦନ ଏ ରକ୍ତ କୋଳରେ ।
 ହେମମକର ଉପରେ କଳ୍ପତରୁ ମୂଳରେ ॥
 ବୁଢ଼ା କାମବିନେ-ପୁନା କରି କେଳ ଆଳତି ।
 ଦୃଷ୍ଟି ନେଲେ ପୁଷ୍ପ ପାଞ୍ଚ ଜୁଟ ମଞ୍ଜି ମାଳତୀ ॥
 ଯେଣା ସେବା ଧରି ପଟ୍ଟାରି କାମିନୀକନ ।
 ଶୋଭାଦେଖି ଅସମ୍ଭାଳ ସଖୀ ମଦନେ ବୋଲ ॥
 କେତେ ବାମା ଅଙ୍ଗଭାଙ୍ଗିମାରେ ରହେ ଆଳସ୍ୟେ ।
 ବାହୁ ଗୋଲଗୁଣ ଶରସଦି କୁଚକେମ୍ବେ ॥
 ଗରବ ତମକ ଚକ୍ରଷ୍ଟ ରହେ ସଲହସ୍ତବେ ।
 କାହା ମରମେ ଭେଦନ୍ତେ ମୋହେ ଅବଶ ଲମ୍ବେ ॥
 ବେଗେ ଗଣ୍ଡରେ କୁସୁମକାଣ୍ଡ ମୁନ ଦିଏ ।
 ମୃତ୍ୟୁସଞ୍ଜୀବନୀ ଦେଲ କିଏ ଗେତନା ପାଏ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଧର ତାମ୍ବାଳ ପ୍ରେମଚକ୍ରକୁ ବନ୍ଧି ।
 ପାଶ ସଖୀ ଦେଖି କଣ୍ଠେ କହି କହ୍ନାରେ ଲହି ॥
 ଯେତେ ଦଶଦ୍ୱା ସଦନେ ନିଧୁବେଶ ଶୁଣି ।
 ଶଠ ମିତ୍ର ହରି ନେଲ କିଏ ଛଦ୍ମ ବନ୍ଧି ॥
 କେଉଁ ବାଳା ଗଳାମାଳା ହୁଏ ସୁମନବାଣ ।
 କାହା ଉପରେ ପରା ଧୁଳ ବରଷେ ପୁଣି ॥
 କାହା ପରେ ପଡ଼େ ଅବରନେ ଅବରଗୁଣି ।
 କାହିଁ ମକରନ୍ଦ ପମାର ସଲିଳ ନିଜଡ଼ି ॥
 ଫଗୁଗୁଣି ପଡ଼ି ଜଡ଼ି ଅଙ୍ଗ ଧୁରଙ୍ଗ ଶୋଭି ।
 କୁଚଶ୍ୟୁ ପୁଷ୍ପଶରଦାତେ ଶ୍ରୋଣିକ ବନ୍ଧି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନକଳେ ଭୂଷିତ କାହାର ତନୁ ।
 କାହା ଶିରେ ପୁଷ୍ପ ନିଉଡ଼ଇ କୁସୁମଧନୁ ॥
 ଉଦୁ ନକାରୁକ ଶର କାହାର କୁଚେ ହାବୁଡ଼ି ।
 ବାମ ଛୁଞ୍ଚଣ କଞ୍ଚୁଲିବାସ ବିଲଗେ ପଡ଼ି ॥
 କର କାମି ବାର ବାସ ଉରେ ଧରି ନପାରେ ।
 ମନୋଭାବ ଭାସେ କି ଏ ଶାମୁଦିଗଅମ୍ବରେ ॥

କାହା କବରୀ ଫିଟିନେ କରେ ସାଞ୍ଜୋଇ ବାଳୀ ।
 ଏହି ସମୟେ ତାର ଉରଜ ବସନ ଚଳି ॥
 କେଶ ଛଦି କରେ ବନ୍ଦି ବାସ ନ ଯାରେ ରଖି ।
 ପିଠି ଦେଇଣ ରହନ୍ତି ପୁଷ୍ପସର ଉପେଷି ॥
 କେଉଁ ନାଗରୀ ନାଗର ସଙ୍ଗେ ଫାଗ୍ରାମ ସଜ ।
 ଭୁରୁକୋଦଣ୍ଡ ଅଞ୍ଜନ ଗୁଣ ନେଷନାବଜ ॥
 ଟାଣି ଆକର୍ଷ୍ୟ ଯେ ପରିଯନ୍ତ କଟାକ୍ଷେ ସଞ୍ଜ ।
 ପ୍ରତିଶର କରି ହରି ତାର ହୃଦକୁ ଲେଖି ॥
 କେନ୍ଦ୍ର କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ସଖୀ ଉଡ଼ାଡ଼େ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଶର ପଡ଼ନ୍ତେଣ କରକମଳ ଆଡ଼େ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଶଙ୍କିତେ ଶରଦାତେ ଲତା ଅନ୍ତରେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଲୁଗଣ ରହଇ ନାଶ୍ବରଣ ଭିତରେ ॥
 ମନଭେଦ ସବକାଣେ କୃଷ୍ଣ କୁସୁମବାଣ ।
 ଯହିଁ ଥିଲେ ଚହିଁମିଳେ ଭେଦେ ମମ୍ମି ଶୋଭଣ ॥
 ଶରପଥ ଆତପାତ ବାତେ ଅପ୍ପର ଝରୁ ।
 ତନ୍ମୁ ଜରଜର କମ୍ପିତର ରମ୍ଭାରମ୍ଭାରୁ ॥
 ଅଷ୍ଟଦିଗେ ପ୍ରେମପୁଷ୍ପ ଅଷ୍ଟସଖୀ ଅଛନ୍ତି ।
 ରଞ୍ଜି ରତିପ୍ରସ୍ତ ବଳ ଦେଇ ତହିଁ ମିଳନ୍ତି ॥
 ପୁରବ ଲଳିତାର ସମୀପରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ।
 ବାଳୀ ପୂଜା କରି ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ତାମୁଳ ଦେଇ ॥
 ବୋଲେ ଲଳିତା ମକର ଶ୍ରବଣରେ ଜଣାଅ ।
 ଏହି ମରମେ ତରୁଣୀ ଲତା ଧୀରେ ହଣାଅ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ଚନ୍ଦ୍ର ଆହ୍ଲାଦେ ଏ ବନଜାବ ।
 ଏବେ ବିପକ୍ଷତ ହେଉଅଛି କି ଅସମ୍ଭବ ॥
 ମନସିନ ଦୃଢ଼ିତର ରଜନରେ ବହର ।
 ଯାନ ତହିଁ ଧନୁ ଧରିବାକୁ ନୃହନ୍ତ ହର ॥
 ଶମ୍ଭୁ ପ୍ରାୟେ କି ମଣ୍ଡୁର ବାଳା ଉରଜ ବେନ ।
 ଖଣ୍ଡିତନ୍ତ୍ର ପ୍ରାୟେ ମଣି ଭାଲ ପଲ୍ଲବ ବେଣୀ ॥
 କଣ୍ଠେ ଗରଳ ନୃହନ୍ତ ଏହୁ ମର୍ଜିତ ହାର ।
 ଭୟ ନୁହେଁ ଅଙ୍ଗ ଲେପନ ଏ ଚନ୍ଦନ ସାର ॥
 ନୁହେଁ ଫିଣ୍ଡଳ ଯିବଳ ନୁହେଁ ଉନ୍ମତ୍ତ କଟି ।
 ପଶୁ ଶୋଭାଙ୍କ ବନ୍ଧୁଲେ ପଶୁପତି ନୁହେଁଟି ॥
 ଧନୁ ନ ସନ୍ଧି ଶରକୁ ମନ ବରୁର ଭୁଲେ ।
 ନବ ଅବୋଧ ଅବଳା ସହିପାରୁ କି ଆନନ୍ଦ ॥

ଶୁଣି ଲଳିତା ତହୁଁ ଗୋଷ୍ଠରେ ଉପମା ବାଣୀ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀଶାନେୟ ବିଶାଖାପାଶେ ପ୍ରବେଶ ପୁଣି ॥
 ଦେଖି ପାଦେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜା କରେ ଦମ୍ପତି ।
 ନିଜ ସେବା ସେବି ତୋଟି ରାଇ ଗୋବିନ୍ଦେ ମତି ॥
 ରସ ରୁଚୁଷୀ ବଚନେ ଲୋଚନରେ କଟାକ୍ଷେ ।
 କରେ ଇଚ୍ଛିତ ଛଷିତେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତରେ ଦ୍ରବ୍ୟକ୍ଷେ ॥
 ନବକାମଦେବ ଦିଗଦିଗେ ବାସବ ରୁହିଁ ।
 ତେଣୁ ସହସ୍ରେକପୋନି ନିଜ ତନ୍ମୁରେ ବହି ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଆଦି ପ୍ରିୟା ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗେ ଧରି ।
 ଶର ମୃଗ ନ ମଣି ମାନ ତ ରମଣକର ॥
 ପ୍ରିୟବତୀ ରତି ଆଶ୍ରୟ ତେଜେ କନ୍ଦର୍ପତାପ ।
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରିୟବତୀ ପ୍ରୀତି ଆନୁଷ୍ଠାନେ କି କୋପ ॥
 ବନେ ଏକାନ୍ତେ ବସନ୍ତେ ନିଶି ନବକାମିନୀ ।
 ରୂପ ଲବଣ୍ୟସାଗରେ ଭାସି ମୁହିଁତ ଜାଣି ॥
 ଖଣ୍ଡିତନ୍ତ୍ର କରୁଅଛି ଅନ୍ତେ ମକରଧୂଳି ।
 ମାର ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ହୋଇ ମୁହିଁତରେ ନାବଜ ॥
 ଅଶକତେ ଭାସିଗଲି କୁହୁଁ ଉଦ୍ଧର ନିଅ ।
 ମୋହଜନକୁ ବିମୁଖଧରୁ ଅମୃତ ଦିଅ ।
 ବହୁରୂପେ ବିଶାଖିକା ବାଣୀ ଶୁଣି ଚଳିଲେ ।
 ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ ଚମ୍ପକଲତା ପାଶେ ମିଳିଲେ ॥
 ପୂଜା କରି ବାଳା ଚମ୍ପାମାଳା ଗଳାରେ ଦେଲେ ।
 ସେବି ରୂପର ଉପମା ବିନୟରେ କହିଲେ ॥
 ନୟା ଶର ମନୋହର ଯେଉଁ ତରୁ ଲତାରେ ।
 ବଡ଼ ପ୍ରଥମେ ଉପାଡ଼ି କି ଏ ସଖୀ ଲତାରେ ॥
 କାମ ସମଗ୍ର ବିଜୟେ ରୁହିଁ ଦୁଃଖ ମୋଚନ ।
 ଅଷ୍ଟଚରଣ ଚତୁରଗୁଣ ଶତ୍ତ୍ୱଲୋଚନ ॥
 ରାଧା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ନବ ମକରେ ରୁହିଁ ।
 ତେଣୁ ଶୀତେ କମ୍ପେ ତନ୍ମୁ ଜାଡ଼ି ବଚନ ବହି ॥
 ଗର ଭୂଷାର ବରଷେ ପୁଷ୍ପଧନୁ ଗଗନ ।
 କଲୁ ମକରେ ଲବଣ୍ୟ ଜଳେ ପ୍ରୟାଗ ସ୍ଥାନ ।
 ଘେନି କୁଚକୁମ୍ଭ ଦାନ କୃଷ୍ଣ ସୁଦ୍ଧି ଜରଜ ।
 ତନ୍ମୁ ଦକ୍ଷିଣାକୁ ଦେବୁଁ ଫଳ ଲଭିବୁଁ ଆଜ ॥
 ନେତ୍ରପଦ୍ମେ ସୁଖୀ ଦେଖି ଉଦେ ଅରୁଣାଧର ।
 ଶାନ୍ତ ଭାବରୁ ମୁକିତ ହେବୁଁ ଲଗିଲେ କର ॥

ସୁଧା ଅଧରୁ ହବିଷ୍ୟ ପାନ କରିବୁଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ରସ ଉଚ୍ଛଳରେ ଉଜାଗର ହୋଇବୁଁ ରାତ୍ର ॥
 ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ମକର ସ୍ନାନ ବ୍ରତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ନେତ୍ରେ ସୁଦେଶ ସଜନୀ ଦେଖି ପରମତୃଷ୍ଣ ॥
 ରହୁଥିବି ସୁବାସ ମାରେ ପାଦ ପଶାଳି ।
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ପୁଲକା ଦେଇ ପୁଷ୍ପଞ୍ଜଳି ॥
 କରସୁଗଳ ଯୋଡ଼ିବୁଁ ଫୁଟ ବତନ ଭଣେ ।
 ଜୟ ମଦନମୋହନ ରସ ରାଧାଉମଣେ ॥
 ଜୟ କୁସୁମକୋଦଣ୍ଡିକାଣ୍ଡ ମକରଧୂଳି ।
 ଜୟ ପୀତାମ୍ବର ବେଶୁଧର ଗୋକୁଳରାଜି ॥
 ଜୟ ବୃନ୍ଦାବନଚନ୍ଦ୍ର ନେତ୍ରସୁଖଦାୟକ ।
 ଜୟ ରାମକଣ୍ଠେଶ୍ଵର ରଙ୍ଗଭୂମି ନାୟକ ॥
 ମୃଦୁମଧର ମୁରତି ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବଦନ ।
 ଶୋଭାସମୁଦ୍ର ବୁଡ଼ିଲେ କୋଟି କୋଟି ମଦନ ॥
 ଦେଖି ପାଷାଣ ତରଳ ନଦୀ ସ୍ଥଳରେ ରହେ ।
 ଚାହିଁ ଧର୍ମାର୍ଥ ପାରେ କି ରଖି ଯୁବକା ଦେହେ ॥
 ଯେଉଁ ମକର ଖଳାଇ ଆମ୍ଭ ହୃଦୟ ନରୁଅ ।
 ମନମୋହନ ପାଦେ ଓଟାରି ପଛ ଘୁଞ୍ଚାଅ ॥
 ଏତେ କହି ଅଧୋମୁଖେ ମନ୍ତ୍ର ଚରଣେ ଘଷି ।
 ତହୁଁ ପଶ୍ଚିମରେ ରଙ୍ଗଦେଶ ପାରୁଣେ ଆସି ॥
 ରଙ୍ଗେ ମୂଳା କରି ରଙ୍ଗ ଗୁଞ୍ଜମାଳାଭରଣେ ।
 ବୋଲେ ରଙ୍ଗଭୂମି ଭ୍ରମ ନବବାଳା ମାରଣେ ॥
 କାମକାଣ୍ଡ ଛେଦନେଣ ଅଙ୍ଗେ ବ୍ୟଥା ନ ଦେଲୁ ।
 ଭ୍ରମ ଲୋଚନ ଚାହିଁ ଶର ମନ୍ଦିର ତରୁ ॥
 ବାହୁପାଶ ବନ୍ଧନକୁ ମନ କରି ତାପଇ ।
 ଶାଶ୍ଵତ ନିଶାଙ୍କୁଶ ଚାହିଁ କୁଳକୁଳ କମ୍ପଇ ॥
 ଭ୍ରମ ବିମ୍ବାଧର ମଧୁ ମଦ ଚାହିଁ ଲଗେ ।
 ଗୁଣ ଗାନ କଲେ କି ହେବ ତା ଚେତନା ଭ୍ରାତେ ॥
 ଏଣୁ ନିଜ ଦେହେ ଆୟତ୍ତ ଯେ ନାହିଁ ଆମ୍ଭର ।
 ପରିରମ୍ଭ କରି ଲେଖେ ବାହୁ ତରୁ ଭ୍ରମର ॥
 ମନମୋହନ ଲବଣ୍ୟ ସରୋବରେ ଶୁଖଇ ।
 ମୁଖପଦ୍ମ ମକରଦ ନେତ୍ର ଅଳି ତରୁଇ ॥
 କୁତ ବେନି ତହିଁବାକ ଏହୁ ତଟାଟା ଛକ୍ତି ।
 କଟକାଇ କରିବାକୁ କେହୁ ଅପାଧ ଅଛି ॥

ରଂଗଦେଶ ଅଂଗନବେଦି ବନସ୍ତ ବାଗରେ ।
 ଶୁଣି ନଇରୁତେ ତଳ ମିଳେ ଶଯ୍ୟା ଆଗରେ ॥
 ନିଉପୁଳି କରି ବାଳୀ ପୁଲ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦନେ ।
 ଖସି ପକାଇ କହଇ ଚାହିଁବି ବଚନେ ॥
 ହେମାଞ୍ଚଳେ ମାଳାଞ୍ଚଳେ ଘନେ ବିଦ୍ୟୁନିଷ୍ଠଳ ।
 ଦେଖି ଯମୁନାଗତି ସ୍ଥଳତ ପାଷାଣ ଜଳ ॥
 ଲୋହିତ ପୁଷ୍ପରୁ କୋମଳପୁଷ୍ପ ଲୋହିତରୁ ଶାଷୁ ।
 ପଞ୍ଚଶର ବୋଲି ଏକେ ଏକେ ଏ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ॥
 ଜୀବ ଅଜୀବ ପ୍ରାୟେ ନିର୍ଜୀବ ତରୁପଲ୍ଲବେ ।
 ନଭଲେଖକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଭୁବଲେଖେ ସୁଲେଖ ॥
 ଲୋଚନକୁ ଅଗୋଚର ବଚନକୁ ରସେ ।
 କୁଳବିଘ୍ନାବରତ ଯେବା ଧର୍ମାର୍ଥ ଧ୍ୟାୟେ ॥
 ଧନୁର୍ଦ୍ଧର କୁଳନକୁ ଦଳି ସୁଜନ ପାଳେ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ନବଅବଳାଦଳେ ॥
 ଏଣୁ ମହତ୍ତ୍ଵ ଧର୍ମାର୍ଥଲକ୍ଷା ଦେନ ପଳାଇ ।
 ଉରସ୍ତା ଗି ବାଳା ମନ ଜଳ ନିତ୍ୟ ବଳାଇ ॥
 ଶତା ସନମାନ ବଚନ ଯେ ପାଇ ତଳିଲେ ।
 ଦକ୍ଷିଣରେ ଭୁବନବ୍ୟାପୀ ଯାତ୍ରୀ ପାଶେ ମିଳିଲେ ॥
 ରାଧାମାଧବ ଆଗମ ଦେଖି ସାନନ୍ଦବାଳା ।
 ବେନି ପୂଜା କରି ଦେଲେ ପଦ୍ମ କଦମ୍ବମାଳା ॥
 ପରିବାହିନୀ ବାଦନ ମେଘ ମନ୍ଦିର ଶୁଭେ ।
 ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୂପକ ବାଗେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ପୁରନ୍ଦର ବିଜେ ଉଚିତ ବନେ ।
 ପୁଷ୍ପଧର ଧରଣ ଅବଳା ଦପ୍ପରଞ୍ଜନେ ॥
 ଦଶଦିଗେ ଘୋଟି ଶାମଘନ ନବ ଉଚ୍ଛଳ ।
 କାନ୍ତ କାନ୍ତା ଏ ଉଚିତ ଧନୁଦୋଷ ଗର୍ଜନ ॥
 ନକଳ ପିଛ ଆଦ୍ରାବଳୀ ହାର ବକମାଳିକା ।
 ଶରକୁସୁମ ନିକର ବରଷାରେ କରକା ॥
 କାମଦାବାନଳ ନାଶି ନେତ୍ରରୂପକ ଗୋଷ ।
 ଅଂଗ ଅବଳାପୁରଣେ ଜାତ ବିବିଧ ରସ ॥
 ରୋମଭୂଷାକୁ ପିକବାଣୀ ଜାତି ବଞ୍ଚିଲେ ।
 କୁତ କେଳି ନାଦେ କେଳି ଶୀ ଡାହୁକ ଡାକିଲେ ॥
 କୁଳବ୍ୟାଧି କୁଳଲ୍ୟାପି ପ୍ରେମନୟା ବଞ୍ଚିଲେ ।
 ଧୀର ମହତତରୁ ଉପୁଡ଼ି ଧୂଳେ ମାଡ଼ିଲେ ॥

ମଧ୍ୟମାସରେ ଅକାଳ ବୃଷ୍ଟି ଚଢ଼ିତମତା ।
 ରକ୍ତ ଶ୍ରୀଢ଼ାରସେ ମତ ଶ୍ରୀଢ଼ା ଦୁରେଶଗତା ॥
 ଯୁବା ଯୁବତୀୟଥ ବିଅର୍ଥେ କର ଅନର୍ଥ ।
 ମନମଥ ମନୁଅର ତୁମ୍ଭେ ଯେ ମନୋରଥ ॥
 ବେନ ଜନେ ଆଶ୍ରୟ କରିଥିବୁଁ ସନ୍ନିଧାନରେ ।
 ଆନୁମାନଙ୍କୁ ସଦୟା ଥିବ ସାବଧାନରେ ॥
 ଶୁଣି ସରସ ବଚନ କୃଷ୍ଣ ହରଷେ ତଳି ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ପୁରତରେଣ ମିଳି ॥
 ଦେଖି ଷଡ଼ଅର୍ଦ୍ଧେ ପାଦପଦ୍ମ କରଣ ବାଳା ।
 ଚାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ମଣିମାଳା ଲମ୍ବାଇ ଗଲା ॥
 ଧରି ଦର୍ପଣ ପ୍ରମୁରେ ହାସରସେଣ ଶ୍ରବଣେ ।
 ପ୍ରିୟା କୁଚକୁଳମରେ ତନୁ ଗଢ଼ର ଦିଶେ ॥
 କଞ୍ଜକେଶରେ କି ମଉଝୁକ ଅଙ୍ଗ ଦଖିଲ ।
 କବା କାମହେମ ଶ୍ୟାମକପଟିରେ କଢ଼ିଲ ॥
 ଶୁଭଜାମୁନଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଷଷ୍ଠି ସହସ୍ର ବାନ ।
 ଧୃତିଦଣ୍ଡ ରସ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୁଲ୍ୟ ଧନ ॥
 ଦେବେ ହେମଗିରି ଆଶ୍ରୟ କରି ବଇର ସାଧୁ ।
 ତୁମ୍ଭେ କାମ ସାଧ ଶାସ୍ତ୍ରା କୁଚଗିରି ଆସୁ ॥
 ତେଣୁ ସକଳ ସାଧୁବ ରତିଫଳାମେ ଜିତା ।
 ଏବେ ତୁମ୍ଭ ପରିଜନେ କାମ କରେ ଅହନ୍ତା ॥
 ଶର ଭେଦ ଆମ୍ଭ ଅନ୍ତେ ରହି ନୁହେଁ ବାହାର ।
 ମନେ ବିଚାରକ ଧରି ଆସୁତ କଲ ବାହାର ॥
 ତୁମ୍ଭ ଯୋଗୁଁ ନାଶ ଗଲୁଁ ଆମ୍ଭେ ସକଳ ନାଶ ।
 ରଖ ମଦନକଦନାନୁକୁ ଉପାୟ କରି ॥
 ତନୁ ତନୁ ମିଳନରେ ସେହୁ ଅତନୁ ଘୁଞ୍ଚେ ।
 ସେହୁ ବିଯୋଗୀ ତାର ତହୁଁ କେବେହେଁ ନ ମୁଞ୍ଚେ ॥
 ଅଷ୍ଟଦିଗେ ପ୍ରେମଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଖୀ ଉଲ୍ଲସି ରସେ ।
 ରତିରସେ ମିଳି ମତ ଅତି ତନୁଆଳସେ ॥
 ଅଧୋଜହେଁ ଯାନ ତୋଳି ମଧ୍ୟ ଧନଶ୍ରାବତେ ।
 କୁଚକୁଳେ ନିଶ୍ଚରଣ ନବଚନ୍ଦ୍ର ବିଦିତେ ॥
 ଚେତ ଚତୁର୍ଥ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦନେ କଲ ଅର୍ଦ୍ଧନ ।
 କହେ ଇନ୍ଦ୍ର ତେ ଉଚିତ ନଉତର କତନ ॥
 ଶାସ୍ତ୍ରା ସନ୍ନିଧି ଜ୍ୟେଷ୍ଠାକୁ ପେଶି ଅତି ଆରତ ।
 ଆନନ୍ଦ ଗୋକୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା ଏହା ତ ଅନୁଚିତ ॥

ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସଙ୍ଗେ ଆଗେ ଶ୍ରେଣ ହେଲେ କନିଷ୍ଠ ଯୋଗ୍ୟ ।
 ଲେକସମାୟୁର କେଜି କରି ଅବଧି ମାଗ ॥
 ଶୁଣି ହିତ ମଣି ଜ୍ୟେଷ୍ଠାପାଶେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ।
 ଦେଖି ମୃଜେ ବାଳୀ ତାରାବଳୀ ହାରକୁ ବେଇ ॥
 ବୋଲେ ଚତୁରବର ଚତୁର୍ଥ ବଚନେ ଜଣି ।
 ସପତାଙ୍ଗ ଯୋଗେ ଧନଶ୍ରା ମକର ବଶାଣି ॥
 ଦେଖ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଧନଶ୍ରା କୁମ୍ଭେ ଶଶୀ ଶୋଭିତା ।
 ତନୁ ତୁଣ ଲତା ଶରଣ ଦକ୍ଷିଣେ ଅପାହା ॥
 ଅନୁକୁଳେ ପୁଷ୍ପକୁଳେ ଚାହିଁ ଚଳେ ଉତ୍ତରେ ।
 ଏମନ୍ତେ ଜାଣି ପ୍ରାଣ ଦଢ଼ିକର ଭିତରେ ॥
 ପହିଁ ମନ ତହିଁ ଯାନ ବୁଝାଦେଶ ନିର୍ମାଣ ।
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ହୁଏ ପୁଷ୍ପପଞ୍ଚାକ୍ଷୟ ବାଣ ॥
 ସବୁ ଯୁବତୀ ମିଳି ଶିରେ କୁସୁମ ଡାଳନ୍ତି ।
 ଆଜୁଁ ମଦନଗୋପାଳ ନାମ ହେଉ ବୋଲନ୍ତି ॥
 କେହୁ ବୋଲେ ଏହୁ ବନପତକେ ଶୁକନଶ ।
 ହରିଶାକ୍ଷୀ ବସ ବିଦାଶଣ ଶୋଣିତ ଦେଶ ॥
 ଶୀତକଟି ଚାହିଁ ଗଜଗତି ପ୍ରକଟେ ରହି ।
 ଏକ ଆରକୁ କହନ୍ତି ଏଥୁ କେଶବ ନାହିଁ ॥
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଏହି ବନ ଦେଖି କଲୁ ଆଶ୍ରୟ ।
 ସ୍ଥିତି ପରିଜନ ହୋଇ କାମହେମାଳେ ଭୟ ॥
 ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ବଳଶ୍ରେଣ ଆନେ ନୋହୁ ନା ଯୋଗ୍ୟ ।
 ନିବୃତ୍ତ କୁଞ୍ଜରଭର କରି ଇଚ୍ଛାରେ ଶ୍ରେଣ ॥
 ରତିଭୟକୁ ସକଳେ କହି ସରସ ବାଣୀ ।
 ଲଳିତାମୟ ଦଢ଼ି କରି ଶୁଭ ଚତୁର୍ଥୀମଣି ॥
 କାମଅନଳେ ହେମବରଣ ଦଗଧ ହୋଇ ।
 ପ୍ରାଣ କୁଟିଳ ଉତ୍କଳରସ କାମକୁ ବଢ଼ି ॥
 ଏମନ୍ତେ କଞ୍ଜକୁଳ ବହୁରୂପ ପ୍ରବନ୍ଧେ ।
 ଅକଥର ସରସ୍ୟା ଅଗୋଚର ବିବୁଧ ॥
 ଶ୍ରୀଢ଼ା ଆଶ୍ରୟ ସମୁଦାନୁଲେ ନିକୁଞ୍ଜବନେ ।
 କାନ୍ତକୋଳେ ଶାନ୍ତି ସଖୀ ମୁଖ ଦେଖେ ନୟନେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ସେବନେ ଶାସ୍ତ୍ରା ରୂପଶୋଭା କନକ ।
 ଏଣୁ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟରସରେ ସୁଖ ବଢ଼େ ଅନେକ ॥
 ଏମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଯାନ ତେଜ ପ୍ରିୟାକୁ ଦେଖି ।
 ହେମମଣ୍ଡପରେ ସ୍ଥିତିସନ ବିଜୟେ ବେନି ॥

ସେବା ଆନବାରିଣ ପଟ୍ଟିଆରି ନାଗେଶ୍ଵର ।
 କାମରାଜ୍ୟରାଜ ସମ୍ପତ୍ତି ବୃନ୍ଦାବନେନ୍ଦ୍ର ॥
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦ୍ର ଚପ ପଥୋପାସାର କୁସୁମମାଳ ।
 ପୁଷ୍ପବିଞ୍ଚଣୀ ଗୁମର ଛବିବିହାର ବଳ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚଉକିଶେ କୁସୁମ ବୃକ୍ଷ ।
 ଅଗ୍ରଧୂପ ଧୂଆଁ ଗନ୍ଧ ଦଶବିଶେ ପ୍ରକଟି ॥
 କୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପଧନୁଶର ବୃନ୍ଦା କନ୍ଦରଣ ଦେଲ ।
 ସାରବେଶ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଲଳିତା ଭଲଣି କଲେ ॥
 ଶୁଦ୍ଧି ରମଣୀ ବଦନ ହାସ ମୁଖଅମୁଗ୍ଧ ।
 ସବଅଙ୍ଗ ଶୂନ୍ୟ ପୀତାମ୍ବର କେବଳ ମାୟେ ॥
 ରାଧାଅଙ୍ଗ ଶୋଭା ସଜ୍ଜରତ ଭୂଷିତ ହୋଇ ।
 ଏଣୁ ସାଷାତ ମନୁଥ ମନୁଥକୁ ମୋହି ॥
 ବୃନ୍ଦା ସମ୍ପାଦ ନାନା ଭୋଗ୍ୟ ଅଶମାଦିକ ।
 ରୁଚି ରୁଚିତ ସ୍ଵାଦୁ ମଧୁର ମଧୁମାଦକ ॥
 ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପବିହାର କନକପାତ୍ର ।
 ଭୂଳା ଧରି ତୋଳି ଗୁଣି ସଞ୍ଚ ଅନେକ ଯନ୍ତ୍ରେ ॥
 ଏହୁ ମଦନବନ୍ଧନ ମଧୁ ନାମ ଏହାର ।
 ପାନେ ପ୍ରମତ୍ତ ଭଞ୍ଜତ ରତ ରଣବିହାର ॥
 ବୃନ୍ଦା ଜଗାଇ ରୁମୁଗର ମଧୁପାତ୍ର ଧରିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ କିଛି ପାନ କରି ତହୁଁ ରାଜିକି ଦେଲେ ॥
 ତେଲୀଞ୍ଜଳ ଭଞ୍ଜାଞ୍ଜଣ ରାଜ ପାଇ କେତୋଟି ।
 ସେତେ ପାତ୍ରେ ଥିଲ ଶେଷ ସଖୀ ପାଇଲେ ବାଣି ॥
 କହୁଁ କହୁଁ ଶ ଅରୁଣବର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ରସରୋଜ ।
 ମତି ବାଜୁଲ ସୁରତେ ଏକ ଆରୋକ ସଜ ॥
 ଟକଟକ ହସ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳରେ ।
 ଟଳଟଳ ଚଳି ବିଚଳିତ ହାରମାଳରେ ॥
 ଖନଖନ କଥା ପୁନଃ ପୁନଃ କଲରବରେ ।
 କାହ୍ନୁ କାହ୍ନୁ ଫିରା କୁଞ୍ଜେ ଭଲ ଭଲଭାବରେ ॥
 ନେଲି ନେଲି ମନ ଦେଲି ମନ ମନମୂଳରେ ।
 ହର ହର ପୁରଭୟ ହର କୁଞ୍ଜ କୁଞ୍ଜରେ ॥
 ଚଳ ଚଳ କାମ ଅବଲମ୍ବ କାହିଁକି ବଳମ୍ବ ।
 କେଶ କେଶ ପାଦେ ଅନଙ୍ଗ ସବାନେ ପ୍ରଳମ୍ବ ॥
 ପଦେ ପଦ ନଖେ ନଖ ମିଶି ମୁକୁଟମଣି ।
 ଏହୁ ଏହୁ ପ୍ରାଣାନୁରାଗ ଦେଖି ହୃଦୟ ହାଣି ॥

କେନ୍ଦ୍ର ଅସନ ଧରିଣ ସୁରଶାସ୍ତ୍ରକୁ ପଡ଼େ ।
 ଏକ ଆରୋକରେ ବଶାଣନ୍ତେ କନ୍ଦଳ ବଡ଼େ ॥
 ଶିବ ସମାଧି ଶ୍ରୀବାପାଇଁ ମଦନ ଚଳ ।
 ଶୁଦ୍ଧାନନ୍ଦେ ସେ ମଦନାନଳେ ଦହନ ହେଲ ॥
 ରତିପ୍ରିୟା ଧରାମୃତ ପାନେ ଅକ୍ଷୟ ଯେଣୁ ।
 ଠାବେ ଠାବେ ରହେ ତେଣୁ ଭୟ ହୋଇଲେ ତନୁ ॥
 ସବଜନ ମନେ କାମିନୀର ନୟନମାନ ।
 ତେଣୁ ନାମ ତାର ମନସିକ ମାନକେତନ ॥
 ଆଉ ଜଣେ ଥାଇ ବୋଲେ ଅଛି ଅନେକ ସ୍ଥାନେ ।
 କାମୀ କାମିନୀଙ୍କ ମୁଖ କୁଚନୟନାଶନେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ନୟନର ରମ୍ୟବନ ସଦନେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦନେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ବସନ୍ତକୁଳ ପିକବଚନେ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲଇ ମାତ୍ରକ ମଧୁ ଅମୃତାଶନେ ॥
 କେନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଭବଭୟେ କାମଶ୍ୟାମେ ଶରଣ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ନଥାଇଣ ଭୂଲତାରୁପ ନୟନବାଣ ॥
 ଖଳନଳକ ନୁହେଁ ଭଲ ନବନାଶି ମାରଣେ ।
 ଦେଖ ମଗର ଚଢ଼ିଣ କହୁଅଛି ଶ୍ରବଣେ ॥
 ପୁଣି ଏକଜଣ ଶୁଣି ତହିଁ ସଖୀଗଣରେ ।
 ପତିଛନ୍ଦଳ ନିଜ ପ୍ରିୟବତୀ ରତିରଣରେ ॥
 ହେମବତୀରୁପେ ମହାଯୋଗୀ ଯୋଗକୁ ଶ୍ରୀ ।
 କଞ୍ଚିତରେ ମତି ମୋହି ରତିରଣରେ ସାଜି ॥
 ବାହୁପାଶ ନଖକୁଚ ଦନ୍ତସିତ ଅସୁଧେ ।
 ହାସରୁମୁଖ ଦୁଃଖାର ନାଦ ତର୍ଜନ ସୁଦେ ॥
 ତନୁ ତନୁ ଜଡ଼ି ଗଢ଼ାଗଢ଼ି ମାଲବିହାଣେ ।
 ଚଉପଠିବରେ ରଣେ ନେତ୍ର ଶରସନ୍ତାନେ ॥
 ମହାଦେବଙ୍କୁ ଜଣି ଜଗତେ ଅଜିତକାମ ।
 ଧୃତ୍ଵା ଆଦି ଦେବ ଦର୍ପ ଦଳି ଦର୍ପକ ନାମ ॥
 ପୁଣି ଆଗସରି କହୁଅଛି ଏକଇ ବାମା ।
 ସବୁ କହୁଁ ଅଧିକେ ସେ ଶ୍ରୀଜେ ହରଗାରିମା ॥
 ଶରପୁରମଣି ବଣରେ ଶିବ ଭଲଗ ହେଲେ ।
 ତାରାବଳୀ ଅମ୍ବରକୁ ଭଞ୍ଜେ ଫିଙ୍ଗିଣ ଦେଲେ ॥
 ଚେଣୁ ଗତନ ନାମ ଅମ୍ବର ତାରାବଳୀରେ ।
 ହରବିଗମର ରତି ପୁଣ ପାର ସଫାରେ ॥

ପୁଣି ଆଗସରି ତହିଁ ଏକ ସଜନୀ ବୋଲେ ।
 ଚରାବଟା ରତ୍ନଦେଖି ଶିବ ସୁରତିଭୋଳେ ॥
 ଅସମ୍ଭାଳେ ହର ମହାଶୟୀ ସ୍ଥଳିତ ହୁଏ ।
 ପାରାସର ନାମ ବନ୍ଧି କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ॥
 ଏହିମନ୍ତେ କାମ ଉନମତେ ରସବାତୁଳେ ।
 ବୃନ୍ଦାଦି ଯେହା କୁଞ୍ଜ ସଦନେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ॥
 ମୁଁବେ ଚପାତଳ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଦକ୍ଷିଣ କୁଞ୍ଜେ ।
 ଚମ୍ପକଲତା ନୈରୁତେ ରଜାଦେବୀ ବିରାଜେ ॥
 ପଶ୍ଚିମରେ କୁଞ୍ଜବିଦ୍ୟା ବାସମ ସୁଦେବୀ ଶୋହେ ।
 ଲଳିତା ଉତ୍ତରେ ଯେ ଶଶାନେ ବିଶାଖା ରହେ ॥
 ମନ୍ଦ୍ୟ ଶ୍ରୀକୁଞ୍ଜ କୁସୁମଗେୟେ ରାଜି ନାଗର ।
 ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ମିଶି ରହେ ଯେହେଁ ଗଙ୍ଗାସାଗର ॥
 ବିବ୍ୟମର୍ଜିତାଦି ଜାନୁନଦ ନଦୀ ଏବେ କି ?
 ଏକସଙ୍ଗ ହୋଇ ବହି ଭାବସିନ୍ଧୁ ଭେଦି କି ?
 କାମଅନଳ ଶୀତଳ କରି ପ୍ରେମଜଳରେ ।
 ରସସାଗର ଉତ୍ତୁଳ ପୂର ସବିଆଳରେ ॥
 କୁଞ୍ଜ କୁଞ୍ଜ କୁଷ୍ଠ ସଖୀ ସଙ୍ଗତେ ରତିରଙ୍ଗ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରେ ଅନେକ କନକପଦ୍ମ ଏକଇ ଭୁଞ୍ଜ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅଭିରାମ ଚରଣ ଏକ ବହୁତ ମୁଣି ।
 ଜଣେ ଜଣେ ଜାଣନ୍ତି ସେ ହରି ମୋଭାବେ ପ୍ରୀତି ॥
 ସଖୀମାନେ ଅପମାନେ ତୁମ ମେଲିବା ଦେଖି ।
 ଏକ ଆରକୁ ଲୁଗୁଇ ବଞ୍ଚେ ସକଳ ସଖୀ ॥
 ମନ୍ଦ୍ୟ ନିଦ୍ରା କୁଞ୍ଜରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସୁରତେ ।
 ମୁଣିମନ୍ତେ ଶୃଙ୍ଗାର ରସପ୍ରବର ଯେତେ ॥
 ରତ୍ନପଲଙ୍କ ହଂସୁଲି ତୁଳି ନେତ ମୁରୁଲି ।
 ସୁବାସିତ ଫୁଲଦଳ ମିଶି କର୍ପୁରଧୂଳି ॥
 ପୁଷ୍ପଗବାକ୍ଷରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମଳୟାଳି ।
 ଶୁଭ୍ରବନ୍ଧୁ ଆଲିଙ୍ଗ ଯନ୍ତ୍ର ବାଜ ଶୀତଳ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରଜ୍ୟୋତି ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଚନ୍ଦ୍ରଶିବବନ୍ଧରେ ।
 ବୃନ୍ଦା ଯତନେ ଶକୁଞ୍ଜ ମଣ୍ଡି ନାନା ଖନ୍ଦରେ ॥
 ନବନାଗର ନାଗରୀ ତହିଁ ରତିରସନର ।
 ନାନା ରସକଳା ବନ୍ଧେ ତହିଁ ପ୍ରୀତିବଶରେ ॥
 ରତିଶ୍ରାନ୍ତେ ବୃନ୍ଦା ଶୀତ ଉପହର ବିଧାନେ ।
 ଏହି ସମୟରେ ଶୀତକର ଉଦୟ ଗଗନେ ॥

ଶୁଭ୍ରଚନ୍ଦନ ବିଶିଷ୍ଟ ଚମ୍ପାଲତା ହସ୍ତରେ ।
 ମନ୍ଦସୁଗନ୍ଧ ଶୀତ ମରୁତ ଆତପାତନରେ ॥
 ହେମବନ୍ଧୁ ମଣିମୟ ଝରି ସୁଦେବୀ ସେବେ ।
 ମୁଖ ପଖାଳ ଶ୍ରୀ ବିନାଶି ପ୍ରିୟାମୁଗ୍ଧବେ ॥
 ବେନି ବଦନେ ତାମୁଲ ଲୁଗା ଲଳିତା କରେ ।
 ଗନ୍ଧଚନ୍ଦନ କହୁର ଅଙ୍ଗେ ବିଶାଖା ବୋଲେ ॥
 ସୁବାସିତ ପୁଷ୍ପମାଳା ହୃଦେ ଚିତା ଲମ୍ବାଏ ।
 ରୂପମଞ୍ଜରୀ ଗୁଣମଞ୍ଜରୀ ପାଦସମ୍ପାଦେ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ମଣିଦର୍ପଣ ଧରେ ।
 ଦନସାର ଚନ୍ଦ୍ରହଳା ରଙ୍ଗଦେବୀ କରେ ॥
 କୁଞ୍ଜବିଦ୍ୟା ଯନ୍ତ୍ର ଗଣାନାଦେ ତନୁଦ୍ରବାଇ ।
 ବୃନ୍ଦା ନିଜଗଣ ଘେନି ନାନା ସେବା ସେବଇ ॥
 ପ୍ରେମପ୍ରଣୟରେ ସହଚରୀ ସେବା ସଙ୍ଗରେ ।
 ବନ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ନାନା ମାତୁରାଙ୍ଗରେ ॥
 ନଦୀଜଳ ପାର ହୋଇ ପୁଲିନରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ବନପରିମଳ ମହାଶୋଭା ଦେଖି ହରଷ ॥
 କାମରାଜନ ଗୋପନ ସ୍ଥାନ ଅଜୟ ଗଡ଼ି ।
 ଦନଗନ୍ଧନ ସ୍ଥାବର ଲତା ନିବିଡ଼ ବାଡ଼ି ॥
 ଚଉପାଶେ ବେଡ଼ିଅଛି ଜଳ ଯମୁନା ନଦୀ ।
 ହର ପୁରନ୍ଦର ବେବବର ନ ପାରେ ଭେଦି ॥
 ସଦା ବସନ ସେ ସେନାପତି ସାଜି ସଇନି ।
 ଉତ୍ତୁଳଇ ଶରବର ଶର ନିଶାଶ ଧୁନି ॥
 ପୁଷ୍ପଆୟୁଧ୍ୟ କେଶରହସ ଝଙ୍କାବାତେ ।
 ଶୁଭ୍ର ପାଞ୍ଜଳି ପଟଳ ଶରଯୋଗୀ ଶୋଭିତେ ॥
 ଶୁଳ ଚମ୍ପକ ବକୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର କଂଶୁକ କାତି ।
 ଆଡ଼ପଡ଼ି ଏ ତରର ମୁଦୁଗର ଯୋବଣ ॥
 ନବମାଳିକାଦି ଶରାସନ ଶୋଭା ଅଗସ୍ତ୍ୟେ ।
 ଗଦା ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଦ୍ଧା କୁନ୍ଦ ଯାଳଣୀ ॥
 କୁନ୍ଦକରତ କେତକୀ କର ଦକ୍ଷଣେ ଧୁଳି ।
 ଅଛି ବହୁତ ଜାତି ଏରୂପେ ବୁଝିବା କଳି ॥
 ଚଉପାଶେ ଠାଣି ପଡ଼ିହାର ଅଳିନକର ।
 କାମରାଜା ଜାଗ୍ରତରେ ନିରନ୍ତର ଝଙ୍କାର ॥
 କେଶା କଟିଆଳ ଗଡ଼ବୁଲ ପାଳତେଷୁଆ ।
 ଖଗ ମୃଗ ରଥ ପଦାତି ଡାହାଣ ଡାକୁଆ ॥

ପିକ ପାଶବତ କପୋତ ଆଦି ଏ ଅମାତ୍ୟ ।
 ଶୁକ ପୌରାଣିକ ଧର୍ମବକ ସାଗ୍ନ ପଣ୍ଡିତ ॥
 କଣ୍ଡାକାରଣ୍ଡବ କୁମ୍ଭାଟିଆ କାମସେବକ ।
 ଲେଙ୍କା ପଡ଼ିହାଣ୍ଡ ଶୁଣିଆ ଆସ୍ଥାନପାଳକ ॥
 ହଂସ ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ସାରସାଦି ସାମନ୍ତ ପାତ୍ର ।
 ଧୀର ପବନ ମଳୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ସୁସାଧୁ ମିତ୍ର ॥
 ଏହି ଅନୁରୂପେ ଶୋଭା ଦେନ ଅନଙ୍ଗଭାବ ।
 ଦେନ ପୁଲନ ଅଷ୍ଟୟ ଗଡ଼େ ଶୁଭେ ବିଜୟ ॥
 ଦୁରୁ ଦେଶିଲେଣ ପୁରାଜନ ବଳ ଭୁଟଇ ।
 ନିକଟକୁ ଗଲେ ବିବେକ ଧନକୁ ଲୁଟଇ ॥
 ନବକଶୋର କଶୋର ସଖୀଗଣ ସଙ୍ଗରେ ।
 ସେହି ବନରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ କେଳିଭଙ୍ଗରେ ॥
 ନବକାମରଜା ଶୁଣି ବିଜେ ଜାଣି କାନନେ ।
 ହିଜନିକର ମଙ୍ଗଳଧନ ଶୁଭ ବିଧାନେ ॥
 ତରୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଫଳରେ ଲଜାପୁଷ୍ପ ବରଷେ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦ ପାଇ ସର୍ବେ ହରଷେ ॥
 ଅତି ଘଟନ ସୁଧଞ୍ଚ ପୁଣ୍ୟସନ ମଣ୍ଡପ ।
 ତଥୁ ପାଠରେ ସଜାଇଅଛି କୁସୁମତଳୁ ॥
 ପ୍ରିୟା ସୁବେଶ କରିବା ଅଧେ ବିଜୟେ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଯେହା ସେବା ନେଇ କାମିନୀଏ ଅଛନ୍ତି ରହି ॥
 କାନ୍ତ ଅଧୀନ ହୋଇଣ ରସବତୀ ଭାଷଇ ।
 ମୋକ୍ଷ ବେଶ କର ପ୍ରାଣନାଥ ନିଜାଳେ ବସାଇ ॥
 ଶୁଣି ସାକାତ୍ତ୍ୱ ପୁଣ୍ଡିରିକାସ ସାନନ୍ଦଭରେ ।
 ଜାନୁପରେ ପ୍ରିୟା ବସାଇଣ ସୁବେଶ କରେ ॥
 ଶୁଭଚକ୍ରଣ ଚକ୍ରରେକେଶ ସାଞ୍ଜୋଇ ଜୁଡ଼ା ।
 ଜାତିପୁଷ୍ପଗନ୍ଧ ମଣ୍ଡି ଖଞ୍ଜି କେତକୀବତୀ ॥
 ମୋତି ସୀମନ୍ତନୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଝୁଞ୍ଚି ତଥୁ ବିଭାଗେ ।
 ଗଙ୍ଗା ସରସ୍ୱତୀ କି ପୁଷ୍କିତ କାଳିନ୍ଦୀ ସଙ୍ଗେ ॥
 ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ଦଳରେ ଖଞ୍ଜି ମୋତିଝୁଙ୍କ ଝୁଲକା ।
 ମୁଖପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ବେଡ଼ି ତାରାବଳୀ ଅଳକା ॥
 ଭଲ ଇନ୍ଦ୍ରେ ପିନ୍ଧି ରୁଚିତ ପୁନ୍ଦର ଦିଶେ ।
 ଶଶିଶରଣ ଅରୁଣ ପଣି ତପନ ସାମ୍ୟେ ॥
 ଏଣୁ ବିଶେଷରେ ଆହ୍ୱାନଦ ଏ ଶୀତକର ।
 ନେତ୍ର ଇନ୍ଦ୍ରବର ପ୍ରୀତି କାମ ତପତହର ॥

ଖେଳାଖଞ୍ଜନଲେଚନେ ଦଳ ଅଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜି ।
 କବା ଶୁଭତା କୋଦଣ୍ଡେ ଗୁଣ ତଡ଼ାଇ ମାଜି ॥
 ଗଜମୋତି ନାକଚଣା ତଳଫୁଲ ନାସାରେ ।
 ବାମପୁଟେ ହେମରତ୍ନ ପଦ୍ମରାଗ କେଶରେ ॥
 ମଞ୍ଜିକଳ ଫୁଲତାଟକ ଏ ଭଦ୍ରହାଟକେ ।
 କଶଳୟ କର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରୟ କମଳୟ ଝଟକେ ॥
 ଗଣ୍ଡେ ମକର କପୁଷ୍ପବନ୍ଧୁ ଗୁରୁକେ ଲିଖି ।
 ମୁଖପଦ୍ମରେ କୃଷ୍ଣଭୂଷା ରୂପେ କି ରହି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦନ ସେ କରନ୍ତି ଅମୃତପାନ ।
 ରାଧାମୁଖ ସୁଧାଂଶୁ ମାଧବ ଶୁଭ ଆପ୍ୟାନ ॥
 କମ୍ବୁକେଶ ହେମରୂପସା ମାଳାନାୟକ ।
 ଲମ୍ବେ ମୋତିହାର ହେମମାଳା ନାନା ପଦକ ॥
 ମୃଗମତ ପତାବଳୀ କୁଚକୁମ୍ଭରେ ଲିଖି ।
 କାମ ରତ୍ନରସେ ଅନୁକୁଳ ମଙ୍ଗଳ ଏହି ॥
 ହେମଚୈତ୍ୟବର ପ୍ରାୟେ ଏବେ ଉପମା ଶୋଭେ ।
 ନିଶଚୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେନ କାମ ଲୁଣ ରହେ ॥
 ବାହୁମୁଖାଳରେ ତାଡ଼ି ବିଦ ମୁଦି କଳଶ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରୋପମ ନୟନ ଶ୍ରୀକରେ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଲେପନ ॥
 ଧୀଶକଟୀ ଆଞ୍ଚ ପିନ୍ଧେ ଭଞ୍ଜ ଦିନପତନା ॥
 ପରିଧାପନେ ଖଞ୍ଜି ମେଖଳସାର କଳିଣୀ ॥
 ମଞ୍ଜୁସରୋଜ ତରଣସୁରେ ମଞ୍ଜୀର ଖଞ୍ଜି ।
 ମଉକଳହଂସ ଗଗନକୁ ସୁସ୍ୱର ବାଜି ॥
 ପାଦେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଝୁଣ୍ଟି ଆ ଦେଇ ଯାବକ ଲିଖି ।
 ବେଶ ବଡ଼ାଇ ସୁରତେ ଲେଉ ଶୋଭାକୁ ବୁଝି ॥
 ପାଶମିଳନେ କୁସୁମମାଳାକାର ପରାଏ ।
 ସ୍ୱେଦଭରେଣ ତାମ୍ବୁଳ ବିନ୍ଦୁଅଧରେ ଦିଏ ॥
 ବୃନ୍ଦା ଅନେକ ଅଶନ ସଞ୍ଚ କନକପାତେ ।
 ବିବ୍ୟ ପଳ୍ଲବଳ ରସମିଶା ବିବସ ଯହେ ॥
 ଆମ୍ବ ପତାସ ଜାମ୍ବୁ କମ୍ବିଳ କମଳା ରମ୍ଭା ।
 ବର ଦାରଣା ଖଜୁରୀ ଶୀର ଜେଉଠୁ ଟଣ୍ଡା ॥
 ବେଲ ବକୁଳ ଭରଣ କରମଙ୍ଗା ନାରଙ୍ଗ ।
 ବହୁପ୍ରକାରେ ଯେ ବନଫଳ ମଣୋହି ଯୋଗ୍ୟ ॥
 ଗଙ୍ଗାବାଣ ପ୍ରୟାଗପେଟୀ ଶ୍ୱେତ ସରସ ଇଷୁ ।
 ଅଦା ନିଡ଼ିଆପାତ ତନ୍ତୁଡ଼ି ଜମ୍ବିଳ କିନ୍ତୁ ॥

କନ୍ଦା କନ୍ଦମୂଳ ନାନା ଫଳରସେ ପ୍ରଧାନ ।
 ତବ୍ୟ ପେୟ ଲେହ୍ୟ ଆଦି ପ୍ରକାର ସୁଭୋଜନ ॥
 ଦନସାର ଜାତିଫଳ ଅଳାଇତ ଲବଙ୍ଗ ।
 ରୁଷ୍ଟି ମରିତମିଶ୍ରିତ ସେହୁ ସହିକ ଯୋଗ୍ୟ ॥
 ହେମବର୍ଣ୍ଣ ସାଗପାନ ବିଡ଼ା ସେ ବିଧି ବାନ୍ଧ ।
 ବୃନ୍ଦା ଯତନେ ରଞ୍ଜିତ ପୁଲିନବନେ ଉପାଧି ॥
 ପୁରୁ ଆଶିଥିଲେ ବନ୍ଧ ପଦ୍ମଅନ୍ନ ସମ୍ପାଦି ।
 ସ୍ବାଦୁ ସଉରଭ ଦୃତପକ୍ୱ ଅନେକ ବିଧି ॥
 କ୍ଷୀରବହୁଳ ରସାଳ ଦଧି ତଥମିଶ୍ରିତା ।
 ଖଣ୍ଡ କର୍ପୂର ଫସୋରେ ସିଖରିଣି ବୋଲିତା ॥
 ସର ଗୋଟିକା ଅଧ୍ୟାମ ତମ୍ବା ଦଧି ତରର ।
 ସର ବହୁଳସର ପାପୁଡ଼ି ଲବଣିସର ॥
 ତ୍ରେନାଲତ୍ତୁ ଦୁଧଲତ୍ତୁ ଦଧିଲତ୍ତୁ ପାପୁସ ।
 ଖଣ୍ଡକର୍ପୂର ମରିତ ପାକେ ନଡ଼ିଆ ରସ ॥
 ପୟଃ ପାକ୍ତୁଅ ମରିତ ସାଗ ଶାକର ମିଶ୍ରି ।
 ମାଷତଣ୍ଡୁଳ ଲତ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ମନକୁ ତୋଷି ॥
 ନାଶ୍ବକେଳ ରସସାର ସାଗ ନବାତ ପାକେ ।
 ସର କର୍ପୂର ମରିତ ମିଶ୍ରି ଅମୃତାଧିକେ ॥
 ଖଇ ଦୃତେ ପୟଃତାଳ ନେଇ ନଡ଼ିଆପାତ ।
 ଖଣ୍ଡକର୍ପୂର ମରିତ ଜଡ଼ି ପୀରୁତ ଅତି ॥
 ଦୃତପୁଲି ସରପୁଲି ଝିଲି ଅମୃତକେଳ ।
 ହଂସକେଳ ପାରିଜାତ କୃଷ୍ଣ ମନକୁ ହରି ॥
 ଏହିରୂପେଣ ଅନେକ ପଦ୍ମଦୃତ ଅଟନ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭୋଜନ ନିମିତ୍ତ ବିଜେ ହେମ ଆସନ ॥
 ହେମଝରିରେ ସୁବାସ ଜଳ ଦକ୍ଷିଣ ପାଶେ ।
 ହେମପାଶେ ହେମଗାନ୍ଧୀ ହରଷରେ ପରଶେ ॥
 ପ୍ରିୟା ଅନୁରବେ ହାସ କଉତୁକେ ଭୋଜନ ।
 ସ୍ବାଦ ସଉରଭେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଏ ଧନ୍ୟ ॥
 ଶବ୍ଦ ବ୍ରାହ୍ମଣୁ ଯେ ଅଧେ ଅଧେ ରହଇ ଶେଷ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଭୋଜନେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ହରଷ ॥
 ବାସନକେ ଆତମନ-ମୁଖ ମାଳ ବସନେ ।
 ଶତପଦ୍ମାନ୍ତରେ ଭୁଲ ଅପସର ଆସନେ ॥
 ସୁସ୍ଥ ବସି ତହିଁ କର୍ପୂର ବିଡ଼ିଆ ମଣୋହ ।
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ସକଳ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ବନ୍ଧ ॥

ବୃନ୍ଦାଉପାଧି ସାମଗ୍ରୀ ଯେତେ ଝମେ ପରଶେ ।
 ବସି ଭୋଜନ କରନ୍ତି ସବେ ମନହରଷେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଅବଶେଷ ବନ୍ଧା ପାନ କେବଳ କରେ ।
 ଶତ୍ରୁରସରେ ସକଳ ସଖୀ ଉଦର ଭରେ ॥
 ଆତମନ ବଢ଼ାଇଣ ତଳେ କୃଷ୍ଣ ନିକଟେ ।
 ସେବାପର ସଖୀ ଯେହା ସେବା ଦେଖଣ ଖଟେ ॥
 କୃଷ୍ଣ କୋଳ କରି ନେଇ ପ୍ରିୟା କୋଳେ ବସାଇ ।
 ସଖୀ ଲେପନ୍ତି ଚନ୍ଦନରେ କର୍ପୂର ମିଶାଇ ॥
 କ୍ଷଣେ ବିଶ୍ରମିଣ ତହିଁ ବନଶୋଭା ଦେଖନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପାପ ହୁଳା ଧରି ଚଉପାଶେ ଯୁବଣୀ ॥
 ଜଳ ମଧ୍ୟେ ଝଲଝଲ ହରଣ କୁଳନଜାଳ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପ୍ରିୟେ ଦେଖ ଜଳେ କୁଳେ ଅନଳ ॥
 ବୋଲେ ଲଳିତା ଶ୍ରେଣୀଥ କୁନ୍ଦଲବଣ୍ୟ ରୁହିଁ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟତନୟା ହୃଦରେ କାମ ଅନଳ ଦହି ॥
 ଏଣୁ କୁଳ ଲୁହ ଆମ୍ଭ ପ୍ରାୟ ଶୁକ୍ତିରେ ରହେ ।
 ନେତ୍ର ଜ୍ୟୋତିର ନରେନ୍ଦ୍ରଶିଖ କମ୍ପିତକାୟେ ॥
 ବୋଲେ ବିଶାଖା ଶ୍ରେ କାନ୍ତ ସଙ୍ଗଲବଧୁ ଦୁଃଖି ।
 କାମଅଗ୍ନି ଜଳୁଅଛି ଯମଭରେସ ଲୁହ ॥
 ଟାକି ବିଛେଦ ସମୟ ଏହିରୂପେ ଦହିବ ।
 ଏହିରୂପେ ଝଲକିଲେ ହୃଦେ କେହୁ ସହିବ ॥
 ଶିଖା କହେ ରୁହିଁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳ ଗଉଁ ଚମକେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରହାସ ଖଣ୍ଡଗକୁ ଧରି କାମ ଝମକେ ॥
 କହେ ଚମ୍ପକଲତା ଯମୁନା ଅନୁରଗରେ ।
 ନବ ନେତ୍ରଲତାବତୀ ପୁରୁଷ ହୃଦଭାଗରେ ॥
 ବୋଲେ ସୁଦେବୀ କାଳନ୍ଦୀ ସପତଣୀ ଆମ୍ଭର ।
 ଅନ୍ତେ ମାନେ ଅଗ୍ନିଜାଳେ ସଙ୍ଗ ଦେଖି କୁମ୍ଭର ॥
 ରଙ୍ଗଦେବୀ ଶ୍ରୀମତୀ ତାର ପାଶେ ବିହାର ଜାଣି ।
 ମୁଖିମନ୍ତେ ହୁଳ ଧରି ସେବେ ଶ୍ରୀମୁଖିଣୀ ॥
 ଭୁଞ୍ଜିବନ୍ତୀ କହେ ନୟା ବାଣୀବାଦନେ ମଣି ।
 ବେନପାଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରବାଳା କୁମ୍ଭ ଏ ଜାଣି ॥
 ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ରୁଣ ଜ୍ୟୋତି ଝଟକଇ ସଂସାରେ ।
 ସାର ମାର ସେ ମଧୁରଧୂନ ଭୁଞ୍ଜି ଝଙ୍କାରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା କହେ ଶ୍ୟାମଦଳେ ହେମବରଣୀ ।
 ଦେଖି ପଲାଇ ଯମୁନା ପଣି ସଉଦାମିନୀ ॥

ଲଜେ ଚଞ୍ଚଳ ତରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶେ ।
 ଅଷ୍ଟସଜନା ଛଳିବା ବାଣୀ ଶୁଣି ହରଷେ ॥
 ବୃନ୍ଦା କହେ ଘୋର ପୁଲିନରେ ଦେଖ ଦମ୍ପତୀ ।
 ହାସ୍ୟ କଲ୍ପରବ ହୃଦୟକୁ କରେ ଆଲିଙ୍ଗ ॥
 ଶଯ୍ୟା ବୋଲନ୍ତି ହେ ବନ୍ଧୁ କର ଅନୁସନ୍ଧାନ ।
 ଏହୁ କପଟନାୟକ ଅନୁରାଗ ବିଧାନ ॥
 ସମ୍ପାପରେ ଥିଲେ ପ୍ରୀତି ଯେହ୍ନେ ବିକଶିତଥାଉ ।
 କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ସେହି ସଙ୍ଗତେ ଯାଇ ॥
 ପ୍ରିୟା ଇତିବଚନେ ପୁଣି ଛଳ ମାଧବ ।
 ଶଯ୍ୟା ପଦ୍ମନାଭରେ ଭୁଞ୍ଜେ ଭୁଞ୍ଜିତଧବ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟଭକ୍ତା ବୋଲଣ ସବେ ଭୁବନେ କହେ ।
 ତେଣୁ କୁମୁଦିନୀ ହାସ୍ୟ କରେ ଦେଖ ଶେ ପ୍ରିୟେ ॥
 ନାଥ ପଦ୍ମନାଭ ପ୍ରତି ଭୁଞ୍ଜେ ସୁଖଦାୟକ ।
 ଶଠପ୍ରୀତି ବନ୍ଧୁ ମଧୁ ପାନ କଷର ନାୟକ ॥
 ଉନମତ୍ତେ ନିଦ୍ରାଗତ ରହେ ପଦ୍ମନା କୋଳେ ।
 ସଖୀ ଉନ୍ମିତ କୁମୁଦ ଜାଣି ଏ ନିଶାକାଳେ ॥
 ପ୍ରାଣପ୍ରିୟେ ଦେଖ ପୁଷ୍ପବତୀ ନୟା ଯମୁନା ।
 କୁଳ ଲେଉଟି ସିନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଶୀଘ୍ର ଗମନା ॥
 ନାଥ ପତି ହୃଦେ ବହେ ଯେଣୁ ବଡ଼ବାନଳ ।
 ପୁଷ୍ପବତୀ ତେଣୁ ଶୀଘ୍ର ତଳ କରେ ଶୀତଳ ॥
 ଶଯ୍ୟା ଦେଖ ଏ ଲବଙ୍ଗଲତା ପୁନାଗ ଗନ୍ଧେ ।
 ନବକୁମାରୀ ଆଗେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଲକ୍ଷେ ॥
 ଆହେ ପ୍ରାଣନାଥ ପତିକୃତା ଏହାକୁ କହି ।
 ପୁଷ୍ପମୁର ବର ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷକୁ ନ ହୁଅ ॥
 ପ୍ରିୟେ ସୁନାର ବିଟପୀ ଶୋଭା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଲେ ।
 ଫଳ ଫଳିଲେ ଅଯୋଗ୍ୟ ଭୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଶରଣେ ॥
 ଶୁଣି କହେ ବିଟପୀରେ ଯେଣୁ ନିମଗ୍ନ ହେଲେ ।
 ଏଣୁ ବିଟପୀ ହୋଇଲେ ଆଶେ ପଥକ କଲେ ॥
 ଶଯ୍ୟା ଦେଖ ଦେଖ ବନମାଳୀ ସିମ୍ବଳ ସଙ୍ଗ ।
 ଏବେ ପ୍ରେମାଙ୍କୁରେ ତମାଳରେ ସମର୍ପେ ଅଂଗ ॥
 ଶୁଣି କାନ୍ତେ ରସବତୀ ପ୍ରୀତିବଚନ ଭାଷେ ।
 ଯେହ୍ନେ ପଦ୍ମନା ତରୁଣୀ ବଞ୍ଚେ ନିଜନିବାସେ ॥
 ପୁଷ୍ପ ସମୟରେ ନିଜ କାନ୍ତ ସଂନୋ ବିହାର ।
 ଯେହ୍ନେ ଯାହାର ସେ ଯୋଗ୍ୟ ମିଳେ କାଳବେଳରେ ॥

ତହିଁ ଦେଖେ ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଲେ ଅଳ ବସିଛି ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲେ ପ୍ରିୟେ କେମନ୍ତେ ଏ ଶୋଭା ଦିଶୁଛି ॥
 ଶୁଣି କହଇ ବିଟପୀକାନ୍ତ ପଦ୍ମନା ମୁଖ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଗଣିକା ରସେ ରଜନୀ ବଞ୍ଚେ ॥
 ପୁଣି କହେ ହରି ଅଗ୍ନି ଏ ପୁଷ୍ପ ସଜନି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସମୟେ ଉଦୟେ ପାଏ ଶୋଭା ରଜନୀ ॥
 ଶୁଣି କହେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ପ୍ରୀତି ଅନ୍ତେ ବିକଶେ ।
 ଦେଖ ଏହି କୁମୁଦକୁ ସେହି ଯାୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟେ ॥
 ଭୁଞ୍ଜେ ଆତପାତ ଧୂନ ଏହୁ ଶୁଦ୍ଧ ବଚନ ।
 ନିଜ ସ୍ଵରୂପ ଦେଖିଣ ତେଣୁ ପ୍ରସନ୍ନ ମନ ॥
 ଶୁଣି କମ୍ପମାନ ହୋଇ କୋଳେ ଲଗାଇ ଶୁଣି ।
 ଧରି ତଟଳ ଚିତ୍ତକୁ ଶୁଦ୍ଧବଚନ କହି ॥
 ସଖୀ ଜନମତରହୁ ତେହ୍ନେ ପାଇ ରତନ ।
 ଲୋକେ ଲୁଚାଇଣ ସଞ୍ଚିଥାଇ କରି ଯତନ ॥
 ପଦ୍ମପାଦପାଣି ପଦ୍ମୋଦୟ ପଦ୍ମଯୋବନୀ ।
 ପଦ୍ମଧାରଣୀ ସୁପଦ୍ମା ପଦ୍ମନାଭ ଶୁଦ୍ଧନୀ ॥
 ଶ୍ୟାମା ନୟନା ସୁମନା ଶ୍ୟାମେ ଅନୁରାଗିଣୀ ।
 ଶ୍ୟାମବସନା ଭୂଷଣୀ ଶ୍ୟାମ ସଜ୍ଜାଗିଣୀ ॥
 ଶ୍ୟାମବିନୋଦିନୀ ଶ୍ୟାମ ନାମ ଶୁଣବାଦିନୀ ।
 ଶ୍ୟାମରଞ୍ଜିନୀ ଶ୍ୟାମମୋହିନୀ ଶ୍ୟାମମୋହିନୀ ॥
 ମହାଶବ ସୁରପିଣୀ ଶଶିଆହାଲିନୀ ।
 ହରିହରପଦ୍ମାସନା ଗୋକୁଳ ପୁରବଦନୀ ॥
 ମହାମଣ୍ଡଳ ଦୁଃଖଶାନ୍ତିନୀ ମୁଖଦାୟିନୀ ।
 ଜୟ ଜୟ ଶଯ୍ୟା ପୁରେ ତଳ ଆଉ ରଜନୀ ॥
 ଶୁକ ଶଯ୍ୟା ଜୟ ନବଦଳ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦରୀ ।
 ନବଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବତକ ଭୂଷାକୁ ହର ॥
 ନବଆଶ୍ଵିନୀ ନାଗଶା ସୁଖ ସଦନ ।
 ମୁକୁନ୍ଦପୁରସୁରଣୀ ଅଭିନବମଦନ ॥
 ଜୟ ଆଜାନୁପ୍ରଳୟ ଭୁଜ କରକରତ ।
 ଶଯ୍ୟା ପଦ୍ମନା ଆଦୃତ ଶୋଭା ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
 ନବକନ୍ଦୁ ମାଳମଣି ତନୁ ଶୋଭାକନ୍ଦୁର ।
 କୁଳବତୀ ସଜ୍ଜାପଦ୍ମାୟ ମନ୍ଦନେ ମନ୍ଦର ॥
 ଜୟ ଶଯ୍ୟାଶାନ୍ତିବନ୍ଧୁ ଶୁଦ୍ଧବିଧବଦନ ।
 ନାଶି ଶେଷ ହେଲେ ତଳ ବେଗେ ନିଜ ସଦନ ॥

ରବି ଆଗମେ ରଜନୀ କାନ୍ତ ସଙ୍ଗ ଚେଜଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକରଣ ମଳିନ ତାସ ଛବି ଲଭଇ ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ଚେତ ନିଦ୍ରାଲସ୍ୟ ନୟନେ ।
 ବେନି ଏକଅଙ୍ଗ ନିବିଡ଼ରେ ସୁଖଶୟନେ ॥
 ବହୁ ପକ୍ଷୀ କୋଳାହଳ ଶୁଣି ସଖୀ କାତର ।
 ବେଗେ ଶଯ୍ୟା ତେଜ ମିଳେ କୁଞ୍ଜଗୁଡ଼ ଭିତର ॥
 ପୁଷ୍ପାବଳୀ ଲତାଜାଲ ଗବାକ୍ଷରେ ନିଶ୍ଚେପ ।
 ସୁଖ ବଡ଼େ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଦେଖି କୁସୁମ ତନ୍ତେ ॥
 ମୁଖେ ମୁଖ ଲଗାଇଣ ପାଦ ପାଦରେ ଛଦ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜେଣ ବନ୍ଦନ ଭରୁ ଭରୁରେ ଲଦି ॥
 ନବଦନ କୋଳେ ସ୍ଥଳିତ କି ସଉଦାମିନୀ ।
 ନବନାଗର ଅଙ୍ଗରେ ଶୋଭା ନବକାମିନୀ ॥
 ଭାଗ୍ୟବଳେ ସେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଲଭଇ ଯେବେ ।
 ଆର ରତନେ ଆଦର ତାର ନ ରହେ ତେବେ ॥
 ଯେତେବେଳିଯାଏ ନୋହିଥିଲୁ ଅମୃତ ପାନ ।
 ତେତେବେଳିଯାଏ ରୁଚି ହୋଇଥିଲୁ ଅଗନ ॥
 ବୃନ୍ଦା କହେ ଗୁଳତନ୍ଦ୍ର ନଭତନ୍ଦ୍ର ଏ ଏକ ।
 ପୁର ପୁରେ ପଣି ଭୋଗ୍ୟକରେ କନ୍ୟା ଅନେକ ॥
 ରଜା ସଂଯୋଗେଣ ପୂର୍ଣ୍ଣୋତ୍ତମ ଅବସ୍ଥମାସ ।
 ନାମ ବହଇ ମାଧବ ରାଧା ସବୁ ବିଶେଷ ॥
 ବୃଷଭନୁ ତନୁଜାର ବିନୁ କାନ୍ତୁ ନ ଶୋହେ ।
 ଯେହୁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରଜନୀ ଭନା ଶୋଭା ନ ପାଏ ॥
 ନାନାରସେ ଢଳ ହାସକଉଡ଼ିକ ଇଙ୍ଗିତେ ।
 ରାଜ ପକ୍ଷେ ସଖୀ କୃଷ୍ଣେ ରସବଚନାନ୍ତରେ ॥
 ନିଭିତରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବେନି ରଚିରସରେ ।
 କୁଞ୍ଜେ କୁଞ୍ଜେ କୃଷ୍ଣ ବହୁରସେ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ନବସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ସୁବା ଧୀର ଲଳିତ ।
 କାମକ୍ଷୀତା ଚରିତରେ ଚିତ୍ତ ଅନୁବରତ ॥
 ସବୁଗୁଣେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋପତରୁଣୀବୃନ୍ଦା ।
 କୃଷ୍ଣ ରାଜ ସଙ୍ଗ ପାଇ ଏକେ ଏକ ସାନନ୍ଦ ॥
 ଏମନ୍ତରେଣ ରଜନୀ ନବଦତ୍ତର ଶେଷ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ତେଜ ପୁଷ୍ପଶେଷେ ନିଦ୍ରା ଆଳସ୍ୟେ ॥
 ଅଶ୍ରୁବିଗ୍ନ କୋଣେ ସଂଗରଣ ପାହାରି ଜଟଣ ।
 ସନ୍ନିଧିରଣ ମଞ୍ଜୁଶରଣ ସେବି ସଂଯୋଗେ ॥

ଏମନ୍ତେଣ ନିଦ୍ରା ମହାନିଶା ଛଦନ୍ତ ଗଲ ।
 ବୃନ୍ଦା ତରସ୍ତରଣରେ ଯନ୍ତ୍ର ନିଶାନ୍ତ ହେଲ ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଜାଗ୍ରତକୁ ସାରିଶୁକ ଜଣାଇ ।
 ପଦ୍ୟାବଳୀ ପଡ଼ି ମହୁଦରେ ନିଦ୍ରା ଭଞ୍ଜାଇ ॥
 ସାରି ଭାଷେ ଜୟ ଜୟ ବୃଷଭନୁକୁମାର ।
 ଜୟ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ନବ ଗୋରଚନା ଗଉରୀ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନେଶ୍ଵରୀ ଗୁଣମୟୀ କୃଷ୍ଣବଲ୍ଲଭେ ।
 ପତିଗ୍ରତା ପ୍ରିୟବତୀ ସଖୀ ମଧ୍ୟେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ॥
 ଜାତି ପଦ୍ମିନୀ ପଦ୍ମଆସନା ପଦ୍ମବାସିନୀ ।
 ପଦ୍ମବଦନା ପଦ୍ମନୟନୀ ପଦ୍ମଦାମିନୀ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ନିଦ୍ରା ଚେତ ପୁଷ୍ପଧଳକେ ବସି ।
 ହାଇ ଘନ ଘନ ବାହାତୋଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଲସୀ ॥
 କୃଷ୍ଣ ବେନି ପାରୁଣେ ଅଳତା ଚଢ଼ାକୁ ଦେଖି ।
 ନେତ୍ରଅନ୍ତେ ଠାଉଣି ଏକ ଆରକ ସଖୀ ॥
 ମନ୍ଦ ମନ୍ଦହାସେ ବାସେ ଆକ୍ଷାଦିଶ ବଦନ ।
 ହା ହା କେବଣ ଅବସ୍ଥା ନ କରଇ ମଦନ ॥
 ଜାଣି ସଲଜ୍ଜେ ରାଧିକା ମୁଖ ତଳକୁ କରି ।
 ଦେଖି ନାଗର ରସିକ ହସେ ମଧୁର କରି ॥
 ଯେହାସେବା ଦେନ ସଖୀମାନେ ଅଛନ୍ତିପାଶେ ।
 ଛୁଡ଼ି ନ ବଳଇ ବେନି ମନ ପ୍ରେମଲଳସେ ॥
 ବୃକ୍ଷେ କକ୍ଷଟି ବାନରୀ ଡାକେ ଜଟିଳା ଆସେ
 ଶୁଣି ସଙ୍କୁଚିତେ ସତକିତେ ସକଳେ ଯାସେ ॥
 ହାରମାଳା ଗରପାଧ ଆଦି ଦେନି ଯେହାରେ ।
 ବେନି କର ଧରାଧରି ମିଳି କୁଞ୍ଜ ବାହାରେ ॥
 ପଥଜନ ବଞ୍ଚି ନିଜ ଧୂରେ ଧରିବଣ ହେଲେ ।
 ନିଜ ନିଜ ପଲକରେ ଯାଇ ଶାୟନ କଲେ ॥
 ଏମନ୍ତେଣ ପ୍ରାତଃକାଳେ ପୌର୍ଣ୍ଣମାସ୍ୟ ଆଗମ ।
 ଦେଖି ନନ୍ଦରାଜା ବିନୟରେ ପାଦେ ପ୍ରଣାମ ॥
 ଦେବ ଆଶ ବାଦ କରି ସବୁଶୁଭକୁ ପୂଜି ।
 ପରିଜନେ ପ୍ରତିପାଦୁକୁ ନା ଏକଇ ବଞ୍ଚି ॥
 ମା ବୋଲନ୍ତି ସବୁଶୁଭ ଏକା ତାହାରି ଚନ୍ଦ୍ରା ।
 ବନେ ଗୋଧନ ରଖି ଦୁର୍ବଳ କଂସ ଅହନ୍ତା ॥
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଖେଳ ବିନାଦରେ ବାଳକ ସଙ୍ଗେ ।
 ଖରା ବରଷା ଶୀତ ଦୁଃଖକୁ ଦେନଇ ଅଙ୍ଗେ ॥

ଯେତେ ପଡ଼ନ ରଜନ କଲେ କିଛି ନ ହୁଏ ।
 ଗାବ ରଖିଆଳ ଶୀତ ତେଜ କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚି ॥
 ପୁଷ୍ପଦେଶରେ ଉତର ଲଗି ଦୁବଳ ଜାୟ ।
 ପଙ୍କ ଦେଶେ ପଡ଼ିଯିବ କି କରି ଉପାୟ ॥
 ଦେଖିବାଲେ ନନ୍ଦ କରେ ଯେ ବସୁ ଆଶ୍ରୟନ ।
 ସେହି ପୁଣ୍ୟବଳେ ପୁଣି ଜଗତରେ ବଞ୍ଚିନ ॥
 ପୁଣି ଦୁଃଖାସାର ବରେ ବୃଷଭକୁ ନନ୍ଦନ ।
 ପାଳିବେନେ ବଳିଷ୍ଠ ପୁଷ୍ପ ଯଶବର୍ଦ୍ଧନ ॥
 ତାଙ୍କୁ ପୁରେ ଆଣି ରଜନ କରି ଶୁଦ୍ଧିଆ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ ରୁଚି ହେବ ଜଟିଳାକୁ ମଙ୍ଗାଅ ॥
 ଗୁଲ ପୁଷ୍ପ ଦେଖିବା ବୋଲି ଶୟନଆଳେ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦେଖି ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ॥
 ଦ୍ଵାର କବାଟ ଘୁଆଇ ବେନି ଉତରେ ପଶି ।
 ଶ୍ୟାମ ପଲଙ୍କେ ବସିଣ ଅଙ୍ଗ କରେ ଆର୍ତ୍ତମୟ ॥
 ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ହେ ଉଠ ଉଠ ରଜୁଶିଧନ ।
 ମାଳବଦନ ନରେଶି ପୁଣି ହେଉ ନୟନ ॥
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ବିଜେକଲେ ତୋତେ କଲ୍ୟାଣ କରି ।
 ସଙ୍ଗପୁଅ ଅଗଣାରେ ବସିଅଛନ୍ତି ମୁର ॥
 ବନ ଭ୍ରମଣ ଶ୍ରମରେ ଦେଶ ନିଦ୍ରା ଦାରଇ ।
 ପ୍ରାତଃକାଳ ଶୟନରେ ଆୟୁବଳ ହରଇ ॥
 ନାନାଧାରୁ ଶର ଲଗି ଅଙ୍ଗ କଣକେ ଶତ ।
 କହୁଁ କହୁଁ ନେହୁଁ ନୀର ପ୍ରଭୁ ଶୀର ପ୍ରସବତ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଜନନୀ ବଚନ ଶୁଣି ଜାଗ୍ରତେ ଉଠି ।
 ହାଇମାର ଅଙ୍ଗ ମୋଡ଼ି ଉନ୍ମୁଦ୍ଧ ଥିବୁ ॥
 ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ଭଗବତ୍ ମାତା ଚରଣେ ନମ ।
 କେଶ ସାଜିଲ ଯତନେ ମାଏ ବଦନ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ଶୋକଗଦଗଦେ ପୁଣି ଅଙ୍ଗ ଆର୍ତ୍ତମୟ ବୋଲି ।
 ବଡ଼ ଦୁବଳ ଲଗୁଛି ତରୁ ମୁଁ ତ ନ ମଲି ॥
 ଗାବ ରଖି ଦିନଯାକ ବନେ ବନେ ଗୁଲଇ ।
 ଏକଇର ପୁତ୍ର ମାତା ପ୍ରାଣ କେନ୍ଦ୍ରେ ଧରଇ ॥
 ଏମନ୍ତେଶ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଯୁବଳ ମିଳିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣଦେଶେ ଲଳସେ ସବୁ ପୁଅ ଚାଲିଲେ ॥
 ଦାସ ସାରଙ୍ଗ ରକ୍ତକଥା ସେବା ସେବିଲେ ।
 ରହଣିର ସୁବାସିତ ଜଳେ ମୁଖ ପଣାଗଲ ॥

ଦ୍ଵିନବାସେ ମୁଖ ମାଳି ତେଜ ପୁର ଅଙ୍ଗନ ।
 ସଖା ସହବକ ଯେ ସଙ୍ଗେ ବେଢ଼ି ସକଳଗଣ ॥
 ଗୋଶାଳାରେ ଗୋଦୋହନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
 ବହୁ ମେଲଣ ଏକଆରକ ଦୋହନ କଲେ ॥
 ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଗୋଦାବରୀ ନମିତା କପିଳା ।
 କାଳୀ ଶ୍ୟାମଳୀ ଧବଳୀ ମାଳା କାଞ୍ଚନ ମାଳା ॥
 ଯେହା ନାମଧର ଗାବ ବଢ଼ା ପିଆଇ ଲେହି ।
 ବହୁ ବାନ୍ଧି ହସି ବସି ଆଶୁ ଦୁହଁ ଶେ ଦୁହଁ ॥
 ଘନ ଘନ ଗରଜନ ସେ ଗୋଦୋନ କାଳେ ।
 ଏଣେ ପ୍ରୋତ୍ସାହୀ ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ପ୍ରବେଶ ତଳେ ॥
 ପୁଷ୍ପଗାଧ ବସୁ ପୁଷ୍ପ ହେବା ଚନ୍ଦ୍ର ଜନନୀ ।
 ପୁର କେମନ୍ତେ ଆଣିବ ବୃଷଭକୁ ନନ୍ଦନ ॥
 ପୁଣି ମୋତେ ଯେ ଦୁଃଖାସା କହିଥିଲେ ଏ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଘାଆ ପାକ ଭୟରେ ଯଶ ଆୟୁଷ ବୁଦ୍ଧି ॥
 ଗ୍ରହଗଣ୍ଡ ଦୋରବନେ ଦୁଷ୍ଟଜୀବ ନିର୍ଦ୍ଦୟେ ।
 କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଆଣିବ ଗୁଣ କିସ ଉପାୟେ ॥
 ସୁଲକ୍ଷଣୀ ଶିରୋମଣି ନାଗକୁଳରେ ଧନ୍ୟା ।
 ମୋରୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମିଳିବ ଯେବେ ଏମନ୍ତ ଜନ୍ୟା ॥
 ଶାଶୁ ଜଟିଳା ଯତନେ ଜଗି ପୁରେ ରଖାଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣିଙ୍କୁ ନ ଦିଏ ଯାର ଗୁଲ ଦେଖାଇ ॥
 ପର ଘର ରଜନକୁ ସେ କେମନ୍ତେ ଆସିବେ ।
 ଗୋପେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ମୋତେ ହାସ୍ୟ କରି ହସିବେ ॥
 ମୋର ଭରସା ତ ହେଉନାହିଁ ଏମନ୍ତ କହି ।
 ଯେବେ ନ ଆଣିବ ତେବେ ପୁଣି ପୁଷ୍ପ ଯେ ନୋହି ॥
 ଅସମ୍ଭବ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୋତେ ଦଇବ ଦେଲି ।
 ଏତେ କହି ଦେଖା ଲୋକରେ ପୁରୁଷ ଡେଲି ॥
 ଚେଷ୍ଟି ଯଶୋଦା ବିଷାଦ ତହିଁ ଧନଷ୍ଟା କହି ।
 ଅଛି କାରଣ ତୁମ୍ଭର ପୁରେ ଆସିବେ ଗୁଣ ॥
 ତୁମ୍ଭ ବଧୁ କୁନ୍ଦଳତା ଏ ସୁଭଦ୍ରା ବନିତା ।
 ବାଳକାଳୁଁ ବଡ଼ ପ୍ରୀତି ବୃଷଭକୁଦୁହିତା ॥
 ଶାଶୁ ଜଟିଳା ତାଙ୍କର ଏହାଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ ।
 ତୁମ୍ଭ ନାମ ଧର କହିଲେ ଯେତେବେ ଅବଶ୍ୟ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଯେ ବଞ୍ଚିଣୀ ବରଣ କଲେ ।
 ଶାଶୁ ଆଇ ବଧୁ ଗର୍ଭ ଉଦ୍ଭବୀ ଡେଲିଲେ ॥

ବିପ୍ର କହିଲେ ଏ ମହାସଙ୍ଗ ସାଧବା ବାଳା ।
 ସର୍ବସୁଲକ୍ଷଣୀ ହୋଇବ ଏ ଚର୍ଚ୍ଚ ବିପ୍ରକା ॥
 ଶୁଣି ଜଟିଳା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାଦେ ଭଗତ ହୋଇ ।
 କୁଳରହବ କେମନ୍ତେ ମୋତେ କହ ଗୋସାଇଁ ॥
 ବିପ୍ର କହେ ବ୍ରଜେଶ୍ଵରୀ ଯେବେ କରେ ସଦୟେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ପରପତରେ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ହୁଏ ॥
 ଏହିହେତୁ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି କରି ଶରଧା ।
 କୁନ୍ଦଲତା ଗଲେ ବେଗେ ଘେନିଆସିବେ ଶଧା ॥
 ଶୁଣି ଯଶୋବନ୍ତୀ ପେଟଣି କୁନ୍ଦଲତାକୁ ଭାଇ ।
 ମୋର ନିବେଦନ କହ ଜଟିଳାକୁ ମଣାଇ ॥
 ମୁହିଁ ଶୁଣିଲି ଶଧାକା ଶରଣରେ ନିପୁଣ ।
 ଜାଣେ ନିଜେଣ୍ଡ୍ର ସତ୍ତ୍ଵେ ନଳ ଛଳ ବିଧାନ ॥
 ଆଜ ହେବ ଗୋପାଳ ଘୋଷା ନିମନ୍ତେ ଅଛି ।
 ପେଷିବ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଶଧା ପ୍ରହରକେ ମୁରୁଛି ॥
 ଏତେକହି ଦାସୀସଙ୍ଗେ ଦେଇ ଉତ୍ତମ ଦ୍ରବ୍ୟ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ କୁନ୍ଦଲତା ତଳେ ହରଷଭାବେ ॥
 ତୁରନ୍ତେଣ ଯାଇ ଯାବତରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ।
 ଶଧାକୁଞ୍ଜ ତେଜ ସଖୀସଙ୍ଗେ ପୁରେ ଯେ ଗଲେ ॥
 ରତ୍ନଶ୍ରୀନେ ନିଶାଉଳିଦ୍ଵରେ ତନୁ ଅଳସ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିଚ୍ଛେଦ ଖେଦରେ ଗରୁ କୁଚ କଳଶ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ପଲଙ୍କରେ ଗତପ୍ରୀତି ସୁମରେ ମତି ।
 ମନ ନୟନୁ ନ ଗୁଡ଼ାଇ ସୁପନରେ ପତି ॥
 ଆହା ପ୍ରାଣନାଥ ମୋର କେଶେଗଲେ ବିହ୍ୱଳେ ।
 ମୋତେ ଗୁଡ଼ିଯାଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୟନ କଲେ ॥
 ନିଦ୍ରା ନୋହିବ କମଳନେତ୍ରେ ମୋର ବିଚ୍ଛେଦେ ।
 ଏଡ଼େସୁଖ ଏଡ଼ିଗଲ ଏହି ଅରୁଣଭାବେ ॥
 କେତେବେଳେ ଯାଇ ପ୍ରାଣନାଥ ମୁଖ ଦେଖିବ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗେକଥାଏ ଧର୍ମାର୍ଥ କେମନ୍ତେ ରଖିବ ॥
 ସତକ ଦଇବ ମୋରେ ଅନୁକୁଳ ହୋଇବ ।
 ନନ୍ଦନପଦକୁ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ଘେନାଇ ଯିବ ॥
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମିତ୍ତ ପାଳ ସମ୍ପାଦିବ ଯତନେ ।
 କୃଷ୍ଣମୁଖ ଅବଲକେ ଦୁଃଖ ଯିବ ସେଷଣେ ॥
 ମନସ୍ତାମନା ଅନ୍ତରେ ସେହି ଚେଷ୍ଟା ଆଶ୍ରୟେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଚିତ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ଵାଳେ ॥

ଚମକଣ ଗୁଡ଼ି କହନ୍ତୁଣ ସଖୀ ଚେତାଇ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅନ୍ତେ ଜଡ଼ି ନ ଗୁଡ଼ାଇ ମନେ ଭାବଇ ॥
 ବଧେ ମାଜଣା ପୁବେଶ ହୋଇ ଆଳସ୍ୟ ତେଜ ।
 କାମଦୋହନକୁ ମୋହିବାକୁ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ସାଜ ॥
 ଦନ୍ତପାପନପୁଷ୍ପକ ମାତ୍ର ନବର ବଡ଼ାଅ ।
 ବୁଡ଼ି ନ ଦେଖଣୁ ରତ୍ନରଙ୍ଗ ଚନ୍ଦ୍ର ଛଡ଼ାଅ ॥
 ଶୁଣି ଚଞ୍ଚଳଚିତ୍ତରେ ଶଯ୍ୟା ତେଜଣ ଚଳେ ।
 ପ୍ରାତଃକୃତ୍ୟ ବଢ଼ାଇ ମାଜଣାଂଶୁପେ ମିଳେ ॥
 ହେମବର୍ଣ୍ଣ ରୂପପେଶ ଦନ୍ତପାପନ କରି ।
 ତୋଳି ସୁନ୍ଦରୀ ବିଅନ୍ତ ହେମବର୍ଣ୍ଣ ବାରି ॥
 ହେମପାତରେ ରସନା ଶୋଧି ଦଶନ ଖୁଣ୍ଟି ।
 ସପ୍ତା ସପ୍ତା ଦେନ ସଖୀଗଣ ଅଛନ୍ତି ଖଟି ॥
 ଜେମା ମାଜଣା ନିମିତ୍ତ ବାସ ପରିଧାପନ ।
 ସୁବାସିତ ଚନ୍ଦ୍ର ଗର ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଲେପନ ॥
 ନାନା ସୁଗନ୍ଧ କୁଳୁମ ଦାଣ୍ଡି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ବୋଳି ।
 ଛଡ଼ାଗଲ ଦୂର କଲେ ସର୍ବସଜ୍ଜା ମିଳି ॥
 ଶୁଦ୍ଧଜାମୁନଦ ରସାଶିଳେ ଯେହ୍ନେ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ।
 ମୃଦୁମନୋହର ତନୁ ତେହ୍ନେ ଦିଶେ ନିର୍ମଳ ॥
 ତଳ ଅର୍ଦ୍ଧଲୀନ ନବପ୍ରହ ନାନା ସୁଗନ୍ଧେ ।
 ସ୍ନାନ ସୁବାସଜଳେ କରନ୍ତି ସଜ୍ଜାବୃନ୍ଦ ॥
 ଶରତ ହେମକୁମ୍ଭ ଶୀତଳ ମସୃକେ ଢାଳି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍ଗ ମାର୍ଜନା କରି କେଶ ପଖାଳି ॥
 ସମ୍ଭବାସେ ତନୁ ପୋଛି ପିନ୍ଧି ସୁରଂଗପାଟେ ।
 ବେଶ ନିମିତ୍ତ ବିଜେ କରାଇ ରତନପୀଠେ ॥
 ଦେନ ବିଷ୍ଣୁ ଚମ୍ପକଲତା କେଶ ଶୁଖାଏ ।
 ପାଶେଦେନି ଅଶ୍ରୁପୁର ରଂଗଦେଶ ଦେଖାଏ ॥
 ଗୁରୁଚରୁଣୀରେ ଚରି ବେଶୀରଞ୍ଜେ ଭୁଲସୀ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଝୁମି ମୋତି ସୀମନ୍ତସେ କେତଳାଖୋସି ॥
 ଦେନି ନିର୍ମଳା ମାକୁଣୀ ନାନା କୁସୁମ ଆଏ ।
 .. ବେଶୀରଞ୍ଜ ଅନ୍ତେ ଥୋପାମଣି ପୁଷ୍ପେଲମ୍ବାଏ ॥
 ଚଉପାଶେ ବେଡ଼ି ସହଚରୀ ବେଶ କରାଇ ।
 ଗନ୍ଧଦାନ ସିନ୍ଦୂର ହେମପାଶେ ପରାଇ ॥
 ମୃଗମୟ କନ୍ଦୁର ରୂପାତନ ଗୋଳି ।
 ରତନ ବିଶାଖା ଚନ୍ଦ୍ରମକର ପୁଷ୍ପବାକୀ ॥

ମାଳନଳିନି ନୟନେ ସରୁ ଅଞ୍ଜନ ରଂଜି ।
 ଶୁଭ୍ରଭୂଲତା କୋଦଣ୍ଡଗୁଣ ପ୍ରାଏ ବିରଜି ॥
 ରତ୍ନ ଆଭରଣ ଦେନଶ ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜରୀ ।
 ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗେ ଶଙ୍ଖେ ଭୁଞ୍ଜବଦ୍ୟା ପ୍ରମୋଦଭରୀ ॥
 ହେମଗୁଣ ମୋକ୍ଷବର ଭଲଫଳ ନାସାରେ ।
 ମଞ୍ଜି କଢ଼ି ଫୁଲଗୋଟି ଆମକର୍ଣ୍ଣଦେଶରେ ॥
 ସାଂଶପାନ ଶୁଭ୍ର ହେମପାତ କର୍ମ ରସୋଗେ ।
 ବିମ୍ବାଧରଣ ଲଳିତା ଲାଗି କରେ ସଂଯୋଗେ ॥
 ଗଳେ ହେମଗୁଣପରି ହେମମାଳା ପଦକ ।
 ରତ୍ନବଦ୍ଧରେ ମେଢ଼ ମଧ୍ୟରେ ମାଳାନାୟକ ॥
 ବାହେ ତାଡ଼ି କରେ ଚଢ଼ି ରତ୍ନମୁଦ ଅଙ୍ଗୁଳି ।
 ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ଦନସାର ଶୁଭ୍ରଚନ୍ଦନ ବୋଲି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରା ଗନ୍ଧାରୁଂଗନ୍ଧାରେ ନାନା ବସନ ଭାଙ୍ଗି ।
 ବେଶ ଅନୁରୂପେ ବାସ ପୁଣି ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ଲାଗି ॥
 ମାଳ ମୃଦୁଳ ଦୁକୁଳକଟି ପରିଧାପନ ।
 ହେମମେଖଳା କଙ୍କି ଶୀ ସାରବର ଶୋଭନ ॥
 ଉରେ ମଣ୍ଡଳେ କନକ କମଳାୟ କାଞ୍ଚୁଳି ।
 ପୃଷ୍ଠଭାଗରେ ବନ୍ଦଶଞ୍ଜି ଝୁମି ଓହ୍ଲାଇ ॥
 ସର୍ତ୍ତ ସୁରଙ୍ଗ ଅମର ଉପରାଶ ଉପରେ ।
 କବା ଅରୁଣ ଆକ୍ଷାଦେ ହେମଗିରିବରରେ ॥
 ହୃଦେ ଅନୁରାଗଭାବ ବଢ଼ି ଫୁଟି ବିକଶେ ।
 କୃଷ୍ଣ ତମାଳ ଭରୁକୁ ଅବଲମ୍ବନ ଆଶେ ॥
 ପଦ୍ମପଦ୍ମରେ ନୟନ ଶୁଭ୍ର ଝୁମି ଆ ଶଙ୍ଖି ।
 ଅତି ମନୋହର କରି ସରୁ ଅଳତା ରଞ୍ଜି ॥
 ଧରି ଦର୍ପଣ ଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଇନ୍ଦ୍ର ରେଖା ଦେଖାଇ ।
 ଶ୍ୟାମମୋହନ ବେଶକୁ ଶୁଭ୍ର ପୁଲକ ଶାଢ଼ି ॥
 ଲାଳାପଥୁ ବୃନ୍ଦା ନେଇ ଏହି ସମୟ ଦେଲେ ।
 ବେଶ ବଢ଼ାଇ ସଜନୀଶ ମଙ୍ଗଳ କଲେ ॥
 ଏମନ୍ତେଶ ମିଳେ କୁନ୍ଦଲତା ଜଟିଳା ପାଶେ ।
 ପାଦେ ଓଳଗନ୍ଧ ଦୃଢ଼ା କୋଳେ ଧରି ଆଶ୍ୱାସେ ॥
 ପାଶେ ବସାଇଣ ପୁରୁଷ ଗୁଣଗୁଣ କୁଶଳ ।
 କହେ ପୁରୁଷବନ୍ଧନ ମାଏ ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ ॥
 ପୁଣି ପୁରୁଷ ଉପହାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖି ସମ୍ଭାରେ ।
 ଗୁଣଗୁଣ ନିମନ୍ତେ ଦେଇଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭରେ ॥

ଅଥା ବକାଦ ସମ୍ପଦ ହୃଦୟଲେ ସବୁରି ।
 ଧର୍ମବଳେ ବାଳମେଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଉବୁରି ॥
 ଏହି ଶିଷ୍ୟଗଣକୁ ଶୋଭା ଗୋପାଳେ ଦେବ ।
 ପୁଷ୍ପବଧୂ ଦେନ ତୁମ୍ଭେ ନୟନୁକୁ ଯିବ ॥
 ରାଧା ରାଜଶା ଯୋଗାଡ଼ ସବୁ ଅମୃତମୟେ ।
 ମୋତେ କଳ୍ପଣ ପୈତୃକ ବଦ୍ଧ ବନୟେ ॥
 ଅତି ଶରଣା ରାଧାକୁ ମୋର ସଙ୍ଗେ ପେଷିବ ।
 ଗୁଣଗୁଣ କଥା ଦେନ ବେନି କୁଳ ଭୋଷିବ ॥
 ଓଁ ପ୍ରାଣେ ଶୁଣି ଜଟିଳା ବଞ୍ଚାଇ କହେ ବଚନ ।
 ଧେ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ଦିନକରେ କରେ ଅର୍ଚ୍ଚନ ॥
 ଦୁର୍ବାସାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପୌର୍ଣ୍ଣମାସୀ ଉପଦେଶରେ ।
 ବାଧ୍ୟ ହେଲେ ଶିଷ୍ଟ ହେବ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆୟୁରେ ॥
 ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଶାଶୁ ମୁଖର ପ୍ରବେଶ ଏକାଳେ ।
 ନାହିଁ ମୁଖୀ ବିଦ୍ରୁଷ୍ଟ ବେନି ଜାଣି ମିଳିଲେ ॥
 କୁନ୍ଦଲତା ଜଟିଳାର କଥା ବାଧାଦେ ପଡ଼ି ।
 ନାହିଁ ମୁଖୀ କହେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସମୟ ଫେଡ଼ି ॥
 କାର୍ଯ୍ୟକାରଣେ ଯୋଗାଡ଼ ଭଲ ରାଜୁଣୀ ଲେଡ଼ା ।
 ଅମୃତ ଅଧିକ ତୁମ୍ଭ ବଧୂ ପାକସଜଡ଼ା ॥
 ମୁଖର ମୁଖ ଶୁଭ୍ର ବିଦ୍ରୁଷ୍ଟ କହଇ ।
 ନିମନ୍ତେ ଅବଜ୍ଞରେ କର୍ମଫଳ ନୁହଇ ॥
 ବେନିଜନକୁ ଏ ବେନି ସଖୀ ଉଚିତ କହେ ।
 ନିମନ୍ତେ ଦେନ ତଳ ପୁଷ୍ପବଧୂ ସମୁଦ୍ଧେ ॥
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୁରଗୋଷ୍ଠ ତୁମ୍ଭେ ଗୃହ ଜଞ୍ଜାଳେ ।
 ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ବଧୂ ଯାଉ ଏହାଙ୍କ ମେଳେ ॥
 ପ୍ରହରେକ ନୟନୁରେ ରହି ଆସିବେ ରହି ।
 ପୁଣି ମଧ୍ୟାହ୍ନେ କରିବେ ଅର୍ଚ୍ଚନାର ବିଧି ॥
 ଏମନ୍ତେଶ ବେନିକୁଳ କାର୍ଯ୍ୟ କାରଣ ରହୁ ।
 କୁନ୍ଦଲତା ବୋଲେ ମାଏ ଏହି ପ୍ରମାଣ ହେଉ ॥
 ଶୁଣି ମୁଖର ଜଟିଳା ସନମତେ ବିରୁଦ୍ଧି ।
 ପୁଣି ଜଟିଳା କୁନ୍ଦଲତାକୁ କଥା ପଚାରି ॥
 ତୁମ୍ଭ ଦିଅର କହାଇ ଅଦଭୁତ ଚରିତ୍ର ।
 ପର ରମଣୀ ରମଣେ ଚିତ୍ତ ଅନୁବରଣ ॥
 କୁଳବନ୍ଧୁ ଗୁଣ ଦୋହଲାଇ ଶୁଷ୍କ ବାଉଁଶେ ।
 ଧର୍ମପଥ ପବନେ ଚଞ୍ଚଳଗତି ନବକାଞ୍ଚିଣେ ॥

ଧରି ଧର୍ମଧ୍ୟ ନ ରହେ ଶୁଣି ମୋହନରୂପ ।
 ଏହି କଥା ମନେ ବରୁଣି ପାଉଛି ତାପ ॥
 ଶୁଣି ଦଶନେ ରସନା କର୍ଣ୍ଣ କରକୁ ଦେଇ ।
 କୁନ୍ଦଲତା କହେ ଅତି ଲଜକୁଳା କହ୍ନାଇ ॥
 ପରିହାସ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦିନେ ଆମ୍ଭେ ଶୁଣି ତ ନାହିଁ ।
 ତାର ଆଉଳି ପାଉଳି ଦେଲୁ କହିଲୁ ଯେହୁ ॥
 ସେଇ ରାତି ବିବସରେ ଦଣ୍ଡେ ନ ରହେ ଘର ।
 ନିରନ୍ତର ଗୋଷ୍ଠେ ବନେ-ସଖା ଦେନି ବିହରେ ॥
 ଆମ୍ଭେମାନେ ହାସ୍ୟ କଲେ ତହିଁ ଲଜ ପଲାଇ ।
 ପରବଧକୁ ଡକମନ୍ତେ ପୁଣି ମତି ବଳାଇ ॥
 ଧର୍ମେ ଥିଲୁ ସେ ଧର୍ମ ଦେଖ ପ୍ରତିପାଳଇ ।
 ନୋହିଲ କି ବକା ଅଥା ବଦନରୁ ତରଇ ॥
 ପୂର୍ବେ ଗଗନ କହିଛନ୍ତି ଏହୁ ଗୋପ ରଖିବ ।
 କରଦାନ ଛଡ଼ାଇଣ କଂସଭୟ ନାଶିବ ॥
 ବୋଲେ ଜଟିଳା କହିଲ ଅମା ସୁରୂପ କଥା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ସହାର ଗୋକୁଳ ଶୁଣି ବଡ଼ ସମର୍ଥା ॥
 ସେହୁ ରାମକୃଷ୍ଣ କୁଶଳ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲେଖା ।
 ନିଅ ରାଧାଙ୍କୁ ଧର୍ମରୁ ଶିଖେ ନୋହିବ ଛଡ଼ା ॥
 ମୋର ଏତକ ମାଗୁଣି କୁଳରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ।
 ବ୍ରଜେଶ୍ଵର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ବଧୁ ଲଭେ ଯେମନ୍ତେ ॥
 ଶୀଘ୍ର ଆସି କର ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଅର୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନ ।
 ସନମତ ପ୍ରମୋଦରେ କୁନ୍ଦଲତା ବଚନ ॥
 ନିଜ ଉରେ କର ଦେଇ ବୋଲେ ଲଗିଲ ମୋତେ ।
 ବ୍ରଜେଶ୍ଵର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ବଧୁ ଲଭେ ଯେମନ୍ତେ ॥
 ପ୍ରହରେକ ପାକ ସମ୍ପାଦଣ ଆଣିବ ଜେମା ।
 ସତ୍ୟ ଅସତ୍ୟ ମୋ ବାଣି ଆଜଠାରୁ ଜାଣିମା ॥
 ସଖୀଜଣେ ଶୁଣି ବେଗେ ରାଧାପୁରୁଷ କହି ।
 ଅନନ୍ତରେ ହରସ ବୋଲେ ଏମନ୍ତଅଛି କାହିଁ ॥
 କାହା ବଧୁ ପର ଘର ଗମ ସାଜି ପିତାମହ ।
 ନିଜ ହିଅ ପିଆଳୁ ବ୍ରଜେଶ୍ଵର ବରଣେ ॥
 ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରି ଯାଏ ତେଣୁ ଆସି ନ ପାରେ ।
 ଗୁହଚରରୁରେ ତନୁ ଅତି ଅଶକ୍ତରେ ॥
 ଶାଶୁ ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ମାଏ ଲୁଚିଯାଇ ତୁମ୍ଭର ।
 ସେହୁ ବ୍ରଜେଶ୍ଵର ସବୁଦିନେ ହିତ ଆମ୍ଭର ॥

ପର ଦୁହନ୍ତ ଆପଣା ବୋଲି ତାକୁ ଜାଣିବା ।
 ମୋର ତହିଁ ଶତରୁଣେ ଇଷ୍ଟ କରି ମାନିବା ॥
 ଗୁହଚରରୁ ଏବେ ତୁମ୍ଭକୁ କିଛି ନ ଲଗୁ ।
 ତୁମ୍ଭ ନନ୍ଦ ଗୋରସ ଆଦି ରକ୍ଷା ସଂଯୋଗୁ ॥
 ନନ୍ଦମନ୍ଦିର ସଜମାବୁଦ ଦେନି ବଧାନେ ।
 ପାକ ସମ୍ପାଦି ତପନ ମୁକ୍ତି ଆମ୍ଭେ ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ॥
 କୁନ୍ଦଲତା ଅମ୍ଭେ ବିଶ୍ଵାସ ବଚନରେ ଥିବ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ବଦିତ୍ରରେକ ରକ୍ଷା ଆସିବ ॥
 କୁନ୍ଦଲତା କରେ କର ଦେଇ ଏତକ କହି ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦେନି ଆମ୍ଭେ ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜା କରୁଅ ରକ୍ଷା ॥
 ପୁଣି ଲଳିତା ବିଶାଖା ସଖୀଗଣଙ୍କୁ କହେ ।
 ରକ୍ଷା ରକ୍ଷାପାଳ କରି ବେଗେ ଆଣିବ ଗୁହେ ॥
 ଶାଶୁ ଆଜ୍ଞାପାଇ ତୋଷ ରାଧା ସଜମାବୁଦେ ।
 କୁନ୍ଦଲତା ଦେନି ନନ୍ଦପୁର ଗଲେ ଆନନ୍ଦେ ॥
 ରକ୍ଷା ଆଣିବାକୁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ପଥ ନିରେପେ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ରାଧା ମିଳେ ସମୀପେ ॥
 ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତ କୋଳ କରି ଯଶୋଦା ଦେନେ ।
 ନବବଧ ନବପ୍ରବେଶରେ ଆନନ୍ଦ ଯେହୁେ ॥
 ଶିର ଆର୍ଦ୍ରସି ଆଦ୍ରାଣ କରି କଲ୍ୟାଣ ବାଣୀ ।
 ପତି ସଉତୁଣୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ କୁଳମଣ୍ଡଳୀ ॥
 ରେହଣୀ ପାଶେ ଆନନ୍ଦେ ଯେତେ ସଜମାଗଣ ।
 ପାଦେ ଓଳଗନ୍ତେ କର ଧରି କରେ କଲ୍ୟାଣ ॥
 ସଖୀ ଜଣେ ଜଣେ ଓଳଗିଲେ ସମ୍ଭାବନାରେ ।
 ପାଦ ପଶାଳଣ ପାକଶାଳେ ଗଲେ ଆଦରେ ॥
 କୁନ୍ଦଲତା କନ୍ଦ ଜଟିଳାର ବଚନ ଯେତେ ।
 ଶୁଣି ନନ୍ଦରାଣୀ ବଧୁକୁ ପ୍ରଣାମେ ବହୁତେ ॥
 ରେହଣୀର ସଙ୍ଗେ ରକ୍ଷା ଯାଇ ପାକ ସମ୍ପାଦି ।
 କର ଲଗିବା ମାତ୍ରେ ହୁଏ ସକଳ ସିଦ୍ଧି ॥
 ସଖୀ ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚନ୍ଦ୍ରା ଚମ୍ପକଳତା ।
 ରଜଦେବୀ ଯେ ସୁଦେବୀ ଭୁଜବଦ୍ୟା ସହିତା ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରରେଖା ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ଧନସ୍ତା ଆଦି ।
 ପ୍ରିୟାମଳତା ବାସନ୍ତୀ ସେ ଭୂଲକ୍ଷୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ॥
 ରୂପମଞ୍ଜରୀ ଗୁଣମଞ୍ଜରୀ ରତ୍ନମଞ୍ଜରୀ ।
 ଏହୁ ଆଦି ଏକ ଏକ ଆଡ଼ିତକ ଆବୋରି ॥

ଦେବା ଦାସୀଙ୍କି ଲଗାଇ ଫଳମୂଳ ପଛବେ ।
 ନିତି ଚୋଟାରୁ ସେବକ ଖଟାନ୍ତି ସେ ସୁଲଭେ ॥
 ନାନାରଥ ବ୍ୟଞ୍ଜନକୁ ପରିଜନେ ସୁଯୋଗୀ ।
 ସେହୁ ପହିଳ ସେ ଗଲଡ଼ା ସେହୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ନିଯୋଗୀ ॥
 କିଏ ଜାଇଫଳ ତେଜପତ୍ର ମେଥୁ ମରତ ।
 ହିଙ୍ଗୁ ଲବଙ୍ଗ ଯୁଆଣୀ ଶୁକର୍ମର ଏକାତ ॥
 ଅଦା ଲବଣ ତିଳୁଡ଼ିରସ ସିଂହଶକରେ ।
 ଷଡ଼ରସରେ ଯୋଗାଡ଼ ସବୁ ଦୃତପନ୍ଥରେ ॥
 ଶାକ ଶାକର ଦଣ୍ଡାମୂଳ ମହୁର ଦଣ୍ଡାତଳିଆ ।
 ଏକବନ ଚିନି ପରବା ମିଶାଣ କରିବା ॥
 ମଧୁ ରୁଚି ମନରୁଚି କରି ମରତପାଣି ।
 ଏକ ଅନନ ପ୍ରକାରେ ତାହା କେ ପାରେ ଗଣି ॥
 ଫଳମୂଳ ଭଷ୍ୟ ଆଦି ତିନିଶକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
 ଅତି ଯତନେ ଯେମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ମନରଞ୍ଜନ ॥
 ଶୀର ଶିଖରଣୀ ଶିରସୀ ଖେତଡ଼ି ବାଟୁଳା ।
 ଦଧିକଡ଼ି ମାଠରୁଆ ପରିପାତକ କୋମଳା ॥
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣେଷ୍ଟ ତୁଳସୀବଳ୍ଲଭର ତଣ୍ଡୁଳେ ।
 ସର ଦୁଧସାର ନାରିକେଳ ରସ ସାକରେ ॥
 ଦୃତ ପୁରୁଷ ବିବିଧ ପୁର ଖଣ୍ଡମିଶାଇ ।
 କେହୁ ପ୍ରମାଣେ ଜଡ଼ାଇ କିସ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବୁଡ଼ାଇ ॥
 ନାନାପ୍ରକାରେଣ ଲଢ଼ୁ ବଡ଼ା ମହାପଣ୍ଡକ ।
 କୃଷ୍ଣ ବଡ଼ ଶୁଦ୍ଧା ଅମୃତକେଳରେ ଅଧିକ ॥
 ନାଡ଼ି ପାଦୁଡ଼ି ସିଂସୁ ଝଙ୍କି ଗୋଧୂମରୁଟି ।
 ସରସୁଳି ଶୁକର୍ମରୁଚି କୃଷ୍ଣ ରୁଚିଟି ॥
 ନାଶକେଳରସ କୋର ରସ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଜ୍ଜଳା ।
 ଖଇଦୃତେ ପୋଇଖଣ୍ଡି ଚୂର୍ଣ୍ଣକର୍ପୁର ମେଳା ॥
 ଏହିମତେଣ ଅନେକବିଧ ପାକ ସମ୍ପାଦି ।
 କାମନ୍ଦୁ ପ୍ରସାଦରୁ ହୁଏ କ୍ଷଣେକେ ସିଦ୍ଧି ॥
 ନବମୃତ୍ତିକା ପାତରେ ଭଲ ଭଲ ରଖାଇ ।
 ଯଶୋଦାଙ୍କୁ ଆଣି ପରିଗ୍ରହ କହି ଦେଖାଇ ॥
 ବେନଦୃଷ୍ଟମାନେ ଏତେ ନୀର୍ଘା ଦେଖି ପ୍ରଶଂସେ ।
 ତତ୍କାଳେ ଭୃତ୍ୟଜନ ଶୁଭ ଗୋଷ୍ଠକୁ ନିପେଷ ॥
 ବେଗେଣ ସମକୃଷ୍ଣକୁ ଗୋପକୂମାର ସଙ୍ଗେ ।
 ବୃଷଭାନୁନନ୍ଦନର ପାକ ଭୁଞ୍ଜିବେ ରଙ୍ଗେ ॥

ଏକ ପରେ ଆରକକୁ ପୁଣ ପୁଣ ପେଶନ୍ତି ।
 ଦୁଧସରମାନ ଦେନିଶ ଗୋପାଳେ ଆସନ୍ତି ॥
 ମାଏ ପରୁରନ୍ତି କାହ୍ନୁ ମୋର କି କରୁଅଛି ।
 କେହୁ କହେ କୁମର ତୁମର ଗାତ ଦୁହଁଛି ॥
 କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ବୃନ୍ଦା ବୃନ୍ଦା ଯୁଦ୍ଧ ଲଗାଇ ।
 ମହାବଳୀସ୍ୱାର ଶଶୁକୁ ନ ପାରେ ଭଜାଇ ॥
 କେହୁ ବୋଲନ୍ତି ବାଳକମେଳେ ଲଢ଼ି ଖେଳେ ।
 କେହୁ ବୋଲେ ଦଣ୍ଡବେଣୁଆଣି ବନକୁ ଗଲେ ॥
 ଶୁଣି ଆରତ ଉତ୍ସବେ ମାଏ ଲୋକବରଗେ ।
 ମୋର ସପତ ଦେଇ କୃଷ୍ଣକୁ ଆଣିବ ବେଗେ ॥
 ଆଜ ପ୍ରଭାତୁଁ ଦେଖିଛି ପେଟ ଯାଉଛି ପଣି ।
 ମାସଉପବାସୀ ଧ୍ରାବୁ ଅତି ଦୁଃଖ ଦିଶି ॥
 ଭୃତ୍ୟଗଣ ପେଟି ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ ଅନାଇଁ ।
 ଦୁଧସର ଚଳାଇଣ ପଛେ ଆସେ କଲ୍ଲାଇ ॥
 ଦନ ଦନ ଭୃତ୍ୟଜନେ ଦେଖ କରେ ହକର ।
 ଆଜି ବୃଷଭାନୁ ଜେମା ଆଣି ପାକେ ତପୁର ॥
 ଶୁଣି ସାନଦେ ସୁବଳ ମଧୁମଙ୍ଗଳ ଚାହିଁ ।
 ଜାଣି ଇଷିତେ ଇଷିତେ ମଧୁମଙ୍ଗଳ କହି ॥
 ଲୁଙ୍ଗବିଛେଦରେ ପଦ୍ମ ମକରନ୍ଦ ଭଜୁଡ଼େ ।
 ଷେହୁ ସୁଜ ଶ ପଦ୍ମ ଆମେ କାନ୍ଦୁପୁରତେ ॥
 ପୁଣି ରକ୍ତକ ସେବକ ଯାଇ କୃଷ୍ଣକୁ କହେ ।
 ବେଗେ ପୁର ତଳ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଅଛନ୍ତି ମାଏ ॥
 ବୃଷଭାନୁ ଦୁହିତାକୁ ଆଣି ପାକସଂଯୋଗେ ।
 ଷଡ଼ରସରେ ଶ୍ରେଣିନ ସବୁକୂମାର ସଙ୍ଗେ ॥
 ଶୁଣି ନାଚେ ବଟ୍ ଆନନ୍ଦରେ ହେଣ୍ଡି କି ମାରି ।
 ଆଜି ଭୁଞ୍ଜିବାରେ ମହାସ୍ୱାଦୁ ଉଦର ଭରି ॥
 ପୁଣି କୃଷ୍ଣ ଧର କନ୍ଦ ଢୋଡ଼େ ମୂରଲୀରାଣି ।
 ମୋତେ ତୋର ପସ୍ତ ଲଢ଼ୁ ଦେବୁ କର ପ୍ରମାଣ ॥
 ହଉ ହଉ ଦେବା ବୋଲି କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ହସନ୍ତି ।
 ରାମ ସୁଦାମ ସୁଭଦ୍ରା ଆଦି ଆସି ମିଳନ୍ତି ॥
 ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତେ ମା ବୋଲନ୍ତି ସ୍ନେହରେ ।
 ଏତେ ଚଳନ୍ତୁ ସେ କିକେ ଦୁଃଖ ଦେଇ ମୋହରେ ॥
 ସବେ ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଶ୍ରେଣିନେ ବସ ।
 ଶୁଣି ଜନନୀ ବଚନ ଗୋପସୁଧ ହରଷ ॥

ସ୍ନାନ ସୁବେଶ ହେବାକୁ ଯେହୁପୁରକୁ ଗଲେ ।
 ପୁରମାଜଣା ମଣ୍ଡପେ କୃଷ୍ଣ ବଜୟ କଲେ ॥
 ପୁରଲେଶ ବେନି ପୁଷ୍ପ ପୁବାସିତ ତଲେ ।
 ଅଙ୍ଗମନ୍ଦନ କରିଣ ସ୍ନାନ ସୁବାସ ଜଳେ ॥
 କରେ ରକ୍ତକ ମାର୍ଜନ ପ୍ରସାଳନ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ।
 କଟିଦେଶେ ପୀତବାସ ଲୁଗା କରେ ସାରଙ୍ଗ ॥
 ପାଦେ ନୁପୁର କରେ ବଳନ କଟି କଙ୍କଣୀ ।
 ଉରେ ହାର ମାଳପଦକ ଏ ଲୋସୁତମଣି ॥
 କଣ୍ଠେ କୁଣ୍ଡଳ ନାସେ ମୁକୁତା ଭଲେ ତଳକ ।
 ଗରବଦନ ସବାଙ୍ଗେ କରେ ନାନାବସକ ॥
 ବନ୍ଦାଧରେଶ ତାମ୍ବୁଳ ଲଗି କରେ ଜୁମ୍ବିଳା ।
 ନର୍ମଦାର ପୁଷ୍ପ ସେବେ ଗନ୍ଧ କୁସୁମମାଳା ॥
 ଚୂଳ ବନାଇଣ ସୁବଳ ନାନା କୁସୁମେ ମଣ୍ଡି ।
 ପଦ୍ମପାଦେ ଦାସ ଦେଲ ରତ୍ନପାଦୁକା ଯୋଡ଼ି ॥
 ନବପ୍ରିୟ ପୁରପ୍ରବେଶେ ଯେହୁ ବଲ୍ଲଭ ।
 ଅନୁରାଗେ ଉଦବେଗ ହରି ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ॥
 ବେଗେ ବଢ଼ାକର ମାତଃ ମୋତେ ଶୂଧା ଲଗୁଛି ।
 ମାଏ ବୋଲନ୍ତି ହେ ବାବୁ ସବୁ ସଂଯୋଗ ଅଛି ॥
 ସର୍ବ କୁମାରକୁ ଦେନି ପାଦପଶାଳ ବସ ।
 ବୃଷଭାନୁଜେମା ପାକ ଭୃଞ୍ଜି ଉଦର ତୋଷ ॥
 ଶୁଣି ଚରଣ ପଶାଳ ହରି ଭୋଜନସ୍ଥଳେ ।
 ହେମଆସନେ ବସିଲେ ସର୍ବକୁମାର ମେଳେ ॥
 କୃଷ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣେ ପୁଷ୍ପଦ୍ରୁ ବଳଭଦ୍ର ଶ୍ରୀଦାମେ ।
 ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସୁବଳ ଆଦି ବସିଲେ ବାମେ ॥
 ରତ୍ନସ୍ତରରେ ସୁବାସବାରି ସକଳ ପାଶେ ।
 ରାଧା ହେମପାଶେ ସଂଯୋଗେ ଶେଷିଣୀ ପରଶେ ॥
 ନିମେ ପ୍ରବେଶ କରିଣ ସର୍ବଠାବନ୍ତର ଦେଲେ ।
 ସ୍ବାଦସଉରରେ ସର୍ବବାନଳ ଭୋଜନ କଲେ ॥
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦ୍ରବ୍ୟ ଗହ୍ମାଳ ଯତନେ ଭୂଞ୍ଜାଇ ।
 ଏକ ଆରବ ଛଳାଇ ପୁଷ୍ପ ମନ ରଞ୍ଜାଇ ॥
 ଯହିଁ ଯାହାର ପ୍ତୁରୁହା ତାହା ଅଶାଳବିଏ ।
 ହାସରସେ ବଞ୍ଚିଲେଣି ଶାଳବାର ଉପାୟେ ॥
 ଅମା ଏରୂପ ରଜନୀ ଯେବେ ନିତ୍ୟେହିଁ କରି ।
 କୃଷ୍ଣ ମନରୁଟି ହେବ ଭୂଞ୍ଜି ଉଦର ଭରି ॥

ମା ବୋଲନ୍ତି ପେଟଭରି ଯେବେ ଭୂଞ୍ଜି କହାଇ
 ତେବେ ଏରୂପ କରିବ ରାଣ ନିତ୍ୟ ଅଶାଳ ॥
 ରାଣଗବାସ ଭିତରେ ଦେଶ ଶ୍ରେୟନ ଲାଳା ।
 ମୁଖପଦ୍ମ ମକରଦେ ନେତ୍ରଭ୍ରମର ମେଳା ॥
 କୃଷ୍ଣଲେନନ ଚକୋର ଗୁଣ୍ଠି ଚନ୍ଦ୍ରବଦନେ ।
 ବେନିଜନ ଦରଶନ ପୁରଣନ ମତନେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଭୋଜନେ ସର୍ବେ ଉଦର ଭରି ।
 କୃଷ୍ଣ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଧେ ଅଧେ ଭୋଜନ କରି ॥
 ଯହେ ଧନସ୍ତା ସେ ଅବଶେଷ ପାଶେ ପୂରାଇ ।
 ଭୃତ୍ୟଜନ ଜଳ ଆତମନ କୁଣ୍ଡେ କରାଇ ॥
 କୃଷ୍ଣ ତାମ୍ବୁଳ ଭୂଞ୍ଜି ପଦ୍ମଦେ ପଲଙ୍କପରେ ।
 ଦେଶଆଜ୍ଞା ଦେନିଭୂଞ୍ଜେ ରାଣ ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ସର୍ବେ ତୋଷ ଭୋଜନରେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଶେଷରେ ।
 ଆତମନ ମୁଖବାସ ଦାସ ସେବେ ପାଶରେ ॥
 ଏହୁ ପଞ୍ଚମବୋଲି ସହସ୍ରପଦ ଶରଣେ ।
 ଏଣେ ଭକତି ହୁଏ ନିର୍ଭୟ ଜନ୍ମମରଣେ ॥
 ଶୁଣି ବଲ୍ଲଭବ ଗୋସାଇଁ ମୋ ଦୋଷ ନ ଧର ।
 ସଖୀଭାବ ଉପାସନା ଜନେ କର ବିରୁର ॥
 ଅନ୍ୟେ ପ୍ରକାଶ ନ କର ମୋର ବିନୟ ଦେନ ।
 ଦନ୍ତେ ତରଣ ଧରଣ ମୋର ଏତେ ମାଗୁଣି ॥
 ସଂସକୃତେ ରୂପସନାତନ ଗୋସାଇଁ ଲେଖି ।
 ବିଷୟା ହେତୁରେ ପ୍ରାଣୀ ନ ପାଇଲେ ତାଦେଶି ॥
 ତେଣୁ ପରକୃତ ଲେଖି ଆପଣାକୁ ବୁଝାଇ ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭର ପାଷାଣ ଏ ନାନାମତେ ଭଞ୍ଜାଇ ॥
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେମ ଗୁଡ଼ତର ନଗମପର ।
 ତେଣୁ ଶେଷକ୍ଷଣଲେଖି ଶେଷ ନୁହେଁ ଗୋଚର ॥
 ଗାଡ଼ ଲଭିଲ୍ୟ ନମ୍ରତା ହେଲେ ଏ ରସ ପାଇ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ଶକ୍ତି ରୁଚି ଆଦି ଭାବେ ସଙ୍ଗେ ମିଳଇ ॥
 ବହୁ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନୁରେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ସାଧନ ।
 ଅସାଧୁର ସଙ୍ଗେ ଅରଜିଲ ଧନ ନିର୍ଦ୍ଦନ ॥
 ଏହିହେତୁରୁ ସୁଜନେ ସାଧୁସଙ୍ଗ କରିବା ।
 ଗୁରୁପାଦ-ନାବଆଶ୍ରୟ ଭବସିନ୍ଧୁ ଚରିବା ॥
 ଆଶ୍ରୟ କରି ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶ୍ରୀବୈଷ୍ଣବଚରଣ ।
 ଦାଶରଥ ଦାସ ରାଧାଗୋବିନ୍ଦଣ ଶରଣ ॥

ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକାବଳୀ

ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟ

୧ । ପୁରୁଷବୋଧନ ଶ୍ରୁତି	ଟ ୨-୫୦
୨ । ଦେଷ୍ଟବ ଶ୍ରୀକ ପଦ୍ଧତି	ଟ ୧-୦୦

ପୌରାଣିକ

୩ । ଶ୍ରୀ ଗୌରଙ୍ଗ ଭଗବତ—ଶ୍ରୀ ଭଗବାନ ଦାସ	ଟ ୪-୦୦
୪ । ମନଶିକ୍ଷା—ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତ ଚରଣ ଦାସ	ଟ ୫-୦୦
୫ । ମହାଭବ ପ୍ରକାଶ—ଶ୍ରୀ କଲ୍ଲାଇ ଶୁଣ୍ଠିଆ	ଟ ୨-୨୫

ଭଜନ, କୀର୍ତ୍ତନ ଓ ପଦାବଳୀ

୬ । ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପଦାବଳୀ—ଭକ୍ତକବି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଓତା	ଟ ୨-୭୫
୭ । ବନମାଳୀ ପଦାବଳୀ—ଭକ୍ତକବି ବନମାଳୀ ଦାସ	ଟ ୭-୫୦
୮ । କଲ୍ୟାଣ କଲ୍ପତରୁ—ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭକ୍ତବିନୋଦ ଠାକୁର	ଟ ୨-୫୦

କୀର୍ତ୍ତନୀ ଓ ସମାଲୋଚନା

୯ । ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଶିକ୍ଷାମୃତ—ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତବିନୋଦ ଠାକୁର	ଟ ୧୦-୦୦
୧୦ । ଭକ୍ତକବି ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ	ଟ ୨-୦୦
୧୧ । ଭକ୍ତଚରଣ ଦାସ ଓ ତତ୍ତ୍ୱସ୍ୱ ରଚନାବଳୀ	ଟ ୩-୦୦
୧୨ । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମଧାରା (ଅବିବାଧୀ, ବୌଦ୍ଧ ଓ ଜୈନଧର୍ମ)	ଟ ୮-୦୦
୧୩ । ପ୍ରମେୟ ରତ୍ନାବଳୀ (ସଂସ୍କୃତ ଅନୁବାଦ) ଶ୍ରୀ ବଳଦେବ ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣ	ଟ ୫-୦୦
୧୪ । ପ୍ରଭୁକାଶ୍ୟାବଳୀ (ସଂସ୍କୃତ ବିଦ୍ୟା ଅନୁବାଦ) ଶ୍ରୀ ରୁପଗୋସ୍ୱାମୀ	ଟ ୧-୫୦
୧୫ । ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାମୃତ—ଶ୍ରୀ ପ୍ରବୋଧାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ	ଟ ୨-୨୫
୧୬ । ଜୈବଧର୍ମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଭକ୍ତବିନୋଦ ଠାକୁର	ଟ ୮-୦୦
୧୭ । ମନଶିକ୍ଷା ଶ୍ରୀ ରଘୁନାଥ ଦାସ ଗୋସ୍ୱାମୀ	ଟ ୦-୫୦
୧୮ । ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦର୍ପଣ—ଶ୍ରୀ ବଳଦେବ ବିଦ୍ୟାଭୂଷଣ	ଟ ୧-୦୦
୧୯ । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ମନ୍ତ୍ର ଭଜନୋପଦେଶ	

ପ୍ରାଚୀନ ସ୍ଥାନ

ଶ୍ରୀ ହରିସଂକୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରେସ

ଓଡ଼ିଆ ବଜାର, କଟକ-୧